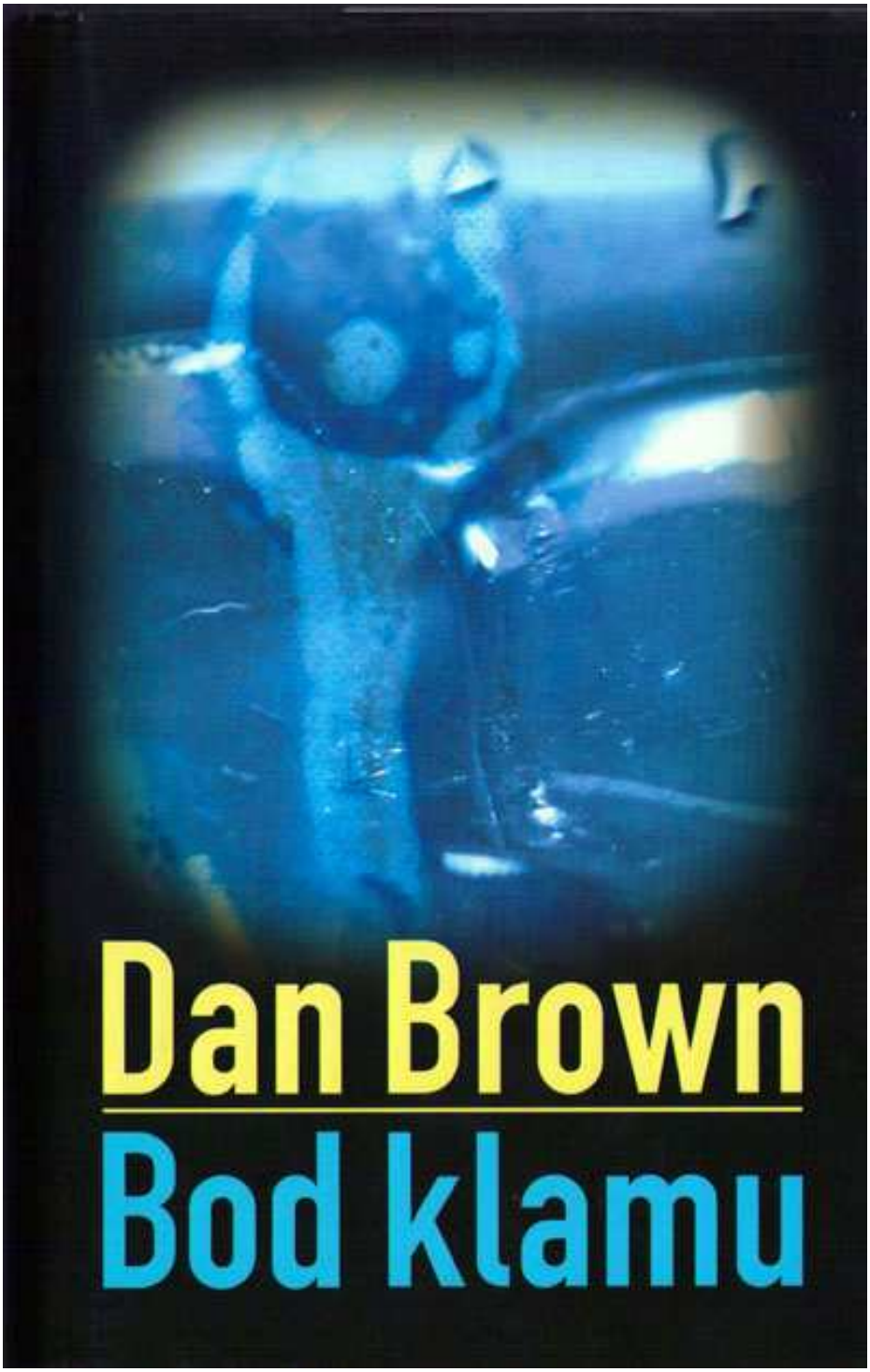

Dan Brown
Bod klamu

Dan Brown

BOD KLAMU

Copyright © 2001 by Dan Brown
Slovak Edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o.,
Bratislava 2005
Translation © Otakar Kořínek, 2004

ISBN 80-7145-984-4

Poďakovanie

S veľkou vďakou Jasonovi Kaufmanovi za skvelé rady a jasnozrivú redaktorskú skúsenosť, Blythe Brownovej za neúnavné rešeršovanie a tvorivý vklad, svojmu dobrému priateľovi Jakeovi Elwellovi zo spoločnosti Wieser&Wieser, archívu Národnej bezpečnosti, kancelárii pre styk s verejnosťou NASA, Stanovi Plantonovi, ktorý je naďalej zdrojom informácií o všetkom možnom, Národnej agentúre pre bezpečnosť, glaciológovi Martinovi O. Jeffriesovi a úžasným mozgom Bretta Trottera, Thomasa D. Nadeaua a Jima Barringtona. Vďaka patrí aj Connie a Dickovi Brownovcom, Americkému dokumentačnému projektu spravodajskej politiky, Suzanne O'Neillovej, Margie Wachtelovej, Moreymu Stetnerovi, Owenovi Kingovi, Alison McKinnellovej, Mary a Stephenovi Gormanovcom, April z Mikron Electronics, Esther Sungovej, Národnému leteckému a vesmírnemu múzeu, Dr. Genemu Allmendingerovi, výnimočnej Heide Langeovej zo združenia Stanforda J. Greenburgera a Johnovi Pikeovi z Federácie amerických vedcov.

Autorova poznámka

Delta Force, Národná rekognoskačná agentúra a Space Frontier Foundation sú skutočné inštitúcie. Všetky technológie opísané v tomto románe existujú.

Ak sa tento objav potvrdí, bude to určite jeden z najneuveriteľnejších pohľadov do vesmíru, aký kedy veda umožnila. Jeho dôsledky vzbudzujú taký úžas a sú také ďalekosiahle, že si to ani nemožno predstaviť. Sľubuje to odpovede na niektoré z našich najstarších otázok, no zároveň kladie ďalšie, ešte hlbšie.

Prezident Bill Clinton na tlačovej konferencii
7. augusta 1996 po objave, ktorý je známy ako ALH84001

Prológ

Smrť mohla prísť v týchto zabudnutých končinách v nespočetných podobách. Geológ Charles Brophy prežil v divej kráse tohto terénu celé roky, ale nič ho nemohlo pripraviť na taký barbarský a neľudský koniec, aký ho mal stihnúť.

Brophyho štyria huskyovia, ktorí ťahali tundrou sane, naložené geologickými prístrojmi, zrazu spomalili a zdvihli hlavy k oblohe.

„Čo je, chlapci?“ spýtal sa Brophy a zosadol zo saní.

Pod zbiehajúcimi sa búrkovými mračnami sa zjavila v nízkom lete dvojrotorová dopravná helikoptéra, kopírujúca s vojenskou obratnosťou vrcholy ľadovcov.

Čudné, pomyslel si Brophy. Tak ďaleko na severe helikoptéru ešte nevidel. Pristála päťdesiat metrov od neho v zvírenom mračne bodavého kryštalického snehu. Psy ostražito zaskučali.

Na helikoptére sa odsunuli dvere a vystúpili dvaja muži. Boli oblečení v kompletnom bielom zimnom výstroji, mali pušky a náhlivo zamierili k Brophymu.

„Doktor Brophy?“ zavolal jeden z nich.

Brophyho to zaskočilo. „Odkiaľ viete, ako sa volám? Kto ste?“

„Vyberte si, prosím, vysielačku.“

„Prosím?“

„Rýchlo.“

Zmätený Brophy vytiahol z kožušinového kabátca vysielačku.

„Potrebujeme, aby ste vyslali naliehavú správu. Znížte frekvenciu na sto kilohertzov.“

Sto kilohertzov? Brophymu to nešlo do hlavy. Na takej nízkej frekvencii nemôže nikto nič zachytiť. „Stalo sa dajaké nešťastie?“

Druhý muž zdvihol pušku a namieril ju na Brophyho hlavu. „Niet času na vysvetľovanie. Urobte to.“

Roztrasený Brophy nastavil vysielaciu frekvenciu.

Prvý muž mu podal kartičku s niekoľkými riadkami. „Vyšlite túto správu!“

Brophy pozrel na kartičku. „Tomu nerozumiem. Ide o nesprávnu informáciu. Ne…“

Muž mu pritisol k spánku pušku.

Brophy trasľavým hlasom tú nezmyselnú správu vyslal.

„Dobre,“ povedal prvý muž. „A teraz nasadnite aj so psami do helikoptéry.“

Brophy pod namierenou puškou vmanévroval zdráhajúce sa psy a sane po šikmej rampe do nákladného priestoru helikoptéry. Len čo sedeli, helikoptéra sa zdvihla a zamierila na západ.

„Kto ste, dočerta?“ vyhŕkol Brophy a pod kožušinovým kabátcom na ňom vyrazil pot. A čo mala znamenať tá správa?

Muži neodpovedali.

Keď helikoptéra nabrala výšku, otvorenými dverami vtrhol dnu prúd vzduchu. Brophyho huskyovia zaskučali, ešte vždy zapriahnutí do naložených saní.

„Aspoň zatvorte dvere,“ požiadal. „Nevidíte, že moje psy sa boja?“

Muži neodpovedali.

Keď helikoptéra vystúpila do tisícmetrovej výšky, prudko sa naklonila a odbočila nad mätež priepastí a trhlín v ľade. Muži zrazu vstali. Bez slova schmatli ťažko naložené sane a vystrčili ich z otvorených dverí. Brophy zdesený pozoroval, ako psy márne škrabali labami, aby zadržali obrovskú ťarchu, ktorá ich ťahala von. V mihu zmizli a ostalo za nimi len ťahavé zavytie.

Brophy s krikom vyskočil, no muži ho pevne chytili a ťahali k dverám. Brophy sa meravý od strachu začal oháňať päsťami, aby odrazil mocné ruky, ktoré ho strkali von.

Márne. O chvíľu padal povetrím do ľadových priepastí.

1

Reštaurácia Toulos v susedstve Kongresu sa pýši politicky nesprávnym menu – mladučké teľacie a konské carpaccio –, čím sa paradoxne stala vychyteným raňajkovým miestom washingtonskej mocenskej elity. V toto ráno bolo v Toulose rušno – panovala tam kakofónia štrngotajúceho riadu, strojov na espresso a mobilových rozhovorov. Hlavný čašník si práve uchlipol z rannej Bloody Mary, keď dnu vstúpila žena. Obrátil sa k nej s nacvičeným úsmevom.

„Dobré ráno," pozdravil. „Čím poslúžim?" Bola to príťažlivá asi tridsaťpäťročná žena v sivých flanelových nohaviciach, konzervatívnych topánkach na nízkom podpätku a v slonovinovej blúzke od Laury Ashleyovej. Držala sa vzpriamene a mala mierne vysunutú bradu. Vyznievalo to rozhodne, ale nie bezočivo. Svetlohnedé vlasy mala učesané na „moderátorku", čo bol momentálne najpopulárnejší washingtonský účes – bohato našuchorené, pod plecami trocha nakrútené… dosť dlhé, aby to pôsobilo sexi, ale dosť krátke, aby to okoliu pripomenulo, že je podľa všetkého bystrejšia, ako by si človek myslel.

„Trocha som sa oneskorila," povedala prirodzeným tónom. „Mám tu raňajkovať so senátorom Sextonom."

Hlavného nečakane pošteklilo pri žalúdku. Senátor Sedgewick Sexton. Bol tu pravidelným návštevníkom a momentálne patril medzi najznámejšie postavy Ameriky. Minulý týždeň s prevahou zvíťazil v superutorku vo všetkých dvanástich republikánskych primárkach, čím prakticky zabezpečil nomináciu svojej strany do prezidentských volieb. Mnohí sa nazdávali, že má veľkú šancu uchmatnúť na jeseň Biely dom súčasnému kontroverznému

prezidentovi. Sextonova tvár sa v poslednom čase zjavovala na obálkach všetkých významných časopisov a celá Amerika bola oblepená plagátmi s jeho mottom: „Prestaňte míňať! Začnite naprávať!“

„Senátor Sexton je vo svojom boxe,“ povedal hlavný. „A vy ste?“

„Rachel Sextonová. Jeho dcéra.“

Ja hlupák! vynadal si hlavný. Podoba bola celkom zjavná. Žena mala senátorove prenikavé oči a elegantné držanie tela – vyžarovala z nej uhladená, nepoddajná ušľachtilosť. Senátorov klasicky pekný vzhľad zrejme preskočil už na najbližšiu generáciu, nečakal na ďalšiu. Rachel Sextonová však nosila toto dobrodenie s pôvabom a skromnosťou, čo by sa od nej otec mohol učiť.

„Teší ma, že vás spoznávam, slečna Sextonová.“

Keď ju hlavný viedol cez jedálenskú časť, privádzali ho do rozpakov mužské pohľady, ktoré sa do nej zavŕtavali… niektoré diskrétne, iné menej diskrétne. V Toulose jedávalo málo žien a ešte menej ich vyzeralo ako Rachel Sextonová.

„Pekná figúra,“ šepol jeden z mužov. „Sexton si už našiel novú ženu?“

„To je jeho dcéra, ty idiot,“ vysvetlil mu ktosi.

Prvý muž sa zasmial. „Ako poznám Sextona, asi by ju aj tak pretiahol.“

Keď prišla Rachel k stolu, senátor sa práve s kýmsi hlasno zhováral mobilom o svojich najnovších úspechoch. Vrhol na Rachel krátky pohľad a poklopkal si na cartierky, aby jej naznačil, že sa oneskorila.

Iste, ani ja som sa už nevedela dočkať, pomyslela si Rachel.

Jej otec sa volal Thomas, ale už dávno používal ako krstné meno svoje prostredné. Rachel tušila, že sa mu páčila tá aliterácia.

Senátor Sedgewick Sexton. Bol to striebrovlasý, zlatoústy politický dravec, požehnaný uhladeným výzorom lekára z televízneho seriálu, čo zhodou okolností jeho hereckým schopnostiam celkom sedelo.

„Rachel!“ Vypol mobil a vstal, aby ju pobozkal na líce.

„Ahoj, otec.“ Jeho bozk neopätovala.

„Vyzeráš vyčerpaná.“

A už sa to začína, pomyslela si. „Dostala som tvoj odkaz. Čo sa deje?“

„Nemôžem pozvať vlastnú dcéru na raňajky?“

Rachel už dávno pochopila, že otec ju málokedy niekam zavolá, ak na to nemá dajaký postranný dôvod.

Sexton sa napil kávy. „Takže ako to u teba beží?“

„Rušne. Vidím, že kampaň ti vychádza.“

„Politiku teraz nechajme.“ Naklonil sa ponad stôl a stíšil hlas. „Ako to ide s tým chlapíkom z ministerstva zahraničia, s ktorým som ťa dal dokopy?“

Rachel vydýchla, premáhajúc nutkanie, aby sa pozrela na hodinky. „Otec, naozaj som nemala čas, aby som mu zavolala. A rada by som, aby si prestal…“

„Na dôležité veci si musíš urobiť čas, Rachel. Bez lásky stráca všetko ostatné význam.“

Rachel si na všeličo spomenula, ale rozhodla sa mlčať. Mnohé by mohla otcovi vyčítať. „Chcel si sa so mnou stretnúť, nie? Povedal si, že je to dôležité.“

„Je.“ Skúmavo si ju premeral.

Rachel cítila, ako sa pod otcovým pohľadom rozpadá jej obranná hrádza. Preklínala jeho silu. Jeho oči, to bol dar – dar, ktorý ho podľa Rachel môže priviesť až do Bieleho domu. Ako šibnutím čarovného prútika sa vedeli zaliať slzami a vzápätí sa tak vyjasniť, že vyzerali ako otvorené okno do účastnej duše.

Vyžarovalo z nich puto dôvery. Všetko je založené na dôvere, vravieval jej otec. Rachel stratil už dávno, no rýchlo si získaval celú Ameriku.

„Mám pre teba návrh," povedal.

„Budem hádať, dobre?" odvetila Rachel, aby získala čas a spamätala sa. „Nejaký rozvedený prominent hľadá mladú ženu."

„Len si nenamýšľaj, moja milá. Už nie si mladá."

Rachel sa opäť zmocnil onen známy pocit, že medzi nimi vyrastá múr. Pocit, ktorý tak často sprevádzal jej stretnutia s otcom.

„Chcem ti hodiť záchranný pás," povedal.

„Neviem o tom, že by som sa topila."

„Netopíš sa. Prezident sa topí. Mala by si vyskočiť z jeho lode, kým nebude neskoro."

„O tom sme už hovorili, nie?"

„Mysli na svoju budúcnosť, Rachel. Môžeš pracovať u mňa."

„Dúfam, že nie preto si ma pozval na raňajky."

Senátorovo pokojné sebaovládanie trocha povolilo. „Rachel, nevidíš, že tvoja práca uňho sa zle odráža na mne? A na mojej kampani?"

Rachel vzdychla. Túto vec už predebatovali. „Otec, ja nepracujem u prezidenta. Dokonca som sa s ním ani nestretla. Pracujem vo Fairfaxe, uvedom si to konečne!"

„Politika je predstava, Rachel. A tá predstava hovorí, že pracuješ u prezidenta."

Rachel sa nadýchla, aby sa ovládla. „Vynaložila som veľa úsilia, aby som túto prácu dostala, otec, a nemienim ju nechať tak."

Sexton prižmúril oči. „Vieš, tvoje sebecké postoje niekedy…"

„Pán senátor?" Pri ich stole sa z ničoho nič zjavil novinár.

Sextonov zovňajšok okamžite sprívetivel. Rachel zastonala a

vzala si z košíka na stole croissant.

„Ralph Sneeden,“ predstavil sa. „Washington Post. Smiem vám položiť zopár otázok?“

Sexton sa usmial a obrúskom si utrel ústa. „S radosťou, Ralph. Ale nech je to rýchlo, aby mi nevychladla káva.“

Sneeden pochopil a zasmial sa. „Pravdaže, pán senátor.“ Vytiahol minimagnetofón a zapol ho. „V televíznych šotoch voláte po zákone, ktorý by zabezpečoval pracujúcim ženám rovnakú mzdu… a po daňových úľavách pre mladé rodiny. Môžete vysvetliť, čo vás k tomu vedie?“

„Určite. Nesmierne obdivujem silné ženy a silnú rodinu.“

Rachel skoro zabehol croissant.

„A ešte k téme rodina,“ pokračoval novinár. „Často spomínate vzdelanie. Navrhli ste vrcholne kontroverzné rozpočtové škrty, aby sa ušlo viac peňazí školám.“

„Som presvedčený, že našou budúcnosťou sú deti.“

Rachel nemohla uveriť vlastným ušiam. Jej otec klesol tak nízko, že cituje populárne pesničky?

„A nakoniec, pán senátor, v posledných týždňoch ste zaznamenali obrovský skok v preferenciách. Prezident má z toho ťažkú hlavu. Chcete dajako komentovať svoje úspechy?“

„Myslím, že to súvisí s dôverou. Američania si pomaly uvedomujú, že prezidentovi nemožno dôverovať, pokiaľ ide o ťažké rozhodnutia, pred ktorými stojí tento národ. Unáhlené míňanie vlády uvrhuje štát každý deň do čoraz hlbšieho zadĺženia a Američania začínajú chápať, že je načase prestať míňať a začať naprávať.“

V Rachelinej kabelke sa ozval pager. Zaznelo to ako odklad popravy, ktorú znamenali otcove reči. Za iných okolností by pre ňu prenikavé elektronické pípanie znamenalo nevítané vyrušenie, no tentoraz jej prichodilo takmer melodické.

Sexton pri tomto vyrušení zlostne zazrel.

Rachel vylovila z kabelky pager a stisla vopred nastavenú sériu piatich čísel, ktorá potvrdzovala, že práve ona je osoba, ktorá drží v ruke pager. Pípanie zmĺklo a rozblikal sa displej. O pätnásť sekúnd dostane zabezpečenú textovú správu.

Sneeden sa usmial na Sextona. „Ako vidím, vaša dcéra je veľmi zamestnaný človek. Dobre padne vidieť, že vy dvaja si v programoch nájdete voľné okienko, aby ste sa spolu najedli.“

„Ako som povedal, rodina je na prvom mieste.“

Sneeden prikývol a stvrdol mu pohľad. „Môžem sa vás spýtať, pán senátor, ako vy a vaša dcéra zvládate konflikt záujmov?“

„Konflikt záujmov?“ Sexton nachýlil hlavu s úprimným údivom na tvári. „Aký konflikt máte na mysli?“

Rachel zdvihla oči a pri otcovom hereckom kúsku sa uškrnula. Presne vedela, o čo tu ide. Svinskí novinári, pomyslela si. Polovica z nich je na výplatnej páske politikov. Takú otázku volajú novinári grapefruit – je to otázka, ktorá sa zdá na telo, ale v skutočnosti ide o vopred pripravenú nahrávku – pomalý lob, ktorý otec zasmečuje von z kurtu, aby sa prečistil vzduch.

„Nuž, pán senátor…“ Sneeden zakašlal, predstierajúc, že je zo senátorovej otázky nesvoj. „Konflikt, ktorý spočíva v tom, že vaša dcéra pracuje u vášho protivníka.“

Senátor Sexton vybuchol smiechom, čím hneď otupil výbušnosť otázky. „Ralph, po prvé, s prezidentom nie sme protivníci. Sme len dvaja vlastenci s rozdielnymi názormi na to, ako viesť krajinu, ktorú máme obaja radi.“

Sneeden zažiaril. Mal svoje súsko. „A po druhé?“

„Po druhé, moja dcéra nie je zamestnaná u prezidenta. Pracuje v spravodajskej oblasti. Zhromažďuje spravodajské informácie a postupuje ich Bielemu domu. Je to celkom subalterné postavenie.“ Odmlčal sa a pozrel na Rachel. „Vlastne ani neviem, či si sa

niekedy s prezidentom stretla, moja milá?“

Rachel ho preklala zlostným pohľadom. Oči jej blčali.

Znova zapípalo a ona uprela pohľad na displej, kde vyskočil odkaz.

– HLST RDNRA HND –

Ihneď si to dešifrovala a zamračila sa. Odkaz bol nečakaný a s najväčšou pravdepodobnosťou znamenal niečo zlé. No aspoň má zámienku na odchod.

„Páni, krváca mi srdce, ale musím ísť. Oneskorila som sa do práce.“

Sneeden však rýchlo povedal: „Ešte kým odídete, slečna Sextonová, mohli by ste povedať niečo k chýrom, že ste dali podnet na tieto spoločné raňajky, aby ste prediskutovali možnosť, že odídete zo svojej práce a zapojíte sa do kampane svojho otca?“

Rachel mala pocit, akoby jej niekto vchrstol do tváre horúcu kávu. Otázka ju zastihla celkom nepripravenú. Vrhla pohľad na otca a z jeho úškrnu vycítila, že táto otázka bola pripravená. Najradšej by bola vyskočila a bodla ho vidličkou.

Sneeden jej strčil pod nos magnetofón. „Prosím…“

Rachel sa doňho zavŕtala pohľadom. „Ralph, alebo kto už ste, dočerta, aby vám to bolo jasné – vôbec nemám v úmysle odísť z práce a pracovať u senátora Sextona. Ak napíšete niečo iné, budete potrebovať obuvák, aby ste si ten magnetofón vytiahli zo zadku!“

Sneeden vyvalil oči. Vypol magnetofón a ovládol úsmev. „Obom vám ďakujem.“ Odišiel.

Rachel svoj výbuch vzápätí oľutovala. Zdedila otcov temperament, čo mu nevedela odpustiť. Pokojne, Rachel. Vždy pokojne.

Otec na ňu znechutene pozrel. „Sebaovládanie ti naozaj ide.“

Začala si zbierať veci. „Schôdza sa skončila.“

Aj Sexton si s ňou očividne vybavil, čo mal v úmysle.

Vytiahol mobil. „Maj sa pekne, zlatko. Niekedy sa zastav. A už sa, preboha, vydaj. Máš tridsaťtri rokov.“

„Tridsaťštyri!“ vyštekla. „Tvoja sekretárka mi poslala blahoželanie.“

Ľútostivo zacmukal. „Tridsaťštyri. Už si takmer stará dievka. Vieš, keď som ja mal tridsaťštyri, už som…“

„Bol ženatý s mamou a obťahoval susedku?“ Slová z nej vyleteli hlasnejšie, než zamýšľala, a zavisli v okolitom tichu. Okolosediaci sa obzreli.

V očiach senátora Sextona sa mrazivo zablyslo. Vyzerali ako dva kryštály, ktoré sa do nej zabodli. „Dávajte si pozor, mladá dáma!“

Rachel zamierila k dverám. Nie, vy si dávajte pozor, pán senátor.

2

V búrkovom stane ThermaTech ticho sedeli traja muži. Zvonka naň prudko dorážal mrazivý vietor, ktorý ho hrozil vytrhnúť z ukotvenia. Nikto si to nevšímal. Každý z nich zažil už neporovnateľne horšie a hrozivejšie situácie.

Ich stan bol bielučký, rozložený v plytkej úžľabine, takže z okolia ho nebolo vidieť. Ich spojovacia technika, dopravné prostriedky a zbrane predstavovali vrchol súčasnej techniky. Vodca skupiny mal kódové meno Delta-Jeden. Bol to svalnatý, pružný muž a pohľad mal rovnako prázdny ako okolitý terén.

Vojenský chronometer na jeho zápästí ostro zapípal. Zaznelo to súčasne s pípaním chronometrov na zápästiach ostatných dvoch mužov.

Prešlo ďalších tridsať minút.

Je čas. Znova.

Delta-Jeden automaticky vyšiel zo stanu do tmy a bičujúceho vetra. Infračerveným ďalekohľadom prebehol mesiacom zaliaty obzor. Ako vždy zaostril na budovu. Bola vzdialená tisíc metrov – obrovská a v týchto končinách sa vynímala ako päsť na oko. Dvíhala sa z pustého terénu. So svojím tímom ju pozoroval už desať dní, od chvíle, čo ju postavili. Delta-Jeden nepochyboval, že informácie, ktoré tam majú, zmenia svet. Ich ochrana si už vyžiadala ľudské životy.

Mimo budovy vyzeralo v tej chvíli všetko pokojné.

To najdôležitejšie však prebieha vnútri.

Delta-Jeden sa vrátil do stanu a oslovil svojich druhov. „Čas na prelet.“

Obaja prikývli. Vyšší z nich, Delta-Dva, otvoril laptop a zapol

ho. Sadol si pred obrazovku, vzal do ruky joystick a krátko ním mykol. V budove, vzdialenej tisíc metrov, bol ukrytý sledovací robot, veľký ako moskyt. Prijal signál a ožil.

3

Rachel Sextonová ešte penila, keď sedela za volantom bielej Integry, ktorá smerovala po diaľnici do Leesburgu. Na úpätiach vrchov, dvíhajúcich sa za Falls Churchom, sa proti sviežemu marcovému nebu ostro črtali holé javory, no ani toto pokojné prostredie neutlmilo jej hnev. Rátala s tým, že priaznivý skok v preferenciách dodá jej otcovi trocha šarmantného sebavedomia, ale namiesto toho ešte vybičoval jeho pocit dôležitosti.

Jeho úskočnosť ju bolela dvojnásobne, lebo okrem neho nemala na svete nikoho. Matka jej zomrela pred tromi rokmi. Pre Rachel to bola zničujúca strata, ktorá sa jej dosiaľ zahrýzala do srdca. Jedinú útechu – a v tom bola irónia – jej prinášalo vedomie, že smrť matku oslobodila z hlbokého zúfalstva nad biednym manželstvom.

Rachelin pager opäť zapípal, čo ju priviedlo do prítomnosti. Správa bola rovnaká ako predtým.

– HLST RDNRA HND –

Hláste sa riaditeľovi NRA. Hneď. Vzdychla. Veď už idem, preboha!

S rastúcim pocitom neistoty zbehla na zvyčajný výjazd z diaľnice, zabočila na súkromnú príjazdovú cestu a zastavila pred strážnou búdkou. Adresa znela 14225 Leesburg Highway. Bola to jedna z najutajovanejších adries v celej Amerike.

Kým strážnik skenoval auto, či v ňom nie sú ploštice, Rachel sa zadívala na mamutiu budovu v diaľke. Na tridsiatich zalesnených hektároch kúsok od hlavného mesta sa vo virgínskom Fairfaxe majestátne rozkladal komplex o rozlohe stotisíc štvorcových metrov. Na fasáde budovy zo zrkadlového skla, ktorá

pôsobila ako bašta, sa odrážala celá armáda satelitných diskov, antén a kupol, vyrastajúcich z okolitého terénu, čím sa ich úctyhodný a rešpekt vzbudzujúci počet ešte zdvojnásoboval.

O dve minúty Rachel zaparkovala a prešla cez pestovaný trávnik k hlavnému vchodu, pri ktorom sa na žulovom bloku skvel nápis:

NÁRODNÁ REKOGNOSKAČNÁ AGENTÚRA (NRA)

Dvaja ozbrojení príslušníci vojenského námorníctva hľadeli rovno pred seba, keď pomedzi nich prešla k nepriestrelným otáčavým dverám. Zmocnil sa jej rovnaký pocit ako vždy, keď prechádzala týmito dverami… že vstupuje do brucha spiaceho obra.

V klenutom vestibule vnímala vzdialenú ozvenu tlmených rozhovorov, akoby tie slová prenikali z kancelárií hore. Velikánska mozaika z dlaždíc hlásala motto NRA:

UMOŽŇUJEME USA GLOBÁLNU
INFORMAČNÚ PREVAHU
V MIERI I ZA VOJNY

Na stenách viseli veľké fotografie – štarty rakiet, krsty ponoriek, odpočúvacie zariadenia – nebotyčné úspechy, ktoré sa však mohli oslavovať iba za týmito múrmi.

Rachel ako vždy cítila, že problémy vonkajšieho sveta tu blednú. Vstupovala do sveta tieňov. Do sveta, kam sa problémy rútili ohlušujúco ako nákladné vlaky a ich riešenia sa vyslovovali sotva šeptom.

Keď sa blížila k poslednému kontrolnému stanovišťu, položila si otázku, aký problém spôsobil, že jej pager zazvonil až dva razy

za posledných tridsať minút.

„Dobré ráno, slečna Sextonová.“ Strážnik sa usmial, keď zastala pred oceľovými dverami.

„Už to poznáte,“ prehodil.

Rachel si od neho vzala hermeticky uzavretú vatovú výterku a odstránila z nej umelohmotný obal. Výterku si vložila do úst ako teplomer a dve sekundy ju podržala pod jazykom. Potom sa naklonila, strážnik jej ju vybral z úst a zasunul do štrbiny v prístroji, ktorý mal za sebou. Prístroju trvalo štyri sekundy, kým potvrdil, že DNA slín sa zhoduje s Racheliným DNA. Blikla obrazovka, na ktorej sa ukázala Rachelina fotografia a priepustka.

Strážnik žmurkol. „Zdá sa, že vy ste stále vy.“ Vytiahol použitú výterku z prístroja a hodil ju do otvoru, kde ju ihneď spálilo. „Príjemný deň.“ Stisol gombík a obrovské oceľové dvere sa otvorili.

Keď Rachel vchádzala do bludiska rušných chodieb, zarazene si uvedomila, že ešte aj po šiestich rokoch ju ohromuje kolosálny rozsah tunajšej činnosti. Agentúra zahrnovala šesť ďalších amerických zariadení, zamestnávala vyše desaťtisíc agentov a jej rozpočet sa pohyboval okolo desiatich miliárd dolárov ročne.

NRA v úplnej tajnosti vybudovala a udržiavala v prevádzke neuveriteľný arzenál najmodernejšej špionážnej techniky – elektronické odpočúvanie v celosvetovom rozsahu, špionážne družice, mĺkve prenosové čipy, zabudované do telekomunikačných výrobkov, a dokonca globálnu námornú výzvednú sieť, ktorá sa volala Classic Wizard. Bola to tajná pavučina 1 456 podmorských mikrofónov, nainštalovaných na morskom dne okolo celého sveta, ktoré sledovali pohyby lodí na celej zemeguli.

Technika NRA pomáhala Spojeným štátom nielen víťaziť vo vojenských konfliktoch, ale poskytovala nekonečný prúd údajov aj v čase mieru CIA, Národnej agentúre pre bezpečnosť a

ministerstvu obrany, čím im pomáhala potláčať terorizmus, zisťovať trestné činy proti životnému prostrediu a dodávala politikom informácie, potrebné na rozhodovanie v celom rade rôznorodých otázok.

Rachel tu pracovala ako „sylabystka“. Sylabovanie, čiže redukcia údajov, si vyžadovalo analýzu komplikovaných správ a „vydestilovanie“ ich podstaty do stručných jednostranových výťahov. Rachel na to mala prirodzený talent. Nečudo po toľkých rokoch prehrýzania sa otcovými táraninami, vravela si v duchu.

Teraz zastávala v tomto odbore popredné miesto – bola styčným spravodajským dôstojníkom s Bielym domom. Jej úlohou bolo oboznamovať sa s každodennými spravodajskými hláseniami NRA a rozhodnúť, čo z toho je dôležité pre prezidenta. Potom musela tieto hlásenia zosylabovať na jednu stránku a postúpiť ich prezidentovmu poradcovi pre národnú bezpečnosť. V jazyku NRA „vyrábala finálny produkt a slúžila zákazníkovi“.

Bola to síce ťažká práca a vyžadovala si dlhé hodiny, no Rachel ju brala ako vyznamenanie, ako spôsob presadiť sa nezávisle od otca. Senátor Sexton jej mnoho ráz ponúkol podporu, ak z tohto miesta odíde, no Rachel nemala v úmysle finančne sa zaviazať človeku, akým bol Sedgewick Sexton. Jej matka bola dôkazom, čo sa môže stať, keď taký človek drží v rukách priveľa kariet.

V mramorovom vestibule sa rozoznel Rachelin pager.

Znova? Už sa ani nepozrela na správu.

Čo sa to, dočerta, robí? položila si otázku, keď nastupovala do výťahu. Minula svoje poschodie a vyviezla sa až nahor.

4

Označiť riaditeľa NRA za obyčajného muža by bolo už samo osebe nadsadením. William Pickering bol drobný, mal bledú pleť a fádnu tvár, plešivú hlavu a hnedé oči, ktoré navzdory pohľadu na najtajnejšie záležitosti štátu vyzerali ako dve plytké mláky. Nad podriadenými sa však týčil ako veža. Jeho nenápadná osobnosť a prostá filozofia sa stali v NRA legendárne. Pokojná usilovnosť a šatník, skladajúci sa z obyčajných čiernych oblekov, mu vyniesli prezývku Kvaker. Ako brilantný stratég a vzor zdatnosti viedol svoj svet s neochvejnou priamočiarosťou. Jeho heslom bolo: „Nájsť pravdu a na jej základe konať.“ Keď Rachel prišla do jeho kancelárie, práve telefonoval. Pohľad naňho ju vždy prekvapil – William Pickering vôbec nevyzeral na človeka s takou mocou, že môže kedykoľvek prebudiť aj prezidenta.

Pickering zložil slúchadlo a pokynul jej, aby šla ďalej. „Sadnite si, agentka Sextonová.“ Jeho hlas mal nekultivovaný nádych.

„Ďakujem, pán riaditeľ.“ Sadla si. Vždy jej bol sympatický, hoci väčšina ľudí sa cítila pri jeho otvorenom správaní nesvoja. Bol dokonalým protipólom jej otca… zjavom neimpozantný, ani trocha charizmatický a svoju prácu konal s nesebeckým vlastenectvom. A vyhýbal sa svetlu rámp, ktoré jej otec tak miloval.

Pickering si sňal okuliare a zadíval sa na ňu. „Agentka Sextonová, asi pred polhodinou mi telefonoval prezident. Týkalo sa to priamo vás.“

Rachel sa zahniezdila. O Pickeringovi sa vedelo, že ide priamo na vec. Úvod ako hrom, pomyslela si. „Dúfam, že nie sú problémy

s mojimi sylabami.“

„Naopak. Vraví, že Biely dom je s vašou prácou vrcholne spokojný.“

Rachel sa ticho nadýchla. „Čo teda chcel?“

„Stretnúť sa s vami. Osobne. A to hneď.“

Rachelin nepokoj zosilnel. „Osobne sa stretnúť? Ohľadne čoho?“

„Výborná otázka. To mi nepovedal.“

Rachel to vrcholne zarazilo. Zamlčiavať niečo pred riaditeľom NRA bolo čosi také ako neprezradiť vatikánske tajomstvá pápežovi. V spravodajskej komunite sa žartovalo, že ak William Pickering o niečom nevie, potom sa to nestalo.

Pickering vstal a prešiel k obloku. „Požiadal ma, aby som sa s vami hneď skontaktoval a poslal vás k nemu.“

„Hneď teraz?“

„Poslal aj dopravu. Čaká vonku.“

Rachel sa zamračila. Prezidentova požiadavka vyvolávala v človeku nervozitu sama osebe, ale najväčšmi ju znepokojoval ustarostený výraz na Pickeringovej tvári. „Máte k tomu zrejme určité výhrady.“

„To si píšte, že mám!“ Pickering prejavil zriedkavo emócie. „Prezidentovo načasovanie je priam surovo priehľadné. Ste dcérou človeka, ktorý ho momentálne ohrozuje v preferenciách, a chce sa s vami z ničoho nič stretnúť? Pokladám to za vrcholne nevhodné. Váš otec by s takým záverom nepochybne súhlasil.“

Rachel vedela, že Pickering má pravdu – pričom jej bolo srdečne jedno, čo by si pomyslel jej otec. „Nedôverujete prezidentovým motívom?“

„Zložil som prísahu, že budem poskytovať spravodajskú podporu súčasnej vláde, a nie vynášať úsudky o jej politike.“

Typická Pickeringova odpoveď, uvedomila si. William

Pickering sa nijako netajil svojím názorom, že politici sú chvíľkové zjavy, prechádzajúce letmo po šachovnici, za ktorou sú skutočnými hráčmi ľudia ako on sám – ošľahaní profesionáli, ktorí sú pri tom dosť dlho na to, aby hru chápali s istou perspektívou. Pickering často vravieval, že ani dve plné funkčné obdobia v Bielom dome nestačia na pochopenie ozajstnej zložitosti globálnej politickej mapy.

„Možno sa za tým nič veľké neskrýva," povedala Rachel, dúfajúc, že prezident je povznesený nad dajaké lacné predvolebné ťahy. „Možno potrebuje vysylabovať dajaké citlivé údaje."

„Nechcem sa vás dotknúť, agentka Sextonová, ale Biely dom má v tejto oblasti k dispozícii dosť kvalifikovaných ľudí, keby také niečo potreboval. Keby išlo o vnútornú záležitosť Bieleho domu, prezident by si určite rozmyslel, aby vás kontaktoval. A ak o niečo také nejde, určite by si rozmyslel vyžiadať si jedno z aktív NRA, a pritom mi nepovedať, načo ho potrebuje."

Pickering sa o svojich zamestnancoch vždy vyslovoval ako o aktívach, čo mnohým prichodilo znepokojujúco chladné.

„Váš otec naberá politický rozbeh," pokračoval. „A poriadny. Biely dom z toho musí byť nervózny." Vzdychol. „Politika je zúfalé remeslo. Keď sa chce prezident tajne stretnúť s dcérou svojho vyzývateľa, ide mu zrejme o niečo viac než len o spravodajské sylaby."

Rachel zamrazilo. Pickeringove tušenia vždy neomylne mierili do čierneho. „Nazdávate sa, že Biely dom je natoľko v zúfalej situácii, že by práve mňa chcel zatiahnuť do dajakej politickej hry?"

Pickering chvíľu mlčal. „Svojimi pocitmi voči otcovi sa nijako netajíte a ja nepochybujem, že prezidentov volebný štáb o vašich rozporoch vie. Nazdávam sa, že vás proti nemu chcú dajako využiť."

„Takže sa mám upísať?“ prehodila Rachel položartom.

Pickering sa neusmial. Počastoval ju prísnym pohľadom. „Malé upozornenie, agentka Sextonová. Ak máte pocit, že vaše osobné vzťahy s otcom by mohli zahmliť váš úsudok v styku s prezidentom, celkom vážne vám radím, aby ste prezidentovu žiadosť o stretnutie odmietli.“

„Odmietla?“ Rachel sa nervózne zasmiala. „Prezidenta predsa nemôžem odmietnuť.“

„Nie,“ povedal Pickering. „Ale ja môžem.“ Vyslovil to s dôrazným nádychom, čo Rachel pripomenulo ďalší dôvod, prečo Pickeringa volali Kvaker. Napriek svojej malej postave bol schopný vyvolať politické zemetrasenia, ak sa mu niekto postavil na odpor.

„Moje obavy sú prosté,“ pokračoval. „Som povinný chrániť svojich podriadených a som proti akémukoľvek náznaku, že niektorého by mohli využiť ako pešiaka v politickej hre.“

„Čo mi teda radíte?“

Pickering vzdychol. „Radím vám, aby ste sa s ním stretli. K ničomu sa nezaväzujte. Keď vám povie, o čo mu ide, zavolajte mi. Ak usúdim, že vás chce nasadiť do tvrdej politickej hry, spoľahnite sa, že vás z toho vytiahnem tak rýchlo, že sa ani nespamätá.“

„Ďakujem, pán riaditeľ.“ Rachel vycítila ochranné krídla, po ktorých tak túžila od vlastného otca. „Vraveli ste, že prezident už poslal auto?“

„Nie tak doslova.“ Pickering sa zamračil a ukázal von oblokom. Rachel k nemu neisto podišla a pozrela smerom, kam ukazoval jeho prst.

Na trávniku sedela tuponosá helikoptéra MH-60G PaveHawk. Patrila medzi najrýchlejšie typy a na trupe mala insígnie Bieleho domu. Pri nej stál pilot a pozeral na hodinky.

Rachel sa užasnutá obrátila k Pickeringovi. „Biely dom posiela

PaveHawk, aby ma dopravil dvadsať kilometrov do Washingtonu?“

„Prezident na vás chce zrejme buď zapôsobiť, alebo vás zastrašiť.“ Pickering z nej nespúšťal oči. „Radím vám, aby ste sa nedali ani uveličiť, ani zastrašiť.“

Rachel prikývla. Bola uveličená i zastrašená.

O štyri minúty vyšla Rachel Sextonová z budovy NRA a nasadla do čakajúcej helikoptéry. Tá sa vzniesla ešte prv, ako sa stihla zapnúť, a prudko zakrúžila nad virgínskymi lesmi. Rachel vrhla pohľad na šmuhu stromov dolu a zrýchlil sa jej pulz. Srdce by jej bolo tĺklo ešte rýchlejšie, keby bola vedela, že neletia do Bieleho domu.

5

Na látku stanu ThermaTech dorážal mrazivý vietor, ale Delta-Jeden si to nevšímal. Spolu s Deltou-Tri sústredene pozorovali svojho druha, ktorý chirurgicky obratne manipuloval joystickom. Na obrazovke videli živé videozábery z drobučkej kamery, umiestnenej na mikrorobote.

Super výmysel na sledovačku, pomyslel si Delta-Jeden. Dosiaľ žasol zakaždým, keď ho uviedli do činnosti. Skutočnosť vo svete mikromechaniky v poslednom čase predbiehala fantáziu.

Micro Electro Mechanical Systems (MEMS) – mikroboty – boli najnovším výkrikom najmodernejších sledovacích techník. „Sledovacia muška," tak ich volali.

Doslova muška.

Diaľkovo ovládané mikroskopické roboty sa síce zdali ako science-fiction, ale existovali už od deväťdesiatych rokov. Časopis Discovery priniesol v máji roku 1997 ťažiskový článok o mikrobotoch, kde sa opisovali „lietajúce" i „plávajúce" modely. Plávajúce – mikroponorky veľké ako zrnko soli – sa dali vstreknúť do ľudského krvného obehu ? la film Fantastická cesta. Využívali ich v najmodernejších nemocniciach a lekári ich mohli pomocou diaľkového ovládania usmerňovať v cievach, čo im umožňovalo bez skalpelu naživo zistiť, kde sa nachádzajú prekážky.

Navzdory rozšírenej predstave bolo skonštruovanie lietajúcich mikrobotov ešte jednoduchšie. Aerodynamická technika, potrebná, aby sa stroj vzniesol do vzduchu, bola známa už od čias bratov Wrightovcov a ostávala už len otázka miniaturizácie. Prvé lietajúce mikroboty, ktoré skonštruovala NASA ako nepilotované prieskumné vybavenie pre budúce lety na Mars, boli vyše desať

centimetrov dlhé. Pokroky v nanotechnike, vynájdenie ľahkých, energiu absorbujúcich materiálov a mikromechanika umožnili napokon skonštruovanie lietajúcich mikrobotov.

Skutočný prielom prišiel z nového odvetvia – biomimiky, teda kopírovania matky prírody. Ukázalo sa, že ideálnym prototypom týchto obratných a výkonných lietajúcich mikrobotov sú miniatúrne vážky. Model PH2, ktorým momentálne manipuloval Delta-Dva, bol iba centimeter dlhý – veľký ako moskyt – a mal dvojitý pár priehľadných otáčavých silikónových krídel, ktoré mu dodávali vo vzduchu nevídanú pohyblivosť a výkonnosť.

Ďalším prielomom bol energetický mechanizmus mikrobota. Prvé prototypy si mohli nabíjať batérie iba vtedy, keď sa vznášali rovno pod silným zdrojom svetla, čo nebolo ideálne pre utajené využívanie alebo prácu v tmavých priestoroch. Novšie prototypy sa však mohli nabiť tak, že istý čas znehybneli v magnetickom poli. V modernej ére sú magnetické polia všadeprítomné a nenápadné – elektrické zástrčky, počítačové obrazovky, elektromotory, reproduktory, mobilné telefóny –, takže nabíjacích staníc je vždy nadostač. Keď raz mikrobot úspešne uvedú do určitého priestoru, môže vysielať audio a video signály takmer donekonečna. PH2 jednotky Delta Force vysielal bez najmenších problémov už vyše týždňa.

Lietajúci mikrobot sa vznášal ticho ako hmyz v nehybnom povetrí rozľahlého ústredného priestoru budovy. Obraz vysielal z vtáčej perspektívy, kde nečujne krúžil nad nič netušiacimi ľuďmi – technikmi, vedcami a odborníkmi z nespočetných vedných odvetví. Delta-Jeden zrazu zbadal dve známe tváre, zahĺbené do rozhovoru. To bude ono. Delte-Dva prikázal, aby s mikrobotom klesol a počúval.

Delta-Dva zapol zvukové senzory, nasmeroval parabolickú

anténu mikrobota a spustil ho na tri metre nad hlavy vedcov. Zvuk bol nezreteľný, ale zrozumiteľný.

„Stále tomu nemôžem uveriť,“ vravel jeden z vedcov. Hlas mal rovnako vzrušený ako pred štyridsiatimi ôsmimi hodinami, keď sem prišiel.

Ten, s ktorým sa zhováral, bol očividne rovnako vzrušený. „Bol by si si pomyslel, že niekedy v živote… že budeš svedkom niečoho takého?“

„Nikdy,“ odvetil rozžiarený prvý vedec. „Je to ako úžasný sen.“

Delta-Jeden počul dosť. Vnútri prebieha všetko podľa predpokladov. Delta-Dva odmanévroval mikrobot od rozhovoru a zamieril s ním späť do skrýše. Maličký prístroj nebadane umiestnil k valcu elektrického generátora. Batérie PH2 sa ihneď začali nabíjať na najbližšiu úlohu.

6

Rachel Sextonová sa v myšlienkach zahĺbila do neskutočných ranných udalostí a PaveHawk zatiaľ letel po jasnom rannom nebi. Rachel si uvedomila, že letia nesprávnym smerom, až keď vyleteli nad záliv Chesapeake Bay. Jej počiatočný zmätok razom vystriedala nervozita.

„Hej!“ skríkla na pilota. „Čo to robíte?“ Jej hlas bolo v hluku motora ledva počuť. „Máte ma dopraviť do Bieleho domu!“

Pilot zavrtel hlavou. „Prepáčte, pani, ale prezident dnes ráno nie je v Bielom dome.“

Rachel zapátrala v pamäti, či Pickering spomenul konkrétne Biely dom, alebo či to len sama automaticky predpokladala. „A kde teda je?“

„Stretnete sa s ním inde.“

No teda! „Kde inde?“

„Už to nie je ďaleko.“

„Na to som sa nepýtala.“

„Ešte dvadsať kilometrov.“

Rachel sa naňho zamračila. Ten chlap mal byť politikom. „Viete sa vyhýbať guľkám tak dobre ako otázkam?“

Pilot neodpovedal.

Helikoptéra preletela Chesapeake Bay za necelých sedem minút. Keď sa opäť zjavila zem, pilot odbočil na sever a obletel malý polostrov, na ktorom Rachel zbadala niekoľko rozjazdových dráh a vojensky pôsobiace budovy. Pilot k nim začal klesať a vtedy si Rachel spomenula, čo to je. Šesť odpaľovacích rámp a obhorené raketové veže hovorili jasnou rečou, no keby to

nestačilo, na streche jednej z budov zbadala namaľované dve velikánske slová: WALLOPS ISLAND.

Wallops Island bol jednou z najstarších základní NASA. Táto ležala mimo centra záujmu a dodnes odtiaľ vypúšťali družice a skúšali tam experimentálne lietadlá.

Prezident je na Wallops Islande? To akosi nehrá.

Pilot nasmeroval helikoptéru súbežne s tromi rozjazdovými dráhami, ktoré sa ťahali po celej dĺžke úzkeho polostrova. Mierili na koniec prostrednej.

Pilot spomalil. „S prezidentom sa stretnete v jeho pracovni."

Rachel sa obrátila, nevediac, či žartuje. „Prezident Spojených štátov má pracovňu na Wallops Islande?"

Pilot sa tváril smrteľne vážne. „Prezident Spojených štátov môže mať pracovňu, kdekoľvek sa mu zapáči, pani."

Ukázal na koniec rozjazdovej dráhy. Rachel tam zbadala mamutie obrysy čohosi veľkého, čo sa blýskalo v diaľke, a takmer sa jej zastavilo srdce. Aj z tristo metrov spoznala bledomodrý trup modifikovaného Boeingu 747.

„Stretnem sa s ním na palube…"

„Áno, pani. Je to jeho domov, keď nie je doma."

Rachel sa zahľadela na obrovské lietadlo. Krycie vojenské označenie tohto prestížneho lietadla znelo VC-25-A, ale svet ho poznal pod iným názvom – Air Force One.

„Zdá sa, že dnes zavítate do nového," prehodil pilot a ukázal na čísla na chvoste.

Rachel neprítomne prikývla. Iba málo Američanov vedelo, že v skutočnosti existujú dve lietadlá Air Force One – celkom rovnaké, osobitne prispôsobené Boeingy 747-200-B, jedno s číslom 28000 na chvoste, druhé s číslom 29000. Obidve dosahovali letovú rýchlosť 960 kilometrov za hodinu a boli vybavené na tankovanie za letu, čím mali prakticky neobmedzený

dolet.

Keď sa PaveHawk usadil na rozjazdovú dráhu vedľa prezidentovho lietadla, Rachel pochopila, prečo sa tomuto lietadlu hovorí „pojazdná výhoda domáceho prostredia“. Lietadlo vzbudzovalo rešpekt.

Keď prezident letel do cudziny na stretnutie s inými hlavami štátov, často žiadal – z bezpečnostných dôvodov –, aby sa stretnutie konalo na palube jeho lietadla. Bezpečnostné dôvody určite zohrávali úlohu, ale druhou pohnútkou bolo zaiste aj vedomie, že pri rokovaní získa výhodu v dôsledku rešpektu druhej strany. Návšteva Air Force One bola rozhodne ešte pôsobivejšia ako návšteva Bieleho domu. Takmer dvojmetrové písmená na trupe hlásali „SPOJENÉ ŠTÁTY AMERICKÉ“. Istá anglická ministerka raz obvinila prezidenta Nixona, že pozvaním na palubu Air Force One jej „máva pred očami svojou mužnosťou“. Posádka potom lietadlo žartovne nazvala „Veľký vták“.

„Slečna Sextonová?“ Pri helikoptére sa zjavil príslušník Tajnej služby vo vetrovke a otvoril jej dvere. „Prezident vás očakáva.“

Rachel vystúpila z helikoptéry a zadívala sa na strmé schodíky, vedúce do masívneho trupu. Do lietajúceho falusu. Raz počula, že lietajúca Oválna pracovňa má vyše štyristopäťdesiat štvorcových metrov, vrátane štyroch súkromných spální, kajút pre dvadsaťšesťčlennú posádku a dvoch kuchýň, schopných zabezpečiť stravovanie päťdesiatich ľudí.

Keď vystupovala hore schodíkmi, cítila za sebou príslušníka Tajnej služby. Otvorené dvere vysoko na trupe vyzerali ako malá dierka v boku kolosálnej striebornej veľryby. Keď k tomu tmavému vchodu vystúpila, vytratila sa z nej takmer všetka sebadôvera.

Len pokoj, Rachel. Je to len lietadlo.

Na plošine ju vzal príslušník Tajnej služby zdvorilo za plece a

uviedol ju do prekvapujúco úzkej chodbičky. Zabočili doprava, prešli krátku vzdialenosť a vstúpili do priestrannej luxusnej kabíny. Rachel ju hneď spoznala z fotografií.

„Počkajte tu," povedal tajný a zmizol.

Rachel osamela v známej, drevom obloženej prednej kabíne Air Force One. Tento priestor využívali na porady, zábavu hodnostárov a očividne na vnuknutie rešpektu návštevníkom, ktorí sa tu ocitli prvý raz. Kabína zaberala celú šírku lietadla a po celej šírke sa ťahal hrubý tmavohnedý koberec. Zariadenie bolo bezchybné – kordovánové kožené kreslá okolo okrúhleho rokovacieho stola z javorového dreva, vedľa pohoviek leštené mosadzné stojacie lampy a na mahagónovom bare ručne brúsený krištáľ.

Dizajnéri Boeingu sa očividne usilovali zariadiť túto kabínu tak, aby cestujúci mali pocit „poriadku a pokoja". Pokoj však bol to posledné, čo Rachel Sextonová v tej chvíli cítila. Hlavou jej letelo iba to, koľko tu sedelo popredných osobností svetovej politiky a koľko tu padlo rozhodnutí, ovplyvňujúcich chod sveta.

Zo všetkého tu dýchala moc – od jemnej arómy fajkového tabaku po všadeprítomnú prezidentskú pečať. Orol zvierajúci šípy a olivovú ratolesť bol vyšitý na vankúšoch, vyrytý na vedierku s ľadom, a bol dokonca vytlačený aj na korkových podložkách pod poháre na barovom pulte. Rachel jednu vzala do rúk, aby si ju zblízka prezrela.

„Už aj kradnete suveníry?" ozval sa za ňou hlboký hlas.

Rachel sa strhla, zvrtla sa a podložka jej vypadla z rúk. Nešikovne si kľakla, aby ju zdvihla. Keď ju držala v ruke, obzrela sa a zbadala, že sa na ňu pobavene usmieva prezident Spojených štátov amerických.

„Ja nie som z kráľovského rodu, slečna Sextonová. Predo mnou si nemusíte kľakať."

7

Senátor Sedgewick Sexton vychutnával súkromie svojho luxusného predĺženého Lincolna, ktorý sa prepletal washingtonskou premávkou k jeho kancelárii. Oproti nemu sedela jeho dvadsaťštyriročná osobná asistentka Gabrielle Asheová a čítala mu denný program. Sexton počúval iba na pol ucha.

Milujem Washington, dumal, obdivujúc dokonalé tvary pod kašmírovým svetríkom svojej asistentky. Moc je najsilnejším afrodiziakom… a takýchto žien priťahuje do Washingtonu celé kŕdle.

Gabrielle bola absolventkou prestížnej newyorskej univerzity, ktorá patrila do Brečtanovej ligy, a snívala, že raz sa sama stane senátorkou. Podarí sa jej to, dumal Sexton. Vyzerá perfektne a neuveriteľne jej to páli. A predovšetkým chápe pravidlá hry.

Bola černoška, no jej hnedasté sfarbenie pripomínalo tmavú škoricu či mahagón, čo bol – ako Sexton dobre vedel – prijateľný kompromis, aby ju „bieli“ mohli podporiť bez výčitiek, že zašli priďaleko. Svojim politickým súpútnikom ju charakterizoval ako ženu s výzorom Halle Berryovej a mozgom a ambíciami Hillary Clintonovej, hoci si v niektorých chvíľach vravel, že aj toto je podcenenie.

Gabrielle sa ukázala úžasnou devízou jeho kampane, odkedy ju pred tromi mesiacmi povýšil na svoju osobnú asistentku. A na dôvažok pracovala zadarmo. Jej mzdou za šestnásťhodinový pracovný deň bolo poznávanie zákulisia s ostrieľaným politikom.

Samozrejme, že som ju presvedčil, aby urobila aj čosi navyše okrem práce, nadchýnal sa v duchu Sexton. Po povýšení ju pozval raz neskoro večer do svojej súkromnej pracovne na „orientačnú

konzultáciu“. S nenáhlivou trpezlivosťou, akej ho naučili roky praxe, rozohral svoje čaro… posilnil jej sebadôveru, obozretne odbúral jej zábrany, prejavil, aký je mocný, a napokon ju rovno vo svojej kancelárii zviedol.

Ani na okamih nepochyboval, že toto stretnutie patrilo medzi sexuálne najpôsobivejšie zážitky v jej mladom živote, no keď svitol deň, Gabrielle túto nepremyslenosť očividne ľutovala. V rozpakoch mu ponúkla rezignáciu. Sexton odmietol. Gabrielle ostala, ale veľmi jasne dala najavo svoje úmysly. Ich vzťahy boli od tej chvíle výhradne pracovné.

Jej našpúlené pery práve vraveli: „…a nemali by ste brať na ľahkú váhu popoludňajšiu debatu v CNN. Ešte nevieme, koho Biely dom pošle ako vášho protivníka. Mali by ste si prejsť poznámky, ktoré som načrtla.“ Podala mu fascikel.

Sexton si ho vzal a vychutnával pritom vôňu jej parfumu, zmiešanú s vôňou luxusných kožených sedadiel.

„Nepočúvate ma,“ povedala.

„Ale počúvam.“ Usmial sa. „So CNN si nelámte hlavu. Najkatastrofickejší scenár môže byť, že Biely dom ma odbaví dajakým bezvýznamným praktikantom z kampane. A najlepší scenár môže byť, že pošlú dajaké eso, ktoré zhltnem ako malinu.“

Gabrielle sa zamračila. „Tak dobre. V poznámkach máte zoznam najnepríjemnejších tém, ktoré môžu prísť na pretras.“

„Nepochybne zvyčajné podozrenia.“

„S jedným novým bodom. Zrejme vás čaká nepriaznivá reakcia homosexuálnej komunity za včerajšie výroky u Larryho Kinga.“

Sexton mykol plecom, ledva počúvajúc. „Správne. Tá záležitosť s manželstvami medzi rovnakým pohlavím.“

Gabrielle ho počastovala karhavým pohľadom. „Vystúpili ste proti nim veľmi dôrazne.“

Manželstvá medzi rovnakým pohlavím, pomyslel si Sexton znechutene. Keby to záviselo odo mňa, buzíci by nemali ani právo voliť. „No dobre, trocha pribrzdím.“

„V poriadku. V poslednom čase ste na tie horúce témy dosť tlačili. Nebuďte namyslený. Verejnosť sa môže v okamihu zvrtnúť. Momentálne získavate, máte dobrý rozbeh. Nech vám to vydrží. Dnes ešte netreba smečovať. Stačí, keď udržíte loptu v hre.“

„Nejaké novinky z Bieleho domu?“

Gabrielle sa zatvárila rozpačito, no zároveň potešene. „Stále ticho. Oficiálne. Váš protivník sa premenil na Neviditeľného.“

Sexton sotva veril šťastiu, aké ho v poslednom čase postretlo. Prezident už mesiace tvrdo pracoval na volebnej kampani. A pred týždňom sa zrazu zavrel v Oválnej pracovni a od tej chvíle ho nikto nevidel a nepočul. Zdalo sa, že nevie, ako čeliť Sextonovej nevídanej podpore zo strany voličskej základne.

Gabrielle si rukou prečesala rovné čierne vlasy. „Dozvedela som sa, že jeho volebný štáb je z toho rovnako zmätený ako my. Svoje ústranie nijako nevysvetlil a všetci tam zúria.“

„Dajaké hypotézy?“ spýtal sa Sexton.

Gabrielle naňho uprela pohľad sponad učeneckých okuliarov. „Od svojho kontaktu v Bielom dome som sa dnes ráno dozvedela všeličo zaujímavé.“

Sexton výraz v jej očiach už poznal. Gabrielle Asheová zasa získala dajaké dôverné informácie znútra. Blyslo mu mysľou, či sa za tieto predvolebné tajomstvá neodmeňuje dajakému prezidentovmu poradcovi svojím telom. Ale nech… pokiaľ tie informácie prúdia.

„Povráva sa,“ začala stíšeným hlasom, „že prezident sa začal tak čudne správať po naliehavom súkromnom stretnutí s riaditeľom NASA. Vraj z tej porady vyšiel celý ohúrený. Hneď zrušil všetok program a odvtedy je s NASA v každodennom

kontakte.“

To sa Sextonovi pozdávalo. „Myslíte, že NASA mu oznámila niečo nepriaznivé?“

„Zdá sa to ako logické vysvetlenie,“ odvetila Gabrielle s nádejou v hlase. „Musí to byť naozaj závažné, keď všetko nechal tak.“

Sexton sa nad tým zamyslel. To, čo sa deje v NASA, musí byť zrejme veľmi zlé. Inak by mi to prezident otrieskal o hlavu. Sexton ho v poslednom čase ostro napádal za financovanie NASA. Celý rad jej najnovších neúspechov a obrovské prekračovanie rozpočtu mu poslúžili na výpady proti nadmernému míňaniu vlády a neúčelnému vynakladaniu prostriedkov. Útoky na NASA – jeden z najprominentnejších symbolov americkej hrdosti – by väčšine politikov nepriniesli voličské hlasy, lenže veľmi málo ich malo takú zbraň, akú mal senátor Sexton – Gabrielle Asheovú. A jej neomylný inštinkt.

Táto bystrá mladá žena mu padla do oka pred niekoľkými mesiacmi, keď pracovala ako koordinátorka v Sextonovej washingtonskej volebnej kancelárii. Sexton beznádejne zaostával v preferenciách a jeho brojenie proti premrštеným vládnym výdavkom bolo hádzaním hrachu na stenu. Za tejto situácie mu Gabrielle Asheová písomne navrhla radikálne nový prístup. Hovorilo sa v ňom, že by mal napádať obrovské prekračovanie rozpočtu zo strany NASA a ustavičnú výpomoc Bieleho domu využiť ako jasný príklad rozhadzovania financií zo strany prezidenta Herneyho.

„NASA stojí Američanov obrovské peniaze,“ napísala a pripojila zoznam čísel, nezdarov a následnej výpomoci. „Voliči o tom nemajú ani potuchy. Budú zhrození. Myslím, že by ste mali urobiť z NASA politickú otázku.“

Sexton zastonal nad jej naivnosťou. „Áno, a keď už budem pri

tom, vytiahnem do boja proti spievaniu americkej hymny pred bejzbalovými zápasmi.“

Gabrielle mu v nasledujúcich týždňoch posielala na stôl ďalšie informácie o NASA. Čím dlhšie ich Sexton čítal, tým jasnejšie si uvedomoval, že mladá Gabrielle má pravdu. Aj podľa meradiel štátnych úradov bola NASA bezodnou jamou na peniaze – bola nákladná, nevýkonná a v posledných rokoch neospravedlniteľne neschopná.

Raz popoludní poskytoval Sexton naživo rozhovor o vzdelávaní. Moderátor naňho tlačil, kde chce nájsť financie na sľubovanú reorganizáciu verejného školstva. Sexton sa rozhodol, že položartom vyskúša Gabriellinu teóriu o NASA. „Peniaze na vzdelávanie?“ povedal. „Nuž, možno by som zredukoval na polovicu vesmírny program. Nazdávam sa, že ak môže NASA minút pätnásť miliárd ročne na vesmír, ja by som mal mať možnosť minúť sedem a pol miliardy na deti na Zemi.“

Sextonovi volební manažéri sa pri tejto odpovedi zdesene chytili za hlavy. Nejedna kampaň už stroskotala pre menšie veci, ako je strieľanie odboku na NASA. V rozhlasovom štúdiu sa vzápätí rozblikali telefónne linky. Manažéri sa prikrčili. Vesmírni vlastenci sa zrejme chystajú na smrtiaci úder.

Stalo sa však čosi nečakané.

„Pätnásť miliárd ročne?“ spýtal sa prvý volajúci šokovane. „Hovoríte miliárd? Chcete mi povedať, že matematická trieda môjho syna je preplnená, lebo škola nemá prostriedky na dostatočný počet učiteľov, a NASA vyhadzuje pätnásť miliárd ročne na fotografovanie kozmického prachu?“

„Hm… je to pravda,“ odvetil Sexton obozretne.

„Absurdné! Má prezident moc niečo s tým urobiť?“

„Jednoznačne,“ odvetil Sexton, ktorému sa vrátila sebadôvera. „Prezident môže vetovať rozpočtové požiadavky hociktorého

úradu, ak ich pokladá za premrštené.“

„Potom máte môj hlas, pán senátor. Pätnásť miliárd na vesmírny výskum, a moje deti nemajú učiteľov! Hanebné! Veľa šťastia, pane. Dúfam, že to dotiahnete až do konca.“

Ozval sa ďalší volajúci. „Pán senátor, práve som sa dočítal, že Medzinárodná vesmírna stanica ISS vysoko prekročila rozpočet, ale prezident má v úmysle naliať NASA ďalšie financie, aby sa projekt udržal pri živote. Je to pravda?“

Sexton priam podskočil. „Pravda!“ Vysvetlil, že vesmírna stanica bola plánovaná ako spoločný podnik, na ktorom sa malo finančne podieľať dvanásť štátov. Keď ju však začali budovať, náklady sa vymkli spod kontroly a mnohé štáty sa znechutene stiahli. Prezident projekt neodvolal, ale rozhodol sa všetko financovať. „Naše náklady na ISS sa vyšplhali z plánovaných osem miliárd na ohromujúcich sto miliárd!“ vyhlásil Sexton.

Volajúceho pochytila zúrivosť. „A prečo prezident, dočerta, nezavrie kohútik?“

Sexton by ho bol vybozkával. „Výborná otázka. Tretina stavebného materiálu je už však, nanešťastie, na obežnej dráhe, takže keby teraz zavrel kohútik, znamenalo by to priznanie, že sa s vašimi peniazmi dopustil hrubej, multimiliardovej chyby.“

Telefonáty prichádzali jeden za druhým. Zdalo sa, že Američania si prvý raz uvedomili, že NASA nie je čosi nemenné na národnom nebi, ale môže to byť aj inak.

Keď sa program skončil, s výnimkou niekoľkých skalných NASA, ktorí dojímavo rečnili o večnej túžbe človeka po poznaní, bola celá vec jasná – Sextonova kampaň natrafila na predvolebný svätý grál, na novú horúcu tému, na dosiaľ nepretriasanú kontroverznú otázku, ktorá sa citlivo dotýkala všetkých voličov. Sexton v nasledujúcich týždňoch na hlavu porazil svojich protivníkov v piatich ťažiskových primárkach. Gabrielle Asheovú

vymenoval za svoju novú osobnú predvolebnú asistentku a pochválil ju, že otázku NASA predostrela voličom. Obratom ruky urobil z tejto mladej čiernej Američanky novú vychádzajúcu hviezdu na politickom nebi a problém jeho rasistického a sexistického hlasovania v minulosti razom upadol do zabudnutia.

Keď teraz spolu sedeli v limuzíne, Sexton vedel, že Gabrielle opäť osvedčila svoju cenu. Jej nová informácia o minulotýždňovom tajnom stretnutí riaditeľa NASA s prezidentom naznačovala, že s NASA sa črtajú ďalšie problémy – možno chce ťahať ďalšie financie na vesmírnu stanicu.

Keď limuzína prechádzala okolo Washingtonovho pamätníka, senátora Sextona sa mimovoľne zmocnil pocit, že je požehnaný osudom.

8

Hoci prezident Zachary Herney zastával najmocnejší politický úrad na svete, bol nevysokej štíhlej postavy s úzkymi plecami. Mal pehavú tvár, nosil bifokálne okuliare a čierne vlasy mu redli. Jeho neimpozantný zjav však ostro kontrastoval s úctou, akú vzbudzoval vo všetkých, čo sa s ním spoznali. Ľudia si ho ctili takmer ako za dávnych čias kráľov. Vravelo sa, že ak sa s ním niekto raz stretol, šiel by za ním až na kraj sveta.

„Teší ma, že ste prišli," povedal a podal Rachel ruku. Jeho stisk bol srdečný a úprimný.

Rachel premáhala hrču v hrdle. „Á… áno, pán prezident. Je to pre mňa česť."

Prezident sa na ňu upokojujúco usmial a Rachel pocítila z prvej ruky Herneyho legendárnu prívetivosť. Pôsobil vrcholne nenútene, čo sa páčilo najmä politickým karikaturistom, lebo nech ho nakreslili čo ako skarikovane, vždy z toho vyžarovala jeho prirodzená dobrosrdečnosť a príjemný úsmev. V očiach sa mu za každých okolností odrážala úprimnosť a dôstojnosť.

„Ak pôjdete za mnou," pokračoval povzbudivým hlasom, „dáme si kávu s vaším menom na hrnčeku."

„Ďakujem, pán prezident."

Prezident stisol gombík a rozkázal si do pracovne kávu.

Keď za ním Rachel kráčala vnútrajškom lietadla, nemohla si nevšimnúť, že na človeka, ktorý upadá v preferenciách, vyzerá mimoriadne spokojne a oddýchnuto. Bol aj neformálne oblečený – mal modré džínsy, polokošeľu a vibramky.

Rachel chcela udržať rozhovor. „Chodíte… na túry, pán prezident?"

„Ale kdeže! To len moji poradcovia usúdili, že by to mal byť môj nový vzhľad. Čo si o tom myslíte?“

Rachel dúfala, že túto otázku vo vlastnom záujme nemyslí vážne. „Je to… veľmi, hm… mužné, pán prezident.“

Herney nemihol ani brvou. „Dobre. Nazdávame sa, že mi to získa späť aspoň časť ženských hlasov, o ktoré ma obral váš otec.“ Prezident sa po chvíli naširoko usmial. „To mal byť žart, slečna Sextonová. Obaja vieme, že na víťazstvo vo voľbách budem potrebovať viac ako tričko a džínsy.“

Prezidentova otvorenosť a dobrá nálada rýchlo odplašili Rachelino napätie z tohto prostredia. To, čo prezidentovi chýbalo na telesnej mužnosti, mu viac ako štedro vynahrádzal diplomatický šarm. Diplomacia znamená obratnosť v styku s ľuďmi a Zach Herney tento dar mal.

Rachel za ním šla do zadnej časti lietadla. Čím ďalej zachádzali, tým menej vnútrajšok pripomínal lietadlo – zatočené chodbičky, steny s tapetami, ba dokonca telocvičňa s prístrojmi na cvičenie. Lietadlo vyzeralo napodiv celkom opustené.

„Cestujete sám, pán prezident?“

Pokrútil hlavou. „Práve som pristál.“

Rachel to prekvapilo. Pristál odkiaľ? V spravodajských hláseniach z tohto týždňa nebola ani zmienka o tom, že by prezident mal niekam cestovať. Wallops Island zrejme využíva, keď chce niekam odletieť v tichosti.

„Môj štáb odišiel krátko predtým, ako ste prišli,“ dodal prezident. „Onedlho odchádzam za nimi na poradu do Bieleho domu, ale chcel som sa s vami stretnúť radšej tu ako tam.“

„Aby ste vo mne vzbudili rešpekt?“

„Práve naopak. Chcel som rešpektovať vás, slečna Sextonová. Biely dom neposkytuje nijaké súkromie a správa o našom stretnutí by vás dostala do trápnej situácie vo vzťahu k vášmu otcovi.“

„Vážim si to, pán prezident.“

„Zdá sa, že túto chúlostivú rovnováhu udržiavate celkom elegantne, a ja nemám dôvod, aby som ju narušil.“

Rachel si spomenula na ranné stretnutie s otcom a povedala si, že by sa sotva dalo označiť za elegantné. Tak či onak, Zach Herney sa všemožne usiloval vystupovať vrcholne zdvorilo, hoci ho k tomu nič nenútilo.

„Môžem vás volať Rachel?“ spýtal sa.

„Pravdaže.“ A môžem vás ja volať Zach?

„Moja pracovňa,“ povedal a otvoril jej vyrezávané javorové dvere.

Pracovňa na palube Air Force One bola rozhodne útulnejšia ako jej náprotivok v Bielom dome, ale jej zariadenie napriek tomu pôsobilo dosť stroho. Písací stôl bol zavalený papiermi a za ním visela impozantná olejomaľba klasického trojsťažníka, ktorý s plnými plachtami unikal pred zúriacou búrkou. Vyznievalo to ako dokonalá metafora momentálnej situácie Zacha Herneyho.

Prezident ukázal Rachel na jedno z troch kožených kancelárskych kresiel, stojacich oproti stolu. Sadla si. Očakávala, že sám si sadne za stôl, no pritiahol si bližšie jedno z kresiel a sadol si doň.

Rovnaké postavenie, uvedomila si. Majster diplomacie.

„Nuž tak, Rachel,“ povedal Herney a unavene vzdychol. „Predpokladám, že ste poriadne zmätená z toho, že tu teraz sedíte. Je tak?“

Pri úprimnom tóne jeho hlasu sa rozpadli posledné zvyšky jej ostražitosti. „Úprimne povedané, pán prezident, som z toho omráčená.“

Herney sa rozosmial. „Výborne. Nestáva sa každý deň, aby som omráčil niekoho z NRA.“

„A nestáva sa každý deň, aby niekoho z NRA pozval na

palubu Air Force One prezident vo vibramkách.“ Prezident sa znova rozosmial.

Tiché zaklopanie ohlásilo, že priniesli kávu. Vstúpila letuška s pariacou sa cínovou kanvicou a s dvoma cínovými hrnčekmi na tácni. Na prezidentov pokyn položila tácňu na stôl a odišla.

„Mlieko a cukor?“ spýtal sa prezident a vstal, aby Rachel nalial.

„Mlieko, prosím.“ Rachel vychutnávala sýtu arómu. Prezident Spojených štátov mi osobne servíruje kávu?

Zach Herney jej podal ťažký hrnček. „Autentický Paul Revere,“ povedal. „Jedno z malých potešení.“ Rachel sa napila. Lepšiu kávu ešte v živote nepila. „Takže to by sme mali,“ povedal prezident, nalial si aj sám a sadol si. „Mám tu málo času, takže prejdime hneď k veci.“ Hodil si do kávy kocku cukru a pozrel na Rachel. „Predpokladám, že Bill Pickering vás varoval, že jediný dôvod, ktorý ma vedie k stretnutiu s vami, je to, že vás chcem vo svoj prospech politicky využiť, nie?“

„Presne tak to povedal, pán prezident.“

Herney sa zasmial. „Stále ten starý cynik.“

„Takže sa mýlil?“

„Ale kdeže!“ Prezident sa znova zasmial. „Bill Pickering sa nikdy nemýli. Má ako vždy stopercentnú pravdu.“

9

Gabrielle Asheová neprítomne hľadela z okna senátorovej limuzíny, ktorá sa prepletala rannou premávkou k budove, kde mal Sexton kanceláriu. Zamyslela sa, ako sa vlastne dostala až do tohto bodu svojho života. Osobná asistentka senátora Sedgewicka Sextona. Ale veď presne to chcela, nie?

Veziem sa v limuzíne s budúcim prezidentom Spojených štátov amerických.

Zadívala sa cez luxusný vnútrajšok auta na senátora, ktorý sedel zahĺbený do myšlienok. Obdivovala jeho pekné črty a dokonalé oblečenie. Pôsobil prezidentsky.

Prvý raz sa s ním zhovárala pred tromi rokmi, keď študovala na Cornellovej univerzite politickú vedu. Nikdy nezabudne, ako očami pátravo behal po publiku, ani čo by vysielal signál priamo jej – dôveruj mi. Po prednáške ho čakala v rade, aby sa s ním zoznámila.

„Gabrielle Asheová," povedal senátor, keď si prečítal jej menovku. „Krásne meno pre krásnu mladú ženu." Z očí mu vyžarovala sebadôvera.

„Ďakujem, pán senátor," odvetila Gabrielle, keď pri podaní ruky pocítila jeho silu. „Vaša prednáška na mňa naozaj zapôsobila."

„To rád počujem!" Sexton jej strčil do ruky vizitku. „Vždy mám záujem o bystrých mladých ľudí, ktorí sa stotožňujú s mojimi predstavami. Keď ukončíte školu, vyhľadajte ma. Možno sa pre vás niečo nájde."

Gabrielle otvorila ústa, aby mu poďakovala, ale senátor sa už zhováral s jej susedom v rade. V nasledujúcich mesiacoch

sledovala jeho politické počínanie v televízii. S obdivom počúvala, ako brojí proti nadmerným výdavkom vlády a zasadzuje sa za rozpočtové škrty, ako sa usiluje zoštíhliť daňovú správu, aby pracovala efektívnejšie, ba dokonca ruší nadbytočné programy civilnej služby. Pozdvihol sa nad svoju osobnú bolesť a oznámil, že sa bude uchádzať o prezidentský úrad a zvyšok svojej verejnej činnosti zasvätí pamiatke svojej manželky. Gabrielle sa vtedy rozhodla, že s ním chce úzko spolupracovať v prezidentskej kampani.

A teraz sa to stalo skutočnosťou.

Spomenula si na večer, ktorý strávila v jeho prepychovej pracovni, a priam sa prikrčila, ako chcela z pamäti vytlačiť tie zahanbujúce výjavy. Čo som si vlastne myslela? Vedela, že by mu mala odolať, ale akosi nevládala. Sedgewick Sexton bol tak dlho jej idolom… a keď si pomyslela, že chce práve ju…

Limuzínu nadhodilo na nerovnom povrchu, čo ju vrátilo do prítomnosti.

„Ste v poriadku?“ spýtal sa Sexton s pohľadom upretým na ňu.

Gabrielle sa rýchlo usmiala. „V poriadku.“

„Ešte vždy myslíte na ten zádrh, však?“

Pokrčila plecami. „Ešte mi to robí trocha starosti, áno.“

„Už to pusťte z hlavy. Nič nemohlo poslúžiť mojej kampani lepšie.“

Zádrh, ako sa Gabrielle tvrdo poučila, znamenal v politickom žargóne anonymné vypustenie informácie, že politický oponent používa zväčšovač penisu alebo si predpláca časopisy s tvrdým porno. Také praktiky neboli chvályhodné, ale keď vyšli, mnohonásobne sa to vyplatilo.

Keď sa to však obrátilo naopak…

A toto sa obrátilo. Proti Bielemu domu. Prezidentov volebný štáb, znepokojený poklesom preferencií, asi pred mesiacom

vytiahol agresívne do boja a pustil do obehu informáciu, ktorú pokladal za pravdivú – že senátor Sexton má pomer so svojou osobnou asistentkou Gabrielle Asheovou. Biely dom však nemal nijaký rukolapný dôkaz. Senátor Sexton, neochvejný zástanca zásady, že najlepšou obranou je tvrdý útok, túto príležitosť využil. Zvolal tlačovú konferenciu, na ktorej obvinenie s pobúrením odmietol. Nemôžem uveriť, vyhlásil s bolestným pohľadom, upretým do kamier, že prezident chcel zneuctiť pamiatku mojej ženy takou zlomyseľnou lžou.

Jeho vystúpenie pred televíznymi kamerami bolo také presvedčivé, že Gabrielle prakticky uverila, že s ním nespala. Keď videla, ako ľahko klame, uvedomila si, že je to naozaj nebezpečný človek.

Bola si istá, že v prezidentských pretekoch stavila na najsilnejšieho koňa, ale v poslednom čase si začala klásť otázku, či aj na najlepšieho. Spolupráca so Sextonom bola skúsenosťou, ktorá otvárala oči – čosi podobné, ako keď sa dieťa dostane do zákulisia filmových štúdií a uvidí, že na Hollywoode nie je nič čarodejné.

Jej viera v Sextonovo politické zameranie síce ostávala neotrasená, ale začínala pochybovať o človeku, ktorý bol jeho nositeľom.

10

„To čo vám chcem povedať, Rachel, spadá pod klasifikáciu UMBRA,“ povedal prezident. „Ďaleko to presahuje rozsah toho, s čím sa smiete oboznamovať.“

Rachel mala pocit, že na ňu padajú steny Air Force One. Prezident ju dal helikoptérou dopraviť na Wallops Island, pozval ju na palubu svojho lietadla, nalial jej kávu, bez obalu jej povedal, že ju mieni politicky využiť proti otcovi, a teraz jej oznamuje, že ju protizákonne oboznamuje s tajnou informáciou. Zach Herney síce pôsobil navonok nenútene, no Rachel Sextonová na ňom teraz postrehla čosi dôležité. Vie vziať veľmi rýchlo veci do rúk.

Zadíval sa jej uprene do očí a povedal: „NASA urobila objav.“

Tieto slová chvíľu viseli vo vzduchu, kým sa Rachel rozležali v hlave. Objav NASA? V najnovších spravodajských hláseniach sa o práci NASA nehovorilo nič mimoriadne. „Objav NASA“ znamenal dnes zväčša iba to, že si uvedomila, že niektorý z jej nových projektov je rozpočtovo nedostatočne krytý.

„Kým budeme hovoriť ďalej, rád by som vedel, či aj vy zastávate otcov cynizmus, pokiaľ ide o vesmírny výskum?“ spýtal sa prezident.

Rachel sa táto otázka nepáčila. „Pevne verím, že za vaším pozvaním sa neskrýva požiadavka, aby som zabránila otcovi vo výpadoch proti NASA.“

Prezident sa rozosmial. „Ale kdeže! Bol som v Senáte dosť dlho na to, aby som vedel, že Sedgewickovi Sextonovi nemôže nikto v ničom zabrániť.“

„Môj otec je oportunista, pán prezident. Takí sú všetci úspešní politici. A NASA mu na to, nanešťastie, poskytla príležitosť.“

Najnovšia reťaz omylov NASA bola taká trápna, že sa človek musel smiať, alebo plakať – družice na obežnej dráhe sa rozpadali, vesmírne sondy sa neozývali, rozpočet Medzinárodnej vesmírnej stanice vzrástol na desaťnásobok a členské štáty z neho utekali ako potkany z potápajúcej sa lode. Plytvalo sa miliardami a senátor Sexton sa na tom viezol ako na vlne – na vlne, ktorá ho mala vyplaviť na brehy Bieleho domu.

„Pripúšťam, že NASA pripomína v poslednom čase chodiacu katastrofu," pokračoval prezident. „Kam sa pozriem, tam mi poskytuje ďalší dôvod na zoškrtanie jej rozpočtu."

Rachel videla, že sa jej naskytá oporný bod, a hneď ho využila. „A napriek tomu, pán prezident, práve som čítala, že ste jej minulý týždeň vypomohli ďalšími tromi miliónmi, aby ostala solventná, nie?"

Prezident sa zasmial. „A vášho otca to náramne potešilo, však?"

„Vyzerá to tak, že svojmu katovi ostríte meč."

„Počuli ste ho v Nightline? ‚Zach Herney je závislý od vesmíru a jeho závislosť platia daňoví poplatníci'."

„Ale svojím konaním mu dávate za pravdu, pán prezident."

Herney prikývol. „Netajím sa, že som ohromným fanúšikom NASA. A vždy som bol. Som dieťaťom vesmírnych pretekov – Sputnik, John Glenn, Apollo 11 – a nikdy som neváhal vyjadriť svoj obdiv a národnú hrdosť nad naším kozmickým programom. Na mužov a ženy z NASA sa dívam ako na novodobých priekopníkov. Pokúšajú sa o nemožné, prijímajú nezdary a znova pristúpia k rysovacím doskám, kým my ostatní stojíme bokom a kritizujeme ich."

Rachel mlčala. Vycítila, že pod prezidentovým pokojným zovňajškom vrie hnev nad otcovou nekonečnou rétorikou proti NASA. Pristihla sa pri myšlienke, čo také NASA objavila.

Prezident si v každom prípade dáva na čas, aby prešiel k veci.

„Dnes mám v úmysle zmeniť vaše celkové nazeranie na NASA,“ povedal Herney dôraznejším hlasom.

Rachel naňho vrhla neistý pohľad. „Môj hlas už máte, pán prezident. Mali by ste sa sústrediť na ostatných obyvateľov.“

„Aj to mám v úmysle.“ Napil sa kávy a usmial sa. „A vás chcem požiadať o pomoc.“ Odmlčal sa a naklonil sa k nej. „Tým najnezvyčajnejším spôsobom.“

Rachel vnímala, že Zach Herney skúma každý jej pohyb ako lovec, ktorý odhaduje, či sa jeho korisť dá na útek, alebo sa pustí do boja. Rachel, nanešťastie, nevidela nijakú únikovú cestu.

Prezident dolial obom kávu. „Predpokladám, že viete o projekte NASA, ktorý sa volá SPZ?“

Rachel prikývla. „Systematické pozorovania Zeme. Myslím, že otec ho raz či dva razy spomenul.“

Prezident sa pri tomto chabom pokuse o iróniu zamračil. Pravda bola taká, že Rachelin otec spomínal SPZ pri každej možnej príležitosti. Bolo to jedno z najkontroverznejších a finančne najnáročnejších podujatí NASA – zostava piatich družíc, ktorá mala z vesmíru sledovať a analyzovať životné prostredie. Narúšanie ozónovej vrstvy, roztápanie polárneho ľadu, globálne otepľovanie, ničenie dažďového pralesa. Jeho cieľom bolo poskytnúť environmentalistom celkom nové makroskopické údaje, aby mohli lepšie plánovať budúcnosť Zeme.

Projekt SPZ však nanešťastie stíhali neúspechy. Ako toľko projektov NASA z posledného obdobia, aj tento od samého začiatku poznačovalo veľké prekračovanie nákladov. Následky za to dopadali na Zacha Herneyho. Využil podporu environmentálnej lobby a 1,4-miliardový projekt presadil v Kongrese. Lenže namiesto príspevkov vede sa SPZ vyšplhal do finančného zlého sna. Spôsobili to neúspešné štarty rakiet, zlyhávanie počítačov a

neradostné tlačové konferencie NASA. Jediný, kto sa smial, bol senátor Sexton, ktorý samoľúbo pripomínal voličom, koľko ich peňazí prezident minul na SPZ a aké biedne výsledky prichádzajú.

Prezident si pustil do hrnčeka kocku cukru. „Možno to bude pre vás prekvapujúce, ale objav NASA, ktorý mám na mysli, priniesol práve SPZ.“

Rachel tomu zrazu nerozumela. Ak SPZ zaznamenal úspech, NASA by ho predsa oznámila, nie? Jej otec pribíjal v médiách SPZ na kríž a NASA by sa zišla každá dobrá správa.

„O nijakom objave SPZ som nepočula,“ povedala.

„Viem. NASA si predbežne túto dobrú správu necháva pre seba.“

Rachel o tom zapochybovala. „Pán prezident, podľa mojich skúseností NASA vo všeobecnosti nepokladá nijakú správu za zlú.“ Zdržanlivosť rozhodne nepatrila k prednostiam jej odboru pre styk s verejnosťou. V NRA koloval žart, že NASA usporiada tlačovú konferenciu zakaždým, keď si niektorý z jej vedcov čo len uprdne.

Prezident sa zamračil. „No áno. Zabudol som, že sa zhováram s jedným z Pickeringových učeníkov. Ešte vždy si ťažká na otvorenosť NASA?“

„Jeho remeslom je bezpečnosť, pán prezident. Berie to veľmi vážne.“

„To by teda mal. Stále nemôžem uveriť, že dve zložky, ktoré majú toľko spoločného, sa ustavične o niečo hádajú.“

Rachel už v počiatkoch svojej práce s Williamom Pickeringom pochopila, že činnosť NASA a NRA sa v mnohom týka kozmického priestoru, ale ich koncepcie sú v príkrom rozpore. NRA bola obranná zložka a všetky svoje kozmické aktivity utajovala, kým NASA bola akademická inštitúcia, ktorá nadšene zverejňovala po celom svete všetky svoje úspechy – a často na

úkor národnej bezpečnosti, tvrdil William Pickering. Niektoré najmodernejšie výdobytky NASA – družicové teleskopy s vysokou rozlišovacou schopnosťou, diaľkové telekomunikačné systémy a zariadenia na rádiové zobrazovanie – sa potom objavovali v spravodajských arzenáloch nepriateľských štátov, ktoré ich využívali na špionáž proti USA. Bill Pickering neraz šomral, že vedci v NASA majú veľké mozgy… a ešte väčšie huby.

Pálčivejšou otázkou medzi oboma zložkami však bolo, že NASA vypúšťala družice NRA a jej neúspechy z posledného času nepriaznivo dopadali na NRA. K najdramatickejšiemu nezdaru došlo 12. augusta 1998, keď raketa Titan 4 vybuchla štyridsať sekúnd po štarte a zničila náklad – družicu NRA v hodnote 1,2 miliardy dolárov s kódovým označením Vortex 2. Najmä toto niesol Pickering ťažko.

„Prečo teda NASA nezverejnila svoj najnovší úspech?“ spýtala sa Rachel. „Dobrá správa by sa im teraz zišla ako soľ.“

„NASA je ticho, lebo som to rozkázal ja,“ odvetil prezident.

Rachel nevedela, či počula dobre. Ak je to tak, prezident sa pokúša o akési politické harakiri. Tomu nerozumela.

„Tento objav,“ pokračoval Herney, „je… povedzme, že ohromujúci, pokiaľ ide o dôsledky.“

Rachel nepríjemne zamrazilo. V spravodajskom svete výraz „ohromujúce dôsledky“ zvyčajne neznamenal nič dobré. Položila si otázku, či všetko to utajovanie ohľadne SPZ neznamená, že objavil dajakú bezprostredne hroziacu environmentálnu katastrofu. „Vyskytol sa dajaký problém?“

„Nijaký problém. SPZ objavil niečo úžasné.“

Rachel mlčala.

„Čo keby som vám povedal, Rachel, že NASA práve urobila objav takého vedeckého významu… takého prevratného významu… že to opodstatňuje každý dolár, ktorý Američania

vynaložili na vesmír?“

Rachel si nevedela predstaviť, čo by to mohlo byť.

Prezident vstal. „Prejdeme sa, dobre?“

11

Rachel sa vydala za prezidentom Herneym po ligotavých schodíkoch Air Force One. Keď zostupovali, ostré marcové povetrie jej prečistilo hlavu. No táto čistota spôsobila, že prezidentove slová jej prichodili ešte bizarnejšie.

NASA práve urobila objav takého vedeckého významu, že to opodstatňuje každý dolár, ktorý Američania vynaložili na výskum vesmíru?

Rachel si vedela predstaviť, že objav takého významu by sa týkal iba jediného – svätého grálu NASA –, a to kontaktu s mimozemským životom. Nanešťastie vedela o tom svätom grále dosť, aby to pokladala za vrcholne nepravdepodobné.

Ako spravodajská analytička sa ustavične stretávala s otázkami priateľov, čo je pravdy na údajnom tušovaní kontaktov s mimozemšťanmi zo strany vlády. A zakaždým ju vyvádzali z miery teórie jej „poučených“ priateľov – o havarovaných lietajúcich tanieroch, ukrytých v tajných vládnych bunkroch, o telách mimozemšťanov uložených v ľade, ba aj o nič netušiacich civiloch, ktorých mimozemšťania uniesli a chirurgicky skúmali.

To všetko bolo, samozrejme, absurdné. Nijakí mimozemšťania neexistovali. Neexistovalo nijaké tušovanie.

Všetci v spravodajskej komunite vedeli, že drvivá väčšina pozorovaní lietajúcich tanierov a únosov mimozemšťanmi vyplývala z bujnej fantázie alebo išlo o výmysly, ktorých cieľom bol finančný prospech. A keď išlo o autentické fotografie UFO, bolo zvláštne, že vždy ich urobili v blízkosti amerických leteckých základní, kde skúšali najmodernejšie utajované lietadlá. Keď začal Lockheed so skúškami revolučného bombardéra Stealth, výskyt

UFO sa v okolí základne Edwards spätnásťnásobil.

„Tvárite sa skepticky,“ poznamenal prezident, keď na ňu úkosom vrhol pohľad.

Rachel sa pri jeho hlase strhla. Pozrela naňho, nevediac, ako zareagovať. „No…“ zaváhala. „Môžem vychádzať z toho, pán prezident, že nehovoríme o lietadlách mimozemšťanov alebo o malých zelených mužíčkoch?“

Prezident sa zatváril pobavene. „Rachel, tento objav budete pokladať určite za zaujímavejší než science-fiction.“

Rachel odľahlo, keď počula, že NASA nie je až taká zúfalá, aby sa pokúšala ohúriť prezidenta historkou o mimozemšťanoch. Jeho poznámka však túto záhadu ešte prehĺbila. „Nech už NASA objavila čokoľvek, musím povedať, že načasovanie tohto objavu je mimoriadne príhodné.“

Herney na schodíkoch zastal. „Príhodné? Ako to?“

Ako to? Rachel zastala a uprela naňho pohľad. „Pán prezident, NASA momentálne bojuje na život a na smrť, aby opodstatnila svoju existenciu, a na vás útočia za to, že pokračujete v jej financovaní. Niečo veľké zo strany NASA by bolo v tejto chvíli všeliekom pre ňu aj pre vašu kampaň. Vašim kritikom bude načasovanie určite prichodiť vrcholne podozrivé.“

„Takže… chcete povedať, že som klamár alebo hlupák?“

Rachel navrela v hrdle hrča. „Nijako som sa vás nechcela dotknúť. Ale…“

„Upokojte sa.“ Herneymu preletel po perách letmý úsmev. Znova začal zostupovať. „Keď mi o tom riaditeľ NASA povedal, obratom ruky som to odmietol ako absurdné. Obvinil som ho z osnovania najpriehľadnejšieho politického úskoku, k akému kedy došlo.“

Rachel cítila, že hrča v jej hrdle trocha povolila.

Keď zišli dolu, Herney zastal a pozrel na ňu. „Jedným z

dôvodov, prečo som NASA požiadal, aby to držali v tajnosti, bola jej ochrana. Rozsah tohto objavu prekonáva všetko, s čím kedy NASA prišla. Človek na Mesiaci je v porovnaní s tým bezvýznamný. A keďže všetci, vrátane mňa, tým môžu veľa získať – alebo stratiť –, pokladal som za prezieravé, aby údaje NASA niekto preveril, kým predstúpime pred svet s oficiálnym oznámením.“

Rachel to zaskočilo. „Ale určite nemyslíte mňa, pán prezident?“

Herney sa rozosmial. „Nie, nie. To nie je vaša oblasť. Okrem toho už mám potvrdenie zo strany mimovládnych kanálov.“

Rachelinu úľavu vystriedala nová záhada. „Mimovládnych, pán prezident? Chcete povedať, že ste do toho zaangažovali súkromný sektor? Do niečoho takého tajného?“

Prezident presvedčivo prikývol. „Na overenie som zostavil vonkajší tím – štyroch civilných vedcov mimo NASA –, ktorí už majú svoje meno a musia dbať na reputáciu. Za pomoci vlastných prístrojov a pozorovaní došli k vlastným záverom. V posledných štyridsiatich ôsmich hodinách potvrdili objav NASA nad akýkoľvek tieň pochybností.“

Rachel to ohromilo. Prezident sa chránil s typickou herneyovskou predvídavosťou. Najal si tím skeptikov – ľudí, ktorí stoja mimo a potvrdením objavu NASA nemajú čo získať –, a tak sa vyzbrojil proti podozreniu, že môže ísť o zúfalý trik NASA na opodstatnenie vlastného rozpočtu, na opätovné zvolenie prezidenta, nakloneného NASA, a na odrazenie útokov senátora Sextona.

„Dnes večer na ôsmu som zvolal do Bieleho domu tlačovú konferenciu, kde tento objav oznámim svetu,“ povedal.

Rachel pocítila sklamanie. Herney jej v podstate nepovedal nič. „A ten objav – o čo ide konkrétne?“

Prezident sa usmial. „Uvidíte, že dnes vám trpezlivosť prinesie ruže. Musíte to vidieť na vlastné oči. Kým pokročíme ďalej, treba, aby ste sama všetko plne pochopili. Vysvetlí vám to riaditeľ NASA. Povie vám všetko, čo potrebujete vedieť. Potom spolu prediskutujeme vašu úlohu.“

Rachel vybadala v prezidentových očiach dramatický náboj a spomenula si na Pickeringovo tušenie, že Biely dom má niečo v rukáve. Ako zvyčajne, zasa mal pravdu.

Herney ukázal na neďaleký hangár. „Poďte za mnou,“ povedal a vykročil.

Rachel sa za ním celá zmätená pohla. Hangár nemal nijaké okná a jeho vysokánska brána bola zatvorená. Jediným vchodom boli malé bočné dvere. Boli otvorené. Prezident niekoľko krokov pred nimi zastal.

„Ja tu končím,“ povedal a ukázal na dvere. „Tam už pôjdete sama.“

Rachel zaváhala. „Vy nejdete?“

„Musím sa vrátiť do Bieleho domu. Onedlho sa spolu spojíme. Máte mobil?“

„Pravdaže, pán prezident.“

„Dajte mi ho.“

Rachel vybrala mobil a podala mu ho, nazdávajúc sa, že doň chce naprogramovať svoje súkromné číslo. Namiesto toho si ho strčil do vrecka.

„Teraz ste mimo siete,“ povedal. „O vaše pracovné povinnosti je postarané. Dnes si nebudete s nikým telefonovať okrem môjho výslovného súhlasu a súhlasu riaditeľa NASA. Rozumiete?“

Rachel vyvalila oči. Naozaj mi prezident práve ukradol mobil?

„Keď vás riaditeľ nabrífuje o objave, spojí vás so mnou bezpečnými kanálmi. Onedlho sa budeme počuť. Veľa šťastia.“

Rachel sa zadívala na dvere do hangáru s rastúcim nepokojom.

Prezident Herney jej chlácholivo položil na plece ruku a kývol hlavou k dverám. „Ubezpečujem vás, Rachel, že neoľutujete, že ste mi v tejto veci pomohli.“

Nato sa zvrtol a bez slova vykročil k helikoptére, ktorá priviezla Rachel. Nastúpil do nej a helikoptéra vzlietla. Už sa neobzrel.

12

Rachel Sextonová stála sama na prahu hangára a nazerala do jeho prítmia. Mala pocit, akoby stála na prahu iného sveta. Z jaskyňovitých útrob vanul chladný, zatuchnutý vánok, akoby budova dýchala.

„Haló?“ zavolala trocha roztraseným hlasom.

Ticho.

Rozochvená prekročila prah. V prvej chvíli nič nevidela. Po chvíli si jej oči privykli na prítmie.

„Určite budete slečna Sextonová, však?“ povedal mužský hlas kúsok od nej.

Rachel podskočila a zvrtla sa smerom k hlasu. „Áno, pane.“

Pohla sa k nej nezreteľná mužská postava.

Keď zaostrila zrak, zistila, že pred ňou stojí mladý muž s pevnou bradou, oblečený v leteckej kombinéze NASA. Telo mal pružné a svalnaté a na hrudi mal nespočetné nálepky.

„Poručík Wayne Loosigian,“ predstavil sa. „Prepáčte, nechcel som vás vyľakať. Je tu dosť veľká tma. Ešte som nestačil otvoriť bránu.“ Kým stihla Rachel niečo povedať, dodal: „Bude mi cťou, že s vami dnes poletím.“

„Poletíte?“ Rachel naňho vyvalila oči. Veď som mala pilota. „Mám sa tu stretnúť s riaditeľom.“

„Tak je, pani. Mám rozkaz ihneď vás k nemu dopraviť.“

Chvíľu trvalo, kým sa jej to rozležalo v hlave. Keď sa tak stalo, mala pocit, že ju podviedli. Cestovaniu očividne nie je koniec. „A kde je riaditeľ?“ spýtala sa ostražito.

„Túto informáciu nemám,“ odvetil pilot. „Jeho súradnice dostanem počas letu.“

Rachel vycítila, že hovorí pravdu. Ona a Pickering zrejme nie sú jediní, kto dnes predpoludním tápe v tme. Prezident berie otázku utajenia veľmi vážne a Rachel si uvedomila, ako rýchlo a hladko ju „stiahol zo siete“. Som pol hodiny v poli a už som zbavená akéhokoľvek spojenia, pričom môj riaditeľ nemá potuchy, kde som.

Keď teraz stála pred vystretým pilotom NASA, pochopila, že jej predpoludňajší program je v ťahu. Cesta bude pokračovať, či sa jej páči, alebo nie. Otázkou ostáva iba to, kam pôjde.

Pilot pristúpil k stene a stisol gombík. Začala sa odsúvať vzdialená strana hangára. Zvonku sa dralo svetlo, ktoré odhalilo v jeho strede obrysy čohosi veľkého.

Rachel otvorila ústa. Bože, pomôž!

Uprostred hangára stála dravo pôsobiaca čierna stíhačka. Také aerodynamické lietadlo Rachel ešte nevidela.

„Vy žartujete,“ vydralo sa z nej.

„To je zvyčajná prvá reakcia, pani. Ale F-14 Tomcat je veľmi spoľahlivé lietadlo.“

Veď je to raketa s krídlami.

Pilot zaviedol Rachel k lietadlu. Ukázal na dvojmiestnu kabínu. „Poletíte vzadu.“

„Naozaj?“ Nervózne sa usmiala. „A ja som si už myslela, že chcete, aby som pilotovala.“

Navliekla si na odev termálnu kombinézu a vystúpila do kabíny. Nešikovne sa zapasovala bokmi do úzkeho sedadla.

„Ako vidím, NASA nezamestnáva pilotov s veľkými zadkami,“ poznamenala.

Pilot sa uškrnul a pomohol jej zapnúť bezpečnostné pásy. Potom jej nasadil prilbu.

„Poletíme veľmi vysoko,“ povedal. „Budete potrebovať

kyslík.“ Z bočnej priehradky vytiahol kyslíkovú masku a začal jej ju naťahovať na prilbu.

„Zvládnem to aj sama,“ povedala a siahla po maske.

„Ako si želáte.“

Rachel zašmátrala po umelohmotnom náustku a napokon si masku nasadila na prilbu. Padla však veľmi nešikovne a nepohodlne.

Pilot na ňu chvíľu hľadel a na tvári mu pohrávalo mierne pobavenie.

„Niečo nie je v poriadku?“ spýtala sa Rachel.

„Ale nie.“ Potláčal úsmev. „Núdzové vrecká sú pod sedadlom. Väčšine ľudí príde zle, keď letia týmto lietadlom prvý raz.“

„To nie je môj prípad,“ ubezpečila ho Rachel tlmeným hlasom, ktorý vychádzal spod tesnej masky. „Nikdy mi z rýchlosti nebýva nevoľno.“

Pilot pokrčil plecami. „To už vraveli aj vycvičení chlapci z Navy Seals a potom som musel po nich čistiť kabínu.“

Rachel ledva badateľne prikývla. Nádhera.

„Máte pred štartom ešte dajaké otázky?“

Rachel chvíľu váhala a potom poklopkala na masku, ktorá sa jej zarezávala do brady. „Bráni to v krvnom obehu. Ako to nosíte pri dlhých letoch?“

Pilot sa trpezlivo usmial. „Obvykle si ich nenasadzujeme hore nohami.“

Lietadlo stálo na začiatku rozjazdovej dráhy s duniacimi motormi a Rachel si prichodila ako guľka v hlavni, čakajúca na stisnutie kohútika. Keď pilot stlačil škrtiacu klapku, obidva motory Lockheed 345 zarevali a celý svet sa otriasol. Uvoľnil brzdy a Rachel hodilo do sedadla. Stíhačka vyrazila po dráhe a vzniesla sa. Trvalo to iba zopár sekúnd. Zem sa prepadala tak rýchlo, až sa z

toho krútila hlava.

Keď sa lietadlo hnalo k nebu, Rachel zatvorila oči. Čo sa to dnes ráno vlastne porobilo? blyslo jej mysľou. V tejto chvíli mala sedieť za stolom a písať sylaby. Namiesto toho sedí v torpéde, poháňanom testosterónom, a dýcha cez kyslíkovú masku.

Keď stíhačka vo výške pätnásťtisíc metrov vyrovnala let, dvihol sa jej žalúdok. Nútila sa myslieť na niečo iné. Keď sa pozrela dolu na oceán v hĺbke pätnásť kilometrov, zrazu mala pocit, že je strašne ďaleko od domova.

Pilot sa vpredu s kýmsi zhováral vysielačkou. Keď sa rozhovor skončil, stíhačka z ničoho nič prudko odbočila doľava. Ležala v zákrute takmer zvisle a Rachelin žalúdok urobil salto. Napokon sa lietadlo opäť vyrovnalo.

Rachel zastonala. „Vďaka za upozornenie, vy frajer.“

„Prepáčte, ale práve som dostal utajené súradnice vášho stretnutia s riaditeľom.“

„Budem hádať, dobre?“ povedala. „Bude to smerom na sever?“

Pilota to prekvapilo. „Ako to môžete vedieť?“

Rachel vzdychla. Týchto počítačmi odchovaných pilotov milujem! „Je deväť hodín ráno, vy playboy, a slnko mám po pravej strane. Letíme na sever.“

V kabíne bolo chvíľu ticho. „Máte pravdu, dnes poletíme na sever.“

„Ako ďaleko?“

Pilot pozrel na súradnice. „Približne štyritisícpäťsto kilometrov.“

Rachel vystrelo. „Čože?“ Pred očami sa jej mihla mapa, ale nevedela si predstaviť, čo môže byť tak ďaleko na severe. „To je štvorhodinový let!“

„Áno, súčasnou rýchlosťou,“ prisvedčil pilot. „A teraz sa,

prosím, držte.“

Kým stihla zareagovať, pilot stiahol krídla F-14 do polohy s nízkym odporom. Rachel opäť hodilo do sedadla a lietadlo vyrazilo, akoby bolo pred chvíľou stálo. O minútu leteli rýchlosťou 2500 kilometrov za hodinu.

O Rachel sa pokúšal závrat. Nebo sa hnalo oslepujúcou rýchlosťou a jej sa zmocňovala neovládateľná nevoľnosť. V duchu začula prezidentov hlas. Ubezpečujem vás, Rachel, že neoľutujete, že ste mi v tejto veci pomohli.

Zastonala a načiahla sa za núdzovým vreckom. Potom aby človek veril politikom.

13

Hoci sa senátorovi Sedgewickovi Sextonovi protivila špina verejných taxíkov, na ceste k sláve sa občas musel k tomuto podradnému dopravnému prostriedku znížiť. Ošúchaný taxík, z ktorého práve vysadol v podzemnej garáži hotela Purdue, mu totiž umožňoval to, čo mu nemohla umožniť jeho dlhočizná limuzína – anonymitu.

Potešilo ho, že podzemie bolo ľudoprázdne. Medzi cementovými stĺpmi stálo iba zopár zaprášených áut. Keď vykročil krížom cez podlažie, pozrel na hodinky.

11:15. Perfektné.

Človek, s ktorým sa mal stretnúť, si na presnosť potrpel. Keď Sexton uvážil, koho reprezentuje, povedal si, že má právo potrpieť si na čokoľvek, čo si zmyslí.

Biely minivan Ford Windstar zbadal zaparkovaný presne na tom mieste, kde parkoval pri každom ich stretnutí – na východnom konci garáže za radom smetiakov. Sexton by bol dal prednosť stretnutiam v niektorom hotelovom apartmáne, ale chápal, že opatrnosti nikdy nie je nazvyš. Priatelia tohto muža to dotiahli tak ďaleko práve vďaka obozretnosti.

Keď sa blížil k Fordu, opäť sa ho zmocnila nervozita ako pred každým z týchto stretnutí. Pohodil plecami, aby sa uvoľnil, a na sedadlo vedľa vodiča nasadol s bodrým mávnutím rukou. Tmavovlasý muž za volantom sa neusmial. Ťahalo mu na sedemdesiatku, ale z jeho pleti, podobnej vypracovanej koži, vyžarovala tvrdosť, ktorá sa dobre hodila k jeho postaveniu na čele celej armády ošľahaných fantastov a bezohľadných podnikateľov.

„Zatvorte dvere,“ vyštekol hrubo.

Sexton poslúchol, elegantne povznesený nad jeho neokrôchanosť. Tento muž napokon reprezentoval ľudí s ohromnými sumami peňazí, z ktorých v poslednom období vytvorili fond, aby dotisli Sextona na prah najmocnejšieho úradu na svete. Tieto stretnutia, ako Sexton postupne pochopil, sa menej týkali stratégie, a skôr vyznievali ako každomesačné pripomenutia, nakoľko je svojim dobrodincom zaviazaný. Títo muži očakávali návratnosť svojej investície. Sexton si musel priznať, že „návratnosť“ je v tomto kontexte šokujúco priamočiary výraz, no čo bolo možno ešte šokujúcejšie, táto návratnosť bude v sfére jeho vplyvu, keď zasadne do Oválnej pracovne.

„Predpokladám, že ste už poukázali ďalšiu splátku,“ povedal Sexton, lebo vedel, že tento muž má rád vecnosť.

„Poukázali. A ako inokedy, tieto prostriedky musíte využiť výhradne na účely vašej kampane. Potešilo nás, že vaše preferencie ustavične stúpajú. Zdá sa, že manažéri vašej kampane nakladajú s našimi peniazmi efektívne.“

„Rýchlo získavame.“

„Ako som vám spomenul už telefonicky,“ pokračoval muž, „presvedčil som ďalších šiestich ľudí, aby prišli dnes večer na stretnutie.“

„Výborne.“ Sexton si na to už vyhradil čas.

Muž podal Sextonovi fascikel. „Tu sú ich informácie. Preštudujte si ich. Želajú si, aby ste konkrétne pochopili, o čo im ide. Chcú vedieť, či ste im naklonený. Navrhujem, aby ste sa s nimi stretli u vás doma.“

„U mňa doma? Ale ja sa zvyčajne stretávam…“

„Pán senátor, títo šiesti muži stoja na čele spoločností, ktoré disponujú oveľa väčšími prostriedkami ako tí, s ktorými ste sa doteraz stretli. Môžu viac získať, ale aj viac stratiť. Dalo mi veľa práce, aby som ich na stretnutie s vami nahovoril. Potrebujú

osobitný prístup. Osobný.“

Sexton rýchlo prikývol. „Isteže. Môžeme sa stretnúť v mojom byte.“

„Želajú si, samozrejme, aby to prebehlo v absolútnom súkromí.“

„Ja takisto.“

„Veľa šťastia,“ povedal muž. „Ak dnešný večer prebehne dobre, možno to bude vaše posledné stretnutie. Títo ľudia stačia sami na to, aby dostali Sextonovu kampaň až tam, kam treba.“

Sextonovi to znelo v ušiach príjemne. Sebavedome sa na muža usmial. „Ak nám bude žičiť šťastie, priateľ môj, pri voľbách zožneme víťazstvo.“

„Víťazstvo?“ Muž sa zamračil, naklonil sa k Sextonovi a tvrdo mu pozrel do očí. „Dostať vás do Bieleho domu je len prvý krok k víťazstvu, pán senátor. Dúfam, že to máte na zreteli.“

14

Biely dom patrí medzi najmenšie prezidentské rezidencie na svete. Je dlhý len šesťdesiat metrov, široký tridsať metrov a leží na siedmich hektároch skultivovaných pozemkov. Architekt James Hoban naplánoval stavbu v tvare kocky s balustrádou a stĺpovým priečelím, a hoci to nebolo nič originálne, tento plán vybrali z verejnej súťaže porotcovia, ktorí ho pochválili ako „príťažlivý, dôstojný a pružný“.

Prezident Zach Herney sa v tom bludisku lustrov, starožitností a ozbrojených príslušníkov námornej pechoty necítil doma ani po triapolročnom pôsobení. V tejto chvíli však kráčal do Západného krídla svieži a v dobrej pohode. Na mäkkých kobercoch jeho chodidlá akoby nič nevážili. Jeho príchod pozorovalo zopár členov štábu Bieleho domu. Herney im kývol a každého pozdravil menom. Odpovedali zdvorilo, ale sklesnuto a pri pozdravoch sa silene usmievali.

„Dobré ráno, pán prezident.“

„Všetko dobré, pán prezident.“

„Dobrý deň, pán prezident.“

Keď zabočil do svojej pracovne, začul za sebou šepot. Mal pocit, že v Bielom dome sa schyľuje k povstaniu. V posledných týždňoch tam panovalo čoraz väčšie rozčarovanie a dospelo to tak ďaleko, že Herney sa už pomaly cítil ako kapitán Bligh – velil ťažkosťami prenasledovanej lodi, ktorej posádka sa chystá na vzburu.

Herney im to nevyčítal. Jeho ľudia pracovali do vyčerpania, aby ho podporili v nadchádzajúcich voľbách, a teraz sa zrazu zdalo, že on nevie, čo s loptou.

Ale čoskoro pochopia, pomyslel si. Znova budem ich hrdinom.

Mrzelo ho, že nechal svojich ľudí tak dlho tápať v tme, ale utajenie bolo v tomto prípade životne dôležité. Keď totiž išlo o to udržať niečo v tajnosti, z Bieleho domu unikali informácie ako voda, vytekajúca z deravého hrnca.

Herney vstúpil do čakárne pred Oválnou pracovňou a radostne kývol svojej sekretárke. „Dnes ráno vám to pristane, Dolores.“

„Aj vám, pán prezident,“ povedala a kriticky si premerala jeho neformálne oblečenie.

Herney stíšil hlas. „Chcel by som, aby ste mi zorganizovali schôdzu.“

„S kým, pán prezident?“

„S celým štábom Bieleho domu.“

Sekretárka naňho vrhla prekvapený pohľad. „S celým štábom, pán prezident? Má prísť všetkých stoštyridsaťpäť ľudí?“

„Presne tak.“

Zatvárila sa neisto. „Dobre. Mám ich zvolať… do tlačovej sály?“

Herney pokrútil hlavou. „Nie. Do mojej pracovne.“

Nechápavo naňho pozrela. „Chcete napratať celý váš štáb do Oválnej pracovne?“

„Presne tak.“

„Všetkých naraz, pán prezident?“

„Prečo nie? Zvolajte to na štvrtú.“

Sekretárka prikývla, akoby dávala za pravdu pacientovi v ústave pre duševne chorých. „Dobre, pán prezident. A schôdza sa bude týkať…“

„Dnes večer predstúpim pred Američanov s dôležitým vyhlásením. Chcem, aby to moji ľudia vedeli prví.“

Po sekretárkinej tvári prebehol skľúčený výraz – akoby sa práve tejto chvíle obávala. Stíšila hlas. „Pán prezident, odstupujete

z kampane?“

Herney prepukol v smiech. „Ale kdeže, Dolores! Naopak, chystám sa do boja!“

Zatvárila sa pochybovačne. Vo všetkých novinách sa hovorilo, že prezident Herney na voľby rezignuje.

Povzbudivo na ňu žmurkol. „Dolores, doteraz ste so mnou skvele spolupracovali a budete takto spolupracovať ďalšie štyri roky. Biely dom si udržíme. Prisahám.“

Dolores sa zatvárila, akoby tomu chcela veriť. „Tak dobre, pán prezident. Dám ľuďom vedieť. Na štvrtú.“

Keď Zach Herney vstúpil do Oválnej pracovne, nevdojak sa usmial pri predstave, že všetci budú napratаní v tejto klamne malej miestnosti.

Hoci si táto veľká pracovňa vyslúžila v minulosti všelijaké prezývky – Klozet, Dickov brloh, Clintonova spálňa –, Herney si obľúbil prezývku Pasca. Bolo to výstižné. Keď sa tu niekto ocitol prvý raz, vždy bol dezorientovaný. Symetria tejto miestnosti, mierne zakrivené steny, diskrétne zamaskované vchody a východy, to všetko vnukalo návštevníkom pocit, že sa im krúti hlava. Mali pocit, akoby ich so zatvorenými očami rozkrútili a zrazu pustili. Stávalo sa, že cudzí predstaviteľ po rokovaní vstal, podal si s prezidentom ruku a zamieril rovno ku komôrke, ktorá slúžila ako sklad. Herney podľa priebehu stretnutia hosťa buď včas zastavil, alebo s úsmevom pozoroval, ako sa dostal do rozpakov.

Bol presvedčený, že najpôsobivejšou črtou celej Oválnej pracovne je farebný americký orol, vyobrazený na koberci. V ľavom pazúri zvieral olivovú ratolesť a v pravom zväzok šípov. Iba málo ľudí zvonka vedelo, že v čase mieru sa orol díva doľava – k olivovej ratolesti. V čase vojny sa však jeho pohľad záhadne obrátil – smerom k šípom. Mechanizmus tohto malého salónneho triku bol predmetom mnohých nevyslovených špekulácií medzi

členmi štábu Bieleho domu. Poznal ho iba prezident a šéf vnútornej služby. Keď sa Herney stal prezidentom, zistil, že ide o celkom prízemnú vec. V suterénnom sklade mali ešte jeden koberec a v noci ich vymenili.

Keď sa teraz zadíval na orla, hľadiaceho doľava, usmial sa pri predstave, že by koberce mal vymeniť na počesť malej vojny, ktorú rozpúta proti senátorovi Sedgewickovi Sextonovi.

15

U. S. Delta Force je jediná bojová jednotka, ktorá má pri svojej činnosti absolútnu prezidentskú imunitu pred zákonom.

Prezidentská direktíva 25 (PD 25) oslobodzuje vojakov Delta Force „spod všetkej zákonnej zodpovednosti“ a vyníma ich aj spod pôsobnosti zákona Posse Comitatus z roku 1876, ktorý trestne postihuje každého, kto využije vojenskú službu na osobný prospech, na policajné zákroky na území Spojených štátov amerických alebo na nepovolenú tajnú operáciu. Príslušníkov Delta Force vyberajú spomedzi Skupiny bojového nasadenia, čo je utajovaná organizácia v rámci Veliteľstva špeciálnych operácií na vojenskej základni Fort Bragg v Severnej Karolíne. Príslušníci Delta Force sú vycvičení zabijaci – experti na záškodnícke operácie, záchranu rukojemníkov, prekvapivé prepady a zneškodňovanie tajných nepriateľských síl.

Keďže úlohy Delta Force zvyčajne podliehajú prísnemu utajeniu, tradičnú veliteľskú postupnosť často nahrádza „jednohlavové“ velenie – jediný veliaci, ktorý túto jednotku riadi podľa vlastného uváženia. Býva ním spravidla vojenský alebo vládny činiteľ s dostatočnými právomocami, hodnosťou a vplyvom, aby mohol takú misiu riadiť. Misie Delta Force podliehajú utajeniu najvyššieho stupňa bez ohľadu na totožnosť veliaceho, a keď sa misia skončí, vojaci Delta Force o nej už nehovoria – ani medzi sebou, ani s veliteľmi v rámci Špeciálnych operácií.

Leť. Bojuj. Zabudni.

Tím Delta, ktorý momentálne pracoval nad osemdesiatou druhou rovnobežkou, však v týchto chvíľach neletel ani nebojoval.

Len pozoroval.

Delta-Jeden si musel priznať, že je to doteraz jeho najnezvyčajnejšia misia, ale už dávno sa poučil, že nemá dávať najavo prekvapenie nad tým, čo od neho žiadajú. V posledných piatich rokoch sa zúčastnil na záchrane rukojemníkov na Strednom východe, na vystopovaní a zničení teroristických buniek na území Spojených štátov a na diskrétnom zneškodnení niekoľkých nebezpečných ľudí po celom svete.

Minulý mesiac využil jeho tím lietajúci mikrobot na vyvolanie osudného infarktu u mimoriadne zákerného juhoamerického drogového magnáta. Do mikrobotu nainštalovali titanovú ihlu, tenkú ako vlas, s látkou, ktorá zmršťuje cievy, a Delta-Dva ho vmanévroval do magnátovho sídla cez otvorený oblok na druhom poschodí, našiel jeho spálňu, a keď magnát spal, bodol ho do pleca. Nato vyletel mikrobot z okna a dostal sa do bezpečia ešte prv, ako sa postihnutý prebudil s bolesťami v hrudi. Keď manželka ich obete telefonovala na pohotovosť, tím Delta už sedel v lietadle na ceste domov.

Nijaké vlámanie, nijaký násilný vstup.

Smrť z prirodzených príčin.

Prekrásne vykonaná vec.

Iný mikrobot, ktorý nedávno nasadili do pracovne prominentného senátora, aby sledoval jeho rokovania, priniesol zasa senzačné zábery sexuálneho charakteru. Tím Delta túto misiu žartovne označil ako „prienik do nepriateľského podbruška“.

Na tejto sledovačke trčali v stane už desiaty deň a Delta-Jeden by to bol mal najradšej už za sebou.

Zostať krytý.

Sledovať budovu – vnútri aj vonku.

Hlásiť veliacemu všetko nečakané.

Delta-Jeden bol vycvičený nezaujímať k svojim úlohám nijaký

emocionálny postoj. Táto misia mu však predsa len zrýchlila pulz, keď ho spolu s tímom brífovali. Brífing bol „beztvárny“ – všetky fázy im vysvetlili bezpečnými elektronickými kanálmi. Delta-Jeden sa s veliacim vôbec nestretol.

Práve pripravoval dehydrované proteínové jedlo, keď mu spolu s ostatnými zapípali hodinky. O niekoľko sekúnd zablikalo vedľa neho komunikačné zariadenie CrypTalk.

Odložil, čo práve robil, a vzal slúchadlo. Ostatní dvaja ho mlčky pozorovali.

„Delta-Jeden,“ povedal.

Tieto dve slová vzápätí identifikoval softvér na rozoznávanie hlasov, umiestnený v prístroji. Potom dostalo každé slovo referenčné číslo, ktoré šlo v zašifrovanej podobe cez družicu k volajúcemu. Tieto čísla rozšifrovalo na druhom konci podobné zariadenie a preložilo ich do slov, využívajúc na to vopred náhodne zvolený slovník. Slová zazneli nahlas syntetickým hlasom. Celkové oneskorenie – osemdesiat milisekúnd.

„Tu veliaci,“ povedal človek, riadiaci celú operáciu. Robotický tón CrypTalku bol tajuplný – anorganický, androgýnny. „Stav operácie?“

„Všetko prebieha podľa plánu,“ odvetil Delta-Jeden.

„Výborne. Mám aktualizáciu časového plánu. Informácia sa dostane na verejnosť dnes večer o ôsmej východného času.“

Delta-Jeden pozrel na chronometer. Ešte osem hodín. Jeho práca sa tu onedlho skončí. Chvalabohu.

„Ešte jedna vec,“ pokračoval veliaci. „Do arény vstúpil nový hráč.“

„Nový hráč?“

Delta-Jeden počúval. Zaujímavý ťah. Niekto sa chce stopercentne zabezpečiť. „Myslíte, že jej možno dôverovať?“

„Treba ju pozorne sledovať.“
„A ak sa niečo vyskytne?“
Bez zaváhania sa ozvalo: „Platia rozkazy.“

16

Rachel Sextonová letela na sever už vyše hodiny. Na okamih zazrela Newfoundland, ale inak počas celého letu F-14 videla dolu len vodu.

Prečo to musí byť práve voda? pomyslela si. Keď mala sedem rokov, preborila sa pri korčuľovaní na zamrznutom rybníku cez ľad. Stiahlo ju pod hladinu a bola si istá, že zomrie. Vyslobodilo ju napokon mocné myknutie maminej ruky. Od tej mučivej skúšky bojovala s neodbytnou hydrofóbiou – strachom z otvorenej vody, a najmä studenej. Teraz sa pod ňou na všetky strany rozprestieral Atlantik a jej dávny strach sa opäť hlásil.

Uvedomila si, ako sú ďaleko, až keď si pilot overil ich polohu so základňou Thula v severnom Grónsku. Som nad polárnym kruhom? Toto vedomie ešte prehĺbilo jej strach. Kam ma vezú? Čo NASA našla? Onedlho sa na modrosivej ploche pod ňou ukázali tisícky bielych bodiek.

Ľadovce.

Rachel ich videla iba raz v živote, keď ju matka pred šiestimi rokmi presvedčila, aby sa s ňou vydala na lodnú plavbu k Aljaške. Rachel navrhovala nespočetné iné možnosti dovolenky na súši, ale matka nepopustila. „Rachel, zlatá moja, dve tretiny tejto planéty sú zaliate vodou," povedala. „S tým sa musíš skôr či neskôr vyrovnať." Pani Sextonová bola húževnatá Novoangličanka, ktorá chcela vychovať silnú dcéru.

Tá plavba bola poslednou cestou, ktorú Rachel s matkou podnikli.

Katherine Wentworthová Sextonová. Na Rachel doľahla osamelosť. Spomienky sa k nej hnali ako zavýjajúci vietor pri

lietadle, a strhli ju tam, kde vždy. K ich poslednému telefonickému rozhovoru. Bolo to ráno na Deň vďakyvzdania.

„Je mi to ľúto, mama," povedala Rachel do telefónu zo snehom zaviateho chicagského letiska O'Hare. „Viem, že na Vďakyvzdanie sme boli ako rodina vždy spolu. Zdá sa, že dnes to bude prvý raz inak."

Rachelinu mamu to zdrvilo. „Tak som sa na teba tešila."

„Aj ja, mama. Keď budete s otcom jesť moriaka, pomysli si, že ja sa napchávam niečím letiskovým."

Na druhom konci nastalo ticho. „Rachel, chcela som ti to povedať, až keď prídeš, ale otec vravel, že má veľa práce, takže sa tento rok nedostane domov. Zostane na celý dlhý víkend vo svojom washingtonskom byte."

„Čože?" vyskočila prekvapene a nahnevane Rachel. „Ale veď je Vďakyvzdanie. Senát nezasadá! Sú to necelé dve hodiny. Mal by byť s tebou!"

„Viem. Vraj je vyčerpaný – priveľmi vyčerpaný, aby šoféroval. Rozhodol sa, že tento víkend zalezie a strávi ho so zameškanou prácou."

S prácou? pomyslela si Rachel skepticky. Senátor Sexton zalezie najskôr s nejakou inou ženou. Jeho nevery, hoci diskrétne, trvali už roky. Katherine nebola hlúpa, no jej muž vysvetľoval svoje zálety vždy presvedčivými alibi a už len pri zmienke, že by mohol byť neverný, sa zatváril vrcholne ukrivdene. Katherine Sextonová nakoniec nemala iné východisko, len v sebe pochovať bolesť a zatvárať pred tým oči. Rachel ju síce nabádala, aby sa rozviedla, lenže Katherine Wentworthová Sextonová patrila medzi ženy, pre ktoré je dané slovo posvätné. Kým nás smrť nerozdelí, povedala raz Rachel. Tvoj otec ma požehnal tebou – krásnou dcérou – a za to mu ďakujem. Za svoje konanie sa bude jedného dňa zodpovedať niekomu vyššiemu.

Rachel stála na letisku a vrel v nej hnev. „Ale to znamená, že budeš na Vďakyvzdanie sama!“ Zovrelo jej žalúdok. Nechať rodinu samu na Deň vďakyvzdania, to bolo nízke aj od jej otca.

„Vieš… nemôžem to všetko jedlo nechať vyjsť navnivoč,“ povedala Katherine Sextonová sklamaným, ale rozhodným hlasom. „Odveziem ho tete Anne. Vždy nás na Vďakyvzdanie pozývala. Hneď jej zavolám.“

Rachelin pocit viny to veľmi nezmenšilo. „Tak dobre. Prídem domov, len čo sa bude dať. Bozkávam ťa, mama.“

„Želám ti bezpečný let, moja milá.“ Taxík ju priviezol po kľukatej príchodovej ceste k ich luxusnému sídlu o pol desiatej večer. Hneď vedela, že sa niečo stalo. Na ceste stáli tri policajné autá a niekoľko minibusov z médií. V celom dome sa svietilo. Rachel vbehla dnu s rozbúšeným srdcom.

Vo dverách ju čakal virgínsky policajt. Tváril sa vážne. Nemusel povedať ani slovo. Rachel to hneď vedela. Došlo k nehode.

„Na ceste dvadsaťštyri primŕzal dážď,“ povedal policajt. „Vaša matka sa zošmykla z hradskej do zalesnenej úžľabiny. Je mi to ľúto. Zomrela na mieste.“

Rachel celá zmeravela. Jej otec, ktorý sa vrátil hneď, ako o tom dostal správu, bol v obývačke, kde mal malú tlačovú konferenciu, na ktorej stoicky oznamoval svetu, že jeho žena zahynula pri automobilovej nehode, keď sa vracala od rodiny, kde bola na sviatočnej večeri.

Rachel stála vo dverách a počas jeho slov ustavične plakala a vzlykala.

„Veľmi ľutujem, že som tento víkend nebol doma,“ vravel otec médiám so zaslzenými očami. „Toto by sa nebolo stalo.“

Na to si mal myslieť predtým, vykríklo jej vnútro a od tej chvíle sa jej otec protivil čoraz väčšmi.

Vnútorne sa s ním rozišla dôkladnejšie, než mohla rozvodom urobiť jej matka. Senátor to ani nepobadal. Zrazu mal plné ruky práce, aby sa pomocou manželkinho majetku uchádzal o stranícku nomináciu na prezidenta. Nezaškodil ani súcit zo strany voličov.

Kruté však bolo, že aj dnes, po troch rokoch, bol jej otec príčinou jej osamelého života. Jeho úsilie dostať sa do Bieleho domu odsunulo na neurčito Racheline sny o tom, že si nájde muža a založí rodinu. Dištancovať sa od spoločnosti bolo pre ňu ľahšie ako odrážať nekonečný prúd mocibažných washingtonských nápadníkov, ktorí dúfali, že ulovia smútiacu „prvú dcéru“.

Deň začal okolo F-14 pohasínať. V Arktíde bola neskorá zima – obdobie večnej tmy. Rachel si uvedomila, že letí do nekonečnej noci.

Minúty plynuli a slnko kleslo celé pod obzor. Stále leteli na sever a potom vyšiel trojštvrťový jagavý mesiac, ktorý bielo visel v mrazivom kryštalickom vzduchu. Hlboko dolu sa mihotali oceánske vlny a ľadovce vyzerali ako diamanty našité na tmavom saténe.

Napokon zbadala hmlistý obrys zeme. Nebolo to však to, čo očakávala. Z oceána vyrastalo pred lietadlom obrovské zasnežené horstvo.

„Hory?“ vyhŕkla zmätená Rachel. „Na sever od Grónska sú hory?“

„Zrejme,“ odvetil pilot, rovnako prekvapený ako ona.

Keď sa nos F-14 naklonil dolu, Rachel pocítila podivný bezváhový stav. Cez hučanie v ušiach začula v kokpite opakované elektronické pípanie. Zrejme sa napojili na dajaký smerový maják a leteli podľa neho.

Keď klesli na tisíc metrov, Rachel uzrela dolu dramatický, mesiacom ožiarený terén. Pri úpätí pohoria sa ťahala doďaleka

zasnežená pláň. Mierne, ladne sa zvažovala asi pätnásť kilometrov smerom k moru, kde sa náhle končila kolmým ľadovým útesom, ktorý padal rovno do mora.

A vtedy to zbadala. Taký pohľad sa jej ešte nikdy nenaskytol. V prvej chvíli si myslela, že s jej zrakom sa zahráva mesačný svit. Žmurkala dolu na snehové polia a nechápala, čo vlastne vidí. Čím nižšie však lietadlo klesalo, tým bol výjav zreteľnejší.

Čo to… preboha?

Pláň dolu bola pruhovaná… akoby niekto namaľoval na sneh striebornou farbou obrovské pásy. Pásy bežali rovnobežne s pobrežným útesom. Keď lietadlo kleslo pod dvesto metrov, táto optická ilúzia sa vyjasnila. Strieborné pásy boli hlboké korytá, každé vyše tridsať metrov široké. Boli plné vody, zamrznutej do širokých striebristých kanálov, ktoré sa ťahali súbežne cez pláň. Medzi nimi sa týčili biele ochranné valy, ktoré vyzerali ako snehové hrádze.

Keď klesali k pláni, lietadlom začalo v prudkej turbulencii divo pohadzovať. Rachel začula, ako sa s ťažkým buchnutím vysunul podvozok, no stále nevidela nijakú pristávaciu dráhu. Pilot mal plné ruky práce, aby udržal lietadlo pod kontrolou. Rachel vyzrela von a zbadala, že popri najvzdialenejšom koryte blikajú svetlá. A vzápätí si zdesene uvedomila, čo má pilot v úmysle.

„My pristávame na ľade?“ vyhŕkla.

Pilot neodpovedal. Sústredene čelil dorážajúcemu vetru. Lietadlo spomalilo, prepadlo sa k ľadovému kanálu a Rachel sa naplo celé vnútro. Po oboch stranách vyrástli vysoké ochranné valy zo snehu. Rachel zatajila dych, vediac, že najmenšie prerátanie sa v úzkom kanáli bude znamenať istú smrť. Roztrasené lietadlo kleslo medzi valy ešte nižšie a turbulencia zrazu zmizla. Hladko pristálo na ľade, chránené pred vetrom.

Motory vzadu zarevali v spätnom ťahu a lietadlo spomalilo.

Rachel si vydýchla. Stíhačka rolovala ešte asi sto metrov a zastavila na červenej čiare, výrazne namaľovanej naprieč cez ľad.

Vpravo bolo vidieť v mesačnom svite iba snehovú stenu – bok ľadového ochranného valu. Vľavo to isté. Čo-to bolo vidieť iba vpredu cez sklo kabíny… nekonečnú pláň ľadu. Rachel mala pocit, akoby zosadli na mŕtvu planétu. Okrem čiary na ľade tam nebola jediná známka života.

A potom to začula. Z diaľky sa blížil ďalší motor. Mal vyšší zvuk. Mocnel a potom sa ukázalo vozidlo. Bol to veľký snežný traktor s viacerými pásmi. Blížil sa k nim po ľadovom koryte. Bol vysoký a pavúkovitý. Vyzeral ako velikánsky futuristický hmyz, ktorý sa k nim valil na nenásytných krútiacich sa nohách. Vysoko na podvozku sedela plexisklová kabína s radom reflektorov, ktoré svietili na cestu.

Snežný traktor zastal tesne vedľa stíhačky. Na plexisklovej kabíne sa otvorili dvere a po rebríku zliezla na ľad postava. Od hlavy po päty bola zababušená do hrubej bielej kombinézy, v ktorej vyzerala ako nafúknutá.

Šialený Max sa stretá s Cestúšikom, pomyslela si Rachel. Odľahlo jej, keď videla, že táto čudná planéta je predsa len obývaná.

Muž zasignalizoval pilotovi F-14, aby otvoril kabínu.

Pilot poslúchol.

Keď sa kabína otvorila, poryv vzduchu zmrazil Rachel do špiku kostí.

Zatvor to svinské veko!

„Slečna Sextonová?“ zavolala na ňu postava. Mala americký prízvuk. „Vítam vás v mene NASA.“

Rachel sa celá triasla. Miliónkrát ďakujem.

„Odopnite si, prosím, pásy, prilbu nechajte v lietadle a vystúpte po záchytkách na trupe. Máte dajaké otázky?“

„Áno,“ zakričala Rachel. „Kde, dočerta, som?“

17

Marjorie Tenchová – poradkyňa prezidenta – vyzerala ako klátivý kostlivec. Jej vychudnutá, stoosemdesiat centimetrov vysoká postava pôsobila, akoby bola zmontovaná zo stavebnicových dielcov a kĺbov. Tejto vratkej postave dominovala žltkastá tvár. Jej pleť vyzerala ako pergamen prepichnutý dvoma bezcitnými očami. Mala päťdesiatjeden rokov, ale vyzerala na sedemdesiat.

Tenchovú uctievali vo Washingtone ako bohyňu politickej arény. Vravelo sa, že jej analytické schopnosti hraničia s jasnovidectvom. Počas desiatich rokov, keď viedla spravodajský a rešeršný odbor ministerstva zahraničných vecí, sa jej myslenie vybrúsilo na nemilosrdne presnú a kritickú zbraň. Mala však smolu, lebo jej politická ostrieľanosť kráčala ruka v ruke s mrazivou povahou, ktorú nikto nezniesol dlhšie ako niekoľko minút. No bola požehnaná superpočítačovým mozgom – a rovnakou srdečnosťou ako počítač. Prezidentovi Zachovi Herneymu však jej výstrednosť neprekážala. Za to, že sa dostal do tohto úradu, vďačil hlavne jej intelektu a tvrdej práci.

„Marjorie," potešil sa prezident a vstal, aby ju privítal v Oválnej pracovni. „Čo máte na srdci?" Nevyzval ju, aby si sadla. Spoločenské ohľady na ženu ako Marjorie Tenchová neplatili. Keby si chcela sadnúť, sadla by si aj sama.

„Na štvrtú ste zvolali brífing pre celý štáb." Od cigariet mala chrapľavý hlas. „Skvelé."

Na chvíľu sa odmlčala a Herney cítil, ako sa krútia zložité súkolia jej mozgu. Bol jej vďačný. Marjorie patrila do úzkeho kruhu vyvolených z Bieleho domu, ktorý vedel o objave NASA, a

jej politická ostrieľanosť mu pomáhala plánovať stratégiu.

„Ide o tú debatu na CNN dnes o jednej," povedala a rozkašlala sa. „Koho posielame proti Sextonovi?"

Herney sa usmial. „Jedného z hovorcov kampane." Politická taktika sklamať „lovca" tým, že sa mu nepredhodí veľké zviera, bola rovnako stará ako tieto debaty.

„Mám lepší nápad," povedala Tenchová a uprela na prezidenta svoj prázdny pohľad. „Dovoľte ísť mne."

Zach Herney prudko zdvihol hlavu. „Vám?" Čo si to, dočerta, myslí? „Marjorie, vy do médií nechodíte. A okrem toho sa to vysiela cez poludnie. Keď pošlem svoju blízku poradkyňu, aký signál to vyšle? Bude to vyzerať, že sa nás chytá panika."

„Presne."

Herney sa na ňu skúmavo zadíval. Nech sa v jej mozgu zrodil hocako prefíkaný úskok, do CNN jej v nijakom prípade nedovolí ísť. Každý, kto Marjorie Tenchovú aspoň raz videl, pochopil, prečo pracuje v zákulisí. Svojím vzhľadom naháňala strach – a prezident si neželal, aby práve taký človek hlásal na verejnosti postoje Bieleho domu.

„Pôjdem tam ja," zopakovala. Tentoraz o to už nežiadala.

Prezident sa dostal do rozpakov a usiloval sa manévrovať. „Marjorie, Sexton a jeho štáb označia vašu prítomnosť v CNN za dôkaz, že Biely dom sa bojí. Keď pošleme naše ťažké kalibre privčas, bude sa zdať, že sme zúfalí."

Marjorie pokojne prikývla a zapálila si cigaretu. „Čím zúfalejšie vyzeráme, tým lepšie."

V priebehu šesťdesiatich sekúnd načrtla prezidentovi, prečo by mal poslať do CNN ju, namiesto bezvýznamného člena volebného štábu. Keď dohovorila, prezident na ňu uprel užasnutý pohľad.

Marjorie Tenchová opäť osvedčila svoju politickú genialitu.

18

Milneho ľadový šelf je najväčší kus morského ľadu na severnej pologuli. Leží nad osemdesiatou druhou rovnobežkou pri severnom pobreží Ellesmerovho ostrova ďaleko v Arktíde. Je šesť kilometrov široký a dosahuje hrúbku vyše sto metrov.

Keď sa Rachel vyškriabala do plexisklovej kabíny na snežnom traktore, vďačne si vydýchla, keď zbadala na sedadle kožušinovú bundu a rukavice. Z prieduchov traktora prúdil horúci vzduch. Vonku na ľadovej rozjazdovej dráhe zarevali motory F-14 a lietadlo sa dalo do pohybu.

Rachel poplašene zdvihla hlavu. „On odlieta?“

Jej nový hostiteľ sa vyšplhal do kabíny a prikývol. „Môžu sa tu zdržiavať len vedci a najnevyhnutnejší podporný tím NASA.“

Keď sa F-14 prudko vznieslo k oblohe, Rachel mala pocit ako stroskotanec.

„Odtiaľto pôjdeme IceRoverom,“ povedal vodič. „Riaditeľ vás už čaká.“

Rachel vrhla pohľad na striebristý pás ľadu pred nimi a položila si otázku, čo tu, dočerta, riaditeľ NASA robí.

„Držte sa,“ zvolal vodič, manipulujúc pákami. Traktor sa s vrčaním obrátil na mieste o deväťdesiat stupňov ako tank. Smeroval teraz rovno na vysokú stenu snežného valu.

Rachel pozrela na tú strminu a premkol ju strach. Hádam len nechce…

„Ide sa na to!“ Vodič pustil spojku a vozidlo sa rozbehlo k svahu. Z Rachel sa vydral tlmený výkrik a chytila sa sedadla. Keď došli k svahu, pásy s hrotmi sa zaryli do snehu a traktor začal stúpať. Rachel bola presvedčená, že sa prevrátia dozadu, ale

kabína zostávala napodiv vo vodorovnej polohe, hoci sa pásy zahrýzali do svahu. Keď sa ozrutný traktor došplhal na vrchol valu, vodič ho zastavil a rozžiarene sa na pasažierku s obelenými hánkami usmial. „To by sa vám v nijakom inom terénnom vozidle nepodarilo! Systém tlmičov sme prevzali z marťanského Pathfinderu a nahodili sme ho na túto mašinku! Funguje to jedna báseň.“

Rachel len chabo prikývla. „Pekné.“

Zvrchu snehového valu sa naskytol Rachel nepredstaviteľný pohľad. Pred nimi sa týčil ešte jeden veľký val a potom sa nerovnosti zrazu končili. Za nimi sa blyšťal mierne stúpajúci hladučký ľad. Ťahal sa do diaľky, ožiarený mesiacom, kde sa napokon zužoval a hadil sa do horskej hradby.

„To je Milneho ľadovec,“ povedal vodič a ukázal smerom k pohoriu. „Začína sa tam a šíri sa sem dolu do tejto širokej delty, po ktorej práve ideme.“

Znova zahučal motor a Rachel sa chytila, lebo traktor sa zrýchleným pohybom spúšťal dolu. Tam sa pásy zaryli do ďalšej ľadovej rieky a zamierili k ďalšiemu valu. Vystúpili naň, spustili sa dolu, vkĺzli na hladký ľad a vydali sa po ľadovci.

„Ako ďaleko?“ Rachel teraz videla pred sebou iba ľad.

„Asi tri kilometre.“

Zdalo sa to strašne ďaleko. Vietor búšil do IceRoveru neúnavnými poryvmi a otriasal kabínou, akoby ich chcel vrhnúť späť k moru.

„To je katabatický vietor,“ zvolal vodič. „Zvyknite si naň!“ Vysvetlil Rachel, že túto oblasť ustavične bičuje víchrica, ktorá dostala názov katabatická – podľa gréckeho tiecť z kopca. Neúnavný vietor bol zrejme výsledkom ťažkého studeného vzduchu, ktorý „tiekol“ po tvári ľadovca ako prudká rieka dolu svahom. Vodič sa zasmial a dodal: „Toto je jediné miesto na Zemi,

kde v pekle mrzne!“

Rachel zbadala o niekoľko minút v diaľke neurčitý obrys – siluetu obrovskej bielej kupoly, ktorá sa dvíhala nad ľadom. Pretrela si oči. Čo to…?

„Poriadne veľkí Eskimáci, čo?“ zažartoval vodič.

Rachel si lámala hlavu, čo to môže byť. Vyzeralo to ako zmenšená verzia Astrodomu v Houstone.

„NASA ju postavila pred jeden a pol týždňom,“ pokračoval vodič. „Je nafukovacia, z plexipolysorbatu. Jednotlivé kusy sa nafúknu, pripoja sa jeden k druhému a celé sa to uchytí k ľadu skobami a drôtenými lanami. Vyzerá to ako veľký stan, ale v skutočnosti je to prototyp, ktorý chce NASA jedného dňa využiť ako prenosný habitat na Marse. Voláme to habisféra.“

„Habisféra?“

„Jasné. A viete prečo? Lebo to nie je celá sféra, guľa, ale len habi-sféra.“

Rachel sa usmiala a zadívala sa na bizarnú budovu, ktorá sa už črtala na ľadovej pláni bližšie. „A keďže sa NASA ešte nedostala na Mars, povedali ste si, že si namiesto toho zastanujete tu?“

Vodič sa rozosmial. „Ja by som dal prednosť Tahiti, lenže o umiestnení rozhoduje osud.“

Rachel sa neisto zadívala na konštrukciu. Oslnivo biela škrupina sa prízračne črtala proti tmavému nebu. IceRover sa k nej priblížil a zastal pri malom vchode na boku kopuly. Dvere sa práve otvárali. Znútra preniklo na sneh svetlo. Z dverí vyšla postava. Bol to objemný obor, ktorý mal oblečený čierny sveter z ovčej vlny. Ten ho ešte zväčšoval, takže vyzeral ako medveď. Vykročil k IceRoveru.

Rachel ani na okamih nezapochybovala, kto je to Lawrence Ekstrom, riaditeľ NASA.

Vodič sa na ňu chlácholivo usmial. „Nedajte sa oklamať jeho

rozmermi. Je to kocúrik.“

Skôr tiger, pomyslela si Rachel, ktorá dobre poznala jeho povesť. Bol schopný odhryznúť hlavu každému, kto sa staval do cesty jeho snom.

Keď zišla z IceRoveru, vietor ju takmer zhodil z nôh. Zakrútila sa do bundy a vykročila ku kupole.

Riaditeľ NASA ju čakal na polceste a podal jej svoju labu v rukavici. „Vďaka, že ste prišli, slečna Sextonová.“

Rachel neisto prikývla a prekričala zavýjajúci vietor: „Úprimne povedané, pán riaditeľ, nemala som veľmi na výber.“

O tisíc metrov povyše na ľadovci Delta-Jeden pozoroval infračerveným ďalekohľadom, ako riaditeľ NASA uviedol Rachel Sextonovú do kupoly.

19

Riaditeľ NASA Lawrence Ekstrom bol obrovský drsný chlap s červenkastou tvárou. Vyzeral ako rozhnevaný nórsky boh. Ježaté plavé vlasy mal po vojensky krátko zastrihnuté a po mohutnom nose sa mu hadili žilky. Jeho kamenné oči teraz klesali pod ťarchou nespočetných bezsenných nocí. Kým prešiel do NASA, bol vplyvným leteckým a kozmickým stratégom a operačným poradcom v Pentagone. Jeho mrzutosť bola príslovečná a rovnako príslovečné bolo aj jeho nezlomné odhodlanie uskutočniť, čo si predsavzal.

Keď za ním Rachel Sextonová vstúpila do habisféry, ocitla sa v tajuplnom, matnom bludisku chodbičiek. Tento labyrint vznikol z nepriehľadných plastových plachiet, zavesených na napnutých drôtoch. Dlážka v tomto labyrinte neexistovala – bol to len ľad, prekrižovaný gumenými rohožami, aby sa nekĺzalo. Prešli cez provizórnu obytnú časť, lemovanú lôžkami a chemickými toaletami.

Vzduch bol v habisfére, chvalabohu, teplý, ale ťažký od zmesi nedefinovateľných pachov, ktoré sprevádzajú pobyt ľudí v stiesnených priestoroch. Kdesi bzučal generátor, zrejme zdroj elektriny, ktorá napájala obnažené žiarovky, visiace na predĺžených šnúrach v chodbičkách.

„Slečna Sextonová, budem k vám hneď od začiatku úprimný," zahundral Ekstrom, mieriac k dajakému bližšie neurčenému cieľu. Jeho tón prezrádzal, že Rachel tu nie je v nijakom prípade vítaným návštevníkom. „Ste tu preto, lebo si to želá prezident. Zach Herney je mojím osobným priateľom a oddaným stúpencom NASA. Vážim si ho. Za všeličo som mu zaviazaný. A dôverujem mu. Jeho

priame príkazy nespochybňujem ani vtedy, keď s nimi nesúhlasím. Aby to bolo celkom jasné, majte na zreteli, že ja nie som taký nadšený ako on, že budete do tejto veci zainteresovaná.“

Rachel sa v prvej chvíli nezmohla na slovo. Precestovala som štyri a pol tisíca kilometrov, aby sa mi dostalo takého uvítania? Tento chlap nie je v nijakom prípade diplomat. „Pri všetkej úcte, aj ja som tu na prezidentov príkaz,“ zareagovala prudko. „A nikto mi nepovedal, za akým účelom. Cestovala som sem v dobrej viere.“

„Výborne,“ povedal Ekstrom. „Potom budem hovoriť bez obalu.“

„Už ste začali.“

Jej rázna odpoveď riaditeľa trocha zarazila. Na okamih spomalil a premeral si ju. Potom sťažka vzdychol a znova pridal do kroku ako had, ktorý sa práve rozvinul.

„Aby ste rozumeli,“ ujal sa opäť slova, „na tomto tajnom projekte NASA ste proti mojej vôli. Nielenže ste predstaviteľkou NRA, ktorej riaditeľ sa vyžíva v hanobení ľudí z NASA, keď ich označuje za utárané decká, ale ste aj dcérou človeka, ktorý si vytýčil ako osobný cieľ zničiť moju inštitúciu. Toto by mala byť hviezdna hodina NASA a moji ľudia si vytrpeli veľa kritiky, takže si tú chvíľu slávy plne zaslúžia. V dôsledku vlny skepticizmu, na čele ktorého stojí váš otec, sa však NASA dostala do politickej situácie, keď sa moji neúnavne pracujúci ľudia musia deliť o tú hviezdnu chvíľu s hŕstkou náhodne vybraných civilných vedcov a s dcérou človeka, ktorý nás chce zničiť.“

Ja nie som môj otec, chcelo sa skríknuť Rachel, ale na politické polemiky s riaditeľom NASA nebola vhodná chvíľa. „Ja som sem neprišla kvôli nijakej hviezdnej chvíli, pán riaditeľ.“

Ekstrom na ňu zagánil. „Asi nebudete mať na výber.“

To ju prekvapilo. Prezident Herney síce nepovedal nič konkrétne o tom, ako mu má „verejne“ pomôcť, no William

Pickering sa netajil tušením, že sa môže stať pešiakom na politickej šachovnici. „Rada by som konečne vedela, načo som tu," vyhlásila.

„Aj ja. O tom nič neviem."

„Prosím?"

„Prezident ma požiadal, aby som vás hneď po príchode plne zasvätil do nášho objavu. Akú úlohu máte v tomto cirkuse zohrať, to je medzi vami."

„Povedal mi, že váš SPZ urobil objav."

Ekstrom na ňu úkosom pozrel. „Nakoľko ste oboznámená s projektom SPZ?"

„SPZ je sústava piatich družíc NASA, ktoré skúmajú Zem každá inak – mapujú oceán, analyzujú geologické zlomy, pozorujú roztápanie polárneho ľadu, pátrajú po zásobách fosílnych palív…"

„Dobre," prikývol Ekstrom, na ktorého to nijako nezapôsobilo. „Takže viete aj o tom najnovšom, čo sme pridali k sústave SPZ? Volá sa to systém OSPH."

Rachel prikývla. Orbitálne skenovanie polárnej hustoty malo merať účinky globálneho otepľovania. „Rozumiem tomu tak, že OSPH meria hrúbku a tvrdosť polárnej ľadovej čiapky. Je to tak?"

„V podstate áno. Je to technológia, ktorá využíva spektrum na skenovanie rozloženia hustoty vo veľkých oblastiach a hľadá mäkké anomálie v ľade – priehlbiny, vnútorné roztápanie, veľké trhliny –, ktoré sú výsledkom globálneho otepľovania."

Pre Rachel nebolo skenovanie rozloženia hustoty neznáme. Bolo to ako skúmanie podzemia ultrazvukom. Družice NRA využili podobnú technológiu na prieskum podzemnej hustoty vo východnej Európe, aby lokalizovali masové hroby, čím potvrdili prezidentovi, že naozaj došlo k etnickým čistkám.

„Pred dvoma týždňami preletel OSPH nad týmto ľadovým šelfom a zistil výchylku v hustote, akú sme tu v nijakom prípade

neočakávali,“ pokračoval Ekstrom. „Sedemdesiat metrov pod povrchom odhalil v bloku pevného ľadu čosi, čo vyzeralo ako amorfná guľa s priemerom asi tri metre.“

„Vodnú kapsu?“ spýtala sa Rachel.

„Nie. Nebolo to tekuté. Táto anomália bola napodiv tvrdšia ako ľad, ktorý ju obklopoval.“

Rachel sa zamyslela. „Teda… balvan alebo niečo také?“

Ekstrom prikývol. „V podstate.“

Rachel čakala, že dopovie, ale to sa nestalo. Som tu preto, lebo NASA našla v ľade veľkú skalu?

„Vzrušilo nás to, až keď OSPH vyrátal hustotu tej skaly. Hneď sme sem vyslali tím, aby ju analyzoval. Ukázalo sa, že tá skala v ľade je podstatne hustejšia ako všetky ostatné skaly tu na Ellesmerovom ostrove. Ba ešte hustejšia ako všetky druhy skál v okruhu šesťsto kilometrov.“

Rachel sa zadívala na ľad pod nohami, predstavujúc si obrovskú skalu, ktorá tam kdesi spočívala. „Chcete povedať, že ju sem niekto dopravil?“

Ekstrom na ňu trocha pobavene pozrel. „Ten kameň váži vyše osem ton. Leží pod sedemdesiatimi metrami pevného ľadu, čo znamená, že je tu nedotknutý vyše tristo rokov.“

Ustatá Rachel vstúpila za riaditeľom do ústia dlhej úzkej chodby. Prešla medzi dvoma ozbrojenými strážcami NASA. Pozrela na Ekstroma. „Predpokladám, že prítomnosť toho kameňa tu má logické vysvetlenie… a aj všetko toto utajovanie?“

„Prirodzene,“ odvetil Ekstrom s kamennou tvárou. „Skala, ktorú objavil OSPH, je meteorit.“

Rachel v chodbe zastala a uprela na Ekstroma pohľad. „Meteorit?“ Zalialo ju sklamanie. Meteorit je predsa dosť málo na to, čo okolo toho robí prezident. Tento objav sám osebe opodstatní všetky doterajšie omyly a výdavky NASA? Čo si Herney myslí?

Meteority sú na Zemi zaiste veľmi vzácne, ale NASA ich objavuje stále.

„Toto je jeden z najväčších meteoritov, aké boli kedy nájdené," pokračoval Ekstrom, ktorý pred ňou vystretý zastal. „Nazdávame sa, že je to úlomok väčšieho, už zdokumentovaného meteoritu, ktorý dopadol do Severného ľadového oceánu v osemnástom storočí. Túto skalu s najväčšou pravdepodobnosťou odhodilo pri náraze a dopadla na Milneho ľadovec, kde ju potom po tristo rokov pomaly zasypával sneh."

Rachel zvraštila čelo. Týmto objavom sa nič nezmení. Zmocnil sa jej pocit, že je svedkom umelo nafúknutej udalosti, ktorou chcú na verejnosť zapôsobiť zúfalá NASA a Biely dom – dve potápajúce sa inštitúcie, usilujúce sa príhodný nález premeniť na triumfálne víťazstvo NASA.

„Nezdá sa, že by to na vás zapôsobilo," utrúsil Ekstrom.

„Očakávala som niečo… niečo iné."

Ekstrom prižmúril oči. „Objav meteoritu s týmito rozmermi je veľmi ojedinelý, slečna Sextonová. Na svete je iba zopár väčších."

„Chápem…"

„Nenadchla nás však jeho veľkosť."

Rachel prekvapene zdvihla hlavu.

„Ak mi dovolíte dopovedať, dozviete sa, že tento meteorit sa vyznačuje pomerne prekvapujúcimi charakteristikami, aké nemá nijaký iný meteorit. Veľký či malý." Pokynul rukou do chodby. „Ak teraz pôjdete za mnou, zoznámim vás s niekým kvalifikovanejším, ako som ja, aby si s vami o tomto náleze pohovoril."

Rachel sa ocitla v rozpakoch. „Niekto kvalifikovanejší ako riaditeľ NASA?"

Ekstrom ju prevŕtal svojím severským pohľadom. „Tak, kvalifikovanejší, slečna Sextonová, pokiaľ ide o to, že je to civil.

Ste profesionálna analytička, a tak som usúdil, že by ste chceli všetko počuť z nezaujatého zdroja.“

Zásah do čierneho!

Rachel vykročila za riaditeľom po úzkej chodbe a napokon zastali pred ťažkým čiernym závesom. Spoza neho sa niesol šum nespočetných hlasov, ktoré akoby prichádzali z obrovského otvoreného priestoru.

Riaditeľ bez slova záves odtiahol a Rachel oslepilo prudké svetlo. Váhavo vykročila, žmurkajúc do blýskavého priestoru. Keď sa jej oči prispôsobili, zbadala pred sebou obrovskú miestnosť. Ohromená sa nadýchla.

„Božemôj,“ šepla. Čo to je za miesto?

20

Washingtonské štúdio CNN je jedno z dvestodvanástich po celom svete, ktoré sú cez družicu napojené na ústredie Turner Broadcasting System v Atlante.

Limuzína senátora Sedgewicka Sextona zastavila na parkovisku o 13:45. Sebavedomý Sexton vystúpil a zamieril ku vchodu. Jeho a Gabrielle privítal bruchatý producent CNN s prekypujúcim úsmevom.

„Vitajte, pán senátor," povedal. „Mám pre vás veľkú novinu. Práve sme zistili, koho vám posiela Biely dom za sparringpartnera." Usmial sa a jeho úsmev neveštil nič dobré. „Dúfam, že ste naladený bojovne." Ukázal cez sklenú stenu do štúdia.

Sexton ta pozrel a takmer spadol z nôh. Cez mračno cigaretového dymu naňho hľadela najškaredšia tvár v politike.

„Marjorie Tenchová?" vyhŕkla Gabrielle. „Čo tu, dopekla, tá robí?"

Sexton nemal potuchy, no nech už prišla z akéhokoľvek dôvodu, jej prítomnosť znamenala fantastickú vec – jasný signál, že prezident je na tom zúfalo. Prečo by inak posielal do prednej línie svoju najbližšiu poradkyňu? Vytiahol do boja s ťažkými zbraňami a Sexton túto príležitosť vítal.

Čím väčší nepriateľ, tým tvrdší pád.

Senátor nepochyboval, že Tenchová bude ľstivým protivníkom, ale keď sa na ňu tak díval, nemohol sa ubrániť dojmu, že prezident sa dopustil vážnej chyby. Marjorie Tenchová vyzerala príšerne. Sedela zhrbená na stoličke, fajčila a pravou rukou kývala pomaličky vpred a vzad do rytmu svojich tenkých

perí ako obrovská modlivka nábožná, ktorá práve požiera korisť.

Božemôj, ak existuje tvár, ktorá by sa mala držať rozhlasu, potom táto, blyslo mysľou Sextonovi.

Kedykoľvek videl Sedgewick Sexton jej žltkastú tvár v časopise, vždy si položil otázku, či sa naozaj díva na jednu z najmocnejších osobností vo Washingtone.

„Mne sa to nepáči," šepla Gabrielle.

Sexton ju nepočúval. Čím dlhšie nad touto príležitosťou hĺbal, tým väčšmi sa mu pozdávala. Ešte príhodnejšia ako Tenchovej nemediálna tvár bola jej povesť v istej zásadnej otázke – nijako sa netajila, že vedúcu úlohu Ameriky vo svete možno v budúcnosti zabezpečiť iba technologickou prevahou. Bola neochvejnou stúpenkyňou technicky špičkových programov, a čo bolo ešte dôležitejšie – NASA. Vo viacerých kruhoch sa hovorilo, že práve vďaka jej zákulisnému nátlaku sa prezident tak rozhodne stavia za zlyhávajúcu NASA.

Sexton si položil otázku, či prezident teraz netrestá Tenchovú za zlé rady, pokiaľ ide o podporu NASA. Predhadzuje svoju najbližšiu poradkyňu vlkom?

Gabrielle hľadela cez sklo na Marjorie Tenchovú a zmocňoval sa jej čoraz prenikavejší nepokoj. Je to čertovsky múdra žena a jej príchod je nečakaným ťahom. Inštinkt ju varoval. Keď uváži jej postoj k NASA, zo strany prezidenta sa zdá chybou, že ju posiela tvárou v tvár senátorovi Sextonovi. Lenže prezident nie je nijaký hlupák. Gabrielle tušila, že táto debata neprinesie nič dobré.

Videla, že Sextonovi sa už zbiehajú sliny, ale to jej obavy nerozptyľovalo. Sexton sa neraz dal uniesť, keď v ňom prevládla samoľúbosť. Otázka NASA bola vítaným odrazovým mostíkom v preferenciách, ale Sexton v poslednom čase tlačil až priveľmi. Veľa kampaní skrachovalo následkom toho, že sa kandidát

usiloval o knokaut v situácii, keď stačilo dokončiť kolo.

Bolo vidieť, že producent sa tohto krvavého súboja už nevie dočkať. „Tak pôjdeme, pán senátor.“

Keď Sexton vykročil k štúdiu, Gabrielle ho poťahala za rukáv. „Viem, čo si myslíte,“ šepla. „Pozor. Nedajte sa uniesť.“

„Ja, a uniesť?“ usmial sa Sexton.

„Nezabúdajte, že táto žena sa vo svojej práci vyzná.“

Sexton sa sugestívne usmial. „Aj ja.“

21

Jaskyňovitý hlavný priestor habisféry NASA by bol nezvyčajný kdekoľvek na svete, no jej umiestnenie na arktickom ľade bolo čosi, čo si Rachel dosť ťažko zrovnávala v hlave.

Keď sa dívala hore na futuristickú kupolu, pospájanú z bielych trojuholníkových dielcov, mala pocit, že sa ocitla v kolosálnom sanatóriu. Steny sa zvažovali k ľadovej dlážke, kde okolo obvodu svietili ako strážcovia halogénové svetlá, ktoré vrhali dohora ostré svetlo. Celému priestoru to dodávalo neskutočný jas.

Ľadovú podlahu križovali behúne z čiernej penovej gumy, ktoré sa ťahali medzi pracoviskami vedcov. Uprostred elektroniky usilovne pracovalo tridsať-štyridsať bielo odetých pracovníkov NASA. Vzrušene sa radili a debatovali. Vládlo tu elektrizujúce ovzdušie, čo Rachel ihneď vycítila.

Vyvolávalo ho nadšenie z nového objavu. Keď Rachel kráčala s riaditeľom po obvode kupoly, vnímala na sebe rozladené pohľady tých, ktorí ju spoznali. V rezonujúcom priestore sa zreteľne rozliehal ich šepot.

To je dcéra senátora Sextona?

Čo tu, dočerta, tá robí?

Nechce sa mi veriť, že s ňou riaditeľ vôbec stratí slovo!

Rachel by nebolo prekvapilo, keby sa všade pohojdávali vúdú bábiky jej otca. V atmosfére sa však nevznášala len nevraživosť. Rachel vycítila aj výraznú spokojnosť – akoby NASA už vedela, že naposledy sa bude smiať ona.

Riaditeľ viedol Rachel k radu stolov, kde sedel pred počítačom jediný muž. Mal oblečený čierny rolák, široké kordové nohavice a masívne baganče, čím sa líšil od jednotne oblečených pracovníkov

NASA. Sedel k nim otočený chrbtom.

Riaditeľ poprosil Rachel, aby chvíľu počkala, a odišiel k mužovi. Chvíľu sa s ním zhováral. Muž v roláku potom prikývol a zavrel počítač. Riaditeľ sa obzrel.

„Od tejto chvíle to prevezme pán Tolland," povedal. „Aj jeho sem dostal prezident, takže by ste mohli dobre vychádzať. Neskôr za vami prídem."

„Ďakujem vám."

„Predpokladám, že o Michaelovi Tollandovi ste už počuli?"

Rachel mykla plecom. Ešte vždy sa z tohto neuveriteľného prostredia spamätávala. „To meno mi nič nehovorí."

Muž v roláku k nej s úsmevom pristúpil. „Nič?" Mal zvučný, priateľský hlas. „Nič lepšie som dnes nepočul. Už dávno som nemal možnosť zapôsobiť prvým dojmom."

Keď naňho Rachel pozrela, stuhla. Hneď spoznala jeho peknú tvár. Poznala ju celá Amerika.

„Aha," povedala a začervenala sa, keď jej Tolland podal ruku. „Ten Michael Tolland."

Keď jej prezident povedal, že na potvrdenie objavu NASA povolal štyri civilné vedecké kapacity, Rachel si predstavila skupinu šedivých učencov. Michael Tolland bol ich pravým opakom. Ako jedna z „vedeckých celebrít" súčasnej Ameriky mal každý týždeň v televízii program nazvaný Úžasné more, v ktorom predstavoval divákom nevídané morské úkazy – sopky na morskom dne, trojmetrové červy, ničivé prílivové vlny. Médiá ho označovali za čosi medzi Jacquesom Cousteauom a Carlom Saganom. Chválili jeho znalosti, nefalšované nadšenie a dobrodružné sklony, čo jeho program vynieslo na popredné miesta rebríčka sledovanosti. Jeho kritici, pravdaže, nezabudli poukazovať aj na to, že k jeho popularite najmä medzi ženami prispieva aj jeho príjemne drsný vzhľad a prirodzená charizma.

„Pán Tolland…“ začala Rachel, hľadajúc slová. „Som Rachel Sextonová.“

Tolland sa prívetivo usmial. Úsmev mal trocha nepravidelný. „Teší ma, Rachel. Volajte ma Mike.“

Rachel zrazu nevedela, ako pokračovať, na čo nebola zvyknutá. Všetko to na ňu doliehalo… habisféra, meteorit, tajomstvá, televízna hviezda, pred ktorou sa ocitla tvárou v tvár. „Prekvapuje ma, že ste tu,“ povedala, spamätávajúc sa. „Keď mi prezident povedal, že na potvrdenie objavu NASA povolal štyroch civilných vedcov, očakávala som…“ Zaváhala.

„Skutočných vedcov?“ Tolland sa usmial.

Rachel sa začervenala. „Tak som to nemyslela.“

„Nič si z toho nerobte,“ povedal Tolland. „Počúvam to od chvíle, čo som sem vkročil.“

Ekstrom sa ospravedlnil so sľubom, že za nimi príde neskôr. Tolland sa zvedavo obrátil k Rachel. „Riaditeľ mi povedal, že váš otec je senátor Sexton.“

Rachel prikývla. Nanešťastie.

„Teda Sextonov špión za nepriateľskou líniou?“

„Frontové línie nie sú vždy tam, kde si myslíte.“

Trápne ticho.

Slova sa ujala napokon Rachel. „Takže mi povedzte, čo robí svetoznámy oceánograf na ľadovci s hŕbou raketových odborníkov NASA?“

Tolland sa zasmial. „Nuž, viete, jeden chlap, ktorý sa nápadne podobal prezidentovi, ma požiadal o láskavosť. Otvoril som ústa, aby som povedal: ‚Choď do čerta,‘ ale akosi zo mňa vyšlo: ‚Áno, pán prezident.‘“

Rachel sa prvý raz od rána úprimne rozosmiala. „Vitajte v klube.“

Hoci sa všetky slávne osobnosti zdajú menšie, keď sa s nimi

človek stretne osobne, Tolland prichodil Rachel vyšší. Hnedé oči mal rovnako pozorné a oduševnené ako v televízii a z jeho hlasu zaznievala rovnaká skromná srdečnosť a nadšenie. Pôsobil športovo ošľahane, mohol mať takých štyridsaťpäť rokov a mal tvrdé čierne vlasy, ktoré mu ustavične padali krížom cez čelo. Vyznačoval sa mocnou bradou a bezstarostnou gestikuláciou, z ktorej vyžarovalo sebavedomie. Keď podal Rachel ruku, jeho tvrdá mozoľnatá dlaň jej prezradila, že nie je typickou „mäkkou“ televíznou osobnosťou, ale vyškolený námorník a výskumník, ktorý si skúmané veci chce sám ohmatať.

„Ak mám byť úprimný,“ priznal sa pomerne ostýchavo, „myslím, že ma zavolali skôr pre moju píár hodnotu, než pre moje vedecké znalosti. Prezident ma požiadal, aby som mu tu nakrútil dokumentárny film.“

„Dokumentárny film? O meteorite? Veď ste oceánograf!“

„Presne to som mu povedal! On na to, že nijakého meteoritického dokumentaristu nepozná. Povedal, že ak sa do toho zaangažujem ja, objav nadobudne dôveryhodnosť v očiach širokej verejnosti. Zrejme chce môj dokument odvysielať v rámci dnešnej veľkej večernej tlačovej konferencie, na ktorej chce objav oznámiť.“

Teda hovorca-osobnosť. Rachel za tým vycítila obratnú politickú ruku Zacha Herneyho. NASA často vyčítali, že hovorí jazykom, ktorému verejnosť nerozumie. Tentoraz to bude iné. Zatiahli do toho majstra komunikátora na vedu, tvár, ktorú Američania už poznajú a vedecká sféra jej dôveruje.

Tolland ukázal krížom cez kupolu na miesto, kde zriadili tlačovú zónu. Na ľade tam ležal modrý koberec a stáli tam televízne kamery, reflektory a dlhý stôl s niekoľkými mikrofónmi. Ktosi práve vešal dozadu obrovskú americkú zástavu.

„To je na dnešný večer,“ vysvetlil. „Riaditeľ NASA a niektoré

jeho špičkové osobnosti budú naživo napojení cez družicu na Biely dom, aby sa mohli o ôsmej zúčastniť na prezidentovom vysielaní.“

Šikovné, pomyslela si Rachel. Potešilo ju, že Zach Herney nemá v úmysle celkom vylúčiť NASA z oznámenia.

Vzdychla. „Takže mi už niekto povie, čo je na tom meteorite také zvláštne?“

Tolland zdvihol obočie a záhadne sa usmial. „Čo je na tom meteorite také zvláštne, je lepšie vidieť, ako počuť.“ Naznačil Rachel, aby prešla za ním do susednej pracovnej zóny. „Tamten chlapík má kopu vzoriek, ktoré vám môže ukázať.“

„Vzoriek? Vy máte teda vzorky toho meteoritu?“

„Samozrejme. Viacero sme ich sondami vyvŕtali. Ony upozornili NASA na dôležitosť tohto objavu.“

Rachel vykročila za Tollandom do pracovnej zóny, nevediac, čo očakávať. Nikto tam nebol. Na stole zapratanom vzorkami kameňov, posuvnými meradlami a inými nástrojmi, stál hrnček kávy. Z hrnčeka sa parilo.

„Marlinson!“ zavolal Tolland a poobzeral sa. Nič. Rezignovane vzdychol a obrátil sa k Rachel. „Zrejme sa stratil, keď hľadal mlieko do kávy. Chodil som s ním na Princetone na postgraduál a môžem vám povedať, že sa strácal aj vo vlastnom internáte. Teraz je z neho nositeľ Národnej medaily za vedu v odbore astrofyzika. Len si predstavte.“

Rachel chvíľu trvalo, kým jej svitlo. „Marlinson? Myslíte toho slávneho Corkyho Marlinsona?“

Tolland sa rozosmial. „Práve toho!“

Rachel to ohromilo. „Corky Marlinson je tu?“ Jeho nápady v oblasti gravitačných polí sa stali medzi družicovými inžiniermi NRA legendárne. „Je jeden z tých civilov, ktorých zavolal prezident?“

„Tak veru, jeden z tých skutočných vedcov.“

Skutočných, áno, pomyslela si Rachel. Corky Marlinson bol brilantný a všestranne uznávaný.

„Jedno je na ňom paradoxné," pokračoval Tolland. „Vie vám v milimetroch povedať vzdialenosť Zeme od Alfa Centauri, ale nevie si uviazať kravatu."

„Mám ju na svorky," vyštekol neďaleko dobrosrdečný nosový hlas. „Efektívnosť má prednosť pred štýlom, Mike. Lenže vy, hollywoodske typy, to nechápete!"

Rachel a Tolland sa obzreli a zbadali muža, ktorý práve vychádzal spoza hromady naukladanej elektroniky. Bol statný a okrúhly. S vypúlenými očami a rednúcimi vlasmi pripomínal mopslíka. Keď zbadal, že pri Tollandovi stojí Rachel, znehybnel.

„Kristepane, Mike! Všetci tu mrzneme ako najatí, ale ty si vieš aj na severnom póle zariadiť spoločnosť krásnej ženy. Mal som ísť do televízie, to je jasné!"

Michael Tolland sa dostal očividne do rozpakov. „Slečna Sextonová, na doktora Marlinsona sa, prosím, nehnevajte. Čo mu chýba na taktnosti, to štedro vynahradzuje náhodnými, útržkovitými a celkom neužitočnými znalosťami o našom vesmíre."

Corky k nim pristúpil. „Naozaj ma teší. Nezachytil som, ako sa voláte."

„Rachel," povedala. „Rachel Sextonová."

„Sextonová?" Corky žartovne odfrkol. „Dúfam, že bez príbuzenského vzťahu s tým pomýleným krátkozrakým senátorom!"

Tolland sa mykol. „Senátor Sexton je Racheliným otcom, keby si náhodou nevedel."

Corky sa prestal smiať a nahrbil sa. „Aha! No, už sa nečudujem, že u žien nemám šťastie."

22

Slávny astrofyzik Corky Marlinson uviedol Rachel a Tollanda do svojej pracovnej zóny a začal sa prehŕňať medzi vzorkami a nástrojmi na stole. Pohyboval sa ako pružina, ktorá má už-už vyskočiť.

„Tak dobre," povedal, chvejúc sa od vzrušenia. „Slečna Sextonová, Corky Marlinson vám poskytne tridsaťsekundovú úvodnú inštruktáž o meteoritoch."

Tolland žmurkol na Rachel, aby bola trpezlivá. „Majte s ním strpenie. Chcel byť hercom."

„Áno, a Mike chcel byť zasa váženým vedcom." Corky zalovil v škatuli na topánky, vytiahol tri neveľké kamenné vzorky a zoradil ich na stole. „Na svete existujú tri hlavné druhy meteoritov."

Rachel sa pozrela na tri vzorky. Všetky mali približne guľatý tvar a boli veľké ako golfová loptička. Všetky boli prerezané napoly, aby bola vidieť ich štruktúra.

„Všetky meteority sa skladajú z určitého množstva niklovoželezitých zlúčenín, silikátov a sulfidov. Klasifikujeme ich na základe pomeru kovu k silikátom."

Rachel už tušila, že „inštruktáž" o meteoritoch bude trvať dlhšie ako tridsať sekúnd.

„Táto prvá vzorka," povedal Corky a ukázal na ligotavý kameň, čierny ako uhoľ, „je meteorit so železným jadrom. Veľmi ťažký. Tento malý chlapík pristál v Antarktíde pred niekoľkými rokmi."

Rachel sa na meteorit zadívala. V každom prípade vyzeral ako z iného sveta – hrudka z ťažkého sivastého železa, ktorého

vonkajšia kôra bola spálená a očernetá.

„Tá zuhoľnatená vonkajšia vrstva sa volá natavená kôra," vysvetľoval Corky. „Je to výsledok extrémneho zahriatia, keď meteorit padá atmosférou. Toto zuhoľnatenie vykazujú všetky meteority." Corky rýchlo prešiel k ďalšej vzorke. „Toto je kamennoželezný meteorit."

Rachel sa naň zadívala. Všimla si, že aj tento je zvonka zuhoľnatený. Mal však bledozelenkastý nádych a rez vyzeral ako koláž farebných hranatých úlomkov, ktoré pripomínali kaleidoskopickú skladačku. „Pekné," poznamenala Rachel.

„Ale choďte! Je to nádherné!" Corky hovoril asi minútu o vysokom obsahu olivínu, ktorý meteorit sfarbuje dozelena, a potom dramaticky siahol po tretej a poslednej vzorke a podal ju Rachel.

Rachel vzala posledný meteorit do dlane. Mal sivasto hnedé sfarbenie a podobal sa na žulu. Zdal sa jej ťažší ako pozemské kamene, ale nie oveľa. Jediný náznak, že nejde o normálny kameň, bola natavená kôra – spálený vonkajší povrch.

„Tento meteorit voláme kamenný," vyhlásil Corky. „Je to najbežnejšia trieda meteoritov. Do tejto kategórie patrí vyše deväťdesiat percent meteoritov, ktoré sa našli na Zemi."

Rachel to prekvapilo. Meteority si vždy predstavovala ako tú prvú vzorku – ako metalické, nepozemsky vyzerajúce hrudy. Meteorit, ktorý držala, vôbec nevyzeral nepozemsky. Ak si odmyslela zuhoľnatený povrch, na taký kameň mohla natrafiť hocikde na pobreží.

Corky od vzrušenia vypúlil oči. „Meteorit, pochovaný tu na Milneho ľadovci, je kamenný – v mnohom podobný tomu, ktorý držíte v ruke. Kamenné meteority sa zdajú takmer totožné s našimi pozemskými vyvretými horninami, a preto sa tak ťažko hľadajú. Zvyčajne je to zmes ľahkých silikátov – živca, olivínu, pyroxenu.

Nič vzrušujúce.“

To je fakt, pomyslela si Rachel a vrátila mu vzorku. „Tento vyzerá ako kameň, ktorý obhorel v kozube.“

Corky prepukol v smiech. „V poriadne pekelnom kozube! Ani najohromnejšia pec, akú kedy kto postavil, zďaleka nevyvinie teplotu, akú cíti meteorit, keď vnikne do našej atmosféry. Tá ho doslova ničí!“

Tolland sa na Rachel nápadne usmial. „A teraz to príde!“

„Predstavte si toto,“ pokračoval Corky s meteoritom v ruke. „Predstavme si, že tento malý chlapík je veľký ako dom.“ Zdvihol ho vysoko nad hlavu. „Fajn… je vo vesmíre… letí si našou slnečnou sústavou… premrznutý od teploty vesmíru, ktorá je mínus sto stupňov Celzia.“

Tolland sa pochechtával, zrejme už bol svedkom Corkyho predvádzania, ako meteorit priletel na Ellesmerov ostrov.

Corky začal vzorku spúšťať. „Náš meteorit sa blíži k Zemi… a keď je už blízko, schmatne ho naša gravitácia… zrýchľuje… zrýchľuje…“

Rachel nespúšťala pohľad z Corkyho ruky, ktorá zrýchľovala, napodobňujúc zrýchlenie, vyvolané gravitáciou.

„Už sa pohybuje rýchlo!“ zvolal Corky. „Vyše šestnásť kilometrov za sekundu – to je päťdesiatsedemtisíc kilometrov za hodinu! Vo výške stotridsaťpäť kilometrov nad zemským povrchom sa začína trieť o atmosféru.“ Corky klesal so vzorkou k ľadu, prudko ňou potriasajúc. „Keď sa dostane pod sto kilometrov, začína žiariť! Hustota atmosféry sa zvyšuje a trenie je neuveriteľné! Vzduch okolo meteoritu sa rozžeravuje, lebo povrch sa od páľavy začína topiť.“ Z Corkyho sa vydrali zvukové efekty ako pri horení a škvrčaní. „Už klesol pod hranicu osemdesiat kilometrov a vonkajšok sa zahrieva na vyše osemsto stupňov Celzia!“

Rachel v úžase pozorovala, ako prezidentov hviezdny astrofyzik otriasa meteoritom čoraz zúrivejšie a z úst sa mu derú pubertálne zvuky.

„Šesťdesiat kilometrov!“ Corky už kričal. „Náš meteorit naráža na atmosférickú stenu. Vzduch je priveľmi hustý! Prudko spomaľuje tristonásobnou silou gravitácie!“ Corky zaškrečal, ako keď sa brzdí, a výrazne spomalil zostup. „Meteorit okamžite ochladne a prestáva žiariť. Letí potme! Povrch meteoritu tvrdne z roztaveného štádia na zuhoľnatenú natavenú kôru.“

Rachel počula, ako Tolland zastonal, keď si Corky kľakol na ľad, aby predviedol zlatý klinec – náraz na Zem.

„Teraz sa náš meteorit ženie cez spodné vrstvy atmosféry…“ Corky na kolenách oblúkovito zamieril s meteoritom k zemi. „Mieri k Severnému ľadovému oceánu… pod kosým uhlom… padá… vyzerá to, že by sa mohol odraziť od oceánu… padá… a…“ Buchol vzorkou o ľad. „BUM!“

Rachel podskočila.

„Náraz je kataklizmický! Meteorit vybuchuje. Odletujú úlomky, letia po oceáne.“ Corky prešiel do pomalého pohybu, krútiac a prevaľujúc vzorku po neviditeľnom oceáne k Racheliným chodidlám. „Jeden kus poskakuje a valí sa k Ellesmerovmu ostrovu…“ Priložil jej vzorku k chodidlu. „Odrazí sa od hladiny, skočí na zem…“ Nadvihol vzorku a cez jazyk jej topánky ju prevalil na jej druhé chodidlo k členku. „A nakoniec spočinie vysoko na Milneho ľadovci, kde ho rýchlo prikrýva sneh a ľad, čo ho chráni pred atmosférickou eróziou.“ Corky s úsmevom vstal.

Rachel ovisli kútiky. Prinútila sa do úsmevu. „Nuž, pán doktor, vaše vysvetlenie bolo mimoriadne…“

„Zrozumiteľné?“ nadhodil Corky.

Rachel sa usmiala. „To je najvýstižnejšie.“

Corky jej znova podal vzorku. „Pozrite sa na rez.“

Rachel sa naň zadívala, ale nič nevidela.

„Nakloňte ho do svetla,“ pomohol jej Tolland prívetivým hlasom. „A pozrite sa zblízka.“

Rachel si priložila kameň blízko k očiam a naklonila ho k oslepujúcim halogénovým reflektorom. Teraz to zbadala – drobučké kovové guľôčky, trblietajúce sa v kameni. Po celom reze ich boli desiatky ako miniatúrne kvapky ortute, každá s priemerom asi milimeter.

„Tieto bublinky sa nazývajú chondruly,“ povedal Corky. „A vyskytujú sa len v meteoritoch.“

Rachel na ne zaostrila zrak. „Na pozemských kameňoch som nikdy nič také nevidela, to je pravda.“

„Ani neuvidíte!“ vyhlásil Corky. „Chondruly sú geologickou štruktúrou, akú na Zemi jednoducho nemáme. Niektoré sú mimoriadne staré – skladajú sa možno z najstaršieho vesmírneho materiálu. Iné sú omnoho mladšie – ako tie, ktoré držíte v ruke. Sú staré len asi stodeväťdesiat miliónov rokov.“

„Stodeväťdesiat miliónov rokov – tomu hovoríte len?“

„No samozrejme! Z hľadiska kozmológie je to včera. Tu však ide o to, že v tejto vzorke sa chondruly nachádzajú – presvedčivý dôkaz, že je to meteorit.“

„Dobre,“ prisvedčila Rachel. „Chápem. Chondruly sú presvedčivým dôkazom.“

„A nakoniec,“ dodal Corky a sťažka vzdychol, „keby vás natavená kôra a chondruly nepresvedčili, my astronómovia máme stopercentnú metódu, ako potvrdiť meteoritický pôvod.“

„A to?“

Corky ledabolo mykol plecom. „Použijeme petrografický polarizačný mikroskop, röntgenový fluorescenčný spektrometer, neutrónový aktivačný analyzátor alebo plazmový spektrometer na zmeranie feromagnetických pomerov.“

Tolland zastonal. „Teraz sa predvádza. Corky chce povedať, že meraním chemického obsahu dokazujeme, či je kameň meteoritom.“

„Len pomaly, pomaly, ty morský playboy!“ podpichol ho Corky. „Vedu necháme vedcom, dobre?“ A hneď sa zasa obrátil k Rachel. „V pozemských kameňoch sa minerály s obsahom niklu vyskytujú buď v extrémne vysokom percente, alebo v extrémne nízkom. Nič uprostred. V meteoritoch však obsah niklu spadá do pásma stredných hodnôt. Ak teda analyzujeme vzorku a zistíme, že obsah niklu vykazuje stredné hodnoty, môžeme nad akúkoľvek pochybnosť zaručiť, že tá vzorka je meteorit.“

Rachel to už rozčuľovalo. „Dobre, páni, natavená kôra, chondruly, stredný obsah niklu, to všetko dokazuje, že je z vesmíru. Je mi to jasné.“ Položila vzorku na Corkyho stôl. „Ale prečo som tu ja?“

Z Corkyho sa vydralo mocné vzdychnutie. „Chcete vidieť vzorku meteoritu, ktorý našla NASA v ľade pod nami?“

Ešte pred smrťou, prosím pekne.

Tentoraz Corky siahol do náprsného vrecka a vytiahol malý diskovitý kameň. Mal tvar ako cédečko, hrubý bol asi centimeter a zložením pripomínal kamenný meteorit, ktorý práve videla.

„Toto je skrojok vzorky, ktorú sme vyvŕtali včera.“ Corky podal disk Rachel.

Nepôsobilo to nijako prevratne. Bol to oranžovobelavý ťažký kus kameňa, ako vzorka, ktorú videla predtým. Kus okraja bol zuhoľnatený a čierny, vzorka zrejme pochádzala z obalovej vrstvy meteoritu. „Vidím natavenú kôru,“ povedala.

Corky prikývol. „Áno, túto vzorku sme odobrali tesne pod povrchom, preto je na nej kúsok kôry.“

Rachel naklonila disk k svetlu a zbadala maličké kovové guľôčky. „A vidím aj chondruly.“

„Dobre,“ prikývol Corky. Z hlasu mu zaznievalo napäté vzrušenie. „A môžem vám povedať, že keď sme ho prebehli v petrografickom polarizačnom mikroskope, obsah niklu vykazoval stredné hodnoty – teda mimozemský pôvod. Blahoželám, práve ste potvrdili, že kameň, ktorý držíte, pochádza z vesmíru.“

Rachel v pomykove zdvihla hlavu. „Pán doktor, je to meteorit. Zrejme teda prišiel z vesmíru. Uniká mi tu niečo?“

Corky a Tolland si vymenili významný pohľad. Tolland položil Rachel na plece ruku a šepol: „Obráťte to na druhú stranu.“

Rachel obrátila kameň tak, aby videla na druhú stranu. Trvalo iba zlomok sekundy, kým jej mozog spracoval, čo uvidela.

Pravda ňou otriasla tak mocne, akoby do nej vrazil kamión.

Vylúčené! vyhŕkla, no ako sa dívala na kameň, uvedomila si, že jej definícia „vylúčeného“ sa navždy zmenila. Do kameňa bol vtisnutý tvar, aký je na pozemských kameňoch bežný, ale na meteorite vrcholne nepredstaviteľný.

„To je…“ vyjachtala, nevediac, či to slovo môže povedať, „to je… chrobák! Tento meteorit obsahuje skamenelinu chrobáka!“

Tolland a Corky žiarili. „Vitajte na palube,“ povedal Corky.

Rachel zachvátil vír pocitov, takže sa v prvej chvíli nevedela zmôcť na slovo. No aj v tomto zmätku jasne videla, že táto skamenelina bola kedysi bez najmenšej pochybnosti živým biologickým organizmom. Skamenený odtlačok bol asi sedem centimetrov dlhý a vyzeral ako spodok dajakého obrovského chrobáka. Sedem párov článkovaných nôh bolo naskladaných pod ochrannou vonkajšou schránkou, zloženou z platničiek ako u pásovca.

Rachel sa zakrútila hlava. „Hmyz z vesmíru…“

„Je to rovnonôžka,“ povedal Corky. „Hmyz má tri páry nôh, nie sedem.“

Rachel ho nepočúvala. Pri pohľade na skamenelinu sa jej

krútila hlava.

„Jasne vidíte, že chrbtová schránka je rozčlánkovaná na platničky ako u pozemského zvinavca, ale dva výrazné chvostovité prívesky ju približujú ku kôrovcovi.“

Rachelina myseľ však Corkyho už vytesnila. Klasifikácia druhov bola teraz celkom vedľajšia. V hlave sa jej všetko ohromujúco skladalo – prezidentovo tajnostkárenie, vzrušenie NASA…

V meteorite je skamenelina! Nielen odrobinka baktérie či mikróbu, ale vyspelá forma života! Dôkaz života vo vesmíre!

23

Debata v CNN prebiehala už desať minút a senátor Sexton si položil otázku, ako sa mohol tak znepokojovať. Marjorie Tenchovú ako protivníčku všetci neuveriteľne preceňujú. Ukazovalo sa, že napriek povesti nemilosrdne chladného rozumu je skôr obetným baránkom, než dôstojným protivníkom.

V úvode debaty prešla, pravdaže, do ofenzívy, keď sa pustila do senátorovej zaujatosti voči ženám, ale potom, keď sa už zdalo, že ešte pritvrdí, dopustila sa ľahkovážnej chyby. Keď sa Sextona spýtala, ako chce zaviesť zmeny k lepšiemu do vzdelania bez zvýšenia daní, urobila narážku na jeho ustavičné znevažovanie NASA.

Sexton chcel tému NASA v každom prípade nastoliť na konci debaty, no Marjorie Tenchová mu otvorila dvere už teraz. Hlupaňa!

„Keď už hovoríme o NASA," prehodil nonšalantne, „môžete niečo povedať k chýrom, ktoré stále počúvam, že NASA postihol nedávno zasa jeden neúspech?"

Marjorie Tenchová nemihla ani brvou. „Žiaľ, nič som o tom nepočula." Prefajčený hlas mala ako šmirgľový papier.

„Takže bez komentára?"

„Áno."

Sexton v duchu zajasal. Vo svete médií sa výraz „bez komentára" voľne prekladá ako „je to pravda ako hrom".

„Aha. A čo chýry, že došlo k naliehavému dôvernému stretnutiu prezidenta s riaditeľom NASA?"

Tentoraz sa Tenchová zatvárila prekvapene. „Neviem, na aké stretnutie narážate. Prezident má veľa stretnutí."

„Samozrejme.“ Sexton sa rozhodol, že na ňu zaútočí priamo. „Pani Tenchová, vy neochvejne stojíte za NASA, však?“

Tenchová vzdychla, akoby už bola unavená zo Sextonovej obľúbenej témy. „Som presvedčená, že je dôležité zachovať technologickú prevahu Ameriky – či už vo vojenskej, priemyselnej, spravodajskej, alebo telekomunikačnej oblasti. A neodmysliteľnou súčasťou toho všetkého je NASA. To v každom prípade.“

Sexton videl, že Gabrielline oči mu z búdky produkčného naznačujú, aby sa stiahol, lenže on zacítil krv. „Rád by som vedel, či prezidenta ovplyvňujete k podpore chorej NASA vy?“

Tenchová pokrútila hlavou. „Nie. Aj prezident je neochvejným stúpencom NASA. Rozhoduje sa sám.“

Sexton nemohol uveriť vlastným ušiam. Práve dal Marjorie Tenchovej možnosť, aby prezidenta aspoň čiastočne očistila, keby prijala kúsok viny za financovanie NASA. A ona mu to namiesto toho hodí rovno do tváre. Prezident sa rozhoduje sám. Zdá sa, že Tenchová sa už pomaly dištancuje od potápajúcej sa kampane. Nijaké prekvapenie. Nuž čo, aj ona bude hľadať prácu, keď sa zvírený prach usadí.

V nasledujúcich minútach prebiehal slovný šerm. Tenchová podnikla niekoľko chabých pokusov o zmenu témy, ale Sexton ju žmýkal ohľadne rozpočtu NASA.

„Pán senátor, chcete zoškrtať rozpočet NASA, ale uvedomujete si, koľko vysoko kvalifikovaných miest sa tým stratí?“ argumentovala.

Sexton sa jej takmer rozosmial do tváre. Táto ženská má byť najbystrejším mozgom vo Washingtone? Zrejme sa musí dovzdelať v demografii Ameriky. Počet vysoko kvalifikovaných miest je bezvýznamný v porovnaní s obrovským počtom Američanov, ktorí pracujú na úrovni strednej kvalifikácie.

Zaútočil. „Hovoríme tu o miliardových úsporách, Marjorie, a keby ich výsledkom bolo, že hŕstka vedcov NASA bude musieť sadnúť do svojich bavorákov a hľadať si uplatnenie inde, nech je tak. Budem na vydávanie peňazí tvrdý.“

Marjorie Tenchová zmĺkla, akoby ňou tento úder otriasol.

„Pani Tenchová? Vaša reakcia?“ vyzval ju moderátor.

Odkašlala si a konečne prehovorila. „Som len prekvapená, že senátor Sexton sa tak tvrdo stavia proti NASA.“

Sexton prižmúril oči. Pekný úskok. „Nie som proti NASA a proti takému obvineniu sa ohradzujem. Chcem tým povedať len toľko, že rozpočet NASA je výrazným príkladom mrhania financiami, za ktorým stojí prezident. NASA vyhlásila, že postaví raketoplán za päť miliárd. Stál dvanásť miliárd. Povedali, že vybudujú vesmírnu stanicu za osem miliárd, a teraz je to už sto miliárd.“

„Američania vedú svet preto, lebo si stanovujú vysoké ciele a neupúšťajú od nich ani v ťažkých časoch,“ argumentovala Tenchová.

„Také reči o národnej hrdosti na mňa neplatia, Marge. NASA prekročila v posledných dvoch rokoch svoj rozpočet tri razy a priplazila sa k prezidentovi so stiahnutým chvostom, keď žiadala ďalšie prostriedky na nápravu chýb. To je národná hrdosť? Ak chcete hovoriť o národnej hrdosti, potom hovorme o dobrých školách. Hovorme o všeobecnej zdravotnej starostlivosti. Hovorme o múdrych deťoch, ktoré vyrastajú v štáte, poskytujúcom možnosti. Toto je národná hrdosť!“

Tenchová naňho zagánila. „Smiem vám položiť priamu otázku, pán senátor?“

Sexton neodpovedal, len čakal.

Svoju otázku vyslovila rozvážne a na každé slovo kládla dôraz. „Pán senátor, keby som vám povedala, že vesmír

nemôžeme skúmať za menej, ako na to momentálne vynakladá NASA, prikročili by ste k jej zrušeniu?“

Táto otázka dopadla na Sextona ako balvan. Tenchová napokon nie je až taká hlúpa. Práve ho zaskočila výpadom, ktorý „trhá čiaru“ – obratne sformulovanou otázkou áno-nie, ktorá má prinútiť protivníka, lavírujúceho na oboch stranách čiary, aby sa jasne vyslovil a definitívne objasnil svoje stanovisko.

Sexton chcel inštinktívne odskočiť. „Nepochybujem, že NASA môže pri správnom vedení skúmať vesmír s menšími nákladmi ako teraz…“

„Pán senátor, odpovedzte na otázku. Výskum vesmíru je nebezpečná a nákladná vec. V mnohom sa podobá konštruovaniu civilného dopravného lietadla. Buď to budeme robiť dobre – alebo vôbec nie. Riziká sú priveľké. Pýtam sa teda – keby ste sa stali prezidentom a stáli pred otázkou, či financovať NASA na terajšej úrovni, alebo celkom zrušiť americký vesmírny program, čo by ste si vybrali?“

Doriti! Sexton hodil cez sklo pohľad na Gabrielle. V jej výraze sa zračilo to, čo už vedel. Už ste sa vyslovili. Buďte priamy. Už nijaké lavírovanie. Sexton vysunul bradu. „Áno. Keby som stál pred takým rozhodnutím, previedol by som terajší rozpočet NASA priamo do nášho školského systému. Namiesto vesmíru by som dal hlas našim deťom.“

Marjorie sa zatvárila vrcholne šokovane. „Vyrazili ste mi dych. Počula som dobre? Ako prezident by ste sa zasadili za zrušenie nášho vesmírneho programu?“

V Sextonovi zovrel hnev. Tenchová mu vkladá do úst slová. Chcel zakontrovať, ale Tenchová už pokračovala.

„Takže vy oficiálne vravíte, pán senátor, že by ste zamietli s inštitúciou, ktorá dostala ľudí na Mesiac?“

„Ja vravím, že vesmírne preteky sa skončili! Časy sa zmenili.

NASA už nehrá zásadnú úlohu v každodennom živote Američanov, ale my ju stále financujeme, akoby hrala.“

„Takže si nemyslíte, že vo vesmíre je budúcnosť?“

„Ale áno, je, lenže NASA je dinosaurus! Nech skúma vesmír súkromný sektor. Americkí daňoví poplatníci by nemali otvárať peňaženky zakaždým, keď si nejaký washingtonský inžinier zmyslí, že chce fotografiu Jupitera za miliardu dolárov. Američania sú už unavení z predávania budúcnosti svojich detí zastaranej inštitúcii, ktorá vracia tak málo za svoje gargantuovské náklady!“

Tenchová dramaticky vzdychla. „Tak málo vracia? Vracia ohromne, hádam s výnimkou programu SETI.“

Sextona šokovalo, že Tenchovej čo len unikla zmienka o HMI. Vďaka za pripomenutie. Program SETI – Hľadanie mimozemskej inteligencie – bola najväčšia priepasť, ktorá pohlcovala financie NASA. Hoci sa NASA usilovala zretušovať jeho tvár premenovaním na „Pôvod“ a zmenila niektoré ciele, aj tak to ostávala bezvýchodisková hra.

„Marjorie, o SETI budem hovoriť len preto, že ste to spomenuli,“ začal svoj útok.

Tenchová, napodiv, akoby len na toto čakala.

Sexton si odkašlal. „Väčšina ľudí nevie, že NASA hľadá mimozemšťanov už tridsaťpäť rokov. A je to naozaj nákladná honba za pokladom – diskové satelitné antény, obrovské prijímače a milióny dolárov na platy vedcom, ktorí sedia v tme a počúvajú prázdne pásky. Je to trápne mrhanie prostriedkami.“

„Vravíte, že tam hore nič nie je?“

„Vravím, že keby iná štátna inštitúcia minula za tridsaťpäť rokov štyridsaťpäť miliónov a neprinieslo to jediný výsledok, už dávno by dostala padáka.“ Sexton sa odmlčal, aby náležite vyznel účinok jeho slov. „Myslím, že po tridsiatich piatich rokoch si

môžeme byť istí, že mimozemský život nenájdeme.“

„A ak sa mýlite?“

Sexton prevrátil oči. „Pani Tenchová, preboha… ak sa mýlim, zjem svoj klobúk!“

Marjorie Tenchová prevŕtala senátora svojimi žltkastými očami. „Zapamätám si, čo ste povedali, pán senátor.“ Prvý raz sa usmiala. „Myslím, že si to zapamätáme všetci.“

Prezident Zach Herney v Oválnej pracovni vypol televízor a nalial si pohárik. Prebehlo to, ako Marjorie Tenchová sľúbila. Senátor Sexton zhltol návnadu – háčik, lanko aj olovko.

24

Michaelovi Tollandovi žiarilo celé vnútro, keď videl, ako Rachel Sextonová mlčky hľadí na skamenelinu vo svojej ruke. Kultivovaná krása jej tváre akoby sa rozplynula v úprimnom úžase – ako keď malé dievča prvý raz vidí Mikuláša s darčekmi.

Presne viem, aké máš pocity, pomyslel si.

Sám takto žasol len pred štyridsiatimi ôsmimi hodinami. Aj jemu to vyrazilo dych a ešte teraz si vo svetle vedeckých a filozofických dôsledkov tohto objavu v mysli od základu preskupoval všetko, čo o prírode vedel.

Medzi jeho oceánografické objavy patrilo niekoľko neznámych hĺbkovodných druhov, lenže tento „kozmický chrobák“ znamenal celkom iný prielom. Napriek sklonu hollywoodskych filmov zobrazovať mimozemšťanov ako malých zelených mužíčkov sa astrobiológovia a vedecké kapacity zhodovali na tom, že ak sa niekedy objaví mimozemský život, bude s najväčšou pravdepodobnosťou v dajakej chrobačej forme. Vychádzali pri tom z nesmierneho počtu a prispôsobivosti pozemských hmyzích druhov.

Hmyz patrí do kmeňa článkonožce – sú to tvory s tvrdou vonkajšou kostrou a článkovanými nohami. Patrí sem vyše jeden a štvrť milióna známych druhov a odhaduje sa, že päťstotisíc druhov treba ešte klasifikovať, takže pozemské „chrobáky“ počtom prevyšujú všetky ostatné zvieratá spolu. Tvoria deväťdesiatpäť percent všetkých pozemských druhov a ohromujúcich štyridsať percent celej biomasy Zeme.

Ešte pôsobivejšia ako hojnosť je odolnosť chrobákov. Žijú si v pohode vo všetkých smrtiacich oblastiach teploty, sucha, ba

dokonca aj tlaku, od ľadového chrobáka v Antarktíde po slnečného škorpióna v Údolí smrti. Zvládli aj vystavenie najsmrtonosnejšej známej sile vo vesmíre – radiácii. Keď po nukleárnej skúške roku 1945 dôstojníci letectva skúmali v protiradiačných kombinézach miesto výbuchu, zistili, že šváby a mravce si tam veselo lezú, akoby sa nič nestalo. Astronómovia si uvedomili, že článkonožce sú vďaka ochrannej vonkajšej kostre ideálnymi kandidátmi na obývanie nespočetných radiáciou presýtených planét, kde by nič iné nemohlo žiť. Zdá sa, že astrobiológovia mali pravdu, uvažoval Tolland. Mimozemšťan je chrobák.

Rachel sa podlamovali nohy. „Nemôžem… nemôžem tomu uveriť," vyjachtala, obracajúc v dlani skamenelinu. „Nikdy by som si nebola pomyslela…"

„Vydržte, kým sa vám to rozleží v hlave," prerušil ju s úsmevom Tolland. „Mne trvalo dvadsaťštyri hodín, kým sa podo mnou prestala kolísať zem."

„Vidím, že tu máme niekoho nového," povedal netypicky vysoký Aziat, ktorý k nim medzičasom prišiel.

Corky a Tolland ihneď povädli. Čarovná chvíľa sa očividne pominula.

„Doktor Wailee Ming," predstavil sa. „Šéf Katedry paleontológie na UCLA."

Vystupovanie mal pompézne, pripomínalo renesančného aristokrata. Ustavične si hladkal posunutý motýlik, ktorý mal pod kabátom z ťavej srsti, siahajúcom po kolená. Očividne si nemienil dať zvláštnym prostredím zasiahnuť do svojho škrobeného zovňajšku.

„Som Rachel Sextonová." Rachel sa ešte chvela ruka, keď ju vložila do Mingovej hladkej dlane. Zrejme ďalšia z prezidentových civilných posíl.

„Bude mi potešením vysvetliť vám všetko, čo budete chcieť vedieť o týchto skamenelinách, slečna Sextonová,“ povedal.

„A navyše aj veľa takého, čo nebudete chcieť vedieť,“ zamrmlal Corky.

Ming si prešiel po motýliku. „Mojou paleontologickou špecializáciou sú vyhynuté arthropody a mygalomorfy. Najnápadnejšia charakteristika tohto organizmu je…“

„…že pochádza z inej planéty!“ skočil mu do reči Corky.

Ming naňho zazrel a odkašlal si. „Najnápadnejšia charakteristika tohto organizmu je to, že dokonale zapadá do nášho darwinovského systému pozemskej taxonómie a klasifikácie.“

Rachel naňho prekvapene pozrela. Toto sa dá klasifikovať? „Máte na mysli triedy, kmene, druhy a tak ďalej?“

„Presne tak,“ prisvedčil Ming. „Keby sa tieto druhy našli na Zemi, klasifikovali by sme ich do radu rovnonôžky a spadali by do triedy s ďalšími dvoma tisíckami kôrovcov.“

„Kôrovcov?“ vyhŕkla Rachel. „Ale veď je to obrovské.“

„Taxonómia nie je vecou rozmerov. Domáce mačky a tigre sú príbuzné. Klasifikácia sa týka fyziológie. Tento druh je jednoznačne kôrovec. Má sploštené telo, sedem párov nôh a reprodukčný vačok a štruktúrou je zhodný s kôrovcami. Ostatné skameneliny javia konkrétnejšie…“

„Ostatné skameneliny?“

Ming vrhol pohľad na Corkyho a Tollanda. „Ona o tom nevie?“

Tolland pokrútil hlavou.

Mingova tvár sa okamžite rozžiarila. „Slečna Sextonová, to podstatné ste ešte nepočuli.“

„Máme viac skamenelín,“ ozval sa Corky, ktorý chcel vziať Mingovi vietor z plachiet. „Oveľa viac.“ Pobehol k veľkej obálke a vytiahol z nej veľký zložený papier. Pred Rachel ho na stole

rozprestrel. „Keď sme vyvŕtali zopár vzoriek, spustili sme dolu röntgenovú kameru. Toto je jej grafické zobrazenie rezu.“

Rachel sa zadívala na röntgenové zobrazenie na stole a vzápätí si musela sadnúť. Trojrozmerný rez meteoritu bol posiaty desiatkami chrobákov.

„Paleolitické nálezy sa zvyčajne vyskytujú vo veľkých koncentráciách,“ vysvetlil Ming. „Zosuvy pôdy často strhnú celú masu organizmov alebo zakryjú celé hniezda či spoločenstvá.“

Corky sa uškrnul. „Predpokladáme, že zbierka v meteorite predstavuje hniezdo.“ Ukázal na jedného chrobáka na zobrazení. „A toto je mamina.“

Rachel pozrela, kam ukazoval Corky, a otvorila ústa. Vyzeralo to, že chrobák je dlhý vyše pol metra.

„Poriadny kusisko, čo?“ utrúsil Corky.

Rachel ohromená prikývla, keď si predstavila, že po dajakej vzdialenej planéte lezie kôrovec, veľký ako peceň chleba.

„Na zemi sú chrobáky relatívne malé, lebo ich drží na uzde gravitácia,“ pokračoval Ming. „Nemôžu narásť väčšie, neuniesli by ich vonkajšie kostry. Na planéte s menšou gravitáciou však môže hmyz narásť do väčších rozmerov.“

„Predstavte si, že idete zapleštiť komára, ktorý je veľký ako kondor,“ zažartoval Corky. Vzal Rachel z ruky vzorku a šuchol si ju do vrecka.

Ming naňho zagánil. „Daj pozor, aby si si to vo vrecku nezabudol.“

„Nijaké strachy,“ odvrkol Corky. „Je tam toho ešte osem ton.“

Rachelina analytická myseľ spracúvala na plné obrátky to, čo videla. „Ale ako môže byť život vo vesmíre taký podobný životu na zemi? Vy tvrdíte, že tento chrobák zapadá do našej darwinovskej klasifikácie?“

„Dokonale,“ prikývol Corky. „A verte či neverte, veľa

astronómov predpovedalo, že mimozemský život bude veľmi podobný pozemskému.“

„Ale prečo?“ spýtala sa. „Tento druh predsa pochádza z celkom iného prostredia.“

„Panspermia.“ Corky sa naširoko usmial.

„Ako prosím?“

„Panspermia je teória, ktorá hovorí, že život sem bol prenesený z inej planéty.“

Rachel vstala. „Nechytám sa.“

Corky sa obrátil k Tollandovi. „Mike, na praveké moria si tu ty.“

Tollanda navidomoči potešilo, že sa môže ujať slova. „Zem bola kedysi planétou bez života, Rachel. A potom na nej zrazu prepukol život – akoby zo dňa na deň. Mnohí biológovia sa nazdávajú, že táto explózia života bola priam čarodejným výsledkom ideálneho pomeru prvkov v pravekých moriach. Laboratórne sa to však nikdy nepodarilo zopakovať a teológovia to vyložili ako dôkaz existencie Boha. Inými slovami, tvrdili, že život nemohol existovať, kým sa Boh nedotkol pravekých morí a nenaplnil ich životom.“

„No my astronómovia sme prišli s iným vysvetlením, prečo život na Zemi prepukol zo dňa na deň,“ vyhlásil Corky.

„Panspermia,“ povedala Rachel, ktorá už pochopila, o čom je reč. O teórii panspermie už počula, ale nevedela, že sa tak volá. „Podľa tejto teórie spadol do pravekej polievky meteorit a priniesol na zem prvé zárodky mikrobiálneho života.“

„Bingo!“ zvolal Corky. „Tam potom bublali a prebudili sa k životu.“

„No ak je to naozaj pravda, potom majú pozemské a mimozemské formy života spoločného predka,“ povedala Rachel.

„Ešte raz bingo!“

Panspermia, letelo mysľou Rachel, ktorá zatiaľ len hmlisto chápala všetky dôsledky. „Takže táto skamenelina potvrdzuje nielen to, že život existuje inde vo vesmíre, ale prakticky dokazuje existenciu panspermie… že život bol na Zem prenesený z vesmíru.“

„Tretí raz bingo!“ Corky ju obdaril nadšeným prikývnutím. „Technicky môžeme byť všetci mimozemšťania.“ Priložil si prsty k hlave ako dve antény, skrížil si oči a zamihal jazykom ako hmyz.

Tolland sa na Rachel smutne usmial. „A tento chlap je vrcholom, špičkou nášho vývoja.“

25

Keď Rachel Sextonová vykročila na druhú stranu habisféry, mala pocit, akoby sa okolo nej vznášala snová hmla. Vedľa nej kráčal Michael Tolland. V pätách jej šli Corky a Ming.

„Nič vám nie je?“ spýtal sa Tolland, ktorý z nej nespúšťal pohľad.

Rachel naňho pozrela a máličko sa usmiala. „Vďaka. To len… že je toho tak veľa.“

V mysli sa vrátila k neslávne známemu objavu NASA z roku 1997 – ALH84001. Bol to meteorit z Marsu a NASA tvrdila, že obsahuje skamenené stopy bakteriálneho života. Lenže niekoľko týždňov po triumfálnej tlačovej konferencii NASA predložilo niekoľko civilných vedcov dôkaz, že „známky života“ na kameni sú v skutočnosti iba kerogénom, ktorý sa naň dostal následkom pozemského znečistenia. Dôveryhodnosť NASA týmto omylom utrpela poriadny úder. New York Times využil túto príležitosť na ironické premenovanie NASA – Not Always Scientifically Accurate, Nie vždy vedecky presná.

V tom istom vydaní vystihol paleobiológ Stephen Jay Gould problémy súvisiace s ALH84001, keď poukázal na to, že dôkazy sú chemickej a deduktívnej povahy, a nie „hmatateľné“, akými by boli napríklad kosť alebo lastúra.

Rachel si uvedomila, že tentoraz našla NASA nevyvrátiteľný dôkaz. Tieto skameneliny už nemôže spochybniť nijaký skeptický vedec. NASA sa už nechváli rozmazanými zväčšenými fotografiami údajných mikroskopických baktérií. Ponúka vzorky skutočného meteoritu, na ktorých sú bioorganizmy, usadené v kameni, viditeľné voľným okom. Voš dlhú tridsať centimetrov!

V duchu sa rozosmiala, keď si spomenula, ako sa jej v detstve páčila pesnička Davida Bowieho, kde sa spievalo o „pavúkoch z Marsu“. Kto by bol vtedy povedal, ako sa táto obojpohlavná britská spevácka hviezda priblížila k najvýznamnejšej chvíli v dejinách astrobiológie?

Mysľou jej leteli útržky tej dávnej pesničky, keď Corky pobehol a zrovnal s ňou krok. „Mike sa vám už pochválil svojím dokumentom?“

„Nie, ale rada by som o ňom niečo počula,“ odvetila Rachel.

Corky buchol Tollanda do chrbta. „Do toho, ty eso! Povedz jej, prečo sa prezident rozhodol, že najvýznamnejšiu chvíľu v dejinách vedy zverí šnorchlujúcej televíznej hviezde!“

Tolland vzdychol. „Corky, nemôžeš si dať pokoj?“

„Dobre, tak to vysvetlím ja,“ povedal Corky a vtisol sa medzi nich. „Ako pravdepodobne viete, slečna Sextonová, prezident dnes večer na tlačovej konferencii oznámi svetu nález tohto meteoritu. A keďže drvivá väčšina sveta sa skladá z pripečencov, požiadal Mikea, aby im všetko povedal po lopate.“

„Ďakujem, Corky,“ povedal Tolland. „Milé od teba.“ Pozrel na Rachel. „Corky tým chce povedať, že tu existuje nesmierne veľa vedeckých údajov, a tak prezident usúdil, že bežným Američanom môže tieto informácie najlepšie sprístupniť krátky dokumentárny film. Mnohí z nich, čo je napodiv, totiž nemajú doktorát z astrofyziky.“

Corky sa obrátil k Rachel. „Viete, čo som sa práve dozvedel? Že prezident je horlivým fanúšikom relácie Úžasné more.“ Naoko znechutene pokrútil hlavou. „Zachovi Herneymu – vládcovi slobodného sveta – musí sekretárka nahrávať Mikeov program, aby sa mohol po dlhom dni uvoľniť.“

Tolland pokrčil plecami. „Čo na to môžem povedať? Iba toľko, že ten človek má vkus.“

Rachel už svitalo, aký majstrovský je prezidentov plán. Politika je hra s médiami a Rachel si vedela predstaviť, aké nadšenie to vyvolá a akú vedeckú dôveryhodnosť dodá tlačovej konferencii, keď sa ukáže Michael Tolland. Zach Herney si vybral na zdôraznenie svojho triumfu s NASA ideálneho človeka. Skeptici budú môcť len ťažko spochybniť prezidentove slová, keď ich potvrdí známa televízna osobnosť z oblasti vedy a niekoľko uznávaných nezávislých vedcov.

„Mike už nakrútil pre svoj dokument vyjadrenia nás civilov, ako aj vyjadrenia väčšiny popredných odborníkov z NASA," pokračoval Corky. „A stavil by som svoju Národnú medailu, že ďalšia na jeho zozname ste vy."

Rachel naňho uprela prekvapený pohľad. „Ja? Čo to hovoríte? Ja do toho nemám čo hovoriť. Som len spravodajský styčný dôstojník."

„Tak prečo vás sem prezident poslal?"

„To mi ešte nepovedal."

Po Corkyho tvári sa mihol pobavený výraz. „Ste styčný spravodajský dôstojník Bieleho domu, ktorý má za úlohu objasňovať a potvrdzovať údaje. Je tak?"

„Áno, ale to nijako nesúvisí s vedou."

„A okrem toho ste dcérou človeka, ktorý si postavil kampaň na kritike NASA za to, že vyhadzuje peniaze na vesmír. Je tak?"

Rachel už vedela, čo príde.

„Musíte uznať, slečna Sextonová," ozval sa Ming, „že vyjadrenie z vašich úst dodá tomuto dokumentu celkom nový rozmer, pokiaľ ide o dôveryhodnosť. Ak vás sem prezident poslal, potom, samozrejme, chce, aby ste sa na tom dajako podieľali."

Rachel znova blysli mysľou slová Williama Pickeringa, že ju zneužijú.

Tolland pozrel na hodinky. „Asi by sme mali ísť tam," povedal

a ukázal do stredu habisféry. „O chvíľu sa to začne.“

„Čo sa začne?“ spýtala sa Rachel.

„Vyzdvihnutie. NASA vyzdvihne meteorit na povrch. Každú chvíľu sa do toho pustia.“

Rachel sa v prvej chvíli nezmohla na slovo. „Chcete povedať, že idete vyzdvihnúť osemtonový balvan spod sedemdesiatich metrov pevného ľadu?“

Corky sa zatváril radostne. „Hádam si len nemyslíte, že NASA nechá taký objav pochovaný pod ľadom?“

„To nie, ale…“ Rachel nikde v habisfére nevidela zariadenie na veľké výkopové práce. „Ako ho chce NASA dostať von?“

Corky sa nadýchol. „Bez problémov. Ste predsa medzi samými raketovými vedcami.“

„Táraniny,“ vyprskol Ming. „Doktor Marlinson rád preháňa. Pravda je taká, že všetci sme tu mali hlavu v smútku, ako dostať meteorit von. So schodným riešením prišla nakoniec doktorka Mangorová.“

„S ňou sa ešte nepoznám.“

„Je to glaciologička z Univerzity New Hampshire,“ vysvetlil Tolland. „Štvrtá a posledná z nezávislých vedcov, ktorých povolal prezident. A Ming má pravdu – riešenie vymyslela ona.“

„Hm,“ povedala Rachel. „A čo teda navrhla?“

„Vy dve si určite nepadnete do oka,“ ozval sa Corky.

Tolland preklal Corkyho zlostným pohľadom.

„Uvidíš! Neznáša konkurenciu.“

Rachel nevedela, čo si z toho vybrať. „Prepáčte, ale akú konkurenciu?“

„Nevšímajte si ho,“ povedal Tolland. „Národnej vedeckej rade, nanešťastie, akosi uniklo, že Corky je absolútny imbecil. S doktorkou Mangorovou budete vychádzať dobre. Je to profesionálka. Patrí medzi svetovú glaciologickú špičku. Na

niekoľko rokov sa dokonca presťahovala do Antarktídy, aby mohla študovať pohyb ľadovcov.“

„Zvláštne,“ utrúsil Corky. „Ja som zasa počul, že univerzita si vyžobrala grant, za ktorý ju tam poslala, aby bolo na jej katedre aspoň chvíľu ticho a pokoj.“

„Vieš o tom, že tam takmer prišla o život?“ vyskočil naňho Ming, ktorý očividne vzal jeho poznámku osobne. „Stratila sa vo víchrici, a kým ju našli, päť týždňov sa živila tulením tukom.“

Corky šepol Rachel: „Počul som, že ju nikto nehľadal.“

26

Cesta limuzínou zo CNN do Sextonovej kancelárie sa zdala Gabrielle Asheovej dlhá. Senátor sedel oproti nej, díval sa von a v duchu sa zrejme nadchýnal priebehom debaty.

„Na popoludňajšie vysielanie poslali Tenchovú," povedal, odvrátiac tvár od okna, a usmial sa svojím príťažlivým úsmevom. „Bieleho domu sa chytá panika."

Gabrielle nezáväzne prikývla. Keď Tenchová odchádzala, zbadala na jej tvári samoľúbe uspokojenie. To ju znervózňovalo.

Vtom zazvonil Sextonov súkromný mobil. Sexton zalovil vo vrecku a vytiahol ho. Ako väčšina politikov, aj on mal celý rad telefónnych čísel, na ktorých sa ho mohli ľudia dovolať. Boli odstupňované podľa dôležitosti. Ten, kto volal teraz, bol zrejme na samom vrchole rebríčka, lebo hovor prišiel na číslo, na ktoré mohla volať ešte aj Gabrielle iba v najnevyhnutnejšom prípade.

„Senátor Sedgewick Sexton," zahlaholil, zdôrazňujúc melodickosť svojho mena.

Gabrielle v hluku limuzíny volajúceho nepočula, no Sexton pozorne počúval a nadšene odpovedal. „Fantastické. Veľmi ma teší, že ste sa ozvali. Rozmýšľam, že o šiestej, dobre? Super. Mám vo Washingtone byt. Súkromie, pohodlie. Adresu máte, však? Okej. Už sa teším. Takže večer sa uvidíme."

Sexton dohovoril. Vyzeral, že je spokojný sám so sebou.

„Nový Sextonov obdivovateľ?" spýtala sa Gabrielle.

„Pribúda ich," odvetil. „Tento je ťažká váha."

„Musí byť. Prijmete ho vo vlastnom byte, nie?" Sexton si zvyčajne chránil posvätné súkromie svojho bytu ako lev, ktorý si chráni svoje posledné dúpä.

Sexton pokrčil plecami. „Hm. Chcem tomu dodať osobný nádych. Je to človek, ktorý môže na cieľovej rovinke zavážiť. Musím si tieto styky pestovať. Všetko je založené na dôvere.“

Gabrielle prikývla a vytiahla Sextonov denný rozvrh. „Mám ho zaradiť do vášho kalendára?“

„Netreba. Aj tak som mal v úmysle dnešný večer stráviť doma.“

Gabrielle našla stránku toho večera a zbadala, že je už vyplnená Sextonovým rukopisom – veľkými písmenami tam bolo napísané „VV“. Bola to Sextonova skratka pre slová voľný večer alebo všetci von – nikto si nebol istý, ako to myslí. Sexton si občas naplánoval W, aby sa mohol utiahnuť do svojho bytu, vypnúť telefóny a venovať sa tomu, čo robil najradšej – popíjať brandy so starými kamarátmi a predstierať, že na celý večer zabudol na politiku.

Gabrielle naňho vrhla začudovaný pohľad. „Takže si dáte prácou pokaziť VV? To je teda niečo!“

„Ten chlap sa zhodou okolností ohlásil práve na večer, keď mám trocha voľna. Chvíľu si s ním pohovorím. Uvidíme, s čím príde.“

Gabrielle mala sto chutí spýtať sa, kto je ten tajomný volajúci, ale Sexton sa náročky vyjadroval neurčito a Gabrielle už vedela, kedy nemá vyzvedať.

Keď odbočili z okružnej a zamierili k budove, kde mal Sexton kanceláriu, Gabrielle znova padol pohľad na stránku, kde bolo napísané Sextonovým rukopisom VV, a zmocnil sa jej zvláštny pocit, že Sexton s týmto telefonátom rátal.

27

Na ľade uprostred habisféry trónila šesť metrov vysoká trojnohá konštrukcia z kompozitných materiálov, ktorá vyzerala ako kríženec medzi ropnou vežou a nepodareným modelom Eiffelovky. Rachel sa na ňu zadívala, nevediac si predstaviť, ako by pomocou nej mohli vytiahnuť obrovský meteorit.

Pod vežou stálo niekoľko rumpálov, priskrutkovaných k oceľovým platniam, ktoré boli pripevnené k ľadu ťažkými svorníkmi. Z rumpálov viedli dohora do sústavy kladiek v hornej časti veže oceľové laná. Odtiaľ smerovali kolmo dolu do úzkych dier, vyvŕtaných do ľadu. Niekoľko statných pracovníkov NASA krútilo rumpálmi. Pri každom pokrútení sa laná v dierach posunuli o kúsok hore, akoby tí chlapi vyťahovali kotvu.

Niečo mi tu zjavne uniklo, pomyslela si Rachel, keď spolu s ostatnými pristúpila bližšie. Vyzeralo to, že meteorit dvíhajú rovno cez ľad.

„ROVNOMERNE, KRUCINÁL! ŤAHAJTE ROVNOMERNE!“ rozľahol sa neďaleko ženský hlas, ktorý mal asi taký pôvab ako píliaca cirkulárka.

Rachel pozrela tým smerom a zbadala malú ženu v ostrožltej zimnej kombinéze, zafúľanej mazadlom. Stála k nim chrbtom, no Rachel sa hneď dovtípila, kto tejto operácii velí. Na papieri, uchytenom na podložke, si čosi značila a chodila pritom hore-dolu ako nespokojný vrtmajster.

„Ako vidím, slečinky už majú unavené ručičky!“

„Hej, Norah!“ zavolal Corky. „Prestaň tých chudákov na chvíľu mučiť a poď si so mnou zaflirtovať.“

„Á, zasa ty, Marlinson!“ vyštekla žena, neodtrhnúc pohľad od

rumpálov. „Ten tvoj mrnčivý hlások si nemôžem zmýliť. Príď, keď dorastieš do puberty.“

Corky sa obrátil k Rachel. „Norah nás tu všetkých zahrieva pri srdci teplom svojho šarmu.“

„Počula som ťa, ty vesmírnik,“ odsekla Dr. Mangorová, stále čarbúc poznámky. „Ak náhodou hodnotíš môj zadok, tak rátaj s tým, že tieto snehové gate mu pridávajú najmenej desať kíl.“

„Nijaké strachy,“ zavolal Corky. „Tvoje vypchaté mamutie pozadie mi je ľahostajné. Rozumu ma zbavuje tvoja podmanivá osobnosť.“

„Trhni si!“

Corky sa znova rozosmial. „Mám pre teba veľkú novinu, Norah. Už je raz tak, že nie si jediná žena, ktorú si prezident najal.“

„Fajn! Veď si najal aj teba, nie?“

Zasiahol Tolland. „Norah? Mala by si chvíľu? Chcem ťa s niekým zoznámiť.“

Keď začula Tollandov hlas, hneď nechala prácu prácou a obzrela sa. Jej tvrdý výraz ihneď zmäkol. „Mike!“ Rozžiarená k nim pobehla. „Celé hodiny si sa neukázal.“

„Strihal som dokument.“

„A čo moja časť?“

„Vyzeráš oslnivo a krásne.“

„Musel použiť špeciálne efekty,“ prehodil Corky.

Norah jeho poznámku ignorovala a so zdvorilým, ale rezervovaným úsmevom uprela pohľad na Rachel. Potom jej pohľad preskočil na Tollanda. „Mike, dúfam, že mi nezahýbaš!“

Keď ich Tolland predstavoval, jeho výrazná tvár zľahka očervenela. „Norah, rád by som ťa zoznámil s Rachel Sextonovou. Slečna Sextonová pracuje v spravodajskej oblasti a je tu na prezidentovu žiadosť. Jej otec je senátor Sedgewick Sexton.“

Norah sa zatvárila nechápavo. „Nebudem ani len predstierať, že tomu rozumiem.“ Vlažne podala Rachel ruku, pričom si nestiahla rukavice. „Vitajte na vrchole sveta.“

Rachel sa usmiala. „Ďakujem.“ Prekvapilo ju, že Norah Mangorová vyzerá napriek tvrdému hlasu príjemne a nezbedne. Krátke hnedé vlasy mala kde-tu postriebrené a jej oči hľadeli prenikavo a ostro – ako dva ľadové kryštály. Vyžarovala z nej neochvejná sebadôvera, čo bolo Rachel sympatické.

„Mala by si minútku, aby si Rachel vysvetlila, čo robíš?“ spýtal sa jej Tolland.

Norah nadvihla obočie. „Tak vy ste už prešli na krstné mená? No toto, no toto!“

Corky zastonal. „Vidíš, čo som ti povedal, Mike?“

Norah Mangorová vykročila s Rachel okolo základne veže. Tolland s ostatnými trocha zaostali a zhovárali sa medzi sebou.

„Vidíte tie diery, navŕtané do ľadu pod trojnožkou?“ Norah na ne ukázala. Keď sa rozhovorila o svojej práci, jej počiatočný odmeraný tón trocha zmäkol.

Rachel prikývla, dívajúc sa na diery. Mali v priemere asi tridsať centimetrov a do každej viedlo oceľové lano.

„Ostali po tom, čo sme vyvŕtali vzorky a meteorit zröntgenovali. Teraz sme do nich spustili ťažké skrutky s okom, ktoré sme priskrutkovali k meteoritu. Potom sme do každej diery spustili pár desiatok metrov spleteného lana, laná sme zachytili hákmi do ôk a teraz ich rumpálmi vyťahujeme. Týmto slečinkám trvá už niekoľko hodín, aby ho dostali hore, ale ide to.“

„Celkom mi to nejde do hlavy,“ povedala Rachel. „Meteorit je predsa pod tisíckami ton ľadu. Ako ho dvíhate?“

Norah ukázala na vrchol konštrukcie, odkiaľ svietil kolmo na ľad pod trojnožkou úzky lúč krásneho červeného svetla. Rachel si

lúč všimla už prv, ale nazdávala sa, že je to akýsi ukazovateľ smeru – ukazuje presnú polohu meteoritu.

„To je gáliovo-arzenidový polovodičový laser,“ vysvetlila Norah.

Rachel sa lúču prizrela pozornejšie a zbadala, že v lade roztopil malú dierku a preniká do hĺbky.

„Veľmi horúci lúč,“ povedala Norah. „Pri dvíhaní meteorit zahrievame.“

Keď Rachel pochopila, o čo ide, jednoduchá brilantnosť tohto plánu ju nadchla. Lúč, ktorý Norah nasmerovala dolu, roztápal ľad, až napokon narazil na meteorit. Hustota kameňa je však priveľká, aby ho laser roztopil, a tak začal teplo lasera absorbovať a napokon sa zohrial natoľko, že začal roztápať ľad okolo seba. Keď ho taký rozpálený začali dvíhať, teplo spolu s ťahom nahor kliesnilo cestu k hladine. Voda z roztopeného ľadu, hromadiaca sa na meteorite, potom stekala dolu a napĺňala šachtu.

Ako ostrý nôž prenikajúci zmrznutým kusom masla.

Norah pokynula chlapom z NASA pri rumpáloch. „Generátory také zaťaženie nezvládnu, preto využívam na dvíhanie ľudskú silu.“

„Kraviny!“ ozval sa jeden z chlapov. „Ľudskú silu využíva preto, aby nás videla spotených. Robí jej to dobre.“

„Daj si pohov!“ odsekla mu Norah. „Už dva dni sa, slečinky moje, sťažujete, že je vám zima. Ja som vás z nej vyliečila. A teraz ťahajte!“

Chlapi sa rozosmiali.

„Načo sú tu tie kužele?“ spýtala sa Rachel. Ukázala na niekoľko oranžových kužeľov, aké sa používajú na diaľniciach. Na prvý pohľad boli náhodne rozostavené okolo veže. Niekoľko ich stálo aj na iných miestach habisféry.

„Prenesmierne dôležitý glaciologický nástroj,“ povedala

Norah. „Volá sa to SAZNA – skratka pre Stúp a zlom si nohu.“ Zdvihla jeden z kužeľov a pod ním sa ukázala kruhová vyvŕtaná diera, ktorá viedla do bezodných hlbín ľadovca. „Keď do nej stúpite, je zle.“ Uložila kužeľ na miesto. „Navŕtali sme celý ľadovec, aby sme zistili jeho štruktúru. Podobne ako v normálnej archeológii, aj tu vyčítame čas, po ktorý tam predmet leží, z jeho hĺbky pod povrchom. Čím nižšie ho nájdeme, tým dlhšie je tam. Ak ho objavíme pod ľadom, čas, keď sa tam dostal, zistíme podľa toho, koľko ľadu sa nad ním nahromadilo. Aby sme si potvrdili, či sme vek vyvŕtaných vzoriek určili presne, kontrolujeme rozličné miesta ľadovej platne a takto zisťujeme, či ide o súvislý jednoliaty kus, ktorý nenarušili zemetrasenia, štiepenie, lavíny a podobne.“

„A ako vyzerá tento ľadovec?“

„Bezchybne,“ odvetila Norah. „Dokonalý, pevný kus. Nijaké čiary zlomu, nijaké preklopenia. Tomuto meteoritu hovoríme ‚zakonzervovaný pád‘. Ležal v ľade nedotknutý a ničím neovplyvnený od dopadu roku 1716.“

Rachel svitlo až po chvíli. „Vy viete aj presný rok dopadu?“

Zdalo sa, že Norah jej otázka prekvapila. „No samozrejme. Preto ma sem zavolali. Viem čítať v ľade.“ Ukázala na kopu valcovitých rúr ľadu. Každá vyzerala ako priehľadný telefónny stĺp a bola označená ostrooranžovým štítkom. „Tieto ľadové jadrá sú zamrznutým geologickým záznamom.“ Zaviedla Rachel k rúram. „Keď sa pozriete pozorne, uvidíte jednotlivé vrstvy ľadu.“

Rachel si čupla a zbadala, že rúra sa naozaj skladá z nespočetných vrstiev ľadu, ktoré sa ledva badateľne líšili svetlosťou a čistotou. Hrúbka vrstiev kolísala od tenkých ako papier po takmer centimeter hrubé.

„Každú zimu napadá na ľadový šelf veľa snehu a každú jar príde čiastočný odmäk,“ povedala Norah. „Každý rok takto vznikne jedna vrstva. Začneme pri hornej – poslednej zime – a

jednoducho rátame nazad.“

„Ako keby sme rátali letokruhy, nie?“

„Také jednoduché to nie je. Nezabúdajte, že meriame desiatky metrov vrstiev. Musíme sa preto opierať o množstvo iných údajov – musíme brať do úvahy záznamy zrážok, údaje o znečistení vzduchu a také veci.“

Medzitým sa k nim pripojili Tolland a ostatní. Tolland sa na Rachel usmial. „Vie toho o ľade veľa, však?“

Rachel pri pohľade naňho premkla zvláštna radosť. „Áno, je úžasná.“

„A mimochodom, rok 1716, s ktorým prišla doktorka Mangorová, presne sedí,“ pokračoval Tolland. „NASA určila tento dátum už dávno predtým, ako sme sem prišli. Doktorka Mangorová odobrala vlastné vzorky, urobila vlastné testy a potvrdila výsledky NASA.“

Na Rachel to zapôsobilo.

Slova sa ujala opäť Norah. „A zhodou okolností je rok 1716 rokom, keď dávni výskumníci uviedli, že videli ohnivú guľu nad oblohou severnej Kanady. Tento meteorit pomenovali Jungersol podľa vodcu výpravy.“

„Takže fakt, že vek, určený podľa vzoriek, sa zhoduje s historickým záznamom, je dôkazom, že máme pred sebou úlomok toho istého meteoritu, ktorý zaznamenal Jungersol roku 1716,“ dodal Corky.

„Pani doktorka!“ zvolal jeden z pracovníkov NASA. „Už sa ukazujú spony!“

„Exkurzia sa skončila,“ vyhlásila Norah. „Prichádza chvíľa pravdy.“ Vzala skladaciu stoličku, vystúpila na ňu a z plných pľúc skríkla: „Pozor! O päť minút vynorenie!“

Všetci v habisfére zareagovali ako Pavlovov pes na zvonenie – pustili z rúk, čo kto robil, a náhlili sa do zóny, kde vyťahovali

meteorit.

Norah Mangorová si založila ruky vbok a pohľadom prebehla územie, ktorému vládla. „Okej, tak von s tým Titanicom!“

28

„Odstúpte, odstúpte!“ hrmela Norah, predierajúca sa davom. Ľudia jej urobili miesto. Ujala sa velenia a pustila sa do kontroly lán, či sú rovnomerne zaťažené.

„Dvíhajte!“ zvolal jeden z mužov NASA. Chlapi pri rumpáloch zabrali a laná sa posunuli o piaď vyššie.

Dvíhali sa a Rachel vnímala, že všetci okolo nej sa v očakávaní mimovoľne pohli o kúsok bližšie. Corky a Tolland, ktorí stáli neďaleko, vyzerali ako malí chlapci pred vianočným stromčekom. Na opačnej strane jamy vyrástla mohutná postava riaditeľa NASA Lawrencea Ekstroma. Ani on si nechcel dať ujsť chvíľu, keď sa meteorit ukáže.

„Spony!“ skríkol jeden z pracovníkov NASA. „Už sú vidieť spony!“

Oceľové laná, dvíhajúce sa z navŕtaných dier, zmenili farbu zo striebristej na žltú.

„Ešte dva metre! Rovnomerne!“

Skupina okolo veže uchvátene stíchla. Všetci pripomínali ľudí, ktorí na seanse očakávajú zjavenie dajakého božského prízraku – všetci striehli, kedy ho prvý raz zazrú.

A potom ho Rachel zbadala.

Spod stenčujúcej sa vrstvy ľadu sa pomaličky vynáral nezreteľný obrys meteoritu. Jeho tieň bol pozdĺžny a temný, sprvu neurčitý, ale každým okamihom cestou hore jasnel.

„Silnejšie!“ skríkol jeden z technikov. Muži pri rumpáloch zabrali mocnejšie a veža zaškrípala.

„Ešte jeden a pol metra! Ťahajte rovnomerne!“

Rachel videla, že ľad nad meteoritom sa začína vydúvať

dohora, akoby rodilo ťarchavé zviera. Na vrchole obliny v okolí dopadu laserového lúča sa začal topiť malý krúžok povrchového ľadu. Postupne sa rozširoval.

„Maternica je roztiahnutá!“ skríkol ktosi. „Deväťsto centimetrov!“

V tichu sa ozval prišikrtený smiech. „Okej, vypnite laser!“ Niekto šťukol vypínačom a lúč zmizol. A potom sa to stalo.

Obrovský balvan prerazil povrch v oblaku syčiacej pary. Vyzeralo to, akoby sa zjavil dajaký ohnivý paleolitický boh. V mračne pary sa z ľadu dvíhala mohutná masa. Chlapi pri rumpáloch zabrali ešte mocnejšie, až sa napokon vynoril z ľadových pút celý balvan. Mokrý, rozpálený sa pohojdával nad otvorenou šachtou bublajúcej vody. Rachel bola ako zhypnotizovaná. Hľadela na mokrý meteorit, z ktorého kvapkala voda. Jeho drsný, zuhoľnatený a poďobaný povrch sa leskol vo fluoreskujúcom svetle. Vyzeral ako ohromná skamenená slivka. Na jednom konci bola skala hladká a zaoblená. Túto časť zrejme opracovalo trenie, keď sa meteorit rútil atmosférou.

Keď Rachel hľadela na jeho natavenú kôru, priam videla, ako sa divo, ohnivo ženie atmosférou k Zemi. Bolo na neuverenie, že sa to stalo už pred stáročiami. Teraz ten lapený tvor visel na lanách a z tela mu kvapkala voda.

Lov sa skončil.

Celá dráma sa naplno rozležala Rachel v hlave až teraz. Predmet, ktorý pred ňou visel, bol z iného sveta, vzdialeného milióny kilometrov. A v ňom bolo potvrdenie – nie, dôkaz –, že človek nie je vo vesmíre sám.

Táto eufória zasiahla všetkých a dav prepukol v nadšené volanie a potlesk. Strhlo to aj riaditeľa. Plieskal svojich ľudí po chrbtoch, blahoželal im. Rachel pri pohľade na nich náhle zaplavila radosť z NASA. V minulosti mali smolu. Napokon sa to

však zmenilo. Túto chvíľu si zaslúžia.

Zívajúca diera v ľade teraz vyzerala uprostred habisféry ako malý bazén. Bol však hlboký sedemdesiat metrov a jeho hladina ešte chvíľu dorážala na ľadové steny šachty. Potom sa upokojila. Bola vyše meter pod povrchom ľadovca. Tento rozdiel vznikol v dôsledku toho, že z vody vytiahli objemný meteorit, a spôsobila to aj vlastnosť ľadu, ktorého objem sa roztopením zmenší.

Norah Mangorová hneď rozostavila okolo diery kužele SAZNA. Dieru bolo síce zreteľne vidieť, ale keby sa nejaký zvedavec odvážil priblízko a zošmykol by sa do vody, ocitol by sa vo vážnom nebezpečenstve. Steny šachty tvoril totiž hladký ľad, do ktorého sa nedali zaprieť ruky ani nohy, a bez pomoci by sa odtiaľ nikto nedostal.

Po ľade k nim obozretne priťapkal Lawrence Ekstrom. Pristúpil rovno k Norah Mangorovej a pevne jej stisol ruku. „Výborná robota, pani doktorka.“

„Očakávam veľkú chválu v tlači,“ odvetila Norah.

„Aj ju dostanete.“ Nato sa riaditeľ obrátil k Rachel. Tváril sa uľahčene, radostne. „Tak ako, slečna Sextonová? Už je presvedčený aj profesionálny skeptik?“

Rachel sa neubránila úsmevu. „Výstižnejšie by bolo, že je ohromený.“

„Výborne. Tak poďte za mnou.“

Rachel prešla za riaditeľom cez habisféru k veľkej kovovej debne, ktorá pripomínala prepravný kontajner. Bol pomaľovaný vojenskou kamuflážou a skveli sa na ňom písmená P-B-S.

„Odtiaľ môžete zavolať prezidentovi,“ povedal Ekstrom.

Prenosné bezpečné spojenie, pomyslela si Rachel. Tieto mobilné komunikačné zariadenia boli bežnou vecou na bojiskách, no Rachel nečakala, že niečo také uvidí pri mierovej operácii

NASA. Lenže riaditeľ Ekstrom predtým pracoval v Pentagone, takže k takým hračkám mal prístup. Z prísnych tvárí dvoch ozbrojených strážcov pri PBS Rachel usúdila, že kontakt s vonkajším svetom možno nadviazať len s výslovným súhlasom riaditeľa Ekstroma.

Zdá sa, že nie som jediná, kto je mimo siete.

Ekstrom čosi povedal jednému zo strážcov vonku a vrátil sa k Rachel. „Veľa šťastia," povedal a odišiel.

Strážca zaklopal na dvere traileru a tie sa znútra otvorili. Ukázal sa technik a pokynul Rachel, aby vstúpila dnu.

Poslúchla.

Vnútri panovalo prítmie a dusno. V modrastom svite jedinej počítačovej obrazovky Rachel rozoznala telefónne vybavenie, vysielačky a satelitné komunikačné zariadenia. Hneď ju prepadla klaustrofóbia. Vzduch tu bol ostrý, aký je v zime v suterénoch.

„Nech sa páči, sadnite si, slečna Sextonová." Technik odkiaľsi vytiahol kolieskovú stoličku a umiestnil ju pred plochú obrazovku. Pred ňu postavil mikrofón a nasadil Rachel masívne slúchadlá. Nato pozrel do denníka so zašifrovanými heslami a na vedľajšom zariadení vyťukal dlhý rad písmen a čísel. Na obrazovke pred Rachel sa zjavilo odratúvanie času.

00:60 SEKÚND.

Technik spokojne prikývol, keď sa začal odratúvať čas. „Minúta do spojenia." Obrátil sa a odišiel. Pribuchol za sebou dvere. Rachel počula, že vonku zapadla zámka. No výborne!

Kým čakala v tme a pozorovala bežiace sekundy, uvedomila si, že od včasného rána je toto prvá chvíľa, keď má absolútne súkromie. Keď sa ráno prebudila, netušila, čo jej ten deň prinesie. Mimozemský život. Dnešným dňom prestáva byť najrozšírenejší mýtus všetkých čias mýtom.

Až teraz jej pomaly svitalo, aký zničujúci účinok bude mať

tento meteorit na otcovu kampaň. Financovanie NASA síce nemalo byť prečo na rovnakej politickej úrovni s právom na potrat, sociálnymi otázkami a zdravotnou starostlivosťou, no jej otec z neho politickú otázku urobil. A teraz sa mu to vypomstí.

O niekoľko hodín zachváti všetkých Američanov nadšenie z triumfu NASA. Budú medzi nimi rojkovia s vlhkými očami, vedci s otvorenými ústami, deti, ktorým sa naplno rozbehne fantázia. Otázka dolárov a centov upadne do zabudnutia, bude to bezvýznamná maličkosť, zatienená tou nebotyčnou chvíľou. Prezident z toho vyjde ako fénix, premení sa na hrdinu, kým vecný senátor sa uprostred osláv bude zdať ako úzkoprsý škudliaci lakomec bez štipky amerického zmyslu pre dobrodružstvo. Počítač zapípal a Rachel zdvihla hlavu.

00:05 SEKÚND.

Obrazovka zrazu blikla a vystúpil na ňu rozmazaný znak Bieleho domu. Po chvíli sa rozplynul do tváre prezidenta Herneyho.

„Zdravím vás, Rachel,“ pozdravil ju s nezbedným zábleskom v očiach. „Predpokladám, že ste mali zaujímavé popoludnie.“

29

Senátor Sedgewick Sexton mal kanceláriu v Senátnej budove Philipa A. Harta na C Street severozápadne od Kapitolu. Bola to neomodernistická budova, skladajúca sa z bielych obdĺžnikov. Jej kritici tvrdili, že pripomína skôr väzenie, ako administratívnu budovu. Mnohí z tých, čo tam pracovali, s nimi súhlasili.

Na treťom poschodí chodili pred obrazovkou počítača rázne hore-dolu dlhé nohy Gabrielle Asheovej. Na počítači mala nový e-mail. Nevedela, čo si o ňom myslieť.

Prvé dva riadky hovorili:

SEDGEWICK V CNN ZAPÔSOBIL.
MÁM PRE VÁS ĎALŠIE INFORMÁCIE.

Gabrielle dostávala podobné správy už niekoľko týždňov. Spiatočná adresa bola nepravá, ale vedela ju vysledovať do sféry „bielydom.gov“. Všetko nasvedčovalo tomu, že jej tajomný informátor je tam ako doma. No nech už to bol ktokoľvek, stal sa pre ňu zdrojom cenných politických informácií, vrátane správy o dôvernom stretnutí prezidenta s riaditeľom NASA.

Gabrielle brala tieto správy sprvu opatrne, no keď si tie tipy overila, žasla, aké sú presné a užitočné – tajné informácie o prekročených výdavkoch NASA, o nadchádzajúcich nákladných projektoch, údaje, dokazujúce, že pátranie NASA po mimozemskom živote je nadmerne prefinancované a žalostne neproduktívne, ba boli medzi nimi aj výsledky interných prieskumov verejnej mienky, ktoré upozorňovali, že NASA je otázkou, ktorá odvracia voličov od prezidenta.

Gabrielle chcela zvýšiť hodnotu týchto informácií v senátorových očiach, a preto mu neprezradila, že jej chodia nevyžiadané znútra Bieleho domu. Predkladala mu ich jednoducho ako informácie z „jedného zo svojich zdrojov“. Sexton ich zakaždým ocenil a nikdy sa nespýtal, kto je tým zdrojom. Tušila, že si ich vysvetľuje poskytovaním sexuálnej priazne, a škrelo ju, že ho to ani najmenej nerozhádzalo.

Prestala chodiť hore-dolu a znova uprela zrak na obrazovku s novou správou. Všetky tieto e-maily mali spoločného menovateľa – niekto v Bielom dome chce, aby senátor Sexton vyhral voľby, a pomáha mu k tomu tým, že poskytuje užitočné tipy na útoky proti NASA.

Ale kto? A prečo?

Krysa z potápajúcej sa lode, usúdila Gabrielle. Vo Washingtone nebolo nič nezvyčajné, že zamestnanec Bieleho domu, ktorý sa obáva, že prezidenta opätovne nezvolia, ponúkne potichu služby jeho pravdepodobnému nástupcovi, dúfajúc, že si takto zabezpečí moc alebo miesto po výmene. Niekto podľa všetkého zavetril Sextonovo víťazstvo a v predstihu si kupuje akcie.

Táto správa však Gabrielle znervóznila. Nepodobala sa predchádzajúcim. Prvé dva riadky ju ktovieako neznepokojili zato druhé dva áno.

VÝCHODNÁ BRÁNA, 16.30.
PRÍĎTE SAMA.

Jej informátor dosiaľ nežiadal o osobné stretnutie. No aj tak, Gabrielle by bola očakávala, že na priame stretnutie si vyberie nenápadnejšie miesto. Východná brána? Pokiaľ vie, vo Washingtone existuje iba jedna taká. Pred Bielym domom? To má

byť žart?

Vedela, že e-mailom nemôže odpovedať. Správy sa jej vždy vrátili ako nedoručiteľné. Jej partner bol anonymný. Nič prekvapujúce.

Má sa poradiť so Sextonom? Rýchlo tento nápad zavrhla. Je na porade. A okrem toho, keby mu povedala o tomto e-maile, musela by mu povedať aj o predchádzajúcich. Dospela k záveru, že informátor sa s ňou chce stretnúť na verejnosti za bieleho dňa preto, aby sa cítila bezpečne. Koniec koncov, v posledných týždňoch jej len pomáhal. Je to podľa všetkého nepriateľ.

Naposledy si prečítala správu a pozrela na hodinky. Má ešte hodinu.

30

Keď meteorit úspešne vytiahli z ľadu, z riaditeľa NASA spadla značná dávka nervozity. Všetko klape, vravel si, kráčajúc cez habisféru k pracovisku Michaela Tollanda. Už nám to nič nemôže prekaziť.

„Ako to ide?“ spýtal sa, keď zastal za Tollandom.

Tolland zdvihol hlavu od počítača. Vyzeral unavený, ale nadšený. „Už to mám takmer zostrihané. Ešte pridávam čosi z toho, čo nakrútili vaši ľudia. O chvíľu by to malo byť hotové.“

„Dobre.“ Prezident požiadal Ekstroma, aby Tollandov dokument poslal do Bieleho domu čo najskôr.

Ekstrom sa v duchu staval odmietavo k prezidentovmu želaniu, aby sa na tomto projekte Tolland zúčastnil, ale keď videl nahrubo dokončený dokument, zmenil názor. Tollandov oduševnený komentár spolu s rozhovormi s civilnými vedcami vytváral brilantný celok, ktorý za pätnásť minút všetko zrozumiteľne podal. Tolland bez námahy dosiahol to, v čom NASA tak často neuspela – opísať vedecký objav na takej úrovni, aby to pochopil Američan priemernej inteligenčnej úrovne, a nemal pritom pocit, že ho niekto poúča.

„Keď budete hotový, prineste to do tlačovej zóny,“ povedal Ekstrom. „Zariadim, aby to niekto digitálne vyslal do Bieleho domu.“

„Áno, pán riaditeľ.“ Tolland sa vrátil k práci.

Ekstrom sa pohol ďalej. Keď došiel k severnej stene, spokojne skonštatoval, že „tlačová zóna“ pôsobí dobrým dojmom. Na ľad natiahli veľký modrý koberec. Na ňom stál dlhý konferenčný stôl s niekoľkými mikrofónmi. Cez stôl prehodili látku so znakom

NASA a v pozadí sa týčila velikánska americká zástava. Na dotvorenie dramatického dojmu dopravili meteorit na saniach s paletami na čestné miesto – rovno pred konferenčný stôl.

Ekstrom si s radosťou všimol, že v tlačovej zóne vládne oslavná nálada. Väčšina jeho ľudí sa zhromaždila okolo meteoritu. Držali vystreté dlane nad jeho dosiaľ teplým povrchom ako táborníci nad vatrou.

Ekstrom usúdil, že nadišla pravá chvíľa. Podišiel k niekoľkým škatuliam, uloženým na ľade za tlačovou zónou. Dal ich ráno lietadlom dopraviť z Grónska.

„Pitie platím ja!“ zvolal a začal rozdávať veseliacemu sa davu pivo v plechoviciach.

„Vďaka, šéfe!“ zvolal ktosi. „Je dokonca studené!“

Ekstrom sa usmial, čo robil zriedkavo. „Držal som ho na ľade.“

Všetci sa rozosmiali.

„Počkajte, počkajte!“ zvolal ktosi iný a zaškúlil na plechovku, ktorú držal v ruke. „To pivo je kanadské! Čo naše vlastenectvo?“

„Sme tu na štátne útraty, ľudia moji. To je najlacnejšie, čo som našiel.“

Znova smiech.

„Vážení návštevníci, prosím pozor!“ zahučal jeden z technikov televízneho štábu NASA do megafónu. „Prepíname na televízne osvetlenie. Na chvíľu vás to oslepí.“

„A nijaké bozkávanie v tme,“ skríkol ktosi. „Toto je rodinný program!“

Ekstrom sa zasmial. Tešil sa z radosti svojich ľudí, zatiaľ čo technici naposledy upravovali reflektory.

„Prepíname na televízne osvetlenie – päť, štyri, tri, dva…“

Keď zhasli halogénové lampy, vnútro habisféry potemnelo. O niekoľko sekúnd zhasli všetky svetlá. Habisféru zahalila

nepreniknuteľná tma.

Ktosi zvýskol.

„Kto ma to uštipol do zadku?“ zvrieskol ktosi so smiechom.

Tma zavládla iba na chvíľu, lebo vzápätí ju prebodlo intenzívne svetlo televíznych reflektorov. Všetci prižmúrili oči. Premena bola dokonalá. Severný kvadrant habisféry sa zmenil na televízne štúdio. Zvyšok habisféry vyzeral ako obrovská stodola v noci. Jediným svetlom v ostatných častiach boli tlmené odrazy televíznych reflektorov od klenutého stropu, ktoré vrhali dlhé tiene na opustené pracoviská.

Ekstrom ustúpil do prítmia. Tešilo ho, akú radosť majú jeho ľudia z osvetleného meteoritu. Cítil sa ako otec ktorý pri vianočnom stromčeku pozoruje svoje rozradostnene deti.

Zaslúžia si to, pomyslel si. V tej chvíli nerušil, aká pohroma sa na nich valí.

31

Počasie sa menilo.

Katabatický vietor vydával žalostný nárek a dorážal na prístrešok jednotky Delta Force ako trúchlivý zvestovateľ katastrofy. Delta-Jeden upevnil protibúrkové kryty a vrátil sa dnu k partnerom. Už to zažili. Onedlho to prejde.

Delta-Dva sledoval živý obraz, prenášaný mikrobotom. „Radšej sa na to pozri.“

Delta-Jeden k nemu pristúpil. Vnútrajšok habisféry sa topil v tme a osvetlená bola iba severná časť pri pódiu. Zvyšok sa črtal iba nejasne. „To je nič,“ skonštatoval. „Len skúšajú na večer televízne osvetlenie.“

„Nejde o to osvetlenie.“ Delta-Dva ukázal na tmavú škvrnu uprostred ľadu – na vodou naplnenú šachtu, z ktorej vytiahli meteorit. „Ide tam o to.“

Delta-Jeden sa zadíval na šachtu. Stáli okolo nej kužele a hladina sa zdala pokojná. „Nič nevidím.“

„Pozri sa lepšie.“ Delta-Dva pohol joystickom a nasmeroval mikrobot nižšie k hladine.

Delta-Jeden sa zadíval na temné jazierko roztopenej vody pozornejšie a zbadal čosi, čo ho tak šokovalo, až sa mykol. „Čo to…“

Pristúpil k nim aj Delta-Tri a pozrel sa. Aj on sa zatváril zdesene. „Božemôj! To je jama, z ktorej to vytiahli? Tá voda má byť taká?“

„Nie,“ odvetil Delta-Jeden. „Dal by som krk na to, že nie.“

32

Rachel Sextonová síce sedela v tej veľkej kovovej debne štyri a pol tisíca kilometrov od Washingtonu, ale pociťovala rovnaké napätie, akoby bola priamo v Bielom dome. Na monitore videotelefónu videla krištáľovo čistý obraz prezidenta Zacha Herneyho, ktorý sedel v komunikačnej miestnosti Bieleho domu pred prezidentským znakom. Digitálne audiospojenie bolo bezchybné, a ak si odmyslela ledva badateľné oneskorenie, prezident mohol byť aj v susednej miestnosti.

Ich rozhovor sa niesol v optimistickom a priamočiarom duchu. Prezidenta očividne potešilo, hoci ani trocha neprekvapilo, keď priaznivo zhodnotila objav NASA a jeho výber podmanivého Michaela Tollanda za hovorcu celej akcie. Herney mal dobrosrdečnú a žartovnú náladu.

„Určite budete so mnou súhlasiť, že v dokonalom svete by mali dôsledky tohto objavu čisto vedeckú povahu," povedal trocha vážnejším tónom. Odmlčal sa, trocha sa naklonil a jeho tvár vyplnila celý monitor. „Nanešťastie, nežijeme v dokonalom svete, a len čo tento triumf NASA verejne oznámim, vyvolá politický futbal."

„Keď vezmeme do úvahy presvedčivé dôkazy a ľudí, ktorých ste si povolali, aby všetko overili, neviem si predstaviť, ako by verejnosť alebo niekto z vašich oponentov mohol urobiť niečo iné, ako prijať tento objav ako potvrdený fakt," namietla Rachel.

Herney sa usmial a jeho úsmev vyznel trocha smutne. „Áno, moji politickí oponenti síce uveria tomu, čo uvidia, lenže to, čo uvidia, sa im nebude páčiť."

Rachel postrehla, ako sa prezident obozretne vyhýba vysloviť

meno jej otca. Spomínal len „opozíciu“ či „politických oponentov“.

„Nazdávate sa, že vaša opozícia vyrukuje s obvinením z konšpirácie len z politických dôvodov?“ spýtala sa.

„Taká je povaha tejto hry. Stačí, aby niekto vrhol čo len tieň pochybností, aby naznačil, že tento objav je akýsi politický úskok, ktorý uvarili NASA a Biely dom, a kým sa nazdám, nariadi sa prešetrenie. Tlač zabudne, že NASA našla dôkaz mimozemského života, a médiá sa sústredia na odhalenie dôkazov sprisahania. A každá zmienka o sprisahaní ohľadne tohto objavu sa, nanešťastie, zle odrazí na vede, zle sa odrazí na Bielom dome, zle sa odrazí na NASA, a celkom úprimne, zle sa to odrazí na celej Amerike.“

„Takže preto ste odložili oznámenie dovtedy, kým nebudete mať jednoznačné potvrdenie, a za objav sa nevyslovia aj uznávaní nezávislí vedci.“

„Mojím cieľom je predložiť tieto informácie takým nezvratným spôsobom, aby sa akýkoľvek náznak cynizmu potlačil hneď v zárodku. Chcem, aby sa tento objav oslávil bez najmenšej poškvrny a dôstojne, ako si zaslúži. Ako si to zaslúži NASA.“

V Rachel sa ozvala intuícia. A čo chce odo mňa?

„Vy ste vo výnimočnom postavení. A môžete mi pomôcť,“ pokračoval prezident. „Vaše analytické skúsenosti, plus zväzky s mojím oponentom vám dodávajú veľkú dôveryhodnosť, pokiaľ ide o tento objav.“

Rachel sa zmocnilo rozčarovanie. Chce ma využiť… presne ako predpovedal Pickering!

„Čiže by som chcel, aby ste tento objav potvrdili osobne, oficiálne, ako spravodajský styčný dôstojník Bieleho domu… a ako dcéra môjho oponenta.“

A je to tu. Je to na stole.

Herney chce, aby som to potvrdila aj ja.

Až dosiaľ sa nazdávala, že prezident je nad takú ľstivú politiku povznesený. Ak sa verejne postaví za objav, meteorit sa ihneď stane pre jej otca osobnou otázkou, takže nebude môcť napadnúť jeho dôveryhodnosť bez toho, aby nenapadol dôveryhodnosť svojej dcéry – čo by bol rozsudok smrti pre prezidentského kandidáta, ktorý forsíruje heslo „rodina na prvom mieste“.

„Ak mám byť úprimná, pán prezident, zaskočilo ma, že také niečo odo mňa žiadate,“ povedala, hľadiac na monitor.

Prezident sa zatváril zarazene. „Myslel som, že mi s radosťou pomôžete.“

„S radosťou? Pán prezident, odhliadnuc od mojich rozporov s otcom, vaša požiadavka ma stavia do nemožnej pozície. Mám s otcom dosť problémov aj bez toho, aby som sa s ním zrazila verejne v súboji na život a na smrť. Neskrývam, že mám k nemu výhrady, ale napriek tomu je to stále môj otec, a ak ma voči nemu chcete poštvať na verejnom fóre, je to podľa môjho názoru pod vašu úroveň.“

„Zadržte!“ zvolal Herney a zdvihol ruky. „Kto tu hovoril o verejnom fóre?“

Rachel chvíľu mlčala. „Predpokladám, že chcete, aby som prehovorila s riaditeľom NASA z pódia dnes večer o ôsmej na tlačovej konferencii.“

Herney vybuchol smiechom, ktorý otriasol reproduktormi. „Rachel, za koho ma máte? Naozaj sa nazdávate, že by som od niekoho žiadal, aby v celoštátnom televíznom vysielaní vrazil do chrbta dýku vlastnému otcovi?“

„Ale povedali ste…“

„A myslíte si, že by som nútil riaditeľa NASA, aby sa podelil o svetlo rámp s dcérou jeho úhlavného nepriateľa? Nechcem znižovať vašu kvalifikáciu, Rachel, ale táto tlačová konferencia bude vedeckou prezentáciou. Vaše znalosti meteoritov, skamenelín

či štruktúry ľadu by sotva prispeli k dôveryhodnosti tejto udalosti.“

Rachel cítila, že očervenela. „Ale potom… aké potvrdenie odo mňa očakávate?“

„Také, aké patrí vášmu postaveniu.“

„Nerozumiem?“

„Ste mojím spravodajským styčným dôstojníkom. Povediete brífing pre môj štáb a témou budú otázky dôležité pre celý štát.“

„Vy chcete, aby som to potvrdila pre váš štáb?“

Herney sa z tohto nedorozumenia ešte vždy tváril pobavene. „Áno, to chcem. Skepticizmus, ktorému čelím mimo Bieleho domu, je ničím oproti tomu, ako sa na mňa dívajú vlastní ľudia. Momentálne to tu vyzerá ako pri vzbure. Moja interná dôveryhodnosť je nulová. Všetci ma tu prosia, aby som škrtol financovanie NASA. Ignoroval som to a bola to politická samovražda.“

„Až doteraz.“

„Presne. Ako sme spomenuli už dnes ráno, tento objav a jeho načasovanie sa bude zdať politickým cynikom podozrivé, a nikto nie je v tejto chvíli cynickejší ako moji ľudia. Keď sa o tom teda dozvedia, chcem, aby sa to dozvedeli…“

„Vy ste svojim ľuďom o meteorite ešte nepovedali?“

„Len niekoľkým najbližším poradcom. Udržať tento objav v tajnosti bolo absolútnou prioritou.“

Rachel to ohromilo. Nečudo, že čelí vzbure. „Lenže toto nie je moja parketa. Meteorit možno sotva pokladať za spravodajské sylaby.“

„V tradičnom zmysle slova nie, ale v každom prípade sú tu všetky prvky vašej zvyčajnej práce – množstvo údajov, ktoré treba prefiltrovať, závažné politické dôsledky…“

„Ja nie som špecialistkou na meteority, pán prezident. Nemal by vašich ľudí brífovať riaditeľ NASA?“

„Žartujete? Tu ho nikto neznáša. Vidia v ňom potulného mastičkára, ktorý ma láka do jednej zlej akcie za druhou.“

Rachel svitlo, čo má na mysli. „A čo Corky Marlinson? Nositeľ Národnej medaily za astrofyziku? Je oveľa dôveryhodnejší ako ja.“

„Moji ľudia sú všetko politici, Rachel, nie vedci. S doktorom Marlinsonom ste sa spoznali. Je úžasný, ale keby som pred svoj tím zaškatuľkovaných politických intelektuálov vypustil astrofyzika, hľadeli by ako stádo jeleňov, oslnené reflektormi auta. Potrebujem niekoho, kto vie hovoriť prístupne. A to ste vy, Rachel. Moji ľudia vašu prácu poznajú a ste tou najnezaujatejšou hovorkyňou, akú si možno predstaviť.“

Rachel cítila, ako ju strhuje prezidentov prívetivý štýl. „Priznajte aspoň to, že vo vašej požiadavke zohralo úlohu aj to, že som dcérou vášho oponenta.“

Prezident sa trpezlivo usmial. „Ale pravdaže zohralo. Zaiste vám nemusím zdôrazňovať, že moji ľudia taký či onaký brífing absolvujú, bez ohľadu na to, ako sa rozhodnete. Vy nie ste torta, Rachel. Ste na nej čerešničkou. Na tento brífing ste tou najkvalifikovanejšou osobou a zhodou okolností ste aj blízkou príbuznou človeka, ktorý chce v nasledujúcom funkčnom období mojich ľudí z Bieleho domu vykopnúť. Ste teda dôveryhodná hneď z dvoch dôvodov.“

„Mali by ste pracovať v sfére predaja.“

„Veď aj pracujem. Ako váš otec. A aby som bol úprimný, pre zmenu by som chcel kúpiť.“ Herney si sňal okuliare a pozrel Rachel priamo do očí. Rachel pocítila silu osobnosti, podobnú sile osobnosti jej otca. „Žiadam vás o láskavosť, Rachel, ale zároveň si myslím, že to patrí k vašej práci. Takže ako? Áno či nie? Nabrífujete mojich ľudí?“

Rachel sa v tej kovovej debne zrazu cítila ako v pasci. Tu mi

nijaké priečenie nepomôže. Aj zo vzdialenosti vyše štyritisíc kilometrov vnímala silu prezidentovej vôle. A uvedomovala si, že jeho požiadavka je opodstatnená, či sa jej to páči, alebo nie.

„Mám určité podmienky," povedala.

Herney nadvihol obočie. „A to?"

„S vašimi ľuďmi to prebehne za zatvorenými dverami. Nijakí novinári. Bude to súkromný brífing, nie verejné potvrdenie."

„Máte moje slovo. Už som na to vyhradil veľmi izolovaný priestor."

Rachel vzdychla. „Tak dobre."

Prezident zažiaril. „Výborne!"

Rachel pozrela na hodinky a prekvapilo ju, že už minula štvrtá hodina. „Ale počkajte," vyhŕkla zmätene. „Ak pôjdete naživo o ôsmej, už nemáme čas. Do Bieleho domu sa nedostanem včas ani v tom príšernom stroji, ktorým ste ma dopravili sem. Musím si to pripraviť a…"

Prezident pokrútil hlavou. „Asi som sa nevyslovil dosť jasne. Brífovať budete odtiaľ, kde práve ste. Bude to videobrífing."

„Bože!" vyhŕkla Rachel. „A na koľkú to plánujete?"

„No, čo by ste povedali, keby sme to sfúkli hneď?" povedal Herney s úsmevom. „Všetci sa už zišli a hľadia na prázdnu obrazovku. Čakajú len na vás."

Rachel znervóznela. „Pán prezident, som absolútne nepripravená. Predsa nemôžem…"

„Stačí, keď im poviete pravdu. Je to také ťažké?"

„Ale…"

Herney sa naklonil k obrazovke. „Rachel, nezabúdajte, že sa živíte zhromažďovaním a vyhodnocovaním informácií. Je to vaša práca. Povedzte im o tom, čo sa tam deje." Načiahol sa za vypínačom svojej prenosovej sústavy, ale znehybnel. „A predpokladám, že vás poteší mocenská pozícia, ktorú som vám

pripravil.“

Rachel uniklo, čo tým myslí, ale na otázku už bolo neskoro. Prezident stisol vypínač.

Monitor pred Rachel na chvíľu potemnel. Keď sa znova rozjasnil, uzrela pred sebou obraz, pri ktorom sa od trémy celá roztriasla. Hľadela na Oválnu pracovňu Bieleho domu. Bola natrieskaná. Všetci stáli. Bol tam zrejme celý štáb Bieleho domu. A všetci na ňu upierali zrak. Uvedomila si, že sa na nich díva z prezidentovho písacieho stola.

To je teda tá mocenská pozícia. Vyrazil na ňu pot.

Z tvárí prítomných vyčítala, že pri pohľade na ňu sú rovnako prekvapení ako ona pri pohľade na nich.

„Slečna Sextonová?“ ozval sa chrapľavý hlas.

Rachel zapátrala očami v mori tvárí, kto to prehovoril. Bola to štíhla žena, ktorá si práve sadala do prvého radu. Marjorie Tenchová. Jej výrazný zjav si nebolo možné zmýliť ani v dave.

„Ďakujeme vám, že ste medzi nami,“ povedala samoľúbo. „Prezident nám povedal, že pre nás máte dajaké novinky.“

33

Paleontológ Wailee Ming sedel ticho na svojom pracovisku a vychutnával si tmu. Už sa nevedel dočkať večernej udalosti. Onedlho sa stanem najslávnejším paleontológom na svete. Dúfal, že Michael Tolland bol dostatočne veľkorysý, aby do dokumentu zaradil jeho komentár.

Keď si predstavoval svoju nadchádzajúcu slávu, pod nohami sa mu ledva vnímateľne zachvel ľad. Hneď vyskočil. Býval v Los Angeles, kde každý inštinktívne striehne na zemetrasenie, a preto bol mimoriadne citlivý aj na najmenší pohyb zeme. Vzápätí si však vynadal do hlupákov, lebo si uvedomil, že vibrácia je tu celkom normálna. Telí sa ľadovec, pripomenul si a odľahlo mu. Ešte si na to nezvykol. Vždy raz za niekoľko hodín sa nocou ozvalo vzdialené zadunenie, akoby sa niekde z čela ľadového šelfu odlomil obrovský blok ľadu a spadol do mora. Norah Mangorová na to mala pekný výraz. Rodí sa nový ľadovec…

Ming stál a vystrel ruky. Zadíval sa na druhú stranu habisféry, kde blčali televízne reflektory. Videl, že sa tam rozbieha oslava. Keďže sám na oslavy nebol, zamieril opačným smerom.

Bludisko opustených pracovísk pripomínalo mŕtve mesto. Celá habisféra nadobudla takmer pohrebnú atmosféru. Vnútri zavládol chlad a Ming si zapol kabát z ťavej srsti.

Pred sebou zbadal šachtu – miesto, odkiaľ získali najúžasnejšie skameneliny v celých dejinách ľudstva. Obrovskú kovovú trojnožku už odpratali a jazierko ostalo osamelé, obklopené kužeľmi. Vyzeralo to ako označený výtlk na rozľahlom ľadovom parkovisku. Ming podišiel k šachte bližšie. Ostal v bezpečnej vzdialenosti a zadíval sa do sedemdesiat metrov

hlbokého jazierka ľadovej vody. Onedlho zamrzne a zmiznú všetky stopy po ľudskej prítomnosti.

To jazierko vyzerá nádherne, pomyslel si Ming. Aj v tme.

Najmä v tme.

Pri tejto myšlienke zaváhal. Potom si to všimol.

Niečo tu nesedí.

Keď sa pozornejšie sústredil na vodu, jeho predchádzajúca spokojnosť náhle ustúpila zmätku. Zažmurkal, znova sa zadíval na vodu a potom rýchlo uprel pohľad na druhú stranu habisféry… v tlačovej zóne tam oslavoval dav ľudí. Vedel, že tu v tme ho nemôže nikto vidieť.

Mám o tom niekomu povedať? Nemám?

Znova pozrel na vodu, rozmýšľajúc, čo im povedať. Je to zrakový klam? Alebo dajaký čudný odraz?

V neistote prešiel za kužele a čupol si na okraj diery. Hladina bola vyše metra pod úrovňou ľadu. Nahol sa, aby lepšie videl. Áno, niečo naozaj zvláštne. Nikomu to nemohlo uniknúť, ale ukázalo sa to, až keď sa v habisfére pozhasínalo.

Ming vstal. Niekomu o tom v každom prípade musí povedať. Náhlivo vykročil k tlačovej zóne. Prešiel niekoľko krokov a vtom prudko zastal. Dobrý Bože! Obrátil sa späť k šachte a vyvalil oči, lebo sa mu začalo rozjasňovať. A vzápätí mu svitlo.

„Vylúčené!“ vyhŕkol nahlas.

No jednako vedel, že to je jediné vysvetlenie. Opatrne, rozmýšľaj, brzdil sa. Musí existovať prijateľnejšie vysvetlenie. No čím úpornejšie rozmýšľal, tým si bol istejší, čo videl. Nijaké iné vysvetlenie neexistuje! Nemohol uveriť, že NASA a Corkymu Marlinsonovi uniklo niečo také neuveriteľné, no Ming sa neponosoval.

Teraz to bude objav Waileeho Minga!

Vzrušene sa rozbehol k neďalekej pracovnej zóne a vzal tam

pohár. Stačí mu malá vzorka vody. Tomu nikto neuverí!

34

„Medzi moje povinnosti spravodajského styčného dôstojníka Bieleho domu patrí cestovať na rozličné horúce miesta na svete, analyzovať výbušné situácie a podávať hlásenia prezidentovi a pracovníkom Bieleho domu," začala Rachel Sextonová. Usilovala sa ovládnuť hlas, aby sa jej pred zhromaždeným davom na obrazovke netriasol.

Tesne pod líniou vlasov sa jej vytvorila kvapka potu. Rachel si ju zotrela, preklínajúc prezidenta za to, že jej nedal ani sekundu na prípravu.

„Moje cesty ma však ešte nikdy nezaviedli na také exotické miesto." Rachel ukázala na preplnený trailer okolo seba. „Verte či nie, ozývam sa vám spoza polárneho kruhu z ľadového šelfu, ktorý je vyše sto metrov hrubý."

Z tvárí na obrazovke vybadala rozpačité očakávanie. Vedeli, že ak sa museli všetci napratať do Oválnej pracovne, existuje na to dôvod, ale zaiste nikto netušil, že to bude dajako súvisieť s udalosťami za polárnym kruhom.

Na čelo jej opäť začal vystupovať pot. Pozbieraj sa, Rachel. Veď je to tvoja robota. „Sedím pred vami dnes večer veľmi poctená, hrdá a… predovšetkým nadšená."

Prázdne pohľady.

Dofrasa, zahrešila v duchu, zlostne si utierajúc pot. Na také niečo sa dať! Vedela, čo by jej povedala matka: Ak nevieš, ako ďalej, rovno s tým von! Toto staré yankeeske príslovie vyjadrovalo jednu zo základných zásad, ktorých sa držala jej matka – že všetky prekážky možno prekonať, keď povieme pravdu, bez ohľadu na to, akým spôsobom ju povieme.

Zhlboka sa nadýchla, vystrela sa a pozrela rovno do kamery. „Prepáčte mi. Ak si kladiete otázku, ako sa môžem tak ukrutne potiť za polárnym kruhom… je to preto, lebo sa ma chytá nervozita.“

Videla, že niekoľko tvárí sa myklo. Ozval sa stiesnený smiech.

„A navyše, váš šéf mi povedal, že pred vás predstúpim, iba desať sekúnd predtým, ako sa tak stalo. Naozaj som si nepredstavovala, že moja prvá návšteva Oválnej pracovne bude pre mňa znamenať taký krst ohňom.“

Hlasnejší smiech.

Rachel pozrela na spodnú časť obrazovky. „A určite som si nepredstavovala, že budem sedieť pri prezidentovom stole… a už vôbec nie, že na ňom!“

Rozľahol sa srdečný smiech a zjavili sa široké úsmevy. Rachel cítila, že sa začína uvoľňovať. A teraz to na nich vybaľ!

„Ide o toto.“ Vrátil sa jej prirodzený hlas. Nenútený a jasný. „Prezident Herney sa tento týždeň nevyhýbal médiám preto, že by stratil záujem o svoju kampaň. Naplno sa zaoberal inou vecou. Vecou, ktorú pokladal za oveľa dôležitejšiu.“

Rachel sa odmlčala a pohľadom nadviazala kontakt s publikom.

„V lokalite, ktorá sa volá Milneho ľadový šelf a leží ďaleko za polárnym kruhom, došlo k vedeckému objavu. Prezident o ňom bude informovať verejnosť dnes večer o ôsmej na tlačovej konferencii. O objav sa zaslúžila skupina pracovitých Američanov, ktorí zažili v poslednom čase celý rad nezdarov a tento úspech si zaslúžia. Hovorím o NASA. Môžete byť hrdí, že váš prezident sa v poslednom čase s takou jasnozrivou sebadôverou zastával NASA v dobrom i v zlom. Jeho neochvejný postoj sa dočkal odmeny.“

Rachel si až v tejto chvíli uvedomila ohromnú historickú závažnosť tejto chvíle. Zovrelo jej hrdlo, ale premohla to a

pokračovala.

„Ako spravodajského dôstojníka, ktorý analyzuje a overuje informácie, ma prezident povolal ako jednu z úzkeho kruhu ľudí na overenie informácií NASA. Overila som ich osobne a konzultovala som ich s viacerými odborníkmi – vládnymi aj nezávislými –, s mužmi a ženami, ktorých vedecká reputácia je nad akúkoľvek pochybnosť a ktorých postavenie je mimo akéhokoľvek politického vplyvu. Podľa môjho profesionálneho názoru sú informácie, ktoré vám predostriem, založené na faktoch a objektívne. A ešte by som rada dodala, že prezident prejavil obdivuhodnú prezieravosť a zdržanlivosť, keď pozdržal oznámenie až do dneška, hoci by ho bol veľmi rád urobil už minulý týždeň. Viedli ho k tomu čestné úmysly voči jeho úradu a voči americkému národu.“ Rachel videla, že ľudia si vymenili nechápavé pohľady.

Napokon sa všetky pohľady upreli na ňu. Vedela, že už si získala ich bezvýhradnú pozornosť.

„Dámy a páni, zaiste so mnou budete súhlasiť, že to, čo sa dozviete, je najúžasnejšia informácia, aká kedy odznela v tejto pracovni.“

35

Pohľad z vtáčej perspektívy, ktorý vysielal krúžiaci mikrobot jednotke Delta Force z habisféry, pripomínal víťaznú snímku zo súťaže avantgardných filmov – tlmené osvetlenie, trblietajúca sa šachta a pekne oblečený Aziat, ležiaci na ľade, okolo ktorého sa rozprestieral kabát z ťavej srsti ako velikánske krídla. Očividne sa pokúšal nabrať vzorku vody.

„Musíme mu v tom zabrániť," povedal Delta-Tri.

Delta-Jeden prikývol. Jeho tím mal poverenie chrániť tajomstvá Milneho ľadového šelfu aj silou.

„Ale ako?" spýtal sa Delta-Dva, zvierajúc joystick. „Na to nie sú tieto mikroboty vybavené."

Delta-Jeden sa zamračil. Mikrobot, ktorý sa momentálne vznášal v habisfére, bol prieskumný typ, zbavený všetkého nadbytočného, aby sa čo najdlhšie udržal vo vzduchu. Mohol uškodiť asi toľko ako obyčajná mucha.

„Mali by sme zavolať veliacemu," povedal Delta-Tri.

Delta-Jeden uprene hľadel na obraz osamelého Minga, ktorý sa nebezpečne nakláňal ponad okraj šachty. Nablízku nebol nikto – a ľadová voda tlmí schopnosť skríknuť. „Daj mi to," povedal.

„Čo chceš urobiť?" spýtal sa vojak, ktorý držal joystick.

„Na čo sme vycvičení," vyštekol Delta-Jeden a vzal mu joystick. „Improvizovať."

36

Wailee Ming ležal na bruchu pri šachte a pravú ruku vystieral ponad jej okraj, aby nabral vzorku vody. Určite to nie je zrakový klam. Tvár mal necelý meter od vody, a tak to videl celkom zreteľne.

Neuveriteľné!

Ešte trocha vystrel ruku, aby s pohárom v prstoch dočiahol na hladinu. Ešte malý kúsok.

Keď to už ďalej nešlo, posunul sa celým telom trocha bližšie. Špičky čižiem zaboril do ľadu a ľavou rukou sa pevne zachytil okraja šachty. Znova vystrel čo najďalej pravú ruku. Skoro. Posunul sa ešte o kúsok. Konečne! Okraj pohára rozčeril hladinu. Keď sa doň nabrala voda, Ming na ňu užasnuto hľadel.

Vtom sa z ničoho nič stalo čosi nevysvetliteľné. Z tmy vyletel ako guľka z revolvera drobný čierny kúsok kovu. Ming ho zazrel o zlomok sekundy prv, ako ho trafil do pravého oka.

Ľudský inštinkt chrániť si oči je tak hlboko zakorenený, že Ming sa mykol napriek vedomiu, že hocijakým náhlym pohybom riskuje stratu rovnováhy. Reagoval tak skôr od prekvapenia, ako od bolesti. Ľavá ruka, ktorú mal bližšie k tvári, mu reflexívne vyskočila na ochranu napadnutého oka. Že urobil chybu, si uvedomil ešte prv, ako si ju priložil k oku. Celý bol navážený dopredu a jeho jediná opora zmizla. Zabalansoval, a spamätal sa prineskoro. Pustil pohár a pokúšal sa zachytiť klzkého ľadu, aby zastavil pád – a zošmykol sa. Spadol do temnej šachty.

Bolo to len čosi vyše metra, no vletel do ľadovej vody dolu hlavou a mal pocit, akoby tvárou narazil na dlažbu v stokilometrovej rýchlosti. Voda, ktorá mu zaliala tvár, bola taká

studená, že mu prichodila ako pálčivá kyselina. Hneď ho zachvátila panika.

Ocitol sa v tme, spadol do nej dolu hlavou a hneď stratil orientáciu. Nevedel, ktorým smerom je hladina. Hrubý kabát z ťavej srsti chránil jeho telo pred ľadovým náporom – ale iba na sekundu-dve. Napokon sa zorientoval, dostal sa nad hladinu, zalapal po dychu, no v tej chvíli si voda našla cestu na jeho hruď a chrbát a stisla mu pľúca ľadovým zverákom.

„Po… moc," vydralo sa z neho slabo, lebo sa nevládal poriadne nadýchnuť. Mal pocit, akoby mu vyrazilo dych.

„Po… móc!" Svoje výkriky poriadne nepočul ani sám. Premiestnil sa k boku diery a chcel sa vytiahnuť hore. Narazil na zvislú ľadovú stenu. Nemal sa čoho zachytiť. Čižmami kopal pod vodou do ľadu, hľadajúc dajakú oporu. Nič. Načiahol sa hore, chcel sa zachytiť okraja. Chýbalo mu iba dvadsať centimetrov.

Svaly mu už prestávali reagovať. Mocnejšie zakopal nohami, chcel sa nadvihnúť vo vode vyššie, aby dočiahol na okraj. Telo mu oťaželo ako olovo a pľúca akoby sa mu scvrkli do maličkej bodky – ani čo by mu ich drvil pytón. Vodou nasiaknutý kabát bol každou sekundou ťažší, sťahoval ho dolu. Chcel ho striasť, ale hrubá látka sa mu držala na tele.

„Po… pomôžte…"

Zavalil ho strach, valil sa naňho v celých vlnách.

Raz čítal, že utopenie je najstrašnejšia smrť. Ani vo sne mu nezišlo na um, že sa niekedy ocitne na jej pokraji. Svaly mu odmietali spolupracovať s mozgom a mal čo robiť, aby udržal nad hladinou už len hlavu. Meravejúcimi prstami škrabal do bokov šachty a premočené šatstvo ho ťahalo dolu.

Volanie o pomoc sa ozývalo už len v jeho mysli.

A potom sa to stalo.

Ponoril sa. Nikdy si nepredstavoval, že pri plnom vedomí

zažije hrôzu z nadchádzajúcej vlastnej smrti. A teraz je to tu… pomaly klesal popri kolmej stene sedemdesiatmetrovej ľadovej šachty. Pred očami sa mu hnalo množstvo obrazov. Výjavy z detstva. Z kariéry. Ktovie, či ho tam dolu niekto nájde. Alebo či sa ponorí až na dno a tam zamrzne… navždy pochovaný v ľadovci.

Jeho pľúca sa panicky dožadovali kyslíka. Zadržiaval dych, stále sa usilujúc kopaním dostať nad hladinu. Nadýchnuť sa! Tento reflex potláčal, pevne k sebe stískal znecitlivené pery. Nadýchnuť sa! Márne sa pokúšal vyplávať hore. Nadýchnuť sa! V tomto smrtiacom súboji, ktorý prebiehal medzi ľudským reflexom a rozumom, napokon zvíťazil reflex nad schopnosťou držať ústa zatvorené.

Wailee Ming sa nadýchol.

Vodu, valiacu sa do jeho pľúc, cítil na citlivom pľúcnom tkanive ako rozpálený olej. Prichodilo mu to, akoby horel znútra von. Voda je však krutá, nezabíja hneď. Ming prežil niekoľko príšerných sekúnd, vdychujúc mrazivú vodu. Každé nadýchnutie bolo bolestnejšie ako predchádzajúce a neprinieslo to, po čom jeho telo tak zúfalo túžilo.

Klesal dolu do ľadovej tmy a cítil, že stráca vedomie. Túto úľavu privítal. Všade okolo neho sa vznášali drobučké rozžiarené svetelné bodky. Nič krajšie v živote nevidel.

37

Východná brána Bieleho domu je na East Executive Avenue medzi ministerstvom financií a Východným trávnikom. Posilnený obvodový múr a cementové zábrany, ktoré tam umiestnili po útoku na kasárne vojenského námorníctva v Bejrúte, dodávali tomuto vchodu pochmúrny, neprístupný ráz.

Gabrielle pred bránou pozrela na hodinky. Zmocňovala sa jej nervozita. Bolo už 16:45 a dosiaľ sa s ňou nikto neskontaktoval.

VÝCHODNÁ BRÁNA, 16:30. PRÍĎTE SAMA.

Som tu, pomyslela si. Kde si ty?

Skúmala tváre turistov, ktorí sa motali naokolo. Čakala, že niekto jej pohľad zachytí. Zopár mužov si ju prezrelo a kráčalo ďalej. Gabrielle si položila otázku, či sem vôbec mala prísť. Vycítila, že si ju už všimol príslušník Tajnej služby v strážnej búdke. Jej informátor asi stratil odvahu. Naposledy pozrela cez masívny plot na Biely dom, vzdychla a obrátila sa, že odíde.

„Gabrielle Asheová?“ zavolal jej za chrbtom príslušník Tajnej služby.

Gabrielle sa zvrtla a srdce jej skočilo až do hrdla. Áno?

Muž v búdke jej pokynul, aby k nemu pristúpila. Bol štíhly, s tvárou bez štipky humoru. „Stránka vás už čaká.“ Odomkol hlavnú bránu a naznačil jej, aby šla ďalej.

Gabrielline nohy sa odmietali pohnúť. „Mám ísť dnu?“

Strážca prikývol. „Požiadali ma, aby som sa ospravedlnil za oneskorenie.“

Gabrielle vrhla pohľad na otvorenú bránu a stále sa nevládala pohnúť. Čo sa to robí? Toto teda nečakala.

„Ste Gabrielle Asheová, nie?“ spýtal sa strážca a netrpezlivo si

ju premeral.

„Áno, ale…“

„Potom poďte, prosím, za mnou, dobre?“

Gabrielline nohy sa dali do pohybu. Keď neisto prekročila prah, brána sa za ňou zabuchla.

38

Dva dni bez slnečného svetla pomýlili Tollandove biologické hodiny. Hodinky mu síce hovorili, že je popoludnie, ale telo mu hlásilo, že je pokročilá noc. Dokončil posledné úpravy dokumentu, celý ho pretransformoval na digitálny videodisk a vykročil cez potemnenú habisféru. Keď prišiel do osvetlenej tlačovej zóny, podal disk technikovi NASA, ktorý mal pod palcom celú prezentáciu.

„Vďaka, Mike," povedal technik, vzal videodisk a žmurkol. „Relácia, ktorá sa ‚musí vidieť', čo?"

Tolland sa unavene usmial. „Dúfam, že prezidentovi sa to bude páčiť."

„Určite. Tak či onak, ty si skončil. Teraz si pekne sadni a celú šou si vychutnaj."

„Vďaka." Tolland stál v jasne osvetlenej tlačovej zóne a díval sa na družných pracovníkov NASA, ktorí pripíjali meteoritu plechovicami kanadského piva. Aj jemu sa chcelo oslavovať, ale bol vyčerpaný, emocionálne vyžmýkaný. Poobzeral sa po Rachel Sextonovej. Nikde ju nevidel. Zrejme sa ešte zhovára s prezidentom.

Chce ju do vysielania, uvažoval Tolland. Nevyčítal mu to. Rachel perfektne doplní ľudí, ktorí budú rozprávať o meteorite. Popri dobrom vzhľade z nej vyžaruje vyrovnanosť a sebadôvera, teda kombinácia, akú videl u máloktorých žien, ktoré poznal. Tie, ktoré poznal, boli prevažne z televízie – buď to boli bezohľadné typy v mocenských pozíciách, alebo rozkošné bábiky, ktoré šli do vysielania naživo. Obidvom typom však chýbalo to, čo mala Rachel.

Ticho sa vytratil z rušného davu NASA a vykročil po pavučine cestičiek cez habisféru. Ktovie, kam sa podeli ostatní civilní vedci, blyslo mu mysľou. Ak sú takí vyžmýkaní ako on, určite zaliezli do ubikačných priestorov, aby si pred veľkou chvíľou zdriemli. Obďaleč pred sebou videl kruh kužeľov okolo opustenej šachty. Od prázdnej kopuly nad hlavou akoby sa odrážala ozvena hlasov jeho dávnych spomienok. Usiloval sa ich vytlačiť z mysle.

Zabudni na duchov, presviedčal sa. Často ho prenasledovali vo chvíľach, keď bol unavený alebo sám – vo chvíľach osobných víťazstiev alebo osláv. Teraz by bola s tebou, šepkal mu hlas. Stál sám v tme a cítil, ako ho celého unáša späť do zabudnutej minulosti.

Celia Birchová bola vyvolenou jeho srdca už na univerzite. Raz na Valentína ju vzal do jej obľúbenej reštaurácie. Keď jej čašník priniesol dezert, na tanieri mala jedinú ružu a diamantový prsteň. Hneď pochopila. So slzami v očiach vyslovila jediné slovo, po ktorom bol Michael Tolland najšťastnejší človek na svete.

„Áno.“

Plný nádejí si kúpili malý dom pri Pasadene, kde dostala Celia miesto učiteľky prírodopisu. Plat mala skromný, ale bol to iba začiatok a bolo to blízko k Scrippsovmu oceánografickému inštitútu v San Diegu, kde dostal Tolland svoju vysnívanú prácu na geologickej výskumnej lodi. Pri svojej práci býval tri-štyri dni v kuse preč, ale zvítania s Celiou boli vždy vášnivé a vzrušujúce.

Tolland začal nakrúcať na video niektoré svoje dobrodružstvá, aby ich mohol pustiť Celii. Boli to vlastne minidokumenty o jeho práci na mori. Z jednej cesty sa vrátil so zrnitým videom, ktoré nakrútil oblôčikom batyskafu – boli to vôbec prvé zábery bizarnej chemotropickej sépie, o ktorej existencii nikto nevedel. Tollandov nadšený komentár div že neprerazil steny batyskafu.

V hlbinách žijú doslova tisícky neobjavených druhov,

rozplýval sa. Sotva sme zaškrabli pod povrch! Dolu sú záhady, aké si nikto z nás nevie predstaviť!

Celiu uchvátilo jeho nadšenie a hutné vedecké vysvetlenie. Len tak z chvíľkového popudu pustila pásku vo svojej triede. Ihneď sa stala hitom. Chceli si ju vypožičať aj ostatní učitelia. Rodičia si chceli urobiť kópie. Všetci nedočkavo čakali na Michaelovo najbližšie pokračovanie. Vtedy dostala Celia nápad. Poslala pásku kamarátke z vysokej školy, ktorá pracovala v NBC.

O dva mesiace prišiel Michael za Celiou a zavolal ju na prechádzku na Kingmanovu pláž. Bolo to ich obľúbené miesto, kde sa jeden druhému zdôverovali so svojimi nádejami a snami.

„Musím ti niečo povedať," oznámil jej.

Celia zastala a vzala Michaela za ruku. Pri nohách im čľapkala voda. „Čo také?"

Tolland nadšene vyhŕkol. „Minulý týždeň mi telefonovali z NBC. Vraj by som mohol byť moderátorom oceánografického dokumentárneho seriálu. Na budúci rok chcú pustiť úvodnú časť. Uverila by si tomu?"

Celia ho rozžiarená pobozkala. „Uverila. Bude to nádhera."

O šesť mesiacov si urobili výlet na plachetnici pri Cataline, keď sa Celia začala ponosovať na bolesti v boku. Zopár týždňov si to nevšímali, ale bolesti silneli. Celia zašla na vyšetrenie.

Tollandov vysnívaný život sa v mihu zrútil a premenil sa na pekelný zlý sen. Celia bola chorá. Veľmi chorá.

„Pokročilé štádium lymfómu," vysvetlili lekári. „Zriedkavé u ľudí v jej veku, ale stáva sa to."

Zašli na nespočetné kliniky a nemocnice, konzultovali s odborníkmi. Odpoveď bola zakaždým tá istá. Nevyliečiteľné.

S tým sa nezmierim! Tolland ihneď nechal prácu v Scrippsovom inštitúte, zabudol na seriál pre NBC a všetku energiu a lásku sústredil na pomoc Celii, aby sa vyliečila. Aj ona úporne

bojovala, bolesti znášala s pôvabom a on ju za to miloval ešte väčšmi. Brával ju na dlhé prechádzky na Kingmanovu pláž, pripravoval jej zdravé jedlá, rozprával jej o veciach, ktoré budú spolu robiť, keď vyzdravie.

To sa však nestalo.

Prešlo len sedem mesiacov a Michael Tolland sedel pri svojej zomierajúcej žene v strohej nemocničnej izbe. Už nespoznával jej tvár. Brutalite rakoviny sa vyrovnala len brutalita chemoterapie. Ostala z nej len zničená kostra. Najťažšie boli posledné hodiny.

„Michael," povedala chrapľavo. „Prišiel čas zmieriť sa."

„Ja nemôžem," odvetil Tolland s uslzenými očami.

„Ty budeš žiť ďalej," povedala Celia. „Musíš. Sľúb mi, že si nájdeš inú lásku."

„Už nebudem nijakú chcieť." Myslel to vážne.

„Musíš sa to naučiť."

Celia zomrela v krištáľovo jasné nedeľné júnové ráno. Michael Tolland si prichodil ako loď, ktorú vytrhlo od móla a unáša ju na rozbúrenom mori s roztriešteným kompasom. Na celé týždne stratil sebakontrolu. Priatelia mu chceli pomôcť, ale on pri svojej hrdosti nemohol zniesť ich ľútosť.

Musíš sa rozhodnúť, uvedomil si nakoniec. Buď sa pustíš do práce, alebo zomrieš.

Zaťal zuby a opäť sa pustil do práce na Úžasnom mori. Tento program mu doslova zachránil život. Počas nasledujúcich štyroch rokov sa seriál rozbehol. Priatelia mu organizovali schôdzky so ženami, ale absolvoval ich len niekoľko. Všetky sa skončili fiaskom alebo sklamaním, takže Tolland sa nakoniec vzdal a svoj neexistujúci spoločenský život vysvetľoval ustavičným cestovaním. Jeho najbližší priatelia však vedeli, čo je vo veci – Michael Tolland ešte nie je pripravený.

Črtala sa pred ním šachta od meteoritu, čo ho vytrhlo z

bolestného zasnívania. Striasol mrazivé spomienky a pristúpil k otvoru. V temnej habisfére nadobudla roztopená voda takmer surrealistickú, čarovnú krásu. Hladina sa ligotala ako mesiacom osvetlený rybník. Tollandovu pozornosť upútali svetelné bodky vo vrchnej vrstve vody, akoby niekto na hladinu rozhodil modrozelené iskry. Dlho sa na to trblietanie díval.

Bolo na ňom čosi zvláštne.

Na prvý pohľad to vyzeralo, že voda sa trblieta od odbleskov reflektorov z druhej strany habisféry. Po chvíli však zbadal, že to tak nie je. Ligot mal zelenkastý nádych a zdalo sa, že rytmicky pulzuje, akoby bola hladina živá a svietila znútra.

To ho znepokojilo. Prešiel za kužele, aby videl lepšie.

Na druhom konci habisféry sa otvorili dvere traileru PBS a vyšla z nich Rachel Sextonová. Ocitla sa v tme. Na okamih zastala, dezorientovaná tienistou klenbou. Habisféra teraz vyzerala ako obrovská jaskyňa, osvetlená iba náhodnými odbleskami z ostrých televíznych reflektorov pri severnej stene. Tma Rachel znervózňovala, a preto inštinktívne zamierila k osvetlenej tlačovej zóne.

Výsledok brífingu pracovníkov Bieleho domu ju potešil. Len čo sa spamätala z prezidentovho malého triku, plynule povedala všetko, čo vedela o meteorite. Všímala si pritom výraz na tvárach poslucháčov. Najprv nedôvera a šok, potom nádej a viera a nakoniec úžas.

„Mimozemský život?“ zvolal ktosi z publika. „Viete, čo to znamená?“

„Áno,“ odvetil ktosi. „Znamená to, že vyhráme voľby.“

Keď sa Rachel blížila k tlačovej zóne, predstavila si nadchádzajúcu tlačovú konferenciu a mimovoľne si položila otázku, či si jej otec naozaj zaslúži od prezidenta také zvalcovanie. Rozdrví ho a jediným úderom rozmetá jeho kampaň.

Odpoveď znela, že áno.

Kedykoľvek pocítila voči otcovi mäkší cit, stačilo, aby si spomenula na matku. Katherine Sextonová. Sedgewick Sexton sa k nej správal ohavne, všetka tá bolesť a hanba… chodiť každý večer neskoro domov, tváriť sa akože nič, a voňať cudzím parfumom! Predstierať zbožnosť, za ktorú sa jej otec ukrýval – a pritom celý čas klamal a podvádzal, vediac, že Katherine ho nikdy neopustí.

Áno, povedala si, senátor Sexton dostane presne to, čo si zaslúži.

Nálada v tlačovej zóne bola radostná. Všetci držali v rukách pivo. Keď sa Rachel predierala davom, mala pocit ako na študentskej zábave. Ktovie, kde je Michael Tolland?

Z ničoho nič pri nej vyrástol Corky Marlinson. „Hľadáte Mikea?“

Rachel sa strhla. „No… nie… vlastne áno.“

Corky znechutene pokrútil hlavou. „Vedel som to. Mike práve odišiel. Myslím, že sa išiel hodiť na ucho.“ Zaškúlil cez tienistú habisféru. „Ale ešte by ste ho mohli dohoniť.“ Nezbedne sa usmial a ukázal rukou. „Vždy keď zbadá vodu, akoby bol zhypnotizovaný.“

Rachel pozrela do stredu habisféry smerom, ktorým ukazoval Corky. Črtala sa tam stojaca Mikeova silueta. Stál pri šachte a díval sa do nej.

„Čo tam robí?“ spýtala sa. „Je to tam dosť nebezpečné, nie?“

Corky sa uškrnul. „Možno si odlieva. Poďme ho posotiť.“

Rachel a Corky vykročili temnou habisférou k šachte. Keď sa k Tollandovi priblížili, Corky naňho zavolal.

„Hej, ty vodník! Zabudol si si plavky?“

Tolland sa obzrel. Rachel aj v prítmí zbadala, že sa tvári nezvyčajne vážne. Tvár mal čudne osvetlenú, akoby na ňu svietilo

niečo zospodu.

„Všetko v poriadku, Mike?“ spýtala sa.

„Nie celkom.“ Ukázal na vodu.

Corky prešiel za kužele a pristúpil k Tollandovi na okraji šachty. Keď sa pozrel na vodu, jeho nálada ihneď poklesla. Aj Rachel prešla za kužele a pridala sa k nim. S prekvapením zbadala na vode mihotavé modrozelené fliačiky svetla. Vyzeralo to, akoby na hladine plával neónový prach. Zeleno pulzoval. Výsledný efekt bol prekrásny.

Tolland zdvihol úlomok ľadu a hodil ho do vody. Na mieste dopadu voda zafosforeskovala a náhle zeleno zažiarila.

„Mike,“ ozval sa Corky stiesnene, „povedz mi, prosím ťa, že vieš, čo to je.“

Tolland sa zamračil. „Presne viem, čo to je. Ale rád by som vedel, čo to, dopekla, robí práve tu?“

39

„Máme tu bičíkovce,“ povedal Tolland, hľadiac do svetielkujúcej vody.

Corky sa uškrnul. „Že by tu niekto chcel niekoho bičovať?“

Rachel vycítila, že Michael Tolland nemá náladu na žartovanie.

„Neviem, ako sa to mohlo stať,“ povedal, „ale akosi sa stalo, že táto voda obsahuje bioluminiscenčné obrnenky.“

„Bioluminiscenčné čo?“ spýtala sa Rachel. Hovor po anglicky.

„Jednobunkový planktón, schopný oxidovať svetielkujúci katalyzátor, ktorý sa volá luceferín.“

To bolo po anglicky?

Tolland sa nadýchol a obrátil sa k svojmu priateľovi. „Corky, existuje možnosť, že meteorit, ktorý sme z tej diery vytiahli, mal na sebe živé organizmy?“

Corky sa rozrehotal. „Mike, hovor vážne!“

„Hovorím vážne!“

„V nijakom prípade! Spoľahni sa, že keby NASA čo len tušila, že na tej skale sú živé mimozemské organizmy, na milión percent by ju nikdy nevytiahla na vzduch.“

Tollanda to uspokojilo len čiastočne. Jeho úľavu zrejme kalila akási hlbšia záhada. „Bez mikroskopu si nemôžem byť istý,“ pokračoval, „ale zdá sa mi, že toto je svetielkujúci planktón z kmeňa Pyrrophyta. Ten názov znamená ohnivá rastlina. Severný ľadový oceán je ho plný.“

Corky pokrčil plecami. „Tak prečo si sa pýtal, či sú z vesmíru?“

„Lebo meteorit bol pochovaný v ľadovcovom ľade – v sladkej

vode zo sneženia. Voda v tej šachte je z roztopeného ľadovca a bola zamrznutá tri storočia. Ako by sa do nej mohli dostať oceánske tvory?“

Po Tollandovom vysvetlení sa rozhostilo dlhé mlčanie.

Rachel stála na okraji jazierka a usilovala sa sústrediť na to, čo počula. Svetielkujúci planktón v šachte. Čo to znamená?

„Niekde dolu musí byť puklina,“ vyhlásil Tolland. „To je jediné vysvetlenie. Planktón sa musel dostať do šachty trhlinou v ľade, ktorou vsiakla dnu morská voda.“

Rachel tomu nerozumela. „Vsiakla? Odkiaľ?“ Spomenula si na dlhú cestu IceRoverom od oceánu. „Veď pobrežie je odtiaľto dobré tri kilometre.“

Corky aj Tolland na ňu vrhli začudovaný pohľad. „Oceán je v skutočnosti rovno pod nami. Tento kusisko ľadu pláva.“

Rachel na nich nadobro zmätená vyvalila oči. „Pláva? Ale… sme predsa na ľadovci.“

„Áno, sme na ľadovci,“ prisvedčil Tolland. „Ale nie sme nad zemou. Ľadovce sa niekedy zošmyknú po pevninskej mase na vodu, a keďže ľad je ľahší ako voda, ľadovec sa drží na hladine, nadnáša sa na oceáne ako obrovská ľadová plť. To je definícia ľadového šelfu… plávajúca časť ľadovca.“ Odmlčal sa. „Momentálne sme vyše kilometra na mori.“

Šokovaná Rachel razom zostražitela. Keď si v duchu predstavila okolie, myšlienka, že stojí nad Severným ľadovým oceánom, ju vystrašila.

Tolland vycítil jej tieseň. Upokojujúco zadupal nohou na ľade. „Nič sa nebojte. Tento ľad je hrubý sto metrov a sedemdesiat metrov z nich je pod vodou ako kocka ľadu v pohári. Šelf je v dôsledku toho veľmi stabilný. Mohli by ste na ňom postaviť mrakodrap.“

Rachel automaticky prikývla, ale úplne ju to nepresvedčilo. Jej

obavy to celkom nerozptýlilo, ale pochopila Tollandovu teóriu o pôvode planktónu. Nazdáva sa, že je tam trhlina, siahajúca až do oceánu, a cez ňu sa dostal planktón hore do šachty. Má to logiku, pomyslela si, lenže práve v tom sa skrýval rozpor, ktorý ju znepokojoval. Norah Mangorová sa veľmi jednoznačne vyslovila o neporušenosti ľadovca. Vyvŕtala predsa množstvo ľadových vzoriek, aby potvrdila jeho celistvosť.

Pozrela na Tollanda. „Myslela som, že práve na celistvosti ľadovca je založené jeho datovanie podľa vrstiev. Doktorka Mangorová predsa povedala, že v ľadovci nie sú nijaké trhliny ani pukliny. Je tak?“

Corky sa zachmúril. „Zdá sa, že naša ľadová kráľovná to zbabrala.“

Len to nehovor priveľmi hlasno, lebo ti zatne do chrbta sekáčik na ľad, pomyslela si Rachel.

Tolland pozoroval fosforeskujúce tvory a šúchal si pritom bradu. „Nijaké iné vysvetlenie neexistuje. Musí tam byť puklina. Ťarcha ľadového šelfu na oceán vytláča do šachty morskú vodu, bohatú na planktón.“

To teda musí byť puklina, uvažovala Rachel. Ak je ľad sto metrov hrubý a šachta je sedemdesiat metrov hlboká, potom tá hypotetická puklina musí prechádzať cez tridsať metrov pevného ľadu. No ľadové jadrá Norah Mangorovej nevykázali nijaké pukliny.

„Urob mi láskavosť,“ povedal Tolland Corkymu. „Pohľadaj Norah. A modlime sa k pánubohu, aby vedela o tomto ľadovci niečo, čo nám ešte nepovedala. A pohľadaj aj Minga. Možno nám on niečo povie o tých malých žiarivých potvorách.“

Corky odkráčal.

„A pohni kostrou!“ zavolal za ním Tolland. Potom znova uprel zrak na vodu. „Pozrite, mohol by som odprisahať, že

bioluminiscencia slabne.“

Rachel pozrela do šachty. Naozaj, zeleň už tak veľmi nežiarila.

Tolland si vyzliekol bundu a ľahol si na ľad k diere.

Rachel ho nechápavo pozorovala. „Mike?“

„Chcem zistiť, či sem preniká dajaká slaná voda.“

„Tým, že budete ležať na ľade bez bundy?“

„Hm.“ Tolland sa na bruchu priplazil k okraju diery. Bundu podržal za jeden rukáv a druhým pohojdal nad šachtou, kým sa manžeta trocha neponorila. „Je to maximálne presný test slanosti, ktorý používajú všetci svetoví oceánografovia. Volá sa ‚lízanie mokrého kabáta‘.“

Delta-Jeden robil vonku na šelfe s joystickom, čo mohol, aby udržal poškodený mikrobot nad skupinou, zhromaždenou okolo šachty. Z rozhovoru dolu pochopil, že veci sa vyvíjajú zle.

„Zavolaj veliaceho,“ povedal. „Máme vážny problém.“

40

Gabrielle Asheová bola ešte ako študentka veľa ráz v Bielom dome na turistickej prehliadke, tajne snívajúc, že jedného dňa bude v tejto prezidentskej rezidencii pracovať ako členka elitného tímu, ktorý ovplyvňuje budúcnosť celého štátu. V tejto chvíli však túžila byť hocikde inde, len nie tu.

Keď ju príslušník Tajnej služby priviedol od Východnej brány do vyumelkovaného vestibulu, kládla si otázku, čo tým chce jej anonymný informátor dosiahnuť. Pozvať ju do Bieleho domu je šialené. Čo ak ma tu niekto uvidí? V poslednom čase bola často v médiách ako pravá ruka senátora Sextona. Určite ju niekto spozná.

„Slečna Asheová?“

Gabrielle zdvihla hlavu. Vo vestibule sa na ňu usmieval strážca s prívetivou tvárou. „Pozrite sa, prosím, tam.“ Ukázal.

Gabrielle pozrela, kam ukazoval, a vzápätí ju oslepil fotoblesk.

„Ďakujem vám.“ Strážca ju zaviedol k stolíku a podal jej pero. „Zapíšte sa, prosím, do knihy návštev.“ Posunul pred ňu hrubú knihu v koženej väzbe.

Gabrielle na ňu pozrela. Stránka pred ňou bola prázdna. Kdesi počula, že každý návštevník Bieleho domu sa zapisuje na osobitnú stránku, aby sa chránilo súkromie ostatných návštevníkov. Podpísala sa.

Takže tajná návšteva! Hm.

Prešla cez detektor kovov a zbežne ju pretľapkali.

Strážca sa usmial. „Želám vám príjemnú návštevu, slečna Asheová.“

Za príslušníkom Tajnej služby prešla pätnásť metrov po vydlaždicovanej chodbe k ďalšiemu strážnemu stolíku. Tu vyberal

z laminujúceho stroja hosťovské preukazy ďalší strážca. Do jej preukazu vyrazil dierku, prestrčil ňou šnúrku a zavesil ho Gabrielle na krk. Umelá hmota bola ešte teplá. Fotografiu, ktorá bola na preukaze, urobili pred pätnástimi sekundami pri prvom stolíku.

Na Gabrielle to zapôsobilo. A potom, že vláda nepracuje efektívne!

Kráčali ďalej. Príslušník Tajnej služby ju viedol hlbšie do komplexu Bieleho domu. Gabrielle sa cítila po každom kroku stiesnenejšie. Ten, od koho je toto záhadné pozvanie, si rozhodne nerobil starosti s jeho utajením. Dali jej oficiálny preukaz, zapísala sa do knihy návštev a teraz ju celkom otvorene vedú po prízemí, kde chodia turistické skupiny.

„A toto je Porcelánová miestnosť," vravel sprievodca skupine turistov. „Sú tu porcelánové servisy Nancy Reaganovej s červenou obrubou, každý za deväťstopäťdesiatdva dolárov, čo vyvolalo roku 1981 polemiku, že sa tu nadmerne míňajú peniaze."

Príslušník Tajnej služby viedol Gabrielle popri turistoch k obrovskému mramorovému schodisku, po ktorom zostupovala ďalšia skupina. „A teraz prídeme do Východnej miestnosti veľkej tristodvadsať štvorcových metrov," vravel sprievodca. „Abigail Adamsová tam kedysi vešala bielizeň Johna Adamsa. Potom prejdeme do Červenej miestnosti, kde Dolley Madisonová napájala alkoholom návštevy z radov hláv štátov pred ich rokovaním s Jamesom Madisonom."

Turisti sa rozosmiali.

Gabrielle prešla popri schodisku a okolo viacerých šnúr a zábran do uzavretej časti Bieleho domu. Vstúpili do miestnosti, ktorú dosiaľ videla iba v knihách a v televízii. Zatajil sa jej dych.

Panebože, veď je to Mapová sieň!

Sem už turisti nechodili. Panelové steny sa tu mohli odklopiť a

za nimi sa ukázali vrstvy máp celého sveta. Odtiaľto riadil Roosevelt chod druhej svetovej vojny. A v tejto miestnosti Clinton priznal, že mal vzťah s Monicou Lewinskou. To posledné si vytisla z hlavy. Najdôležitejšie je, že cez Mapovú sieň sa prechádza do Západného krídla – do časti Bieleho domu, v ktorom pracujú tí skutočne mocní. Ani vo sne by sa nenazdala, že pôjde práve sem.

Predpokladala, že e-maily jej chodia od dajakého podnikavého mladého praktikanta alebo sekretárky, ktorí pracujú v niektorej z bezvýznamnejších kancelárií. Zrejme je to inak.

Idem do Západného krídla…

Príslušník Tajnej služby ju zaviedol až na koniec vykobercovanej chodby a zastal pred dverami, na ktorých nebola nijaká menovka. Zaklopal. Gabrielle sa rozbúchalo srdce.

„Je otvorené," ozvalo sa znútra.

Tajný otvoril dvere a naznačil Gabrielle, aby vstúpila.

Vošla dnu. Závesy boli zatiahnuté a panovalo tam prítmie. Videla nezreteľné obrysy osoby, sediacej za stolom.

„Slečna Asheová?" Hlas vyšiel spoza mračna cigaretového dymu. „Vitajte."

Keď sa Gabrielline oči prispôsobili prítmiu, rozoznala známu tvár a od prekvapenia stuhla. TOTO je teda človek, ktorý mi posiela e-maily?

„Ďakujem, že ste prišli," povedala Marjorie Tenchová chladne.

„Pani… Tenchová?" vyjachtala Gabrielle. Zrazu sa nemohla nadýchnuť.

„Volajte ma Marjorie." Táto škaredá žena vstala a vyfúkla nosom oblak dymu ako drak. „My dve budeme najlepšími priateľkami."

41

Norah Mangorová stála pri šachte vedľa Tollanda, Rachel a Corkyho a dívala sa do čiernej jamy po meteorite. „Mike, si celkom chutný, ale preskakuje ti," vyhlásila. „Nevidím tu nijakú bioluminiscenciu."

Tolland vzápätí oľutoval, že to nenakrútil na video. Kým šiel Corky pozháňať Norah a Minga, bioluminiscencia začala rýchlo slabnúť. O niekoľko minút všetko svetielkovanie zmizlo.

Tolland hodil do vody ďalší kus ľadu, ale nič sa nestalo. Nijaké zazelenanie.

„Kam sa podeli?" spýtal sa Corky.

Tolland to tušil. Bioluminiscencia – jeden z najdômyselnejších obranných mechanizmov v prírode – je prirodzená reakcia planktónu na nebezpečenstvo. Keď planktón vycíti, že ho ide zhltnúť väčší organizmus, začne svetielkovať, dúfajúc, že privábi väčšieho dravca, ktorý odplaší pôvodného útočníka. V tomto prípade sa planktón, ktorý sa dostal do šachty puklinou, zrazu ocitol v sladkovodnom prostredí a v panike začal svetielkovať, lebo sladká voda ho pomaly zabíja. „Myslím, že zahynul."

„Zavraždili ho," vyprskla Norah. „Priplával veľkonočný zajačik a zožral ho."

Corky na ňu zagánil. „Aj ja som videl to svetielkovanie, Norah."

„Predtým, alebo potom, ako si zobral LSD?"

„Prečo by sme si vymýšľali?"

„Lebo chlapi sú už raz takí."

„Áno, pokiaľ ide o spávanie s inými ženami, ale nikdy o svetielkujúcom planktóne."

Tolland vzdychol. „Norah, ty, samozrejme, vieš, že v moriach pod ľadom žije planktón.“

„Mike, nemusíš ma poúčať o mojom odbore,“ naježila sa Norah. „Aby si vedel, pod arktickými ľadovými šelfmi existujú dve stovky druhov rozsievok. Štrnásť druhov autotrofných drobných bičíkovcov, dvadsať heterotrofných bičíkovcov, štyridsať heterotrofných obrneniek a niekoľko mnohobunkovcov, vrátane mnohoštetinavcov, rôznonôžok, veslonôžok, pancieroviek a rýb. Nejaké otázky?“

Tolland sa zamračil. „O arktickej faune toho vieš viac ako ja a súhlasíš so mnou, že pod nami je veľa života. Prečo si teda taká skeptická, pokiaľ ide o to, že sme videli svetielkujúci planktón?“

„Preto, Mike, lebo táto šachta je uzavretá. Je to uzavreté sladkovodné prostredie. Nijaký morský planktón sa sem nemôže dostať!“

„Voda, ktorú som olizol, bola slaná,“ namietol Tolland. „Veľmi slabučko, ale bola slaná. Dajako sem preniká.“

„Jasné,“ povedala Norah skepticky. „Ochutnal si soľ. Olizol si rukáv svojej starej prepotenej bundy a z toho si vyvodil záver, že hustota, zmeraná OSPH, a všetkých pätnásť nezávisle odobratých ľadových jadier – že to všetko je nepresné.“

Tolland k nej na dôkaz vystrel mokrý rukáv svojej bundy.

„Mike, tvoje handry nebudem olizovať.“ Pozrela do šachty. „Môžem sa ťa spýtať, prečo sa stáda toho údajného planktónu rozhodli vplávať do tej údajnej pukliny?“

„Teplo?“ nahodil Tolland. „Teplo vábi veľa morských tvorov. Keď sme vyťahovali meteorit, zahriali sme ho. Planktón možno inštinktívne ťahalo k dočasne teplejšiemu prostrediu v šachte.“

Corky prikývol. „Znie to logicky.“

„Logicky?“ Norah prevrátila oči. „Na cenami ovešaného astrofyzika a svetoznámeho oceánografa ste obaja dosť

obmedzení, ak chcete vedieť. Zišlo vám na um, že aj keby existovala puklina – a ručím za to, že neexistuje –, je fyzicky nemožné, aby do tejto šachty prenikla morská voda?“ Pohŕdavo si oboch premerala.

„Ale, Norah…“ začal Corky.

„Páni! Stojíme tu nad morskou hladinou.“ Dupla na ľad. „Už vám zapaľuje? Táto ľadová platňa trčí tridsať metrov nad morom. Možno si pamätáte na ten veľký útes na konci tohto šelfu. Sme vyššie ako oceán. Keby do tejto šachty viedla puklina, voda by z nej tiekla von, nie do nej. Volá sa to gravitácia.“

Tolland a Corky na seba pozreli.

„Doriti!“ zahrešil Corky. „Na to som nepomyslel.“

Norah ukázala na šachtu plnú vody. „Možno ste si všimli aj to, že hladina vody sa nemení.“

Tolland sa cítil ako hlupák. Norah mala pravdu. Keby tam bola puklina, voda by tiekla von, nie dnu. Dlho mlčky stál a rozmýšľal, čo ďalej.

„Tak dobre,“ vzdychol. „Teória o pukline je očividne nezmyselná. Ale bioluminiscenciu sme vo vode videli. Z toho vyplýva jediný záver – že toto prostredie nie je uzavreté. Uvedomujem si, že tvoje údaje o veku ľadu vychádzajú z predpokladu, že ľadovec je kompaktný blok, ale…“

„Z predpokladu?“ Norah už bola skutočne rozčúlená. „Nezabúdaj, že to neboli len moje údaje. Na rovnaké prišla NASA. My všetci sme potvrdili, že tento ľadovec je kompaktný. Nijaké pukliny.“

Tolland sa zadíval cez habisféru na dav zhromaždený v tlačovej zóne. „Myslím, že nech už je vo veci hocičo, mali by sme o tom informovať riaditeľa a…“

„Kraviny!“ zahučala Norah. „Vravím ti, že táto ľadovcová platňa je nedotknutá. Nemienim si dať spochybňovať svoje vzorky

olizovaním soli a bláznivými halucináciami.“ Po čosi sa rozbehla k neďalekej zóne, kde bol uložený materiál. „Odoberiem vzorku vody, ako sa patrí, a dokážem vám, že neobsahuje nijaký planktón, žijúci v slanej vode – či už živý, alebo mŕtvy!“

Rachel a ostatní pozorovali Norah, ktorá sterilnou pipetou na šnúrke nabrala z roztopenej vody vzorku. Trocha z nej nakvapkala do maličkého prístroja, ktorý pripomínal miniatúrny teleskop. Potom priložila oko k okuláru a nasmerovala prístroj k svetlu, prenikajúcemu z druhej strany habisféry. Vzápätí zahrešila.

„Kristepane!“ Potriasla prístrojom a pozrela sa znova. „Dočerta! S týmto refkraktometrom musí niečo byť!“

„Slaná voda?“ potešil sa Corky.

Norah sa zamračila. „Čiastočne. Registruje trojpercentnú slanosť – čo je absolútne vylúčené. Tento ľadovec je balík snehu. Čistá sladká voda. Nemala by tu byť nijaká soľ.“ Odniesla vzorku k mikroskopu a preskúmala ju. Zastonala.

„Planktón?“ spýtal sa Tolland.

„G. polyhedra,“ odvetila vážnym hlasom. „Je to jeden z druhov planktónu, ktorý my glaciológovia bežne nachádzame v moriach pod ľadovými šelfmi.“ Vrhla pohľad na Tollanda. „Je už mŕtvy. V prostredí s trojpercentnou slanosťou neprežil dlho.“

Všetci štyria stáli mlčky pri hlbokej šachte.

Rachel sa zamyslela, aké dôsledky môže mať tento paradox pre celý objav. Táto dilema sa zdala bezvýznamná v porovnaní s celkovým významom meteoritu, no ako spravodajská analytička už zažila, že celé teórie sa zrútili aj na menších zádrhoch.

„Čo sa to tam robí?“ zahrmel hlboký hlas.

Všetci sa obzreli. Z prítmia sa vynorila medvedia postava riaditeľa NASA.

„Menšia nejasnosť s vodou v šachte,“ povedal Tolland. „Práve

to riešime.“

„Norahine údaje o ľade sú zbabrané,“ ozval sa Corky takmer radostne.

„Daj sa vypchať,“ šepla mu Norah.

Riaditeľ pri nich zastal, vraštiac husté obočie. „Čo je s nimi?“

Z Tollanda sa vydral neistý vzdych. „Voda v šachte vykazuje trojpercentnú slanosť, čo odporuje glaciologickej správe, že meteorit ležal v nedotknutom sladkovodnom ľadovci.“ Odmlčal sa. „Objavil sa aj planktón.“

Ekstrom sa zatváril zlostne. „To je nemožné. V tomto ľadovci nie sú nijaké pukliny. Potvrdili to skeny OSPH. Tento meteorit bol uzavretý v celistvom ľadovom bloku.“

Rachel vedela, že Ekstrom má pravdu. Podľa skenov NASA, ktorými merali hustotu, bola ľadová platňa pevná ako skala. Na všetky strany okolo meteoritu sa ťahali stovky metrov zamrznutého ľadovca. Nijaké trhliny. No keď si Rachel predstavila, ako skenovali hustotu, zišla jej na um zvláštna myšlienka…

„Okrem toho celistvosť ľadovca potvrdili aj ľadové jadrá doktorky Mangorovej,“ vyhlásil Ekstrom.

„Presne tak!“ povedala Norah a hodila na stôl refkraktometer. „Dvojité potvrdenie. V ľade nie sú nijaké zlomové línie. Z čoho vyplýva, že nevieme, ako vysvetliť soľ a planktón.“

„Jedna možnosť predsa len existuje,“ prehovorila Rachel. Prekvapila ju smelosť vlastného hlasu. Tento okamžitý nápad sa zrodil z tej najprekvapujúcejšej spomienky.

Upreli sa na ňu všetky zraky s očividnou skepsou.

Rachel sa usmiala. „Pre prítomnosť soli a planktónu existuje celkom logické vysvetlenie.“ Vrhla na Tollanda ironický pohľad. „Úprimne povediac, Mike, prekvapuje ma, že ste na to neprišli.“

42

„Planktón zamrznutý v ľadovci?“ Nezdalo sa, že by Corky Marlinson zhltol Rachelino vysvetlenie. „Nerád by som vám pokazil výstup, ale keď živé tvory zamrznú, zvyčajne zahynú. A tieto malé potvory na nás svetielkovali, nie?“

„Môže mať pravdu,“ ozval sa Tolland a obdaril Rachel obdivným pohľadom. „Existuje celý rad druhov, ktoré reagujú bezvedomým stavom, keď si to prostredie vyžaduje. Týmto úkazom som sa zaoberal v jednej časti svojho seriálu.“

Rachel prikývla. „Ukázali ste severskú šťuku, ktorá v jazerách zamŕza a musí vyčkať do odmäku, aby mohla odplávať. Hovorili ste aj o mikroorganizmoch, ktoré sa volajú vodné medvede. V púšti sa absolútne dehydrujú a ostanú v tomto stave celé desaťročia, kým znova nenaprší. Potom zasa napučia.“

Tolland sa zasmial. „Takže vy naozaj pozeráte moju reláciu?“

Rachel trocha rozpačito pokrčila plecami.

„A čo tým chcete povedať, slečna Sextonová?“ spýtala sa Norah.

„Chce tým povedať to, čo mi malo svitnúť hneď,“ odpovedal za ňu Tolland. „A to, že jeden z druhov, spomínaných v tej relácii, je druh planktónu, ktorý každú zimu zamŕza v polárnej ľadovej čiapke, prezimuje v ľade, a keď sa v lete čiapka stenčí, odpláva.“ Odmlčal sa. „Druhy, ktoré som predstavil v programe, neboli, pravda, bioluminiscenčné, aké sme videli tu, ale možno sme sa stretli s rovnakým prípadom.“

Rachel pokračovala, potešená, že jej nápad našiel u Tollanda takú priaznivú odozvu. „Zamrznutý planktón môže vysvetľovať všetko, čo tu vidíme. Niekedy v minulosti sa mohli v ľadovci

vytvoriť trhliny, natiekla do nich slaná voda, bohatá na planktón, a potom to znova zamrzlo. Čo ak boli v tomto ľadovci zamrznuté kapsy slanej vody? Zamrznutá slaná voda, obsahujúca zamrznutý planktón? Predstavme si, že pri dvíhaní cez ľad zahriaty meteorit prešiel cez takú zamrznutú kapsu. Ľad zo slanej vody by sa roztopil, planktón by sa prebudil z hibernácie a mali by sme v sladkej vode malú prímes slanej vody.“

„Och, Bože dobrý!“ Norah sa chytila za hlavu. „Zrazu sú z vás všetkých glaciológovia!“

Aj Corky sa tváril skepticky. „Nezaznamenal by OSPH pri skenovaní kapsy slaného ľadu? Veď slaný a sladký ľad majú rozdielne hustoty.“

„Ledva sa líšia,“ povedala Rachel.

„Štyri percentá je podstatný rozdiel,“ povedala Norah.

„Áno, v laboratóriu,“ odvetila Rachel. „Lenže OSPH skenuje z výšky dvesto kilometrov. Počítače boli nastavené na rozlišovanie medzi očividnými vecami – ľadom a ľadovými priehlbinami, žulou a pieskovcom.“ Obrátila sa k riaditeľovi. „Predpokladám správne, že keď OSPH meria z kozmu hustotu, podľa všetkého nerozlišuje medzi slaným a sladkovodným ľadom?“

Riaditeľ prikývol. „Správne. Štvorpercentný rozdiel je pod prahom rozlišovacej schopnosti OSPH. Družica by videla slaný a sladkovodný ľad rovnako.“

Tollanda to očividne zaujalo. „To by vysvetľovalo statickú hladinu v šachte.“ Pozrel na Norah. „Povedala si, že druh planktónu, ktorý si našla v šachte, sa volá…“

„G. polyhedra,“ povedala Norah. „A teraz si kladieš otázku, či je G. polyhedra schopná hibernovať v ľade, nie? Poteší ťa, keď ti poviem, že odpoveď znie áno. Jednoznačne. G. polyhedra sa nachádza v ľadových šelfoch v celých mračnách, je schopná bioluminiscencie a môže hibernovať v ľade. Ešte nejaké otázky?“

Všetci si vymenili pohľady. V Norahinom tóne sa jasne skrývalo ešte dajaké „ale“ – a predsa práve potvrdila Rachelinu teóriu.

„Takže hovoríš, že je to možné, však?“ trúfol si Tolland. „Má táto teória hlavu a pätu?“

„Pravdaže, ak si totálne retardovaný,“ odvrkla Norah.

„Ako prosím?“ zatiahla Rachel urazene.

Norah Mangorová jej uprene pozrela do očí. „Predpokladám, že vo vašom odvetví môžu byť nedostatočné znalosti nebezpečné. Verte mi, že to isté platí aj pre glaciológiu.“ Všetkých štyroch si premerala. „Dovoľte mi, aby som vám to raz a navždy objasnila. Zamrznuté kapsy ľadu zo slanej vody, ako spomenula slečna Sextonová, sa vyskytujú. Glaciológovia ich volajú škáry. Tieto škáry však nemajú tvar kapsy slanej vody, ale je to husto rozvetvená sieť slaného ľadu, ktorého vlákna sú hrubé asi ako ľudský vlas. Meteorit by musel prejsť cez pekelne hustú sieť škár, aby sa uvoľnilo dosť vody na vytvorenie trojpercentnej zmesi v takej hlbokej šachte.“

Ekstrom prižmúril oči. „Tak je to možné, alebo nie?“

„Úplne vylúčené,“ odvetila Norah jednoznačne. „Absolútne. Pri svojich vrtoch by som bola na kapsy slaného ľadu narazila.“

„Ľadové jadrá sa odoberajú na náhodných miestach, nie?“ nadhodila Rachel. „Existuje možnosť, že vrty mohli nepríjemnou zhodou okolnosti minúť kapsy morského ľadu?“

„Vŕtala som rovno nad meteoritom. A potom som odobrala celý rad jadier len niekoľko metrov z každej strany. Lepšie sa to nedá.“

„Len som sa pýtala.“

„Čisto teoreticky,“ pokračovala Norah. „Škáry slaného ľadu sa vyskytujú len v sezónnom ľade – to je ľad, ktorý sa tvorí a roztápa každý rok. Milneho ľadový šelf je stály ľad – ľad, ktorý sa tvorí vo

vrchoch a drží sa, kým sa nepresunie do štiepnej zóny a nespadne do mora. Náš malý záhadný úkaz by sa síce dal príhodne vysvetliť zamrznutým planktónom, ale ručím vám za to, že v tomto ľadovci sa nijaké skryté siete zamrznutého planktónu nevyskytujú.“

V skupinke sa rozhostilo ticho.

Rachelina myseľ, vycvičená na systematickú analýzu údajov, sa s týmto jednoznačným zavrhnutím nechcela zmieriť. Inštinktívne tušila, že prítomnosť zamrznutého planktónu v ľadovci, na ktorom stoja, by bola najjednoduchším riešením tejto hádanky. Zákon o ekonomike myslenia, dumala. Inštruktori v NRA jej ho vtĺkli až do podvedomia. Ak existujú viaceré vysvetlenia, správne je zvyčajne to najjednoduchšie.

Povesť Norah Mangorovej by citeľne utrpela, keby jej závery z ľadových jadier neboli správne, uvažovala. Ktovie, či planktón nevidela aj ona, a teraz jednoducho nezametá stopy, keď si uvedomila, že sa dopustila chyby tvrdením, že ľadovec je kompaktný.

„Viem len toľko, že som práve brífovala celý štáb Bieleho domu a povedala som, že meteorit sa našiel v pôvodnom bloku ľadu a že v ňom ležal bez akéhokoľvek vplyvu zvonka od roku 1716, keď sa odtrhol od slávneho meteoritu, ktorý sa volá Jungersol. Tento fakt sa teraz zdá dosť spochybnený.“

Riaditeľ NASA mlčal a na tvári mal vážny výraz.

Tolland si odkašlal. „Nemôžem inak, ako súhlasiť s Rachel. V šachte bola slaná voda a planktón. Nech je vysvetlenie akékoľvek, šachta zrejme nie je uzavretým prostredím. To nemôžeme povedať.“

Corky sa zamrvil. „Počujte, teraz tu nechcem vystupovať ako astrofyzik, ale keď sa dopustíme chyby v našom odvetví, zvyčajne sa zmýlime o miliardy rokov. Je to naozaj také dôležité, tento maličký planktón plus prímes slanej vody? Myslím to tak, či

dokonalosť ľadu, ktorý obklopoval meteorit, má dajaký vplyv na sám meteorit? Veď máme skameneliny. Ich autentickosť predsa nikto nespochybňuje. Ak sa ukáže, že sme sa dopustili omylu s ľadovými jadrami, kto sa bude o to starať? Prvoradé je to, že sme našli dôkaz života na inej planéte.“

„Je mi to ľúto, pán doktor, ale ako človek, ktorý sa živí analýzou informácií, s vami nemôžem súhlasiť,“ namietla Rachel. „Aj najdrobnejšia nezrovnalosť v tom, čo dnes večer NASA predloží, môže vrhnúť pochybnosť na dôveryhodnosť celého objavu. Vrátane autentickosti skamenelín.“

Corkymu poklesla brada. „Čo to hovoríte? Tie skameneliny sú nevyvrátiteľné!“

„Viem. A viete to vy. Ale ak verejnosť zavetrí, že NASA vedome predložila pochybné údaje o ľade, verte mi, že sa hneď začne zaujímať, v čom ešte klamala.“

Norah sa zablyslo v očiach. „Moje údaje z ľadových vzoriek nie sú pochybné.“ Obrátila sa k riaditeľovi. „Môžem vám dokázať, a to definitívne, že nikde v tomto ľadovom šelfe sa nenachádza ľad zo slanej vody!“

Riaditeľ si ju dlho premeriaval. „Ako?“

Norah načrtla svoj plán. Keď dohovorila, Rachel musela uznať, že je rozumný.

„Bude to stopercentné potvrdenie,“ ubezpečila Norah riaditeľa. „Ak je hocikde v blízkosti šachty jediný mizerný gram slanej vody, uvidíte ho. Na mojom prístroji zasvieti aj zopár kvapiek ako Times Square.“

Riaditeľovo čelo sa pod krátkym vojenským účesom zvraštilo. „Neostáva veľa času. Tlačová konferencia je o niekoľko hodín.“

„Vrátim sa o dvadsať minút.“

„Ako ďaleko na ľadovec musíte vyjsť?“

„Nie ďaleko. Takých dvesto metrov postačí.“

Ekstrom prikývol. „Ste si istá, že je to bezpečné?“

„Vezmem si signálky,“ odvetila Norah. „A pôjde so mnou Mike.“

Mike prudko zdvihol hlavu. „Ja?“

„Samozrejme, že práve ty, Mike! Budeme k sebe pripútaní. V tom šľahajúcom vetre sa mi pár mocných rúk zíde.“

„Ale…“

„Má pravdu,“ povedal riaditeľ a obrátil sa k Tollandovi. „Ak pôjde, nemôže ísť sama. Poslal by som s ňou svojich ľudí, ale úprimne povedané, radšej by som bol, keby tá vec s planktónom ostala medzi nami, kým sa neustálime na tom, či je to problém, alebo nie.“

Tolland neochotne prikývol.

„Aj ja by som chcela ísť,“ ozvala sa Rachel.

Norah sa zvrtla ako kobra. „Už len to by chýbalo!“

„Nuž…“ riaditeľ sa zatváril, akoby mu to práve zišlo na um. „Mal by som lepší pocit, keby sme použili štandardnú štvorčlennú viazaciu konfiguráciu. Ak pôjdete dvaja a Mike sa pokĺzne, neudržíte ho. Vo štvorici je to bezpečnejšie ako vo dvojici.“ Zmĺkol a vrhol pohľad na Corkyho. „To znamená, že vy alebo doktor Ming.“ Rozhliadol sa po habisfére. „Kde je vlastne doktor Ming?“

„Nevidel som ho už dosť dlho,“ odvetil Tolland. „Možno si šiel pospať.“

Ekstrom sa obrátil ku Corkymu. „Pán doktor, nemôžem od vás žiadať, aby ste s nimi šli, ale predsa…“

„No a čo?“ vyskočil Corky. „Všetci tu tak nádherne vychádzame…“

„Nie!“ zvolala Norah. „Vo štvorici to pôjde pomalšie. S Mikeom pôjdeme sami.“

„Nepôjdete sami!“ vyhlásil rezolútne riaditeľ. „Štvorčlenná

konfigurácia má svoje odôvodnenie a my musíme postupovať čo najbezpečnejšie. Posledné, čo potrebujem, je dajaká nehoda pár hodín pred najvýznamnejšou tlačovou konferenciou v dejinách NASA.“

43

Gabrielle Asheová sedela v ťažkom vzduchu kancelárie Marjorie Tenchovej a cítila sa zúfalo neisto. Čo chce so mnou táto žena? Tenchová sa oprela na stoličke za jediným stolom v celej kancelárii a z jej ostrej tváre vyžarovala radosť, keď videla Gabriellin nepokoj.

„Prekáža vám fajčenie?“ spýtala sa, keď vyťukla z balíčka ďalšiu cigaretu.

„Nie,“ zaklamala Gabrielle.

Tenchová si už aj tak pripaľovala. „Vy a váš kandidát ste prejavili počas kampane veľký záujem o NASA.“

„To je pravda,“ odsekla Gabrielle, nezakrývajúc svoj hnev. „Vďaka istému tvorivému povzbudeniu. Rada by som počula vysvetlenie.“

Tenchová nevinne našpúlila pery. „Chcete vedieť, prečo vám posielam e-mailovú muníciu pre vaše útoky na NASA?“

„Informácie, ktoré mi posielate, škodia vášmu prezidentovi.“

„Áno – z krátkodobého hľadiska.“

Gabrielle sa pri zlovestnom tóne jej hlasu zachvela. „Čo to má znamenať?“

„Uvoľníte sa, Gabrielle. Moje e-maily na veciach veľa nezmenili. Senátor Sexton bil do NASA už dávno predtým, ako som do hry vstúpila ja. Ja som mu len pomohla vyjasniť, čo chce povedať. Zdefinitívniť jeho pozíciu.“

„Zdefinitívniť jeho pozíciu?“

„Presne tak.“ Tenchová sa usmiala a v úsmeve odhalila fľakaté zuby. „Musím povedať, že dnes popoludní sa mu to v CNN nadmieru podarilo.“

Gabrielle si spomenula na Tenchovej otázku, ktorá „trhala čiaru“. Áno, zasadil by som sa za zrušenie NASA. Sexton sa dal zahnať do kúta, ale z ošemetnej situácie sa dostal mocným drajvom. Bol to správny ťah. Alebo nie? Z Tenchovej spokojného výrazu Gabrielle vycítila, že je tu čosi, o čom nevie.

Tenchová zrazu vstala a jej štíhla postava dominovala preplnenej miestnosti. S cigaretou v ústach prešla k sejfu v stene, vytiahla odtiaľ hrubú obálku, vrátila sa k stolu a sadla si.

Gabrielle z tej vydutej obálky nespúšťala zrak. Tenchová sa usmiala, pohrávajúc sa s obálkou ako hráč pokeru, ktorý má v ruke najvyššiu postupku. Ožltnutými prstami frčkla do jej rohu a potom po nej škrabkala, čo vyvolávalo nepríjemný zvuk. Navidomoči sa v tomto napätí vyžívala.

Gabrielle vedela, že je to iba jej zlé svedomie, no v prvej chvíli jej zišlo na um, že v obálke je dajaký dôkaz o jej sexuálnej neprezieravosti so senátorom. Smiešne, zahnala túto obavu. Došlo k tomu po pracovnom čase v Sextonovej zamknutej senátorskej pracovni. Nehovoriac o tom, že keby o tom mal Biely dom dajaké dôkazy, už by s nimi vyrukoval na verejnosť.

Môžu niečo tušiť, ale dôkazy nemajú, ubezpečovala sa.

Tenchová zahasila cigaretu. „Slečna Asheová, či už o tom viete, alebo nie, ocitli ste sa uprostred boja, ktorý zúri vo washingtonskom zákulisí od roku 1996.“

Taký úvodný gambit Gabrielle rozhodne neočakávala. „Ako prosím?“

Tenchová si zapálila ďalšiu cigaretu. Jej tenké pery sa okolo nej ovinuli a konček červeno zažiaril. „Čo viete o Zákone o komercializácii vesmíru?“

Gabrielle o ňom nikdy nepočula. Pokrčila plecami. Nič jej to nehovorilo.

„Naozaj?“ zatiahla Tenchová. „To ma prekvapuje, keď

uvážime postoje vášho kandidáta. S návrhom Zákona o komercializácii vesmíru prišiel ešte roku 1996 senátor Walker. V podstate vychádza z toho, že NASA neurobila od vyslania človeka na Mesiac nič poriadne. Navrhuje privatizáciu NASA tak, že by sa jej časti rozpredali súkromným firmám, zameraným na vesmír. Systém voľného trhu by umožnil efektívnejší výskum vesmíru a odpadlo by bremeno, ktoré NASA kladie na plecia daňových poplatníkov.“

Gabrielle počula, že kritici NASA navrhujú privatizáciu ako riešenie ťažkostí NASA, ale nevedela, že to dospelo až do štádia návrhu zákona.

„Tento zákon už štyri razy predložili do Kongresu,“ pokračovala Tenchová. „Je podobný ako zákony, ktorými sa úspešne privatizovali priemyselné odvetvia, napríklad výroba uránu. Kongres ho štyri razy schválil, ale Biely dom ho, chvalabohu, zakaždým vetoval. Zachary Herney ho musel vetovať už dva razy.“

„A čo tým chcete povedať?“

„Chcem tým povedať, že senátor Sexton sa zaň určite postaví, ak sa stane prezidentom. Mám dôvody predpokladať, že pri prvej príležitosti bez rozpakov rozpredá NASA záujemcom z podnikateľskej sféry. Slovom, váš kandidát uprednostní privatizáciu pred dolármi daňových poplatníkov na vesmír.“

„Pokiaľ viem, senátor nikdy verejne nezaujal stanovisko k Zákonu o privatizácii vesmíru.“

„To je pravda. No keďže poznám jeho politiku, predpokladám, že by vás neprekvapilo, keby ho podporil.“

„Systém voľného trhu je efektívnejší.“

„Áno, to je pravda.“ Tenchová sa na ňu uprene dívala. „Privatizácia NASA je však odporný zámer a existujú nespočetné dôvody, prečo ju Biely dom zakaždým zniesol zo sveta.“

„Argumenty proti privatizácii vesmíru som počula a chápem vaše obavy,“ povedala Gabrielle.

„Naozaj?“ Tenchová sa k nej naklonila. „A ktoré argumenty ste počuli?“

Gabrielle sa nepokojne zamrvila. „Nuž, bežné akademické obavy – tá najbežnejšia, že ak NASA sprivatizujeme, úsilie o získanie vedeckých poznatkov o vesmíre rýchlo ustúpi podujatiam, ktoré sľubujú zisk.“

„To je pravda. Vesmírny výskum bude v mihu mŕtvy. Súkromné spoločnosti prestanú vynakladať peniaze na štúdium vesmíru a začnú ťažiť na asteroidoch, stavať vo vesmíre hotely, ponúkať vypúšťanie komerčných družíc. Prečo by sa súkromné spoločnosti zaťažovali výskumom počiatkov nášho vesmíru, keď by ich to stálo miliardy dolárov a finančná návratnosť nikde nijaká?“

„Lenže to by sa nestalo,“ namietla Gabrielle. „Možno predsa založiť národnú nadáciu pre výskum vesmíru a tá by financovala vedecké úlohy.“

„Taký systém už máme. Volá sa NASA.“

Gabrielle zmĺkla.

„To, že by veda v súboji so ziskami prehrala, je vedľajšia otázka,“ pokračovala Tenchová. „Sotva zaváži v porovnaní s chaosom, ktorý by zavládol, keby sme dali súkromnému sektoru voľnú ruku vo vesmíre. Znova by nastal Divoký západ. Priekopníci by si kolíkovali na Mesiaci a na asteroidoch pozemky a silou si ich chránili. Firmy by si platili neónové reklamné billboardy, ktoré by blikali na nočnej oblohe. O takých žiadostiach som už počula. Videla som žiadosti vesmírnych hotelov a všelijakých turistických atrakcií o akcie, ktorých súčasťou by bolo vypúšťanie ich odpadkov do kozmu, čím by vznikali na obežnej dráhe smetiská. A včera som dokonca čítala návrh istej firmy,

ktorá chce vypúšťať zosnulých na obežnú dráhu a premeniť tak vesmír na mauzóleum. Viete si predstaviť, že by sa telekomunikačné družice zrážali s mŕtvymi telami? Minulý týždeň sedel v tejto kancelárii istý miliardár a generálny riaditeľ, ktorý chce pritiahnuť bližšie k Zemi pole asteroidov a ťažiť na nich vzácne minerály. Musela som tomu chlapovi pripomenúť, že ak pritiahneme asteroidy bližšie, hrozí riziko globálnej katastrofy! Môžem vás ubezpečiť, slečna Asheová, že ak tento zákon prejde, davy, ktoré sa vrhnú na vesmír, sa nebudú skladať z raketových vedcov. Budú to podnikatelia s hlbokými vreckami a plytkými mozgami.“

„To sú presvedčivé argumenty,“ súhlasila Gabrielle. „Som si istá, že senátor by tieto otázky starostlivo zvažoval, keby sa mal k takému zákonu vysloviť. Môžem sa vás však spýtať, čo to má spoločné so mnou?“

Tenchová prižmúrila nad cigaretou oči. „Veľa ľudí môže na vesmíre zarobiť veľa peňazí a narastá tlak politickej loby za odstránenie všetkých obmedzení a otvorenie stavidiel. Jedinou bariérou proti privatizácii, proti úplnej anarchii vo vesmíre, ostáva prezidentské právo veta.“

„Potom musím Zacha Herneyho za vetovanie pochváliť.“

„Obávam sa, že váš kandidát si nebude počínať tak prezieravo, ak ho zvolia.“

„Znova opakujem, že senátor starostlivo zváži všetky otázky, ak sa niekedy dostane do pozície, v ktorej sa bude musieť k zákonu vysloviť.“

Tenchová nevyzerala, že by ju to presvedčilo. „Viete, koľko vynakladá senátor na reklamy v médiách?“

Táto otázka prišla nečakane. „Tieto čísla sú verejne známe.“

„Vyše tri milióny mesačne.“

Gabrielle mykla plecom. „Tak dajako.“ Bolo to pomerne

presné.

„To je veľa peňazí.“

„On má veľa peňazí.“

„Áno, dobre si to premyslel. Alebo skôr, dobre sa oženil.“ Tenchová sa odmlčala a vyfúkla dym. „S Katherine, jeho ženou, je to smutné. Jej smrť ho ťažko zasiahla.“ Nasledovalo smutné vzdychnutie, očividne predstierané. „Nezomrela až tak dávno, však?“

„Prejdite k veci, lebo odídem.“

Tenchová zakašlala, div že jej nevytrhlo pľúca, a načiahla sa za hrubou obálkou. Vytiahla z nej hŕbku zopnutých papierov a podala ich Gabrielle. „Sextonove finančné výkazy.“

Gabrielle sa do nich prekvapene zahĺbila. Boli to výkazy z niekoľkých rokov. Do Sextonových súkromných transakcií síce nebola zasvätená, ale čosi jej hovorilo, že tieto výkazy sú autentické – bankové výpisy, kontá kreditných kariet, pôžičky, cenné papiere, aktíva v nehnuteľnostiach, dlhy, kapitálové prírastky, straty. „To všetko má súkromnú povahu. Odkiaľ to máte?“

„Do môjho zdroja vás nič. No ak si tie čísla preštudujete, zistíte, že senátor nemá toľko peňazí, koľko momentálne míňa. Po Katherininej smrti premrhal veľkú časť jej dedičstva na zlé investície, osobné pohodlie a finančne si zabezpečil víťazstvo v primárkach. Pred šiestimi mesiacmi sa váš kandidát ocitol na mizine.“

Tenchová blufuje, pomyslela si Gabrielle. Ak je Sexton na mizine, v nijakom prípade sa tak nespráva. Každý týždeň si kupuje čoraz dlhší reklamný čas.

„Váš kandidát momentálne míňa štyri razy viac ako prezident,“ dodala Tenchová. „A nemá nijaké svoje peniaze.“

„Dostávame financie od darcov.“

„Áno, a niektoré z nich legálne.“

Gabrielle prudko zdvihla hlavu. „Prosím?“

Tenchová sa naklonila ponad stôl a Gabrielle zacítila jej nikotínový dych. „Gabrielle, položím vám jednu otázku a prosím vás, aby ste si dobre rozmysleli, čo odpoviete. Od odpovede môže závisieť, či prežijete niekoľko najbližších rokov vo väzení, alebo nie. Viete o tom, že senátor Sexton prijíma v kampani obrovské úplatky od firiem, zameraných na vesmír, ktoré môžu privatizáciou NASA získať miliardy?“

Gabrielle vyvalila oči. „To je absurdné obvinenie!“

„Chcete povedať, že o týchto aktivitách neviete?“

„Chcem povedať, že by som vedela o tom, keby senátor prijímal úplatky v rozsahu, o akom hovoríte.“

Tenchová sa chladne usmiala. „Gabrielle, viem, že senátor Sexton sa s vami podelil o mnohé, čo sa týka jeho osoby, ale ubezpečujem vás, že existuje veľa vecí, ktoré o ňom neviete.“

Gabrielle vstala. „Skončili sme.“

„Naopak,“ povedala Tenchová, vybrala, čo ostalo v obálke, a rozložila to na stole. „Práve začíname.“

44

Rachel Sextonová sa cítila ako astronaut, keď si v „prípravovni“ habisféry navliekala mikroklimatický odev NASA Mark IX. Čierna jednodielna kombinéza s kapucňou sa podobala nafukovaciemu potápačskému skafandru. Bola dvojvrstvová, s penovou pamäťovou vrstvou, vybavená kanálikmi, do ktorých sa napumpoval hustý gél. Ten pomáhal človeku udržiavať telesnú teplotu v horúcom i chladnom prostredí.

Keď si Rachel naťahovala na hlavu tesnú kapucňu, zrak jej padol na riaditeľa NASA. Zjavil sa pri vchode ako mĺkvy strážca, očividne nespokojný, že treba podniknúť túto malú výpravu.

Vystrojovala ich Norah Mangorová, ktorá si pritom nespisovne hundrala. „Tu máš jednu pre mimoriadne vypasených,“ povedala a hodila kombinézu Corkymu.

Tolland už bol napoly vo svojej.

Keď sa Rachel pozapínala, Norah jej pripojila na kohútik na boku prívodnú hadičku, ktorá viedla zo strieborného kanistra, pripomínajúceho potápačskú kyslíkovú bombu.

„Nadýchnite sa,“ povedala a otvorila kohútik.

Rachel začula syčanie a cítila, že do kombinézy prúdi gél. Pamäťová pena sa roztiahla a kombinéza ju pevne obopla, tlačiac na jej odev. Bol to podobný pocit, ako keby strčila pod vodu ruku v gumovej rukavici. Keď sa jej okolo hlavy nafúkla kapucňa, pritlačila jej uši a všetky zvuky doliehali tlmene. Som ako v kukle.

„Najlepšie na kombinéze Mark IX sú jej vypchávky,“ povedala Norah. „Môžete spadnúť na zadok a nič nepocítite.“

Rachel tomu verila. Cítila sa ako obalená matracom.

Norah jej podala viacero nástrojov – čakan na ľad, lanové

spinky a karabínky, ktoré pripla Rachel na opasok.

„To všetko?“ spýtala sa Rachel. „Na dvesto metrov?“

Norah prižmúrila oči. „Chcete ísť, alebo nie?“

Tolland na Rachel povzbudivo kývol hlavou. „Norah je len opatrná.“

Corky sa pripojil na kanister a nafúkol si kombinézu. Zatváril sa pobavene. „Cítim sa ako v obrovskom prezervatíve.“

Norah znechutene vzdychla. „Ty už o tom vieš, ty panic!“

Tolland si sadol vedľa Rachel. Trocha sa na ňu usmial, keď si obúvala masívne čižmy a zakladala na ne mačky. „Naozaj chcete ísť?“ V pohľade sa mu zračila starostlivosť, ktorá jej bola sympatická.

Dúfala, že statočným prikývnutím zakryje narastajúcu úzkosť. Dvesto metrov… to nie je ďaleko. „No vidíte. A nazdávali ste sa, že dobrodružstvo nájdete len na širom mori.“

Tolland sa zasmial a aj on si založil mačky. „Vodu v tekutom stave mám oveľa radšej ako jej zamrznutú podobu.“

„Ja som nikdy nemala rada ani jedno, ani druhé,“ povedala Rachel. „Ako decko som sa preborila cez ľad. Odvtedy ma voda znervózňuje.“

Tolland ju obdaril účastným pohľadom. „To je mi ľúto. Keď tu skončíme, musíte ma navštíviť na Goyi. Sľubujem vám, že názor na vodu zmeníte.“

Toto pozvanie ju prekvapilo. Goya bola Tollandova výskumná loď – známa jednak zo svojej úlohy v Úžasnom mori a jednak tým, že mala čudesný tvar. Jej návšteva sa neobíde bez strachu, ale odmietnuť ju asi nebude môcť.

„Momentálne kotví dvadsať kilometrov od pobrežia New Jersey,“ povedal Tolland, zápasiac so spinkami na mačkách.

„V takých všedných končinách?“

„Práve naopak. Atlantické pobrežie je čosi neuveriteľné. Práve

sme sa pripravovali na nakrúcanie nového dokumentu, keď ma tak bezočivo vyrušil prezident.“

Rachel sa rozosmiala. „Dokumentu o čom?“

„Témou mala byť Sphyrna mokarran a megavírenie.“

Rachela sa zamračila. „Ešteže som sa spýtala.“

Tolland si napokon pripevnil mačky a zdvihol hlavu. „Vážne. Budem tam filmovať asi dva týždne. Washington nie je tak ďaleko od jerseyského pobrežia. Keď sa vrátite domov, príďte. Zbytočne by ste sa báli do konca života vody. Moja posádka vás privíta červeným kobercom.“

Rozľahol sa Norahin hlas. „Tak ideme, alebo mám vám dvom priniesť sviečky a šampanské?“

45

Gabrielle Asheová nemala potuchy, čo si myslieť o dokumentoch, ktoré pred ňou ležali rozložené na Marjorinom stole. Boli tam fotokópie listov, faxov, prepisy telefonických hovorov a to všetko svedčilo o tom, že senátor Sexton vedie tajný dialóg so súkromnými vesmírnymi firmami.

Tenchová potisla ku Gabrielle zopár zrnitých čiernobielych fotografií. „Predpokladám, že je to pre vás novinka."

Gabrielle sa na ne zadívala. Na prvom zábere skrytou kamerou senátor Sexton vystupoval z taxíka v akomsi podzemnom parkovisku. Sexton nikdy nechodí taxíkom. Gabrielle pozrela na druhý záber – bolo to telefoto Sextona, nastupujúceho do bieleho zaparkovaného minivanu. Dnu ho čakal akýsi starý muž.

„Kto je to?" spýtala sa Gabrielle s podozrením, že môže ísť o falzifikáty.

„Veľké zviera z SFF."

Gabrielle zapochybovala. „Space Frontier Foundation?"

SFF bola akýmsi „združením" súkromných firiem, zameraných na vesmír. Združovala výrobcov, podnikateľov, finančníkov – všetky súkromné podniky, ktoré chceli preniknúť do kozmu. Voči NASA vystupovali kriticky, tvrdili, že americký vesmírny program využíva neetické praktiky, aby zabránil súkromným spoločnostiam púšťať sa do vesmírnych projektov.

„SFF dnes predstavuje vyše stovky veľkých spoločností," pokračovala Tenchová. „Niektoré sú veľmi bohaté a nevedia sa dočkať schválenia Zákona o komercializácii vesmíru."

Gabrielle sa nad tým zamyslela. SFF zo zrejmých dôvodov výrazne podporovala Sextonovu kampaň, ale senátor si dával

pozor, aby s ňou neprišiel do bližšieho kontaktu, lebo používala kontroverzné lobistické praktiky. Nedávno uverejnila prudký výpad proti NASA, v ktorom ju obviňovala, že v skutočnosti má na vesmír „protizákonný monopol“, lebo môže fungovať pri finančnej strate, ale napriek tomu naďalej existuje, čo predstavuje nekalú konkurenciu súkromným spoločnostiam. Ako príklad SFF uvádzala, že kedykoľvek potrebuje AT & T vypustiť telekomunikačnú družicu, niekoľko súkromných spoločností jej to ponúka za prijateľných päťdesiat miliónov. Vždy sa do toho však zamieša NASA a ponúkne vypustenie za dvadsaťpäť miliónov, hoci ju to stojí päťnásobne viac! NASA operuje so stratou, a preto môže pevne držať v hrsti vesmír, útočili právnici SFF. A platia to daňoví poplatníci.

„Tieto fotografie dokazujú, že váš kandidát sa tajne stretá s organizáciou, ktorá reprezentuje súkromné firmy, zamerané na vesmír,“ povedala Tenchová. Ukázala na ďalšie dokumenty na stole. „Máme aj interné prípisy SFF, ktoré žiadajú od členských firiem obrovské sumy peňazí – primerané ich majetku. Majú byť prevedené na kontá, ktorými disponuje senátor Sexton. Tieto súkromné vesmírne inštitúcie stavajú na to, že sa stane prezidentom. Z toho mi vychádza, že im prisľúbil podpísať zákon o komercializácií a privatizácii NASA, ak bude zvolený.“

Gabrielle sa zadívala na dokumenty, ešte vždy nepresvedčená. „Mám vám uveriť, že Biely dom má dôkazy, že jeho protivník je zapletený do hlboko nezákonného financovania kampane – a z akéhosi dôvodu to tají?“

„Čomu by ste teda uverili?“

Gabrielle na ňu podmračene pozrela. „Úprimne povedané, ak beriem do úvahy vaše manipulačné schopnosti, logickejšie sa mi zdá, že ma tu zasypávate falošnými dokumentmi a fotografiami, ktoré vyrobil dajaký príčinlivý stážista Bieleho domu na svojom

počítači.“

„Pripúšťam, že je to možné. Ale nie je to pravda.“

„Nie? Tak ako ste sa potom dostali k tým interným firemným dokladom? Prostriedky, potrebné na ukradnutie toľkých dôkazov od toľkých firiem, určite presahujú možnosti Bieleho domu.“

„Máte pravdu. Tieto informácie sme dostali ako dar, o ktorý sme nežiadali.“

To Gabrielle zaskočilo.

„Je to tak,“ povedala Tenchová. „Dostávame ich množstvo. Prezident má veľa mocných politických spojencov, ktorí si želajú, aby zostal v úrade. Nezabúdajte, že váš kandidát navrhuje celoplošné rozpočtové škrty – a mnohé sa týkajú samého Washingtonu. Nijako sa nerozpakuje poukazovať na nafúknutý rozpočet FBI, čím ilustruje nadmerné vyhadzovanie financií zo strany vlády. Vystrelil si aj na Daňovú správu. Nie je vylúčené, že to tam či tam niekoho pošteklilo.“

Gabrielle pochopila. FBI a Daňová správa majú možnosti, ako sa k takým informáciám dostať. Mohli ich potom sami od seba poslať Bielemu domu, aby pomohli prezidentovi k opätovnému zvoleniu. Gabrielle však nemohla uveriť, že by sa senátor Sexton zamočil do nezákonného financovania kampane. „Ak sú tieto informácie pravdivé – o čom hlboko pochybujem –, prečo ste ich doteraz nezverejnili?“ spýtala sa.

„Čo myslíte?“

„Lebo ste ich získali nezákonnou cestou.“

„Nie je dôležité, ako sme ich získali.“

„Ale je. Pri prešetrovaní by boli ako dôkazy neprípustné.“

„Pri akom prešetrovaní? Jednoducho by sme ich pustili novinám a tie by materiál označili ako z ‚dôveryhodného zdroja‘ spolu s fotografiami a dokumentáciou. Sexton by bol vinný, kým by sa nedokázala jeho nevina. Jeho neskrývaný postoj proti NASA

by bol dôkazom, že berie úplatky.“

Gabrielle si uvedomila že je to pravda. „Tak dobre. Prečo ste to teda nepustili novinám?“

„Lebo je to negatívne. Prezident sľúbil, že v tejto kampani nebude vystupovať negatívne, a chce tento sľub dodržať, pokiaľ sa bude dať.“

Aha! No prosím! „Chcete mi povedať, že prezident je taký čestný, že to odmieta zverejniť, lebo ľudia by to mohli pokladať za negatívne?“

„Je to negatívne pre štát. Týka sa to desiatok súkromných firiem, v ktorých pracuje veľa čestných ľudí. Očierňuje to Senát Spojených štátov a zle to pôsobí na celkovú morálku. Nečestní politici ublížia všetkým politikom. Amerika musí dôverovať svojim vodcom. Bolo by z toho nepekné vyšetrovanie a americký senátor a viacerí prominentní predstavitelia vesmírnych inštitúcií by pravdepodobne skončili za mrežami.“

To, čo Tenchová povedala, malo síce logiku, ale Gabrielle napriek tomu o týchto obvineniach pochybovala. „A čo to všetko má spoločné so mnou?“

„Stručne povedané, ak tieto dokumenty pustíme, váš kandidát bude obvinený z nezákonného financovania kampane, príde o kreslo v Senáte a s najväčšou pravdepodobnosťou bude odsúdený.“ Tenchová sa odmlčala. „Ak, pravda…“

Gabrielle postrehla v očiach najbližšej prezidentovej poradkyne hadí záblesk. „Ak čo?“

Tenchová si zhlboka potiahla z cigarety. „Ak sa nerozhodnete, že nám pomôžete vyhnúť sa tomu všetkému.“

Zaľahlo ťažké ticho.

Tenchová si chrapľavo odkašlala. „Počúvajte, Gabrielle. K tomu, že sa vám zdôverujem s týmito nešťastnými informáciami, ma viedli tri dôvody. Po prvé, aby som vám dokázala, že Zach

Herney je slušný človek, ktorý uprednostňuje dobro štátu pred vlastným prospechom. Po druhé, aby ste sa dozvedeli, že váš kandidát nie je taký dôveryhodný, ako si možno myslíte. A po tretie, aby som vás presvedčila, že máte prijať návrh, ktorý vám idem predložiť.“

„A to?“

„Rada by som vám ponúkla možnosť urobiť správny krok. Vlastenecký krok. Či už si to uvedomujete, alebo nie, ste vo výnimočnom postavení, v ktorom môžete Washington uchrániť od všelijakých nepríjemných škandálov. Ak urobíte, o čo vás požiadam, možno by ste mohli dostať miesto v prezidentovom tíme.“

Miesto v prezidentovom tíme? Gabrielle nemohla uveriť vlastným ušiam. „Pani Tenchová, nech máte na mysli čokoľvek, nepáči sa mi, že ma chcete vydierať, balamutiť či prehovárať. Pracujem v senátorovej kampani preto, lebo verím v jeho politiku. Ak má byť toto náznak, akým spôsobom Zach Herney uplatňuje svoj politický vplyv, nemám záujem o nijaké kontakty s ním! Ak máte niečo na senátora Sextona, potom to pusťte tlači. Poviem vám rovno, že to celé pokladám za podvod.“

Tenchová unavene vzdychla. „Gabrielle, nezákonné financovanie kampane vášho kandidáta je fakt. Je mi to ľúto. Viem, že mu dôverujete.“ Stíšila hlas. „Pozrite, ide o toto. S prezidentom to zverejníme, ak budeme musieť, ale bude to nepekné a naberie to veľké rozmery. Do škandálu budú zapletené viaceré veľké americké firmy, ktoré porušujú zákon. Zaplatí za to veľa nevinných ľudí.“ Zhlboka si potiahla a vyfúkla dym. „S prezidentom by sme radi… radi by sme našli iný spôsob, ako zdiskreditovať senátorovu etiku. Spôsob, ktorý je zdržanlivejší… taký, ktorý neublíži nevinným.“ Tenchová položila cigaretu a zopla ruky. „Jednoducho povedané, radi by sme, aby ste verejne

priznali, že ste mali so senátorom pomer.“

Gabrielle celá stŕpla. Tenchová to povedala s absolútnou istotou. Vylúčené. Nemajú dôkaz. Stalo sa to len raz za zamknutými dverami senátorovej pracovne. Tenchová nemá nič. Blufuje. Gabrielle sa usilovala opanoval „Priveľa si domýšľate, pani Tenchová.“

„V čom? Že ste s ním mali pomer? Alebo že svojho kandidáta opustíte?“

„V jednom aj v druhom.“

Tenchová sa krátko usmiala a vstala. „No dobre. Jedno z toho môžeme hneď vybaviť.“ Pristúpila k sejfu v stene a vrátila sa s červeným fasciklom. Bol na ňom znak Bieleho domu. Rozopla sponu, vybrala z neho obálku a jej obsah vysypala na stôl pred Gabrielle.

Keď Gabrielle tie fotografie zbadala, pred očami sa jej rúcala celá jej kariéra.

46

Katabatický vietor pred habisférou, fičiaci po ľadovci, bol celkom iný ako vetry, aké poznal Tolland z morí. Na mori je vietor výsledkom prúdenia a tlakových frontov a prichádza v poryvoch a náporoch. Katabatický vietor je naproti tomu výsledkom čistej fyziky – ťažký studený vzduch sa ženie po zvažujúcom sa ľadovci ako prílivová vlna. Prudší víchor Tolland ešte nezažil. Keby tento vietor fúkal rýchlosťou dvadsať uzlov, bol by snom každého jachtára, ale pri rýchlosti osemdesiat uzlov by sa rýchlo stal zlým snom aj pre ľudí na pevnej zemi. Tolland zistil, že ak sa celou váhou nakloní dozadu, jeho neochabujúci nápor ho poľahky udrží na nohách.

Táto vzdušná rieka znepokojovala Tollanda ešte väčšmi preto, lebo ľadový šelf sa mierne zvažoval a takto smeroval k moru, vzdialenému tri kilometre. Napriek ostrým zubom mačiek Pitbull Rapido sa ho zmocnil nepríjemný pocit, že pri každom chybnom kroku ho môže schytiť víchrica a vliecť ho po nekonečnom ľadovom svahu. Dvojminútový kurz Norah Mangorovej o bezpečnom správaní na ľadovci sa mu teraz zdal povážlivo nedostatočný.

Ľadový čakan Piranha, povedala Norah, keď pri vystrojovaní v habisfére každému pripla na opasok ľahký nástroj v tvare T. Štandardný hrot, banánový hrot, polodutý hrot, kladivo a dláto. Pamätajte si toto – ak sa niekto pošmykne alebo ho schytí poryv vetra, schmatnite čakan jednou rukou hore, druhou za rúčku, vrazte ho banánovým hrotom do ľadu, celou váhou si naň ľahnite a zaprite sa mačkami.

Po týchto povzbudivých slovách Norah každému navliekla

postroj YAK so zaisťovacím lanom. Všetci si nasadili okuliare a vyšli do popoludňajšej tmy.

Po ľadovci sa uberali jedna za druhou štyri postavy. Delilo ich desať metrov zaisťovacieho lana. Na čele kráčala Norah, za ňou Corky, potom Rachel a zadný voj tvoril Tolland.

Keď sa dostali obďaleč od habisféry, Tollanda sa zmocnil nepokoj. V nafúknutom odeve mu síce bolo teplo, ale cítil sa ako ťarbavý astronaut, putujúci po vzdialenej planéte. Mesiac zmizol za hrubými búrkovými mračnami a ľad sa ponoril do nepreniknuteľnej tmy. Katabatický vietor akoby každou minútou silnel. Tolland cítil na chrbte jeho rovnomerný tlak. Keď jastril očami spoza okuliarov, aby v okolí aspoň čo-to rozoznal, svitlo mu, aké nebezpečné sú tieto končiny. Nech už NASA nariadila akékoľvek bezpečnostné opatrenia, Tollanda prekvapilo, že riaditeľ bol ochotný riskovať štyri životy namiesto dvoch. Najmä keď tie dva životy navyše patrili senátorovej dcére a slávnemu astrofyzikovi. Sám pociťoval o Corkyho a Rachel obavy, ale to ho neprekvapovalo. Ako kapitán lode si navykol zodpovedať za ľudí okolo seba.

„Držte sa za mnou!“ skríkla Norah. Jej slová pohltil vietor. „Nech nás vedú sane.“

Norah viezla na alumíniových saniach svoj testovací výstroj. Všetko, čo potrebovala na ľadovci v posledných dňoch – vrátane batérií, signálok a silného reflektora vpredu –, bolo na nich už vopred uložené a prikryté pevnou plachtou z plastu. Sane sa napriek ťažkému nákladu zľahka kĺzali na dlhých rovných saniciach. Aj na tomto ledva badateľnom svahu sa pohybovali samy od seba a Norah ich mierne zadržiavala. Vyzeralo to, akoby celú skupinu viedli.

Tolland vycítil, že vzdialenosť medzi nimi a habisférou sa zväčšuje. Obzrel sa. Neboli od nej ešte ani päťdesiat metrov, no

bledá krivka jej kupoly už celkom zmizla v búrlivej tme.

„Nebojíš sa, že nenájdeš cestu späť?“ skríkol. „Habisféru už ne…“ Jeho slová prerušilo hlasné syčanie signálky, ktorú Norah držala v ruke. Jej červenobiela žiara náhle osvetlila desaťmetrový kruh ľadu. Norah vyhĺbila pätami do snehu jamku a z náveternej strany k nej navŕšila malý ochranný val. Nato zarazila do jamky signálku.

„Chlebové omrvinky!“ skríkla do vetra.

„Aké omrvinky?“ spýtala sa Rachel cloniac si oči pred prudkou žiarou.

„Ako v rozprávke o Jankovi a Marienke,“ zvolala Norah. „Tieto signálky horia hodinu – dosť času, aby sme našli cestu späť.“

Norah po týchto slovách znova vykročila po ľadovci – znova do tmy.

47

Gabrielle Asheová vybehla z kancelárie Marjorie Tenchovej tak prudko, že skoro zrazila z nôh sekretárku. V tom ponížení videla pred sebou iba fotografie – zábery – prepletených rúk a nôh. A extatické tváre.

Nemala potuchy, ako tie fotografie urobili, ale vedela, že sú pravé. Urobili ich v senátorovej pracovni pravdepodobne zhora skrytou kamerou. Boh mi pomôž! Na jednej z nich ležali na Sextonovom stole medzi úradnými spismi.

Marjorie Tenchová ju dohonila pred Mapovou sieňou. V ruke držala červenú obálku s fotografiami. „Z vašej reakcie usudzujem, že sú pravé, však?“ Tvárila sa celkom pobavene. „Dúfam, že vás to presvedčí, že aj ostatné dokumenty sú pravé. Pochádzajú z rovnakého zdroja.“

Gabrielle kráčala po chodbe a mala pocit, že sa jej červená celé telo. Kde je, dočerta, východ?

Tenchová na dlhých nohách s ňou bez problémov držala krok. „Senátor Sexton sa pred svetom zaprisahal, že vy dvaja ste len platonickí spolupracovníci. Jeho televízne vyhlásenie bolo naozaj presvedčivé.“ Ukázala cez plece na svoju kanceláriu. „Keby ste potrebovali osviežiť pamäť, mám v kancelárii aj pásku.“

Gabrielle si nepotrebovala nič osviežovať. Až pridobre sa pamätala na tú tlačovú konferenciu. Sexton to poprel tvrdo, no zároveň precítene.

„Je to veľmi nešťastné,“ povedala Tenchová, ktorá vôbec nevyzerala nešťastne. „Senátor Sexton sa pri tej nehanebnej lži díval Američanom priamo do očí. Verejnosť má právo vedieť. A dozvie sa. O to sa osobne postarám. Otvorené ostáva iba to, akým

spôsobom. Sme presvedčení, že najlepšie by bolo, keby to vyšlo od vás.“

Gabrielle to vyrazilo dych. „Naozaj si myslíte, že priložím pomocnú ruku k lynčovaniu vlastného kandidáta?“

Tenchovej stvrdla tvár. „Chcem k vám byť veľkorysá, Gabrielle. Dávam vám šancu ušetriť všetkým veľa trápnych chvíľ, keď so vztýčenou hlavou poviete pravdu. Stačí podpísané vyhlásenie, v ktorom sa k pomeru priznáte.“

„Čo?“ vyhŕkla Gabrielle.

„Áno. Podpísaným vyhlásením dostaneme do rúk páku, potrebnú na to, aby sme mohli so senátorom vyjednávať potichu a verejnosť ušetrili nechutného škandálu. Moja ponuka je jednoduchá – podpíšete mi vyhlásenie a tie fotografie nikdy neuvidia svetlo sveta.“

„Vy chcete vyhlásenie?“

„Presnejšie, potrebujem miestoprísažné vyhlásenie, ale máme tu notára, ktorý…“

„Vy ste sa zbláznili!“ Gabrielle sa opäť pustila do kroku.

Tenchová vykročila zarovno s ňou. „Senátor Sexton padne tak či onak, Gabrielle, a ja vám ponúkam šancu, aby ste sa z toho dostali bez toho, aby ste si videli holý zadok v ranných novinách!“ povedala už zlostne. „Prezident je slušný človek a nerád by videl tie zábery v novinách. Ak mi dáte to vyhlásenie a priznáte sa k pomeru sama, všetci si zachováme kus dôstojnosti.“

„Ja nie som na predaj.“

„Zato váš kandidát je na predaj. Je to nebezpečný človek a porušuje zákon.“

„On že porušuje zákon? Zákon porušujete vy, keď sa vlámete do kancelárií a protizákonne tam tajne fotografujete! Počuli ste niekedy o Watergate?“

„So získavaním tej špiny nemáme nič spoločné. Tieto

fotografie sú z rovnakého zdroja ako informácie o financovaní kampane zo strany SFF. Vás dvoch niekto veľmi pozorne sleduje.“

Gabrielle prebehla popri stolíku, kde dostala preukaz. Strhla si ho a hodila ho prekvapenému strážcovi. Tenchová jej bola stále v pätách.

„Musíte sa rozhodnúť rýchlo, slečna Asheová,“ povedala, keď sa blížili k východu. „Buď mi prinesiete miestoprísažné vyhlásenie, že ste spali so senátorom, alebo prezident bude nútený dnes večer o ôsmej všetko zverejniť – Sextonove finančné machinácie, vaše spoločné fotografie, všetko. A verte mi, že keď sa verejnosť dozvie, že ste nečinne stáli a nechali Sextona klamať o vašom vzťahu, zhoríte v plameňoch spolu s ním.“

Gabrielle zbadala dvere a zamierila k nim.

„Do ôsmej to chcem mať na stole, Gabrielle. Buďte rozumná.“ Keď vychádzala, Tenchová jej hodila fascikel s fotografiami. „Nechajte si ich, zlatko. Máme ich ešte veľa.“

48

Rachel Sextonová kráčala po ľadovej platni do temnejúcej noci a vo vnútri ju čoraz väčšmi mrazilo. Pred očami jej vírili znepokojujúce obrazy – meteorit, fosforeskujúci planktón, následky, ak sa Norah Mangorová zmýlila pri ľadových jadrách.

Pevný blok sladkovodného ľadu, tvrdila Norah, ktorá im dôrazne pripomenula, že vyvŕtala vzorky po celej oblasti a nad meteoritom. Keby ľadovec obsahoval škáry slanej vody, naplnené planktónom, bola by ich objavila. Alebo nie? Tak či onak, Rachelina intuícia sa stále vracala k najjednoduchšiemu riešeniu.

V tomto ľadovci je zamrznutý planktón.

Po desiatich minútach a štyroch signálkach došli všetci asi do vzdialenosti dvestopäťdesiat metrov od habisféry. Norah z ničoho nič zastala. „Tu je to," povedala ako prútkar, ktorý tajomne vycíti miesto, kde treba vykopať studňu.

Rachel sa obzrela a zadívala sa na svah za nimi. Habisféra už dávno zmizla v nejasnej, mesiacom osvetlenej noci, ale líniu signálok bolo zreteľne vidieť. Najvzdialenejšia žmurkala povzbudivo ako nejasná hviezda. Signálky tvorili celkom rovnú čiaru, akoby lemovali rozjazdovú dráhu. Nevdojak obdivovala Norahinu šikovnosť.

„To je ďalší dôvod, prečo sme nechali sane ísť popredu," zavolala Norah, keď videla, že Rachel obdivuje líniu signálok. „Sanice sú rovné. Keď to necháme na gravitáciu a nezasahujeme, máme zaručené, že pôjdu rovno."

„Pekný trik!" zvolal Tolland do víchrice. „Bodaj by niečo také existovalo na šírom mori."

Ale toto je šíre more, pomyslela si Rachel, keď si predstavila

oceán, ktorý mali pod nohami. Na zlomok sekundy upútal jej pozornosť plameň najvzdialenejšej signálky. Zmizol, akoby popred neho niečo prešlo, a o chvíľočku sa zasa ukázal. Rachel pochytil náhly nepokoj. „Norah," skríkla do vetra, „nevraveli ste, že sú tu ľadové medvede?"

Norah pripravovala poslednú signálku, a buď Rachel nepočula, alebo ju ignorovala.

„Ľadové medvede sa živia tuleňmi," zvolal Tolland. „Ľudí napadnú, len keď vniknú na ich teritórium."

„Ale toto sú končiny, kde žijú, nie?" Rachel si nikdy nevedela zapamätať, na ktorom póle žijú medvede a na ktorom tučniaky.

„Áno," skríkol Tolland späť. „Arktída je pomenovaná po ľadových medveďoch. Arktos je po grécky medveď."

Úžasné. Rachel vrhala nervózne pohľady do tmy.

„V Antarktíde ľadové medvede nežijú," dodal Tolland. „Preto sa volá Anti-arktos."

„Vďaka, Mike," zakričala Rachel. „O ľadových medveďoch už stačilo."

Zasmial sa. „V poriadku. Prepáčte."

Norah vtisla do snehu poslednú signálku. Tak ako predtým, aj teraz všetkých zaliala červenkastá žiara. V čiernych kombinézach vyzerali ako nafúknutí. Za kruhom svetla zo signálky ostával svet absolútne neviditeľný. Obklopoval ich kruhový rubáš tmy.

Rachel a ostatní sa prizerali, ako Norah pevne zarazila čižmy do snehu a potom rúčkovaním opatrne pritiahla sane povyše na svah, kde stáli. Nato si čupla, držiac lano stále napnuté, a manuálne zaktivovala pazúrovité brzdy saní – štyri zahnuté hroty, ktoré sa zaryli do snehu a držali sane nehybné. Keď to bolo hotové, vstala a oprášila sa od snehu. Lano jej viselo na páse uvoľnené.

„V poriadku," skríkla. „Do roboty!"

Prešla k záveternému koncu saní a začala uvoľňovať z očiek lano, ktoré držalo nad výstrojom ochrannú plachtu. Rachel pocítila výčitky svedomia, že na ňu bola trocha pritvrdá, a tak sa pohla, aby jej pomohla uvoľniť zadnú časť plachty.

„Kristepane, NIE!“ Zarevala Norah. „Nedotýkajte sa toho!“

Rachel sa zmätene mykla.

„Nikdy neuvoľňujte náveternú stranu!“ vysvetlila Norah. „Vytvoríte vzduchovú pančuchu! Sane by odleteli ako dáždnik vo vzduchovom tuneli!“

Rachel cúvla. „Prepáčte, chcela som…“

Norah na ňu zagánila. „Vy a ten vesmírnik tu nemáte čo robiť!“

Nikto z nás by tu nemal byť, pomyslela si Rachel.

Amatéri, penila Norah, nadávajúc v duchu na riaditeľa, ktorý tvrdošijne trval na tom, že s nimi pošle Corkyho a Sextonovú. Tí šašovia ešte zapríčinia, že sa tu niekto zabije. Ešte tu bude robiť niekomu varovkyňu.

„Mike, potrebujem, aby si mi pomohol zložiť zo saní GPR.“

GPR, Ground Penetrating Radar, bol prístroj, ktorý vysielal radarové signály do zeme. Tolland ho Norah pomohol vybaliť a zložiť na ľad. Vyzeral ako tri miniatúrne radlice snehového pluhu, pripevnené súbežne k alumíniovému rámu. Celé zariadenie bolo skoro meter dlhé a viedli z neho káble do deliča napätia a námorníckej batérie na saniach.

„To je radar?“ spýtal sa Corky, prekrikujúc vietor.

Norah bez slova prikývla. GPR bol na zisťovanie ľadu z morskej vody oveľa vhodnejší ako OSPH. Vysielal cez ľad elektromagnetické pulzy a tie sa odrážali rozlične od rozličných kryštalických štruktúr. Sladkovodný ľad zamŕzal v plochej pravidelnej mriežke. Ľad zo slanej vody mal spletitejšiu,

rozoklanejšiu mriežku v dôsledku obsahu sodíka, čo spôsobovalo, že pulzy sa odrážali chaoticky a počet odrazov bol oveľa menší.

Norah prístroj zapla. „Urobím echolokačný prierez ľadu okolo šachty,“ skríkla. „Softvér ho zachytí a potom vytlačí. Ľad zo slanej vody bude tvoriť tiene.“

„Vytlačí ho?“ spýtal sa Tolland prekvapene. „Ty tu môžeš tlačiť?“

Norah ukázala na kábel, ktorý viedol z GPR do prístroja pod ochranou plachty. „Nemám na výber. Obrazovky počítačov zhltnú priveľa cennej energie z batérií, takže glaciológovia používajú v teréne tlačiarne. Farby nie sú jasné, ale stačí to. Poučila som sa o tom na vlastnej koži na Aljaške.“

Požiadala ostatných, aby si stali na svah poniže GPR, a pustila sa do nastavovania vysielača tak, aby naskenoval oblasť okolo šachty, ktorá bola vo vzdialenosti troch futbalových ihrísk. Keď sa však obzrela smerom, odkiaľ prišli, nevidela absolútne nič. „Mike, potrebujem nasmerovať GPR na miesto, kde bol meteorit, ale oslepila ma signálka. Idem kus povyše na svah, len toľko, čo sa dostanem zo svetla. Rozpažím ruky rovnobežne so signálkami a ty podľa toho nasmeruj GPR.“

Tolland prikývol a kľakol si k radaru.

Norah sa pustila do svahu smerom k habisfére, naklonená proti vetru. Pri každom kroku zarážala do ľadu mocným dupnutím mačky. Katabatický vietor bol oveľa silnejší, ako predpokladala. Vybadala, že sa blíži búrka. Ale nech. O niekoľko minút tu budú hotoví. A uvidia, že som mala pravdu. Pomaličky sa plahočila späť k habisfére. Prešla asi dvadsať metrov a ocitla sa na okraji tmy. Zaisťovacie lano sa naplo.

Obzrela sa na ľadovec. Keď si jej oči privykli na tmu, v zornom poli niekoľko stupňov po lavici sa jej zjavila línia signálok. Premiestnila sa, aby s nimi bola celkom zarovno. Potom

natočila telo a rozpažila ruky ako kompas. Ukazovali presný vektor. „Som s nimi rovnobežne!“ skríkla.

Tolland nastavil GPR a zakýval. „Všetko pripravené!“

Norah vrhla posledný pohľad na svah, vďačná za osvetlenú cestu domov. Vtom sa však prihodilo čosi čudné. Najbližšia signálka na okamih zmizla z dohľadu. Kým sa stihla znepokojiť, či nezhasla, znova sa zjavila. Keby nevedela, že to nie je možné, bola by si pomyslela, že niekto popred ňu prešiel. Nikto tam nemôže byť… ak, pravda, riaditeľ nedostal výčitky svedomia a neposlal za nimi ďalší tím. Norah o tom akosi pochybovala. Zrejme to nič nie je, usúdila. Iba poryv vetra, ktorý na okamih zahasil plameň.

Vrátila sa ku GPR. „Nasmerované?“

Tolland pokrčil plecami. „Myslím, že áno.“

Norah pristúpila k ovládaciemu panelu na saniach a stisla gombík. Z GPR vyrazilo ostré zabzučanie, ktoré po chvíľočke stíchlo. „Okej,“ povedala. „Hotovo.“

„To je všetko?“ začudoval sa Corky.

„Všetko je vopred nastavené. Záber trvá len sekundu.“

Na saniach sa už prebudila k životu tlačiareň. Začala bzučať a šťukať. Ležala pod plastovým krytom a pomaly sa z nej vysúval hrubý skrútený papier. Norah vyčkala, kým sa celý záber dotlačí, a potom ho spod krytu vytiahla. Teraz uvidia, pomyslela si, a preniesla obraz k signálke, aby ho videli všetci. Nijaký ľad zo slanej vody tam nebude.

Rukou v rukavici pevne držala papier nad signálkou. Všetci ju obstali. Zhlboka sa nadýchla a papier rozvinula. Len čo naň uprela pohľad, zhrozene sa mykla.

„Och, Bože!“ vydralo sa z nej. Nemohla uveriť, čo vidí. Na papieri bol jasný rez šachtou, plnou vody, presne ako rátala. Nerátala však s tým, že uvidí nejasný sivastý obrys humanoidného tvaru, ktorý sa vznášal v polovici šachty. Stuhla v nej krv. „Och,

Bože… v tej jame je telo!“

Všetci ohromene vytreštili oči.

V úzkej šachte sa dolu hlavou vznášalo prízračné telo. Okolo neho sa vlnil akýsi plášť, pôsobiaci ako zvláštna rubášovitá aura. Norah svitlo, čo to je. GPR zachytil nezreteľný obrys ťažkého kabáta toho nešťastníka. Nemohlo to byť nič iné, ako známy dlhý kabát z hustej ťavej srsti.

„To je… Ming,“ šepla. „Pošmykol sa…“

Nerátala s tým, že pohľad na Mingovo telo v šachte bude menším z dvoch šokov, ktorý jej obraz pripraví, no keď očami skĺzla nižšie po šachte, zbadala ešte čosi.

Ľad pod šachtou…

Zatmilo sa jej pred očami. Jej prvou myšlienkou bolo, že sa čosi stalo so skenom. Keď sa však zadívala na obraz pozornejšie, vedomie, o čo ide, v nej silnelo podobne ako okolitá búrka. Okraje papiera prudko pleskotali vo vetre. Trocha sa pomkla, aby videla na obraz zreteľnejšie.

Ale… to je nemožné!

Vtom jej svitla pravda, akoby ju niekto ovalil kyjakom. Mala pocit, že ju to zrazí na zem. Na Minga celkom zabudla.

Pochopila. Slaná voda v šachte! Klesla na kolená do snehu pri signálke. Sotva sa vládala nadýchnuť. Zvierala v rukách papier a na celom tele sa roztriasla.

Božemôj… to by mi ani len na um nezišlo.

Náhle ju pochytila zúrivosť. Prudko sa obrátila k habisfére. „Vy svine!“ skríkla, ale hlas jej zanikol vo vetre. „Vy svine hnusné!“

Delta-Jeden si v tme iba päťdesiat metrov od nich priložil k ústam vysielačku CrypTalk a povedal veliacemu iba tri slová. „Už to vedia.“

49

Norah Mangorová ešte kľačala na ľade, keď jej zmätený Michael Tolland vytrhol z roztrasených rúk vytlačený obraz. Pri šokujúcom pohľade na Mingovo plávajúce telo si pomaly usporiadal myšlienky a dešifroval si, čo vlastne vidí.

Mal pred sebou rez šachtou od meteoritu, klesajúcou od povrchu do hĺbky sedemdesiat metrov v ľade. A rovno spod šachty sa ťahal dolu k šíremu oceánu pod ľadom tmavý stĺpec ľadu z morskej vody. Tento zvislý stĺp bol masívny – mal rovnaký priemer ako šachta.

„Dobrý Bože!“ vykríkla Norah, nazerajúc Tollandovi ponad plece. „Vyzerá to tak, že šachta od meteoritu pokračuje cez celý ľadový šelf až do mora!“

Tolland stál ako vyjavený. Jeho mozog to odmietal prijať, hoci vedel, že je to jediné logické vysvetlenie. Corky sa tváril rovnako ohromene.

„Niekto sa prevŕtal zospodu do šelfu!“ Zarevala Norah. V očiach jej blčala zúrivosť. „Niekto tam ten kameň zámerne nastrčil spod ľadu!“

Idealista v Tollandovi odmietal Norahine slová, ale vedec v ňom vedel, že môže mať celkom ľahko pravdu. Milneho ľadový šelf pláva v mori a pod ním je dosť miesta pre ponorku. Keďže pod vodou váži všetko podstatne menej, aj malá ponorka, podobná Tollandovmu jednomiestnemu Tritonu, tam mohla meteorit poľahky dopraviť v mechanickej ruke. Ponorka mohla priplávať z mora, ponoriť sa pod ľadový šelf a navŕtať zospodu ľad. Potom mohla predĺženou mechanickou rukou alebo pomocou balónov vytisnúť meteorit do šachty. Keď bol na mieste, morská voda,

ktorá za ním stúpla do šachty, začala zamŕzať. Len čo bola šachta dostatočne uzavretá, aby sa v nej meteorit udržal, ponorka mohla mechanickú ruku stiahnuť a zmiznúť. Matka príroda by už uzavrela tunel sama a zahladila by všetky stopy po podvode.

„Ale prečo?“ spýtala sa Rachel. Vzala Tollandovi z rúk papier a zahĺbila sa doň. „Prečo by to niekto robil? Ste si istá, že váš GPR funguje dobre?“

„Samozrejme, že som si istá! A obraz dokonale vysvetľuje prítomnosť fosforeskujúcich baktérií vo vode!“

Tolland musel uznať, že Norahina neúprosná logika nemá slabé miesto. Fosforeskujúce obrnenky by sa riadili inštinktom a vplávali by do meteoritovej šachty, pod meteoritom by ostali trčať a zamrzli by v ľade. Keď potom Norah meteorit zohriala, ľad pod meteoritom sa roztopil a obrnenky by sa uvoľnili. Znova by vyplávali hore, tentoraz až na hladinu v habisfére, kde by napokon zahynuli z nedostatku slanej vody.

„Ale to celé je bláznivé!“ zvolal Corky. „NASA má meteorit s mimozemskými skamenelinami. Prečo by im malo záležať na tom, kde sa našiel? Prečo by si dávali takú námahu, aby ho pochovávali pod ľad?“

„Kto to, dočerta, môže vedieť?“ vyštekla Norah. „Ale GPR neklame. Podviedli nás. Tento meteorit nesúvisí s pádom Jungersola. Podhodili ho do ľadu nedávno. Maximálne pred rokom, lebo planktón by bol zahynul!“ Už aj balila GPR, ukladala ho na sane a pripevňovala. „Musíme sa vrátiť a niekomu o tom povedať! Prezident predstúpi pred verejnosť s nesprávnymi informáciami! NASA ho oklamala!“

„Počkajte chvíľu!“ zvolala Rachel. „Mohli by sme urobiť ešte jeden sken, aby sme mali istotu. Veď to nemá logiku. Kto tomu uverí?“

„Všetci,“ odvetila Norah, ktorá už pripravovala sane. „Keď sa

vrátime do habisféry a vyvŕtam ďalšie ľadové jadro zo dna meteoritovej šachty, v ktorej bude slaná voda, ručím vám za to, že tomu uveria všetci!“

Norah uvoľnila brzdy saní, nasmerovala ich k habisfére a vykročila do svahu, zarážajúc do ľadu mačky. Sane ťahala s prekvapujúcou ľahkosťou. Bola to žena činu.

„Poďme!“ skríkla, ťahajúc za sebou pripútanú skupinu. Smerovala k obvodu osvetleného kruhu. „Neviem, čo tu má NASA za lubom, ale rozhodne nemienim byť pešiakom v ich…“

Hlavou jej myklo dozadu, akoby jej do čela udrela dajaká neviditeľná sila. Vydral sa z nej bolestný hrdelný výkrik, zatackala sa a klesla na ľad. Vzápätí vyrazil výkrik Corky a zvrtlo ho, akoby mu niekto mykol dozadu plecom. Spadol na ľad a zvíjal sa od bolesti.

Rachel v mihu zabudla na papier v ruke, na Minga, na meteorit a na bizarný tunel pod ľadom. Cítila, že do ucha ju škrabol malý projektil a o vlások minul spánok. Inštinktívne klesla na kolená a strhla so sebou Tollanda.

„Čo je? Čo sa stalo?“ vykríkol Tolland.

Rachel si to vedela vysvetliť len ľadovou spŕškou – hrudkami ľadu, ktoré hnal vietor –, no zo sily, s akou zrazili Corkyho a Norah, usúdila, že by sa museli pohybovať najmenej stopäťdesiatkilometrovou rýchlosťou. A spŕška týchto predmetov, veľkých ako guľôčky na hranie, sa zrazu záhadne zamerala na Rachel a Tollanda. Plieskali okolo nich, vymršťovali do vzduchu spŕšky ľadu. Rachel sa prevrátila na brucho, zaryla do ľadu mačky a plazila sa k tomu jedinému, čo ju mohlo kryť. K saniam. O chvíľočku sa priškriabal Tolland a klesol vedľa nej.

Vrhol pohľad na Norah a Corkyho, ktorí ležali nechránení na ľade. „Pritiahnime ich lanom!“ skríkol. Schytil lano a potiahol.

Lenže lano sa zamotalo do saní.

Rachel si strčila vytlačený obraz do vrecka kombinézy a štvornožky sa premiestnila až k saniam. Tam sa pokúšala odpliesť lano zo saníc. Tolland sa držal tesne za ňou.

Ľadovec sa zrazu prudko zniesol na sane, akoby Matka príroda stratila záujem o Corkyho a Norah a zamerala sa na Rachel a Tollanda. Jeden z projektilov trafil vrch saňovej plachty, viac-menej sa do nej zaryl, potom z nej odpadol a pristál na Rachelinom rukáve.

Keď ho Rachel zbadala, celá zmeravela. Jej ohromenie sa v mihu zmenilo na hrôzu. Tento „ľadovec“ bol vyrobený ľudskou rukou. Ľadová loptička na jej rukáve mala dokonale guľatý tvar a bola veľká asi ako čerešňa. Jej povrch bol hladký, vyleštený a kazil ho iba šev po jej obvode ako na starodávnej olovenej guľke do muškety, vyrobenej v lise. Tieto ľadové guľky pochádzali nepochybne z ľudskej ruky.

Ľadové guľky…

Rachel mala povolenie na prístup k vojenským tajomstvám, a preto dobre poznala nové experimentálne „IM“ strelivo – improvizovanú muníciu – snehové pušky, ktoré stláčali sneh do guliek, púštne pušky, ktoré tavili piesok do sklených projektilov, strelné zbrane, založené na vode, ktoré vystreľovali vodné pulzy s takou silou, že mohli polámať kosti. Táto improvizovaná munícia mala obrovské výhody pred konvenčnými zbraňami, lebo vznikala z dostupných zdrojov a vojaci vyrábali strelivo doslova na mieste. Mali ho nevyčerpateľnú zásobu a nemuseli so sebou nosiť ťažké konvenčné guľky. Rachel vedela, že ľadové guľky, ktorými po nich teraz strieľajú, vznikajú tlakom zo snehu, natisnutého do pažby pušky.

Ako sa často stáva v spravodajskom svete, čím viac človek vie, tým horší scenár si vie predstaviť. Táto chvíľa nebola

výnimkou. Rachel by bola dala prednosť blaženej nevedomosti, no poznanie IM streliva ju priviedlo k jedinému zlovestnému záveru – napadla ich niektorá z amerických špeciálnych jednotiek, lebo iba tie mali povolenie používať experimentálne IM v boji.

A prítomnosť tajnej operačnej jednotky viedla k ďalšiemu, ešte hrozivejšiemu záveru – pravdepodobnosť prežitia tohto útoku sa rovná prakticky nule.

S týmito morbídnymi myšlienkami skoncovala ďalšia guľka, ktorá si našla cestu cez kopu výstroja na saniach a trafila ju do žalúdka. Napriek vypchatej kombinéze Mark IX mala pocit, akoby dostala úder od profesionálneho boxera. Na okraji zorného poľa jej vyskočili hviezdičky. Hodilo ju dozadu, a aby nestratila rovnováhu, zachytila sa predmetov na saniach. Michael Tolland pustil lano, ktoré ho pútalo k Norah, a vrhol sa k Rachel, aby ju zachytil, no prišiel neskoro. Rachel sa prevalila na chrbát a strhla na seba hŕbu výstroja. Spolu s Tollandom sa váľali po ľade v spleti elektronických prístrojov.

„Sú to… guľky…“ vytisla zo seba namáhavo, lebo v pľúcach nemala takmer nijaký vzduch. „Utekajme!“

50

Súprava washingtonského metra, odchádzajúca zo stanice Federal Triangle, nemohla ísť pre Gabrielle Asheovú dosť rýchlo. Meravo sedela v opustenom kúte vagóna a popri oblokoch sa mihali rozmazané tvary. Veľkú červenú obálku od Marjorie Tenchovej držala na kolenách. Ťažila ju, akoby vážila najmenej tonu.

Musím sa pozhovárať so Sextonom! rozhodla sa. Vlak naberal rýchlosť smerom k budove, kde mal Sexton kanceláriu. Musím sa s ním pozhovárať už aj!

V nejasnom, mihajúcom sa svetle vlaku mala pocit, akoby sa vydala na dajakú halucinogénnu drogovú cestu. Nad hlavou jej pulzovali svetlá ako diskotékové reflektory a okolo nej dunel tunel, akoby sa súprava hnala hlbokým kaňonom.

Nie, toto nie je pravda.

Upierala pohľad na obálku na kolenách. Rozopla sponu, siahla dnu a vytiahla jednu fotografiu. Vtom svetlá súpravy zablikali a vzápätí dopadol ostrý svit na šokujúci výjav – Sedgewick Sexton leží nahý vo svojej pracovni, uspokojenú tvár má obrátenú rovno do kamery a vedľa neho leží Gabriellino nahé tmavé telo.

Zachvela sa, vrazila fotografiu späť a obálku opäť zapla.

Je koniec.

Len čo súprava vybehla z tunela a dostala sa nad zem neďaleko L'Enfant Plazy, vytiahla mobil a vyťukala senátorovo súkromné číslo. Ozvala sa jeho odkazová služba. Zarazene zavolala do jeho kancelárie. Zdvihla sekretárka.

„Tu Gabrielle. Je tam?"

Sekretárka otrávene odvetila: „Kde ste boli? Zháňal vás."

„Bola som na stretnutí, ktoré sa pretiahlo. Potrebujem s ním hneď hovoriť medzi štyrmi očami.“

„Budete musieť počkať do rána. Je vo Westbrooku.“

Westbrooke Place Apartments bol luxusný činžiak, kde mal Sexton svoje washingtonské bydlisko. „Súkromnú linku neberie,“ povedala Gabrielle.

„Dnes večer má VV,“ pripomenula jej sekretárka. „Odišiel skoro.“

Gabrielle sa zamračila. Voľný večer. V tom zmätku celkom zabudla, že si ho Sexton na dnes naplánoval. Vždy veľmi zdôrazňoval, aby ho v tie večery nikto nerušil. Zabúchajte mi na dvere, len keď mi bude nad hlavou horieť strecha, vravieval. Všetko ostatné môže počkať do rána. Gabrielle si povedala, že tentoraz mu nad hlavou strecha horí. „Musíte ma s ním hneď spojiť.“

„To je nemožné.“

„Ide o veľmi vážnu vec, naozaj…“

„Nie, je to nemožné doslova. Keď odchádzal, nechal mi na stole pager a povedal, že chce mať až do rána pokoj. Vyhlásil to jednoznačne.“ Odmlčala sa. „Dôraznejšie ako inokedy.“

Došľaka. „Dobre. Vďaka.“ Gabrielle ukončila hovor.

„L’Enfant Plaza,“ ozval sa nahraný hlas v súprave. „Prestup na všetky linky.“

Gabrielle zatvorila oči, aby sa jej prečistila myseľ, ale leteli pred ňou samé zničujúce obrazy… tie hrozné fotografie, na ktorých bol senátor a ona… doklady, svedčiace o tom, že Sexton údajne berie úplatky. V ušiach jej stále zneli Marjorine chrapľavé požiadavky. Zachovajte sa, ako treba. Podpíšte vyhlásenie. Priznajte sa k pomeru.

Keď brzdiaca súprava vchádzala do stanice, predstavila si, ako by senátor reagoval, keby sa fotografie dostali do novín. Prvá

reakcia, ktorá jej zišla na um, ju šokovala a zahanbila.

Klamal by.

Naozaj ho podvedome vidí takto?

Áno, klamal by… a brilantne.

Keby sa fotografie dostali do médií bez jej priznania, vyhlásil by, že ide o vypočítavý podvrh. Žijeme vo veku digitálneho spracovania fotografií – každý, kto má internet, už videl bezchybne zretušované fotografie, na ktorých boli hlavy známych osobností digitálne pripojené k postavám iných ľudí, neraz k telám pornohviezd v lascívnych pozíciách. Už zažila, ako presvedčivo klamal ohľadne ich vzťahu, a díval sa pritom bez mihnutia oka do kamery. Určite by bol schopný presvedčiť svet, že fotografie sú chabým pokusom zničiť mu kariéru. Vybuchol by s rozhorčeným pobúrením, a možno by naznačil, že príkaz na tento podvod dal sám prezident.

Nečudo, že Biely dom ich doteraz nezverejnil. Mohlo by sa im to nepekne vrátiť. Áno, sprvu to vyzeralo, že niet úniku, ale teraz sa už Gabrielle fotografie nezdali také zničujúce.

Pocítila náhly príval nádeje.

Biely dom nemôže dokázať, že sú pravé!

Tenchovej nátlak bol surový, a pritom jednoduchý – priznaj sa k pomeru, alebo pôjde Sexton za mreže. Zrazu sa jej to vyjasnilo. Biely dom potrebuje jej priznanie, lebo inak sú fotografie bezcenné. Gabrielle sa trocha zlepšila nálada.

Súprava znehybnela, otvorili sa dvere, a zároveň akoby sa v Gabriellinej mysli otvorili iné dvere, v ktorých náhle zbadala povzbudzujúcu možnosť.

Tenchová možno klamala od začiatku do konca aj ohľadne úplatkov.

Veď čo jej vlastne predložila? Zasa nič presvedčivé – oxeroxované bankové dokumenty a zrnitú fotografiu Sextona na

podzemnom parkovisku. Všetko zrejme falzifikáty. Prefíkane jej ukázala falšované finančné výkazy zároveň s pravými fotografiami sexuálnej povahy, dúfajúc, že takto bude pokladať všetko za pravé. Hovorilo sa tomu „asociatívne potvrdenie pravosti“ a politici to robili stále, keď chceli niekoho presvedčiť o pochybnej veci.

Sexton je nevinný, pomyslela si Gabrielle. Biely dom je v zúfalej situácii, a tak skúšajú blufovať a vystrašiť ju, aby zverejnila ich pomer. Potrebujú, aby sa od Sextona dištancovala verejne – škandálne. Odskočte, kým môžete, povedala Tenchová. Máte na to čas dnes do ôsmej. Dokonalý nátlak. Áno, všetko do seba zapadá!

Okrem jedného…

V tejto hádanke nesedelo iba to, že Tenchová jej posielala e-maily. To naznačovalo, že NASA si naozaj želá, aby sa Sextonov postoj proti nej vyhranil a oni to potom mohli proti nemu využiť. No je to naozaj tak? Gabrielle si uvedomila, že aj e-maily sa dajú celkom logicky vysvetliť.

Čo ak ich neposielala Tenchová?

Je možné, že pri tom prichytila niekoho zo štábu Bieleho domu, vyhodila ho a potom sama poslala posledný, ktorým ju pozvala na stretnutie. Mohla pritom predstierať, že všetky informácie o NASA púšťala zámerne ona – aby ju chytila do pasce!

Zasyčala hydraulika súpravy. Dvere sa o chvíľočku zatvoria.

Gabrielle sa zadívala na nástupište a v hlave jej vírili myšlienky. Netušila, či majú jej podozrenia dajaké opodstatnenie, alebo či sú len jej túžobným želaním, no nech je, ako chce, vedela, že sa hneď musí pozhovárať so senátorom – či má VV, alebo nie.

Zovrela v dlani obálku s fotografiami a vybehla z vlaku. Vzápätí sa za ňou so sykotom zatvorili dvere. Mala nový cieľ.

Westbrooke Place.

51

Bojuj, alebo ujdi.

Tolland ako biológ vedel, že keď organizmus vycíti nebezpečenstvo, nastanú v ňom veľké fyziologické zmeny. Mozgovú kôru zaplaví adrenalín, následkom čoho sa zvýši tep a mozog sa ocitne pred najstarším a najintuitívnejším zo všetkých biologických rozhodnutí – či sa pustiť do boja, alebo ujsť.

Inštinkt mu napovedal utekať, ale rozum mu pripomenul, že je ešte vždy pripútaný k Norah Mangorovej. Aj tak nebolo kam ujsť. Jediným úkrytom široko-ďaleko bola habisféra, lenže útočníci, nech už je to, kto chce, zaujali na ľadovci také postavenie, že túto možnosť odrezali. Za ním sa ťahala ľadová platňa do vzdialenosti tri kilometre, kde sa končila zvislou stenou, padajúcou do ľadového mora. Útek tým smerom by znamenal smrť zamrznutím. No aj keby si to odmyslel, nemôže tu nechať ostatných. Sú tu ešte Norah a Corky, stále pripútaní k nemu a k Rachel.

Tolland ostal pri Rachel a ľadové guľky stále plieskali do boku prevrátených saní. Zahrabal medzi rozhádzanými prístrojmi, hľadajúc dajakú zbraň, pištoľ na svetlice, vysielačku… hocičo.

„Utekaj!“ kričala Rachel, ešte vždy lapajúc dych.

V tej chvíli, napodiv, ľadovec guliek ustal, akoby uťalo. Ustal dokonca aj fičiaci víchor a noc bola zrazu pokojná… akoby sa búrka nečakane vysilila.

Tolland opatrne nazrel ponad sane a naskytol sa mu pohľad, pri ktorom mu v žilách tuhla krv.

Z tmy vkĺzli do kruhu svetla zľahučka tri prízračné postavy. Nečujne sa pohybovali na lyžiach. Mali oblečené biele zimné kombinézy. Namiesto lyžiarskych palíc držali v rukách veľké

pušky, aké Tolland ešte nikdy nevidel. Aj ich lyže vyzerali nezvyčajne. Boli krátke a mali futuristický tvar – vyzerali skôr ako predĺžené kolieskové korčule než lyže.

Postavy nenáhlivo zastavili pri najbližšej obeti – pri bezvedomej Norah Mangorovej. Zastali pokojne, akoby vedeli, že bitku už vyhrali. Tolland si roztrasene kľakol a pozeral ponad sane na útočníkov. Tí jeho pohľad opätovali cez zvláštne elektronické okuliare. Očividne ich nezaujímal.

Aspoň nie v tejto chvíli.

Delta-Jeden necítil nijaké výčitky svedomia, keď sa díval na ženu, ktorá bezvládne ležala na ľade. Bol vycvičený vykonávať rozkazy, nie zaoberať sa ich motívmi.

Žena mala hrubú čiernu termálnu kombinézu a na boku hlavy modrinu. Dýchala krátko a namáhavo. Jedna z IM guliek trafila cieľ a pripravila ju o vedomie.

Prišiel čas dokončiť prácu.

Keď si k nej Delta-Jeden kľakol, jeho druhovia namierili pušky na ostatné ciele – jeden na malého muža v bezvedomí, ktorý ležal obďaleč na ľade, a druhý na prevrátené sane, za ktorými sa krčili ďalšie dve obete. Hoci mohli prácu poľahky dokončiť, ostávajúce tri obete neboli ozbrojené a nemali kam ujsť. Skoncovať s nimi naraz by bolo neuvážené. Nikdy nerozptyľujte pozornosť, ak to nie je absolútne nevyhnutné. Berte jedného nepriateľa po druhom. Vojaci Delta Force zabijú týchto ľudí jedného po druhom, presne ako boli vycvičení. A najkrajšie na tom bude, že neostane nijaká stopa, ako zomreli.

Delta-Jeden si čupol vedľa bezvládnej ženy, stiahol si termálne rukavice a nabral do dlane sneh. Utľapkal ho, otvoril žene ústa a vtisol jej ho do hrdla. Naplnil jej ústa až po okraj a vrazil jej ho čo najhlbšie do dýchacej trubice. O tri minúty bude mŕtva.

Táto technika, ktorú vynašla ruská mafia, sa volala belaja smerť – biela smrť. Obeť sa zadusí oveľa skôr, ako sa sneh začne topiť. Mŕtve telo však ostane teplé dosť dlho na to, aby sa prekážka v dýchaní roztopila. Aj keby niekto niečo tušil, na mieste činu neostane nijaká vražedná zbraň či stopy násilia. Niekto si možno domyslí, čo sa stalo, ale získa sa tým čas. Ľadové guľky sa rozptýlia v prostredí, popadajú do snehu a modrinu na hlave možno vysvetliť tým, že obeť na ľade spadla – nič prekvapujúce v takej víchrici.

Ostatných troch zneškodnia a zabijú rovnako. Potom ich Delta-Jeden všetkých naloží na sane, odtiahne ich niekoľko sto metrov od trasy, pripne im na telá zaisťovacie lano a telá roznesie. Všetkých štyroch nájdu o niekoľko hodín zamrznutých v snehu a pripíše sa to vysileniu a podchladeniu. Tí, čo ich nájdu, si budú lámať hlavu, prečo sa odchýlili od trasy, ale nikoho ich smrť neprekvapí. Vyhoreli im signálky, bolo nebezpečné počasie, a keď niekto zablúdi na Milneho ľadovci, smrť môže prísť veľmi rýchlo.

Keď Delta-Jeden napchal Norah plné ústa snehu, odopol jej z opaska zaisťovacie lano. Nechcel totiž, aby ju tí dvaja odtiahli do bezpečia. Neskôr jej lano opäť pripne.

Michael Tolland bol práve svedkom takého zvláštneho spôsobu vraždy, aký si nevedel predstaviť ani v najtemnejšom kúte svojho mozgu. Keď Delta-Jeden odopol Norah lano, všetci traja sústredili pozornosť na Corkyho.

Musím niečo urobiť!

Corky prišiel k sebe a začal stonať. Chcel si sadnúť, no jeden z vojakov ho zatisol na chrbát, obkročmo si naňho sadol a kolenami mu znehybnil ruky na ľade. Corky bolestne vykríkol, ale vietor mu výkrik odtrhol od úst.

Tolland sa v panickej hrôze pustil do hľadania v náklade

prevrhnutých saní. Niečo tam musí byť! Nejaká zbraň! Niečo! Videl však iba diagnostické prístroje na ľad, na nepoznanie dodrúzgané ľadovými guľkami. Rachel sa vedľa neho omámene usilovala zdvihnúť, opierajúc sa o čakan. „Utekajme… Mike…“

Tollandovi padol zrak na čakan, ktorý mala pripútaný k zápästiu. To by mohla byť zbraň. Aká-taká. Ktovie, aké by s ním mal šance proti trom ozbrojeným chlapom?

Samovražda.

Keď si Rachel sadla, Tolland si všimol čosi za ňou. Objemný vinylový vak. Preplazil sa okolo nej a pritiahol si ho, modliac sa, aby v ňom bola signálna pištoľ alebo vysielačka. Vnútri však našiel úhľadne poskladanú mylarovú tkaninu. Nanič. Niečo podobné mal na svojej výskumnej lodi. Bol to neveľký balón, určený na vynášanie poveternostných prístrojov, ktorých celková váha nepresahovala váhu osobného počítača. V tejto situácii nijako nepomôže, najmä nie bez héliovej bomby.

Corky bojoval, metal sa a Tollanda zachvátil pocit bezmocnosti, aký ešte nezažil. Absolútne zúfalstvo. Absolútna prehra. Prišlo zvyčajné klišé – pred očami sa mu začali mihať dávno zabudnuté výjavy z detstva. V jednej chvíli sa ocitol na plachetnici v San Pedre, na ktorej sa učil od starého námorníka jeho obľúbenú zábavku – lietanie na spinakeri. Visel na lane, zavesený nad morom, smial sa, keď ho vrhalo do vody, dvíhal sa z nej a zasa do nej narážal, podľa toho, ako sa plachta nadúvala a ako zafúkal vietor.

Pohľad mu náhle preskočil na mylarový balón, ktorý držal v ruke. Uvedomil si, že jeho myseľ sa ešte nevzdala! Vnukala mu riešenie! Lietanie na spinakeri.

Corky ešte kládol útočníkom odpor, keď Tolland strhol z balóna ochranný vak. Nerobil si nijaké ilúzie, bude to len chabý pokus, no vedel, že ak tu zostanú, znamená to istú smrť. Zovrel

poskladanú masu mylaru. Štítok varoval – POZOR! POUŽÍVAŤ LEN VO VETRE POD 10 UZLOV.

Kašlať na to! Pevne balón stisol, aby sa nerozprestrel, a presunul sa k Rachel, ktorá ležala na boku. Pobadal jej nechápavý pohľad. „Podrž to!“ skríkol.

Podal jej poskladanú tkaninu a uvoľnenými rukami si pripol nákladovú svorku balóna na jednu z karabínok na opasku. Potom sa prevrátil na bok a pripol svorku aj na Rachelinu karabínku.

Boli teraz k sebe pripútaní.

Spojení bokmi.

Spomedzi nich sa po snehu ťahalo ochabnuté zaisťovacie lano k metajúcemu sa Corkymu… a od neho ešte desať metrov, kde ležalo odopnuté od Norah Mangorovej.

Norah je mŕtva, blyslo mysľou Tollandovi. S tým už nič neurobíš.

Útočníci sa skláňali nad metajúcim sa Corkym. Utľapkávali si v rukách sneh a chystali sa ho napchať Corkymu do hrdla. Tolland vedel, že je najvyšší čas.

Vytrhol Rachel z rúk zložený balón. Tkanina bola ľahučká ako papierová vreckovka – a prakticky nezničiteľná. „Drž sa!“

„Mike? Čo…“

Tolland vyhodil balík mylaru do vzduchu nad ich hlavy. Skučiaci vietor ho strhol a rozprestrel ako padák. Vzápätí sa naplnil vzduchom, až to prudko puklo.

Tolland pocítil mocné myknutie postroja a uvedomil si, že nesmierne podcenil silu katabatického vetra. V zlomku sekundy sa ocitli s Rachel vo vzduchu a ťahalo ich po ľadovci. O sekundu pocítili ďalšie myknutie, keď sa naplo zaisťovacie lano, pripnutá ku Corkymu. Vytrhlo ho spod ohromených útočníkov a jedného z nich prekotilo. Z Corkyho sa vydral príšerný výkrik, lebo aj jeho už čoraz rýchlejšie unášalo po ľade. O vlások minul prevrátené

sane a letel ďalej. Ťahalo sa za ním voľné lano… to, ku ktorému bola predtým pripútaná Norah Mangorová.

Už sa nedá nič robiť, pomyslel si Tolland.

Tri telá ťahalo po ľadovci ako tri spútané ľudské bábky. Vyleteli za nimi ľadové guľky, no Tolland vedel, že útočníci svoju šancu premeškali. Ich bielo odeté postavy sa zmenšovali a v žiare signálok z nich ostali len osvetlené bodky.

Cítil, že o vypchatú kombinézu sa mu čoraz rýchlejšie šúcha ľad, a úľava z úniku sa rýchlo vytrácala. Necelé tri kilometre pred nimi sa Milneho ľadový šelf náhle končí strmým útesom – a za ním… tridsaťmetrový pád do smrtiaceho príboja Severného ľadového oceána.

52

Marjorie Tenchová sa cestou dolu do tlačového odboru Bieleho domu usmievala. Tlačové oddelenie, vybavené počítačmi, rozosielalo tlačové oznamy, skoncipované o poschodie vyššie. Stretnutie s Gabrielle Asheovou prebehlo dobre. Nevedno, či ju vystrašila natoľko, aby jej dala miestoprísažné vyhlásenie, v ktorom sa priznáva k pomeru so Sextonom, ale za pokus to rozhodne stálo.

Gabrielle má dosť rozumu, aby od neho odskočila, uvažovala Tenchová. To chúďa dievča nemá potuchy, ako tvrdo Sexton dopadne.

O niekoľko hodín ho prezidentova tlačová konferencia o meteorite zrazí na kolená. To je isté. A ak bude Gabrielle spolupracovať, zasadí to Sextonovi smrteľný úder. Bude sa v hanbe plaziť. Ráno by mohla dať tlači Gabriellino priznanie spolu so záznamom z tlačovej konferencie, na ktorej Sexton pomer poprel.

Dostane direkt a hák.

V politike totiž nejde len o víťazstvo vo voľbách. Ide aj o to, aby víťazstvo bolo čo najpresvedčivejšie – až vtedy môže politik uskutočniť svoje predstavy. Dejiny dokazujú, že ani jeden prezident, ktorý sa dostal do úradu s odretými ušami, veľa nedosiahol. Bol slabý hneď od začiatku a Kongres mu na to nedal nikdy zabudnúť.

V ideálnom prípade bude skaza senátora Sextona kompletná – dvojnásobný útok, ktorý ho znemožní politicky aj eticky. Túto stratégiu, známu vo Washingtone ako „úder ľavá-pravá“, si politici vypožičali z vojenského umenia. Prinúť protivníka bojovať na

dvoch frontoch. Ak má kandidát negatívnu informáciu o svojom protivníkovi, často čaká, kým nedostane aj inú, a zverejní obidve súčasne. Dvojnásobný útok je vždy účinnejší ako jediný výstrel, najmä keď mieri na odlišné stránky jeho kampane – prvý proti jeho politike, druhý proti charakteru. Na odvrátenie politického útoku treba logiku a odvrátenie útoku na charakter si vyžaduje oduševnenie. Odvracať jedno i druhé zároveň je takmer nemožný povrazolezecký výkon.

Večer sa bude Sexton po triumfe NASA spamätávať z politického zlého sna, no trčal by v tom ešte hlbšie, keby musel obhajovať svoj postoj proti NASA v situácii, keď z neho prominentná členka jeho štábu urobí klamára.

Keď zastala na prahu tlačového oddelenia, zmocnilo sa jej vzrušenie z nadchádzajúceho súboja. Politika je vojna. Zhlboka sa nadýchla a pozrela na hodiny. 18:15. Schyľuje sa k prvému výstrelu.

Vstúpila dnu.

Tlačový odbor bol malý nie preto, že by Biely dom nemal väčšie priestory, ale preto, lebo väčší nebol treba. Bolo to jedno z najvýkonnejších masovokomunikačných centier na svete, ale zamestnávalo len päť ľudí. Momentálne stáli všetci piati pri elektronike ako plavci, čakajúci na štartový výstrel.

Sú pripravení, pomyslela si Tenchová. V pohľadoch im pobadala nedočkavosť.

Vždy žasla, že táto maličká kancelária je schopná spojiť sa v priebehu dvoch hodín s tretinou civilizovaného sveta. Vďaka elektronike stačí stisnúť zopár tlačidiel a je tu celosvetové spojenie s tisíckami mediálnych zdrojov – od najväčších televíznych konglomerátov po najmenšie noviny v malých mestečkách.

Počítače a faxy chrlili tlačové oznamy rozhlasovým staniciam, televíziám, tlači a internetovým médiám od Mainu po Moskvu.

Veľké e-mailové programy ich vysielali onlineovým agentúram. Automaticky sa vykrúcali telefónne čísla do stoviek médií a prehrávali sa nahrané oznamy. Webovú stránku so závažnými správami ustavične aktualizovali. Médiá, vysielajúce naživo – CNN, NBC, ABC, CBS a zahraničné syndikáty – dostanú priamy televízny signál zadarmo. Preruší všetko, čo budú v tej chvíli vysielať, a zaradia závažné prezidentovo vystúpenie.

Pôjde to celoplošne.

Tenchová prešla k stolu mlčky ako generál na inšpekcii vojska a vzala z neho vytlačený „fleš“, ktorý už bol pripravený vo všetkých vysielacích aparatúrach ako munícia v zbraniach.

Keď si ho čítala, v duchu sa spokojne usmievala. Bežne bývali tieto avíza médiám ťažkopádne – pôsobili skôr ako reklama, než tlačový oznam –, no prezident prikázal, aby ho tentoraz zbavili všetkých vypchávok. Poslúchli. Text bol perfektný – bohatý na kľúčové slová a obsahovo odľahčený. Smrtiaca kombinácia. V agentúrach, ktoré majú programy na vyhľadávanie kľúčových slov, sa po prečítaní tohto rozbliká na obrazovkách viacero zástaviek:

Od: Tlačový odbor Bieleho domu
Téma: Naliehavý prezidentov prejav

Prezident Spojených štátov bude mať dnes o 20:00 východného času v Bielom dome dôležitú tlačovú konferenciu. Jej téma podlieha dovtedy utajeniu. Živý A/V prenos zabezpečený zvyčajnými kanálmi.

Marjorie Tenchová odložila papier na stôl, rozhliadla sa po miestnosti a spokojne všetkým kývla hlavou. Tvárili sa nedočkavo.

Zapálila si cigaretu a chvíľu mlčky poťahovala, aby sa napätie vystupňovalo. Napokon sa usmiala a povedala: „Dámy a páni, štartujte!“

53

Myseľ Rachel Sextonovej prestala logicky uvažovať. Prestala myslieť na meteorit, na záhadný obraz z GPR, ktorý mala vo vrecku, na Minga, na strašný útok na ľadovej pláni. Teraz išlo iba o jedno.

Prežiť.

Ľad pod ňou letel ako nekonečná hladká svištiaca diaľnica. Nič ju nebolelo, hoci nevedela, či bolesť neprehlušil strach, alebo je to preto, že ju ako kukla chránila vypchatá kombinéza. Necítila nič.

Predbežne.

Letela bokom, v páse pripútaná k Tollandovi, a držali sa tvárou v tvár v nešikovnom objatí. Kdesi pred nimi sa hnal balón vzdutý vetrom ako padák za dragsterom. Corkyho vliekli za sebou. Divo poletoval ako vlečniak za autom, ktorý sa vymkol spod kontroly. Signálka, pri ktorej ich napadli, už zmizla v diaľke.

Ustavične zrýchľovali a svišťanie ich nylonových kombinéz Mark IX naberalo na ľade čoraz vyšší tón. Nemala potuchy, akou rýchlosťou sa ženú, ale do sto kilometrov za hodinu zrejme veľa nechýbalo. Hladká plocha pod nimi uháňala každou sekundou rýchlejšie. Odolný mylarový balón sa zrejme nechystal roztrhnúť ani inak povoliť.

Musíme sa odopnúť, blyslo jej mysľou. Hnalo ich od jednej smrtonosnej sily k druhej. K moru už zrejme nie je ďalej ako jeden a pol kilometra! Pri predstave mrazivej vody sa jej vrátili príšerné spomienky.

Vietor zadul mocnejšie a ich rýchlosť sa ešte zvýšila. Kdesi za nimi zdesene vykrikoval Corky. Rachel vedela, že pri tejto

rýchlosti potrvá iba niekoľko minút, kým sa zrútia z útesu do ľadového mora.

Tolland mal zrejme podobné myšlienky, lebo zápasil s nákladovou svorkou, ktorá držala ich telá.

„Nemôžem to odopnúť!“ kričal. „Je to celé strašne napäté!“

Mohlo by sa to podariť, keby vietor na chvíľu poľavil, blyslo Rachel mysľou. Katabatický víchor ich však ťahal s neochabujúcou silou. Chcela dajako pomôcť. Zarazila špičku mačky do ľadu. Vyletela od nej spŕška ľadových úlomkov. Pribrzdilo ich to iba máličko.

„Teraz!“ zvolala a zdvihla čižmu.

Lano balóna mierne ovislo. Tolland ním mykol k sebe a pri tomto manévri chcel vysunúť svorku z karabínok. Márne.

„Skús ešte raz!“ skríkol.

Tentoraz sa k sebe pritisli a spoločne zarazili hroty mačiek do ľadu. Do vzduchu vyleteli dve spŕšky ľadových íverov. Balón spomalil badateľnejšie.

„Teraz!“

Na Tollandov pokyn potiahli za lano obaja. Keď balónom opäť myklo vpred, Tolland vrazil palec do záveru karabínky a pokrútil ňou, aby uvoľnil svorku. Tento pokus bol už sľubnejší, ale lano bolo stále priveľmi napnuté. Norah sa chválila, že karabínky sú prvotriedne, bezpečnostné, špeciálne vybavené ešte jedným kovovým oblúkom, takže nepustia, kým budú zaťažené čo len malým ťahom.

Dopekla aj s nimi! zahrešila Rachel.

„Ešte raz!“ vykríkol Tolland.

Rachel zozbierala všetky sily a nádej, skrútila sa, ako to len šlo, a zarazila do ľadu mačky obidvoch čižiem. Nahrbila chrbát a usilovala sa na ne preniesť čo najviac telesnej váhy. Tolland urobil to isté. Ich opasky sa napli na prasknutie. Tolland zarazil nohy do

ľadu a Rachel sa ešte väčšmi prehla. Od vibrácií sa jej roztriasli nohy. Mala pocit, že sa jej lámu členky.

„Drž… drž…“ Keď sa ich rýchlosť znížila, Tolland sa skrútil, aby uvoľnil z karabínky svorku.

Rachelina mačka sa odtrhla. Z čižmy jej odleteli kovové hroty, prefrngli nad Corkym a stratili sa v tme. Balónom hneď myklo dopredu a Rachel s Tollandom odhodilo bokom. Tollandovi vykĺzla z ruky svorka.

„Doboha!“

Mylarový balón nabral rýchlosť, akoby sa hneval, že ho na chvíľu zadržali. Letel ešte rýchlejšie a vliekol ich po ľade k moru. Rachel vedela, že sa rýchlo blížia k útesu, a vtom si uvedomila, že pred tridsaťmetrovým pádom do mora na nich striehne ešte jedno nebezpečenstvo. V ceste im stáli tri obrovské ochranné valy. Chránili ich síce hrubé kombinézy Mark IX, ale predstava, že ich vo vysokej rýchlosti povlečie cez tieto snehové bariéry, ju napĺňala hrôzou.

Zúfalo sa pustila do súboja s postrojmi, hľadajúc spôsob, ako sa odpútať od balóna. Vtom začula rytmické klopanie na ľad – rýchle staccato ľahkého kovu na holej ľadovej platni.

Čakan.

V tom strachu celkom zabudla na čakan, priviazaný k opasku. Tento nástroj z ľahkého alumínia jej poskakoval pri nohe. Vrhla pohľad na lano, ktoré ich pútalo k balónu. Hrubé, pevné lano zo spleteného nylonu. Siahla dolu a nahmatala rúčku nadskakujúceho čakana. Zovrela ju a potiahla k sebe. Elastická šnúra, ktorou bol pripútaný na opasku, sa napla. Letela po ľade bokom a usilovala sa dvihnúť ruky s čakanom nad hlavu, lebo chcela zúbkované ostrie čakana priložiť k napnutému lanu. Keď sa jej to podarilo, ťarbavo začala rezať.

„To je ono!“ zvolal Tolland a hmatol po svojom čakane.

Vystretá Rachel rezala čakanom s rukami nad hlavou napnuté lano. Bolo silné a nylonové vlákna sa poddávali pomaly. Tolland zovrel svoj čakan, skrútil sa, zdvihol ruky nad hlavu a rezal lano zospodu na mieste, kde rezala Rachel. Pracovali spoločne ako dvaja drevorubači. Lano sa začalo strapkať na oboch stranách.

Podarí sa nám to, blyslo mysľou Rachel. Prerežeme ho!

Vtom vyhodilo striebornú mylarovú bublinu dohora, akoby ju schytil stúpajúci vzdušný prúd. Rachel si zdesene uvedomila, že len kopíruje terén.

Už sú tu.

Valy.

Vyrástla pred nimi biela stena a vzápätí do nej narazili. Rachel pocítila úder do boku, z pľúc jej vyrazilo všetok vzduch a z ruky jej vytrhlo čakan. Bolo to, ako keď povaleného vodného lyžiara ťahá na skokanský mostík – vytiahlo ju po stene valu a vymrštilo. S Tollandom ich katapultovalo, až sa im zakrútila hlava. Letel pod nimi žľab medzi valmi, ale nahlodané lano pevne držalo a nieslo ich vymrštené telá vo vzduchu. Ešte dva valy – potom krátka planina – a pád do mora.

Od hrôzy onemela, no jej strach akoby vyjadril prenikavý výkrik Corkyho Marlinsona, ktorý sa vrezal do povetria. Kdesi za nimi ho vyhodilo nad prvý val. Všetci traja sa ocitli vo vzduchu. Balón sa dral hore ako divé zviera, ktoré chce pretrhnúť putá svojich väzniteľov.

Zrazu im nad hlavami prenikavo puklo. Zaznelo to, akoby sa nocou rozľahol výstrel. Rozstrapkané lano sa pretrhlo a jeho voľný koniec švihol Rachel do tváre. A hneď nato padali. Mylarový balón kamsi unikol… hnalo ho na more.

Rachel a Tolland, prepletení karabínkami a postrojmi, dopadli na zem. Keď sa blížila biela stena druhého valu, Rachel sa celá napla v očakávaní nárazu. Preleteli cez jeho vrchol a šmýkalo ich

dolu. Ich kombinézy trocha stlmili náraz. Okolitý svet sa zmenil na mätež rúk, nôh a ľadu a Rachel cítila, že ich ženie po svahu do prostredného ľadového žľabu. Inštinktívne roztiahla ruky a nohy, aby trocha spomalili pred nárazom na tretí val. Spomalili, ale len trocha a o niekoľko sekúnd sa s Tollandom kĺzali na tretí val. Keď ich vynieslo hore, akoby sa na okamih dostali do bezváhového stavu. Hneď nato ich začalo šmýkať dolu na posledný kus pláne. Rachel premkol des… posledných tridsať metrov Milneho ľadovca.

Sunuli sa k útesu a Rachel cítila ťarchu Corkyho na konci lana. Spomaľovali. Vedela však, že je neskoro. Okraj ľadovca sa blížil. Vydral sa z nej bezmocný výkrik.

A potom sa to stalo.

Ľad spod nich zmizol. Posledné, na čo sa pamätala, bol pád.

54

Činžiak na Westbrooke Place mal adresu 2201 N Street NW. Táto adresa patrila medzi najlepšie v celom Washingtone. Gabrielle prešla náhlivo pozlátenými vchodovými dverami do mramorového vestibulu, kde sa ohlušujúco rozliehalo šumenie vodopádu.

Recepčný pri pulte na ňu vrhol prekvapený pohľad. „Slečna Asheová? Nevedel som, že sa tu dnes večer zastavíte.“

„Idem neskoro.“ Gabrielle sa rýchlo zapísala. Hodiny nad jej hlavou ukazovali 18:22.

Recepčný sa poškrabal na hlave. „Senátor mi dal zoznam, ale vy…“

„Vždy zabúda na ľudí, ktorí sú mu najpotrebnejší.“ Uštvane sa usmiala a prešla popri ňom k výťahu.

Recepčný sa zatváril rozpačito. „Radšej hore zavolám.“

„Ďakujem,“ povedala Gabrielle, keď nastupovala do výťahu. Senátor má vyvesený telefón.

Vyviezla sa na deviate poschodie, vystúpila a vykročila po elegantnej chodbe. Na jej konci pred Sextonovými dverami zbadala jedného z jeho statných telesných strážcov. Sedel tam a tváril sa znudene. Gabrielle prekvapilo, že je tam, no strážcu prekvapilo ešte väčšmi, že tam zbadal ju. Vyskočil na nohy.

„Viem,“ zavolala Gabrielle, už keď sa blížila. „Má VV. Nikto ho nemá rušiť.“

Strážca dôrazne prikývol. „Dal mi prísny rozkaz, že nijaké návštevy…“

„Toto je veľmi naliehavé.“

Strážca jej mohutným telom zatarasil dvere. „Má súkromné

stretnutie.“

„Naozaj?“ Gabrielle vytiahla spod pazuchy červenú obálku a zamávala strážcovi pred očami znakom Bieleho domu. „Práve som bola v Oválnej pracovni. Musím senátorovi odovzdať túto informáciu. Starí kamaráti, s ktorými sa tam zabáva, sa budú musieť chvíľu zaobísť bez neho. A teraz ma pusťte dnu.“

Strážca pri pohľade na znak Bieleho domu trocha zakolísal.

Len nechci, aby som to otvorila, pomyslela si Gabrielle.

„Nechajte to tu,“ povedal. „Dám mu to.“

„Vylúčené! Mám výslovný príkaz z Bieleho domu, aby som mu to odovzdala osobne. Ak sa s ním nebudem môcť hneď porozprávať, zajtra si všetci môžeme hľadať miesto. Rozumiete?“

Strážca sa dostal do rozpakov a Gabrielle vycítila, že senátor si dnes naozaj neželal nijaké návštevy. Rozhodla sa pre riskantný krok. Zdvihla obálku strážcovi rovno pod nos a stíšeným hlasom vyslovila päť slov, ktorých sa členovia washingtonských bezpečnostných zložiek obávali najväčšmi.

„Nechápete, o čo tu ide.“

Strážcovia politikov nikdy nechápali, o čo ide, a bolo im to veľmi proti mysli. Najali si ich silu, ale inak tápali v tme a nikdy si neboli istí, či striktne dodržať príkazy, alebo riskovať stratu zamestnania, keď sa podvolia a nepôjde o nič vážne.

Strážca sťažka preglgol a znova vrhol pohľad na znak Bieleho domu. „Tak dobre, ale senátorovi poviem, že ste inak nedali!“

Odomkol a Gabrielle sa pretisla popri ňom dnu, kým si to rozmyslí. Ticho za sebou zatvorila a dvere zamkla.

Do haly prenikali tlmené hlasy zo Sextonovej pracovne, ktorá bola na konci chodby – mužské hlasy. V dnešný VV teda nemá súkromné stretnutie, ako predtým naznačil.

Keď vykročila po chodbe k pracovni, prešla popri šatni s otvorenými dverami, kde viselo asi päť drahých mužských kabátov

– vlna a tvíd. Na dlážke stálo zopár aktoviek. Prácu teda dnes nechali v hale. Gabrielle by bola popri nich prešla, ale jedna z aktoviek upútala jej pozornosť. Mala výrazné logo. Ostročervenú raketu.

Gabrielle zastala a čupla si k nej.

SPACE AMERICA, INC.

Zarazene si pozrela ďalšie aktovky.

BEAL AEROSPACE. MICROCOSM, INC. ROTARY ROCKET COMPANY. KISTLER AEROSPACE.

V duchu sa jej ozval chrapľavý hlas Marjorie Tenchovej. *Uvedomujete si, že Sexton berie úplatky od súkromných firiem, zameraných na vesmír?*

S rozbúchaným srdcom sa zadívala po tmavej chodbe na dvere, ktoré viedli do senátorovej pracovne. Vedela, že by sa mala ohlásiť, upozorniť, že je tu, ale namiesto toho sa len ticho blížila k dverám. Kúsok od dverí v tieni zastala… a započúvala sa do rozhovoru, ktorý prebiehal dnu.

Delta-Tri zostal na mieste, aby odniesol telo Norah Mangorovej a sane, a ostatní dvaja sa rýchlo pustili po ľadovci za korisťou.

Na nohách mali lyže ElektroTread na elektrický pohon, skonštruované podľa bežne dostupných lyží Fast Trax. Ich tajná verzia ElektroTread bola v podstate lyžami s miniaturizovanými tankovými pásmi – čosi ako snowmobily, pripevnené na chodidlá. Ich rýchlosť sa ovládala stiskom palca a ukazováka, ktorým sa dostali do kontaktu dve tlakové platničky, všité do pravej rukavice. Okolo chodidla mali lyžiari vytvarovanú výkonnú gélovú batériu, ktorá zároveň pôsobila ako izolácia a umožňovala nehlučný chod lyží. Kinetickou energiou, ktorá vznikala gravitáciou a otáčaním pásov pri pohybe smerom dolu, sa dômyselne dobíjali batérie na najbližší výstup.

Delta-Jeden sa prikrčil chrbtom proti vetru, kĺzal sa smerom k moru a pohľadom skúmal ľadovec pred sebou. Jeho noktovízor iba vzdialene pripomínal model Patriot, ktorý používalo vojenské námorníctvo. Delta-Jeden mal model, ktorý sa upevňoval na tvár a bol vybavený šesťprvkovým objektívom 40x90 mm, trojprvkovým zväčšovákom a infračerveným zariadením so superdlhým dosahom. Bežné noktovízory zobrazovali okolitý svet zeleno, ale on ho videl v priehľadnom modrastom sfarbení – túto farbu vybrali pre mimoriadne reflexné terény, aké sú napríklad v Arktíde.

Keď sa blížil k prvému valu, zbadal niekoľko jasných pásov, nedávno vyrytých do snehu. Dvíhali sa po vale ako neónový šíp, smerujúci do noci. Tí traja utečenci si zrejme nezmysleli odopnúť sa od tej provizórnej plachty, alebo to nemohli urobiť. Tak či onak,

ak sa neuvoľnili pred posledným valom, teraz už budú niekde v mori. Delta-Jeden vedel, že ochranný odev im predĺži životnosť vo vode, ale neúnavné pobrežné prúdy ich odnesú na šíre more. V každom prípade sa utopia.

Bol však vycvičený, že sa nikdy nemá uspokojiť s predpokladmi. Musí vidieť ich telá. Prikrčil sa, stisol prsty a zrýchlil do prvého svahu.

Michael Tolland nehybne ležal a preveroval si rozsah svojich zranení. Bol doráňaný, ale zlomené nemá zrejme nič. Nepochyboval, že pred vážnejším zranením ho uchránila gélom naplnená kombinéza. Keď otvoril oči, pomaly sa koncentroval. Všetko sa tu zdalo mäkšie… tichšie. Vietor stále zavýjal, ale už nie tak divo.

Spadli sme z okraja – alebo nie?

Keď sa sústredil, zistil, že leží na ľade takmer v pravom uhle krížom cez Rachel Sextonovú. Boli spútaní prepletenými karabínkami. Cítil, ako pod ním dýcha, ale do tváre jej nevidel. Kúsok ju odsunul. Jeho svaly ledva reagovali. „Rachel…?“ Nebol si istý, či jeho ústa tento zvuk vydali.

Rozpamätal sa na posledné sekundy ich mučivej cesty – ako ich balón ťahal hore, potom prasklo lano a ich telá sa kotúľali na druhej strane dolu valom, potom sa šmýkali, prenieslo ich cez posledný val a hnalo k okraju – a potom ľad zmizol. Obaja padali, ale bol to akýsi krátky pád. Nespadli do mora, ako očakávali. Padali len asi tri metre a ocitli sa na ďalšom kuse ľadu. Zastavila ich Corkyho ťarcha, ktorého ťahali za sebou.

Tolland zdvihol hlavu a zadíval sa na more. Ľad sa obďaleč končil prudkým zrázom a spod neho doliehalo hučanie mora. Obzrel sa späť na ľadovec a jastril do tmy. Jeho zrak narazil na vysokú ľadovú stenu vo vzdialenosti desať metrov, ktorá akoby

visela nad nimi. Až vtedy mu svitlo, čo sa stalo. Zošmykli sa z ľadovca na nižšie položenú rímsu. Bola rovná, veľká asi ako hokejové klzisko a poklesnutá – každú chvíľu sa mohla odštiepiť a zrútiť sa do mora.

Telenie ľadovca, blyslo mu mysľou, keď skúmal túto neistú ľadovú platňu, na ktorej ležal. Bola to široká hranatá masa, ktorá ovísala z ľadovca ako obrovitý balkón, z troch strán strmo padajúci do mora. K ľadovcu sa primykal iba zadnou časťou a Tolland videl, že toto spojenie je dočasné.

Ťahala sa tam vyše meter široká puklina. Gravitácia v tomto súboji onedlho zvíťazí.

Potom pozrel na nehybne ležiace telo Corkyho Marlinsona, skrútené na ľade, a to mu nahnalo ďalší strach. Corky ležal desať metrov od nich, pripútaný k nim napnutým lanom.

Tolland chcel vstať, ale stále bol pripútaný k Rachel. Trocha sa premiestnil a pustil sa do odopínania karabínok.

Aj Rachel si chcela sadnúť, ale vyzerala slabá. „My sme… nespadli?“ vydralo sa z nej nechápavo.

„Dopadli sme nižšie na blok ľadu,“ odvetil Tolland. Konečne sa od nej odpútal. „Musím pomôcť Corkymu.“

Chcel vstať, ale nohy mal ako z gumy. Schytil teda lano a potiahol. Po ľade sa k nim blížil Corky. Potiahol ešte zo desať ráz a Corky sa ocitol kúsok od nich.

Vyzeral dobitý. Stratil okuliare, na líci mal hlbokú ranu a z nosa mu tiekla krv. Tollandove obavy, že je mŕtvy, však rýchlo rozptýlil, keď sa prevalil a preklal ho zlostným pohľadom.

„Kriste!“ zamrmlal. „Čo to bol za kúsok?“

Tollandovi odpadol kameň zo srdca.

Rachel si medzitým sadla a sykala od bolesti. Rozhliadla sa. „Musíme sa… odtiaľto dostať. Zdá sa, že tento kus ľadu sa už-už odtrhne.“

Tolland s ňou súhlasil. Jedinou otázkou ostávalo, ako sa odtiaľ dostať.

Na úvahy však nemali čas. Hore na ľadovci sa ozvalo povedomé vysoké vrčanie. Tollandov pohľad vystrelil hore, kde zbadal dve bielo odeté postavy, ktoré sa na lyžiach zľahka zviezli na okraj. Obidve tam naraz zastali. Chvíľu stáli, pozerajúc na svoju doráňanú korisť ako šachový veľmajster, ktorý si pred posledným ťahom vychutnáva šachmat.

Deltu-Jeden prekvapilo, že tí traja utečenci sú nažive. Vedel však, že je to iba dočasné. Spadli na kus ľadovca, ktorý sa už sunul do mora. Mohol by ich znehybniť a zabiť rovnako ako tú ženu, ale ponúkalo sa čistejšie riešenie. Také, pri ktorom sa ich telá nikdy nenájdu.

Hľadel ponad okraj dolu a zbadal trhlinu, ktorá sa klinovito rozširovala medzi ľadovcom a visiacou ľadovou rímsou. Nebezpečne sa navažuje… každú chvíľu sa môže odlomiť a zrútiť sa do mora.

Každú chvíľu… a prečo nie už túto?

Tu na ľadovci je to bežná vec – vždy po niekoľkých hodinách otrasie nocou ohlušujúce zadunenie, keď sa odlomí kus ľadu a spadne do mora. Kto by si to všímal?

Delta-Jeden pocítil známy teplý príval adrenalínu, ktorý vždy sprevádzal chvíľu, keď sa chystal zabiť. Siahol do vaku a vytiahol z neho ťažký predmet citrónového tvaru. Bola to štandardná súčasť vojenských útočných jednotiek, ktorá sa volala „blesk-bum“ – „nesmrtonosný“ tlakový granát, ktorý dočasne dezorientoval nepriateľa, lebo sa od neho oslepujúco zablyslo a vyslal ohlušujúcu tlakovú vlnu. Delta-Jeden však vedel, že teraz bude blesk-bum isto-iste smrtonosný.

Zastal si k okraju ľadovca a zauvažoval, aká hlboká môže byť

trhlina. Desať metrov? Dvadsať metrov? Bolo to vlastne jedno. Jeho plán v každom prípade vyjde.

S pokojom, ktorý získal pri nespočetných popravách tohto druhu, nastavil ciferník granátu desať sekúnd, vytiahol poistku a hodil granát do trhliny. Pohltila ho tma.

Spolu s partnerom sa rýchlo vzdialili hore na ochranný val a čakali. Tento pohľad bude naozaj stáť za to. Rachel Sextonová si aj v omámenom stave veľmi dobre uvedomovala, čo útočníci práve hodili do trhliny. Nevedela, či to vie aj Michael Tolland, alebo jej to vyčítal z očí, no postrehla, že zbledol a vrhol zdesený pohľad na mamutie kusisko ľadu, na ktorom uviazli. Zrejme si uvedomil, čo ich čaká.

Ľad pod Rachel zrazu presvietilo, ako keď v búrkovom mračne šľahne blesk. Všetkými smermi sa rozlial podivný biely svit. Ľad v okruhu tridsať metrov naokolo zbelel. Potom prišiel otras. Nesprevádzalo ho dunenie ako pri zemetrasení, ale ohlušujúca tlaková vlna, ktorá trhala vnútornosti. Rachel mala pocit, akoby dostala cez ľad úder, ktorý jej vniká do tela.

Medzi ľadovec a rímsu akoby hneď nato niekto vrazil obrovský klin, lebo rímsa sa začala s hrozivým praskotom odkláňať. Rachel a Tollandovi sa stretli zdesené pohľady. Corky vyrazil zhrozený výkrik.

Ľad pod nimi sa prepadol.

Rachel sa v prvej chvíli cítila ako v bezváhovom stave. Akoby sa vznášala nad miliónotonovým kusom ľadu. A potom klesali – padali do mrazivého mora.

56

Rachel ohlušil hromový praskot masívneho kusa ľadu, ktorý sa sunul po čele Milneho ľadového šelfu. Do vzduchu vyletovali vysoké chocholy vodnej triešte zmiešanej s ľadom. Blok ľadu spomalil a Rachelino telo, ešte pred sekundou ako v bezváhovom stave, naň tvrdo dopadlo. Tolland a Corky tresli kúsok od nej.

Keď sa ľadový blok ponáral do mora, Rachel videla, ako k nim stúpa spenená hladina. Blížila sa mučivo, ako keď sa k bandží skokanovi blíži zem a on vie, že jeho lano je o niekoľko metrov dlhšie, ako treba… Blížila sa… blížila sa… a zrazu bola pri nich. Vrátila sa jej spomienka z detstva. Ľad… voda… tma. Zachvátil ju des.

Vrch ľadového bloku sa ponoril pod vodu a mrazivé more sa prevalilo prúdmi cez okraje. Rachel cítila, že ju ťahá dolu. Zaliala ju slaná voda a nechránená koža na tvári sa jej napla a rozhorela sa. Ľadové dno jej pod nohami zmizlo a ona sa drala hore na hladinu. Nadnášal ju gél v kombinéze. Do úst sa jej nabrala slaná voda, a keď sa dostala na hladinu, prudko ju vyprskla. Ostatných pohadzovalo obďaleč a všetci boli obopletení lanom. Keď sa konečne dostala do vzpriamenej polohy, Tolland skríkol: „Vynára sa!“

Jeho slová vyleteli ponad dunenie a Rachel pocítila dolu vo vode zvláštne nadnášavé vlnenie. Blok ľadu sa spätil ako ohromná lokomotíva, ktorá sa dáva do spätného chodu. S dunením sa pod vodou zastavil a dal sa rovno pod nimi na výstup. V hĺbke to hučalo a obrovitá ľadová platňa sa nezadržateľne drala nahor.

Dvíhala sa rýchlo, zrýchľovala, vynárala sa z tmy. Rachel cítila, že ju dvíha. More sa naokolo rozvírilo a do nôh jej narazil

ľad. Robila, čo mohla, aby udržala rovnováhu, keď sa ľad dral nahor, strhávajúc so sebou milióny litrov morskej vody. Obrovská platňa sa nadniesla a začala sa na hladine zmietať, aby sa ustálila okolo ťažiska. Rachel sa brodila po pás vo vode, ktorá sa rozlievala všetkými smermi. Keď začala voda z povrchu stekať, schytil ju prúd a niesol ju k okraju ľadu. Spadla na brucho a roztiahla ruky a nohy. Okraj sa rýchlo blížil.

Drž sa! počula matkin hlas, ktorý volal rovnako ako vtedy, keď v detstve spadla pod ľad rybníka. Drž sa! Neponor sa!

Jej postrojom prudko myklo a z pľúc jej vyrazilo aj tú štipku vzduchu, ktorú v nich ešte mala. Náhle znehybnela zopár metrov od okraja. Prúd ju krútil na mieste. Desať metrov od seba zbadala bezvládneho Corkyho, ktorý bol k nej stále pripútaný. Ani on sa nehýbal. Unášalo ich opačnými smermi a tento protipohyb ju zastavil. Keď odtieklo viac vody, pri Corkym sa zjavila ďalšia tmavá postava. Kľačala, opierala sa o ruky, držala sa Corkyho lana a vracala slanú vodu.

Michael Tolland.

Keď popri Rachel stiekla z ľadovca posledná voda, ostala ležať v hrozivom tichu a počúvala zvuky mora. Po istom čase pocítila prvé závany smrtiaceho chladu. Vytiahla sa na ruky a na kolená. Ľadovcom pohojdávalo ako obrovskou kockou ľadu. Ubolene a blúznivo sa priplazila k ostatným.

Delta-Jeden skúmal vysoko na Milneho ľadovci noktovízorom spenenú vodu okolo najnovšieho tabulárneho ľadovca v Severnom ľadovom oceáne. Vo vode nikoho nevidel, ale to ho neprekvapovalo. Oceán bol tmavý a jeho korisť mala čierne kombinézy.

Potom zameral pohľad na povrch tej obrovskej plávajúcej platne ľadu. Iba s námahou ju udržiaval zaostrenú. Rýchlo plávala

preč. Na more ju odnášal silný prúd. Už-už chcel od nej pohľad odtrhnúť, keď zbadal čosi nečakané. Tri čierne bodky na ľade. Sú to ich telá? Usiloval sa na ne zaostriť.

„Vidíš niečo?“ spýtal sa Delta-Dva.

Delta-Jeden nepovedal nič. Zaostroval noktovízor. V bledom sfarbení ľadovca s úžasom zbadal tri nehybne ležiace ľudské telá. Nedalo sa povedať, či sú živé, alebo mŕtve. No ak sú aj živí a hoci majú termálne kombinézy, o hodinu budú mŕtvi. Sú premočení, blíži sa búrka a unáša ich na jedno z najsmrtonosnejších morí na zemi. Ich telá nikto nikdy nenájde.

„Len tiene,“ odvetil Delta-Jeden a obrátil sa. „Vrátime sa na základňu.“

57

Senátor Sedgewick postavil pohár s curvoisierom na kozubovú rímsu svojho luxusného bytu, chvíľu prehrabával oheň a zbieral si myšlienky. Jeho šesť spoločníkov sedelo mlčky… čakali. Úvodné reči o ničom už mali za sebou. Prišla chvíľa, keď mal urobiť ťah senátor Sexton. Vedeli to. Aj on to vedel.

Politika, to je predávanie.

Získaj si dôveru. Daj im najavo, že chápeš ich problémy.

Sexton sa k nim obrátil. „Ako viete, v posledných mesiacoch som sa stretol s mnohými ľuďmi v rovnakom postavení, ako ste vy.“ Usmial sa a sadol si, čím dal najavo, že je na ich úrovni. „Ste jediní, koho som pozval k sebe domov. Ste výnimoční a ja si pokladám za česť, že sa s vami môžem stretnúť.“

Sexton si zložil ruky a kĺzal očami po izbe. S každým chcel nadviazať osobný kontakt. Potom sa sústredil na prvého – na statného muža v kovbojskom klobúku.

„Space Industries, Houston,“ povedal Sexton. „Teší ma, že ste prišli.“

„Toto mesto neznášam,“ zahundral Texasan.

„Chápem vás. Washington sa k vám zachoval nespravodlivo.“

Texasan pozeral spod striešky svojho klobúka, ale nepovedal nič.

„Pred dvanástimi rokmi ste predložili americkej vláde ponuku. Navrhli ste, že vybudujete americkú vesmírnu stanicu len za päť miliárd dolárov.“

„Áno, navrhol. Tie plány mám ešte odložené.“

„A NASA napriek tomu presvedčila vládu, že americkú vesmírnu stanicu by mala postaviť ona.“

„Správne. Začala ju stavať takmer pred desiatimi rokmi.“

„Pred desiatimi rokmi. A nielenže nie je ešte plne funkčná, ale doteraz to stálo dvadsať ráz viac, ako ste ponúkali vy. Ako americký daňový poplatník som znechutený.“

Zaznelo súhlasné mrmlanie. Sexton uprel pohľad na ostatných.

„Dobre viem, že niektoré z vašich firiem ponúkali vypúšťanie súkromných raketoplánov len za päťdesiat miliónov za let.“

Ďalšie prikývnutia.

„Lenže NASA vám vráža nôž do chrbta, keď si účtuje za let len tridsaťosem miliónov… hoci jej skutočné náklady presahujú stopäťdesiat miliónov za let!“

„Takto nás vytláčajú z vesmíru,“ povedal jeden z mužov. „Súkromný sektor nie je schopný súťažiť s firmou, ktorá si môže dovoliť prevádzkovať lety raketoplánov pri štyristopercentnej strate, a pritom neskrachuje.“

„Nie, tak by to nemalo byť,“ povedal Sexton.

Na všetkých stranách prikývnutia.

Sexton sa teraz obrátil k asketickému podnikateľovi, ktorý sedel vedľa neho. Jeho materiály si prečítal so záujmom. Ako mnohí podnikatelia, ktorí financovali Sextonovu kampaň, aj on bol vojenským inžinierom, ale znechutili ho nízke mzdy a vládna byrokracia, a preto z armády odišiel a hľadal svoju budúcnosť vo vesmíre.

„Kistler Aerospace,“ povedal Sexton a smutne pokyvkal hlavou. „Vaša firma navrhla a vyrobila raketu, ktorá je schopná vynášať náklady len za štyritisíc dolárov za kilogram, kým NASA to robí za dvadsaťtisíc dolárov za kilogram.“ Sexton sa dramaticky odmlčal. „A predsa nemáte nijakých klientov.“

„A prečo by som ich mal mať?“ povedal podnikateľ. „NASA nás minulý týždeň podrazila, keď účtovala Motorole len tisícšesťstodvadsaťštyri dolárov za kilo pri vypúšťaní

telekomunikačnej družice. Štát tú družicu vypustil pri deväťstopercentnej strate!“

„To je monopolizovanie vesmíru. Walmartizujú ho,“ ozval sa Texasan.

Skvelá analógia, pomyslel si Sexton. To si musím zapamätať. Reťaz obchodných domov Wal-Mart bola známa tým, že keď vtrhla na nové teritórium, všetko predávala pod trhovú cenu, čím vytlačila všetku miestnu konkurenciu.

„Už mi to lezie krkom,“ povedal Texasan. „Platím milióny dolárov na daniach a Strýko Sam ma tými dolármi oberá o klientov!“

„Rozumiem a chápem,“ povedal Sexton.

„Rotary Rocket zabíja zákaz firemného sponzoringu,“ ozval sa elegantne oblečený muž. „Zákony proti sponzoringu sú zločinom!“

„Celkom s vami súhlasím.“ Sextona šokovalo, keď sa dozvedel, že NASA si upevnila svoj monopol aj tým, že federálny zákon zakázal reklamy na zariadeniach, vypúšťaných do kozmu. Súkromné spoločnosti si nemohli zabezpečiť firemný sponzoring a používať firemné logá, ako to robia, povedzme, automobiloví pretekári. Na ich zariadeniach mohol byť iba nápis USA a názov firmy, ktorá ich vyrobila. V štáte, kde sa ročne vynakladá na reklamu neuveriteľných 185 miliárd dolárov, nenašiel ani jeden z týchto dolárov cestu na kontá súkromných vesmírnych firiem.

„To je lúpež!“ vyštekol jeden z prítomných. „Naša firma dúfa, že sa udrží do mája, keď vypustí prototyp prvého turistického raketoplánu. Očakávame enormný záujem médií. Nike nám práve ponúkla sedem miliónov, ak na ňom bude ich logo a slová: „Urob to!“ Pepsi nám ponúkla raz toľko, ak tam bude napísané: Pepsi, voľba novej generácie. No ak to tam dáme, podľa federálneho zákona ho nesmieme vypustiť!“

„To je pravda,“ prisvedčil Sexton. „Ak ma zvolia, zasadím sa

za zrušenie toho protisponzoringového zákona. To sľubujem. Vesmír by mal byť k dispozícii reklame rovnako ako každý štvorcový meter na Zemi.“

Uprel zrak na prítomných a hlas mu zvážnel. „Všetci si však musíme uvedomiť, že najväčšou prekážkou privatizácie NASA nie sú zákony, ale vnímanie verejnosti. Väčšina Američanov ešte stále žije s romantizujúcim názorom na americký vesmírny program. Stále sú presvedčení, že NASA je pre štát nevyhnutná.“

„To tie mizerné hollywoodske filmy!“ ozvalo sa. „Koľko filmov tam, preboha, ešte nakrútia na tému NASA zachraňuje svet pred asteroidom? Je to propaganda!“

Sexton však vedel, že záplava hollywoodskych filmov o NASA je iba vecou ekonomiky. Po nesmierne populárnom filme Top Gun, kde hral Tom Cruise pilota stíhačky a celé to vyznelo ako dvojhodinová reklama amerických vzdušných síl, si NASA uvedomila obrovské možnosti Hollywoodu v oblasti pôsobenia na verejnosť. Potichu začala ponúkať filmovým spoločnostiam zdarma prístup do všetkých svojich kľúčových zariadení – na odpaľovacie rampy, do riadiacich centier, do výcvikových stredísk. Producenti, navyknutí platiť veľké peniaze za povolenie nakrúcať na tom či onom mieste, na túto možnosť skočili, aby ušetrili milióny na nákladoch, a pustili sa do nakrúcania trilerov o NASA. Tá, samozrejme, umožnila Hollywoodu prístup, až keď schválila jeho scenár.

„Vymývanie mozgov verejnosti,“ zahundral Hispánec. „Oveľa horšie ako tie filmy sú jej reklamné ťahy. Vyslať do vesmíru dôchodcu? A teraz plánuje NASA raketoplán s celoženskou posádkou. Všetko kvôli publicite!“

Sexton vzdychol a pokračoval tragickým tónom. „To je pravda. Viem, že vám nemusím pripomínať, čo sa stalo v osemdesiatych rokoch, keď sa ministerstvo školstva ocitlo na

mizine a vyhlasovalo, že NASA vyhadzuje milióny, ktoré by sa mohli vynaložiť na vzdelanie. NASA vymyslela ťah, ktorým chcela dokázať, ako je vzdelaniu naklonená. Vyslala do kozmu učiteľku.“ Sexton sa odmlčal. „Všetci sa pamätáte na Christu McAuliffovú.“

Zavládlo mlčanie.

„Páni,“ ujal sa slova opäť Sexton a dramaticky si zastal pred kozub. „Myslím, že je čas, aby si Američania uvedomili pravdu pre dobro budúcnosti nás všetkých. Je čas, aby pochopili, že NASA nás nevedie do výšin, ale vesmírny výskum škrtí. Vesmír sa v ničom nelíši od iných priemyselných odvetví, a ak niekto bráni súkromnému sektoru, aby sa na ňom podieľal, hraničí to s trestným činom. Vezmime si počítačový priemysel. Vykazuje taký explozívny pokrok, že ho z týždňa na týždeň sotva stačíme sledovať. A prečo? Lebo funguje na princípe voľného trhu – efektívnosť a predstavivosť odmeňuje ziskom. Viete si predstaviť, že by ho riadil štát? Dodnes by sme boli v stredoveku. Vo vesmíre stagnujeme. Vesmírny výskum by sme mali zveriť do rúk súkromnému sektoru. Tam patrí. Američanov by ohromil rast, pracovné príležitosti a uskutočnené sny. Som presvedčený, že k novým horizontom vo vesmíre by nás mal vyniesť voľný trh. Ak budem zvolený, vezmem si za svoje, aby som otvoril brány k posledným hraniciam a udržal ich otvorené.“

Sexton zdvihol pohár s koňakom.

„Priatelia, dnes večer ste sem prišli preto, aby ste sa presvedčili, či som hodný vašej dôvery. Dúfam, že som na dobrej ceste, aby som si ju zaslúžil. Tak ako treba investorov, aby vznikla firma, tak treba investorov do prezidentského úradu. Akcionári očakávajú návratnosť a vy ako politickí investori takisto očakávate návratnosť. Chcem vám to dnes večer povedať celkom jasne – investujte do mňa a ja vám to nikdy nezabudnem. Nikdy. Máme

spoločné poslanie.“

Sexton pozdvihol pohár na prípitok.

„S vašou pomocou, priatelia, budem onedlho v Bielom dome… a vy budete vysielať na obežnú dráhu svoje sny.“

Gabrielle Asheová stála odtiaľ päť metrov celá meravá. Z pracovne doľahol cengot krištáľových pohárov a praskot ohňa.

58

Cez habisféru sa panicky rozbehol mladý technik NASA. Stalo sa niečo strašné! Neďaleko tlačovej zóny našiel osamotene stojaceho Ekstroma.

„Pán riaditeľ,“ vyhŕkol, keď k nemu dobehol. „Došlo k nešťastiu!“

Ekstrom sa obzrel s neprítomným pohľadom, akoby bol myšlienkami zahĺbený do iných nepríjemných vecí. „Čo ste to povedali? Nešťastie? Kde?“

„V šachte. Práve tam vyplávalo telo. Doktor Wailee Ming.“

Ekstrom nemihol ani brvou. „Doktor Ming? Ale…“

„Vytiahli sme ho, ale bolo už neskoro. Je mŕtvy.“

„Preboha! Ako dlho tam bol?“

„Predpokladáme, že asi hodinu. Vyzerá to tak, že tam spadol, klesol až na dno, ale keď sa jeho telo nafúklo, znova ho vynieslo hore.“

Ekstromova červenkastá tvár zbrunátnela. „Doboha! Kto o tom ešte vie?“

„Nikto, pán riaditeľ. Iba dvaja. Vytiahli sme ho a mysleli sme si, že vám to povieme skôr, ako…“

„Urobili ste dobre.“ Z Ekstroma sa vydral ťažký vzdych. „Jeho telo hneď niekam ukryte. A nikomu ani muk.“

Technik sa zatváril nechápavo. „Ale, pán riaditeľ…“

Ekstrom mu položil na plece svoju veľkú ruku. „Dobre ma počúvajte. Je to tragická nehoda a mne je to nesmierne ľúto. Budem sa tým, samozrejme, zaoberať, keď príde čas. Ten čas však teraz nie je.“

„Chcete, aby som jeho telo ukryl?“

Ekstrom ho prevŕtal svojím severským pohľadom. „Rozmýšľajte. Mohli by sme to všetkým povedať, ale čo by sme tým dosiahli? Do tlačovej konferencie nám ostáva hodina. Keď oznámime, že došlo k smrteľnej nehode, zatieni to celý objav a bude to mať zničujúci dopad na morálku. Doktor Ming sa dopustil ľahkovážnej chyby a ja nedopustím, aby za to zaplatila celá NASA. Civilní vedci nás už obrali o dosť slávy a ja nepripustím, aby nás jeden z ich lajdáckych omylov pripravil o hviezdnu chvíľu pred verejnosťou. Nehoda doktora Minga ostane tajomstvom dovtedy, kým sa neskončí tlačová konferencia. Rozumiete?“

Bledý technik prikývol. „Ukryjem jeho telo.“

59

Michael Tolland strávil na mori dosť času, aby vedel, že oceán si berie obete bez zľutovania a váhania. Vyčerpaný ležal na rozsiahlej ľadovej platni a videl, ako v diaľke mizne prízračný obrys Milneho ľadového šelfu. Vedel, že mocný arktický prúd, tečúci od Elizabethiných ostrovov, sa skrúca obrovským oblúkom okolo polárnej ľadovej čiapky a potom sa blíži k zemi pri severnom Rusku. Ale to je jedno. Dovtedy uplynú mesiace.

Zostáva nám tridsať minút… nanajvýš štyridsaťpäť.

Vedel, že bez ochrannej gélovej vrstvy v kombinézach by už boli mŕtvi. Kombinézy ich, chvalabohu, udržali v suchu – to je najdôležitejšie, aby človek prežil v chladnom počasí. Termálny gél okolo ich tiel nielen stlmil ich pád, ale teraz pomáhal uchovať ich telám to málo tepla, čo im ešte zostávalo.

Onedlho sa prihlási podchladenie. Začne sa miernou stŕpnutosťou v končatinách, lebo krv sa stiahne do stredu tela, aby chránila životne dôležité orgány. Potom prídu blúznivé halucinácie, lebo sa spomalí pulz a dýchanie a mozgu začne chýbať kyslík. Telo potom podnikne posledný pokus na uchovanie zvyšného tepla, keď zastaví všetky pochody okrem srdcovej činnosti a dýchania. Príde bezvedomie. Nakoniec prestanú v mozgu celkom pracovať aj centrá srdcovej činnosti a dýchania.

Tolland sa zadíval na Rachel a túžobne si želal, aby mohol podniknúť niečo na jej záchranu.

Stŕpnutosť, ktorá sa šírila telom Rachel Sextonovej, nebola taká bolestivá, ako si predstavovala. Takmer vítané anestetikum. Morfium prírody. Pri páde prišla o okuliare a v tej zime mohla

ledva otvoriť oči.

Kúsok od seba videla na ľade Tollanda a Corkyho. Tolland sa na ňu díval a v očiach mal ľútosť. Corky sa hýbal a očividne mal bolesti. Pravú lícnu kosť mal doráňanú a krvavú.

Rachel sa neovládateľne triasla a v mysli pátrala po odpovediach. Kto? A prečo? Zmáhala ju ťažoba, ktorá jej zastierala myšlienky. Nič tu nemalo logiku. Cítila, že telo sa jej pomaly uzatvára a akási neviditeľná sila ju ťahala do spánku. Bojovala proti nemu. Vzbĺkol v nej plamienok hnevu, ktorý sa usilovala rozdúchať, nakoľko jej vládali sily.

Chceli nás zabiť! Zadívala sa na hrozivé more a uvedomila si, že sa im to podarilo. Už sme mŕtvi. Celej pravdy o tejto smrtiacej hre na Milneho ľadovom šelfe sa zrejme nedožije, no už tušila, kto za tým stojí.

Najviac mohol získať riaditeľ Ekstrom. On ich poslal von na ľad. On má kontakty na Pentagon a Špeciálne jednotky. Ale čo by získal tým, že nastrčil meteorit pod ľad? Čo by tým získal ktokoľvek iný?

Pred očami sa jej mihol Zach Herney. Je aj on spolukonšpirátorom, alebo nič netušiacim pešiakom? Nie, Herney nič nevie. Je nevinný. Očividne ho oklamala NASA. Do jeho tlačovej konferencie už ostáva iba hodina. Vystúpi na nej s video dokumentáciou, na ktorej potvrdzujú objav štyria civilní vedci.

Štyria mŕtvi civilní vedci.

Tlačovej konferencii nemôže už nijako zabrániť, ale zaprisahala sa, že tí, čo majú na svedomí tento útok, trestu neujdú.

Zozbierala sily a chcela si sadnúť. Končatiny mala ako zo žuly, a keď ruky a nohy zohla, v kĺboch jej bolestivo zapraskalo. Pomaly sa vytiahla na kolená a na ľade si ustálila polohu. Krútila sa jej hlava. Naokolo sa búril oceán. Tolland sa jej zvedavo prizrel. Zrejme si myslí, že sa modlím, pomyslela si. Nemodlila sa, hoci

modlitba by mala práve také šance na záchranu ako to, čo sa chystala urobiť.

Pravou rukou zašmátrala na páse a zistila, že čakan na ľad tam ostal pripútaný. Meravejúcimi prstami zovrela rúčku a obrátila ho hore nohami, takže teraz vyzeral ako obrátené T. Potom zo všetkých síl udrela jeho hrotom do ľadu. Buch. Ešte raz. Buch. Krv si cítila v žilách ako studenú melasu. Buch. Tolland sa ňu zmätene vytriešťal oči. Znova udrela. Buch.

Tolland sa chcel zdvihnúť na lakti. „Ra… chel?“

Neodpovedala. Potrebovala všetky sily. Buch. Buch.

„Tak ďaleko… na severe…“ vydralo sa z Tollanda, „…SAA sotva začuje…“

Ďalej búchala.

SAA, Suboceanic Acoustic Array, sústavu podmorských mikrofónov, pozostatok studenej vojny, využívali teraz oceánografovia na počúvanie veľrýb. Keďže zvuk sa pod vodou šíri do vzdialenosti stoviek kilometrov, táto sústava, skladajúca sa z päťdesiatich deviatich podmorských mikrofónov okolo celého sveta, mohla odpočúvať prekvapujúco veľké percento hlbín svetových oceánov. Odľahlé končiny Arktídy však, nanešťastie, do tohto percenta nepatrili, no Rachel vedela, že morským hlbinám načúva aj niekto iný – tí, o ktorých málokto na svete vedel. Stále búchala. Jej správa bola prostá a jasná.

BUCH. BUCH. BUCH.

BUCH… BUCH… BUCH…

BUCH. BUCH. BUCH.

Nerobila si ilúzie, že im to zachráni život. Už cítila, ako sa jej do tela zahrýza ľadové zovretie. Ostáva jej nanajvýš polhodina života. Záchrana sa vymyká akýmkoľvek možnostiam. No tu už nešlo o záchranu.

BUCH. BUCH. BUCH.

BUCH… BUCH… BUCH…

BUCH. BUCH. BUCH.

„Už… nemáme… čas…“ vydralo sa z Tollanda.

Nejde… o nás, pomyslela si. Ide o to, čo mám vo vrecku. Rachel si predstavila kompromitujúci obraz GPR vo vrecku kombinézy. Musí to dostať do rúk NRA… a rýchlo.

Aj v tomto blúznivom stave bola presvedčená, že to NRA dostane. V polovici osemdesiatych rokov nahradila SAA tridsať ráz citlivejšími mikrofónmi. Sieť dostala názov Classic Wizard a bolo to podmorské ucho za dvanásť miliónov dolárov. Superpočítače NRA a Národnej bezpečnostnej agentúry v anglickom Menwith Hille o niekoľko hodín zaznamenajú v jednom z arktických hydrofónov nezvyčajnú zvukovú sekvenciu, klopkanie rozšifrujú ako SOS, zistia súradnice a z leteckej základne Thula v Grónsku vyšlú záchranné lietadlo. To nájde na ľadovci tri telá. Zamrznuté. Mŕtve. A medzi nimi zamestnanca NRA… a vo vrecku bude mať čudný kus termálneho papiera.

Záber z GPR.

Poslednú správu Norah Mangorovej.

Keď si ho záchrancovia preštudujú, odhalia záhadný tunel pod meteoritom. Rachel netušila, čo sa stane ďalej, ale tajomstvo s nimi aspoň nezomrie na ľadovci.

60

Každého nového prezidenta zavedú do troch prísne strážených skladov v Bielom dome, kde je uložené zariadenie nevyčísliteľnej hodnoty, ktorým bol vybavený Biely dom v minulosti – písacie stoly, riad, skrine a iné kusy nábytku, ktoré používali prezidenti od čias Georgea Washingtona. Nový prezident si z toho môže vybrať, čo chce, a zariadiť si tým počas svojho pôsobenia Biely dom. Nastálo ostáva v Bielom dome iba posteľ v Lincolnovej spálni. Je iróniou, že Lincoln v nej nikdy nespal.

Stôl, za ktorým sedel Zach Herney v Oválnej pracovni, patril kedysi jeho idolu, Harrymu Trumanovi. Podľa moderných meradiel bol malý, ale každý deň mu pripomínal, že Harry tu neustále sedával, a že on, Herney, je v konečnom dôsledku zodpovedný za akékoľvek pochybenie svojej vlády. Túto zodpovednosť bral ako česť a robil, čo bolo v jeho silách, aby svojich ľudí motivoval k čo najlepšej práci.

„Pán prezident?“ ozvala sa sekretárka, ktorá nazrela do Oválnej pracovne. „Prišiel ten hovor.“

Herney kývol rukou. „Ďakujem.“

Zdvihol slúchadlo. Tento hovor by bol najradšej vybavil v súkromí, no súkromie momentálne neprichádzalo do úvahy. Ako komáre okolo neho poletovali dvaja vizážisti, ktorí mu skrášľovali tvár a vlasy. Pred stolom rozkladal svoje príslušenstvo televízny štáb a po pracovni pobiehali kŕdle poradcov a mediálnych expertov, ktorí vzrušene preberali stratégiu.

Hodina T mínus jeden…

Herney stisol osvetlený gombík svojej súkromnej linky. „Lawrence? To ste vy?“

„Ženie sa búrka, ale moji ľudia vravia, že satelitné spojenie nenaruší. Môžeme ísť. Ešte hodina.“

„Výborne. Dúfam, že nálada je tam skvelá.“

„Vynikajúca. Ľudia sú tu nadšení. Práve sme si dali pár pív.“

Herney sa zasmial. „To rád počujem. Viete, chcel som vám zavolať a poďakovať, kým sa to rozbehne. Bude to úžasný večer.“

Ekstrom sa odmlčal a po chvíli netypicky neisto povedal: „To naozaj bude, pán prezident. Na toto sme dlho čakali.“

Herney zaváhal. „Zdá sa, že ste vyčerpaný.“

„Už by sa mi zišlo trocha slnka a poriadna posteľ.“

„Ešte hodinu vydržte. Usmievajte sa do kamier, vychutnajte si to a potom tam pošleme lietadlo, ktoré vás dopraví do Washingtonu.“

„Už sa na to teším.“ Ekstrom zmĺkol.

Herney bol ako skúsený vyjednávač vycvičený počúvať, domyslel si aj to, čo bolo medzi riadkami. V riaditeľovom hlase mu čosi nesedelo. „Naozaj je tam všetko v poriadku?“

„Absolútne. Všetky systémy fungujú.“ Ekstrom akoby chcel zmeniť tému. „Videli ste definitívny zostrih Tollandovho dokumentu?“

„Práve som si ho pozrel,“ povedal Herney. „Urobil to fantasticky.“

„Áno. Dobre, že ste ho pribrali.“

„Ešte sa hneváte, že som do toho zainteresoval civilov?“

„To teda áno.“ Ekstrom svojím mocným hlasom dobromyseľne zavrčal.

Herney sa hneď cítil lepšie. Ekstrom je na tom dobre, pomyslel si. Len je trocha unavený. „Tak dobre. O hodinu sa uvidíme cez satelit. Ľudia budú mať o čom rozprávať.“

„To teda áno.“

„Počujte, Lawrence…“ Herneyho hlas zvážnel. „Dokázali ste

čosi neuveriteľné. Nikdy na to nezabudnem.“

Delta-Tri sa pred habisférou pasoval v bičujúcom vetre s rozhádzaným výstrojom Norah Mangorovej. Nakladal ho späť na sane. Keď všetko naložil, upevnil vinylovú plachtu, hore prehodil mŕtvu Norah a priviazal ju. Keď sa chystal odtiahnuť sane z trasy, po ľadovci k nemu prisvišťali jeho dvaja partneri.

„Zmena plánov,“ zavolal Delta-Jeden do vetra. „Tí traja spadli z ľadovca.“

Deltu-Tri to neprekvapilo. Aj on vedel, čo to znamená. Ich pôvodný plán naaranžovať štyri mŕtve telá na ľadovec už neprichádzal do úvahy. Keby ostalo len jedno telo, vyvstalo by veľa otázok. „Pozametať?“ spýtal sa.

Delta-Jeden prikývol. „Pozbieram signálky a vy dvaja sa zbavte saní.“

Delta-Jeden sa pustil po trase štyroch vedcov a zahladil všetky stopy, ktoré tam zanechali. Delta-Tri a jeho partner sa zatiaľ vydali po ľadovci s naloženými saňami. Prekonali ochranné valy a ocitli sa na okraji Milneho ľadového šelfu. Potisli a sane s Norah Mangorovou nehlučne skĺzli cez okraj a spadli do Severného ľadového oceánu.

Čisto pozametané, pomyslel si Delta-Tri.

Keď sa vracali na základňu, s uspokojením si všimol, že vietor zahladzuje stopy ich lyží.

61

Nukleárna ponorka Charlotte plávala v Severnom ľadovom oceáne už piaty deň. Jej prítomnosť bola v týchto končinách prísne utajovaná.

Patrila do ponorkovej triedy Los Angeles a jej konštrukcia umožňovala „počuť a nebyť počutá“. Jej štyridsaťdvatonové turbínové motory mali pružinové závesy, ktoré tlmili akékoľvek vibrácie. Ponorky triedy LA boli „neviditeľné“, ale napriek tomu patrili medzi najväčšie prieskumné podmorské plavidlá. Charlotte bola dlhá vyše stodvadsať metrov, a keby jej trup položili na futbalové ihrisko, bol by rozdrvil obidve bránky a ešte o kus by na oboch stranách presahoval. Bola sedem ráz dlhšia ako prvá americká vojenská ponorka triedy Holland. Mala výtlak 6927 ton a vyvinula nevídanú rýchlosť tridsaťpäť uzlov.

Normálne plávala tesne pod termoklímou, čo je prirodzený teplotný gradient, ktorý láme odrazy sonaru zhora, takže radary z hladiny ju nezachytia. Pri stoštyridsaťosemčlennej posádke a schopnosti ponoru vyše päťsto metrov bola najmodernejším podmorským plavidlom a ťažným koňom amerického vojenského námorníctva. Kyslíkový systém, založený na elektrolytickom odparovaní, dva nukleárne reaktory a ďalšie dômyselné zariadenia jej umožňovali oboplávať Zem dvadsaťjeden ráz bez vynorenia. Biologický odpad posádky stláčali ako na väčšine lodí do tridsaťkilogramových blokov a vymršťovali ho do mora – boli to obrovské bloky konkrementov, ktorým žartovne hovorili „veľrybí trus“.

Technik, sediaci pri oscilačnej obrazovke v sonarovej kajute, patril medzi najlepších na svete. Jeho pamäť bola ako

encyklopédia zvukov a vlnenia. Vedel rozoznať niekoľko desiatok pohonov ruských ponoriek, bol schopný rozlíšiť zvuky desiatok morských živočíchov a vedel dokonca stanoviť, ktorá podmorská sopka pri vzdialenom Japonsku ožila.

V tejto chvíli však počúval monotónny, opakujúci sa zvuk. Zvuk, ktorý sa dal ľahko rozoznať, ale bol vrcholne nečakaný.

„Neuveríš, čo mi práve vychádza zo slúchadiel," povedal svojmu asistentovi a podal mu slúchadlá.

Asistent si ich nasadil a po tvári mu prebehol nedôverčivý výraz. „Božemôj! Veď je to jasné ako facka. Čo urobíme?"

Technik už volal kapitánovi.

Keď kapitán prišiel, technik prepol zvuk zo slúchadiel do malých reproduktorov.

Kapitán bez mihnutia oka počúval.

BUCH. BUCH. BUCH.

BUCH… BUCH… BUCH…

Pomalšie. Pomalšie. Čoraz nepravidelnejšie. Čoraz slabšie.

„Aké sú súradnice?" spýtal sa kapitán.

Technik si odkašlal. „Prichádza to z hladiny, pán kapitán, asi štyri kilometre po našom pravoboku."

62

Gabrielle Asheovej sa v tmavej chodbe pred Sextonovou pracovňou roztriasli nohy. Nie však od vypätia, keď musela nehybne stáť, ale od rozčarovania z toho, čo práve počula. Porada v pracovni pokračovala, no viac už nemusela počuť. Pravda bola bolestne jasná.

Senátor Sexton berie úplatky od súkromných vesmírnych firiem. Marjorie Tenchová mala pravdu.

Zmocnil sa jej odpor a vzápätí pocit zrady. Sextonovi verila. Bojovala zaňho. Ako môže také niečo robiť? Vedela, že občas na verejnosti zaklame, aby si chránil súkromie, ale taká už je politika. Toto je však porušovanie zákona!

Ešte nie je zvolený, a už predáva Biely dom!

Uvedomila si, že od tejto chvíle za ním nemôže stáť. Sľub, že presadí zákon o privatizácii NASA, môže dodržať len vtedy, ak bude ignorovať zákonnosť a demokratické princípy. Aj keby bol presvedčený, že je to v záujme väčšiny, keď takto vopred predáva svoje rozhodnutie, zatvára tým dvere vládnemu mechanizmu, lebo nebude brať do úvahy prípadné presvedčivé argumenty Kongresu, poradcov, voličov a lobistov. A čo je najhoršie, keď sa zaručuje za privatizáciu NASA, dláždi tým cestu nekonečnému zneužívaniu najnovších vedeckých poznatkov, lebo otvorene uprednostňuje bohatých z úzkeho kruhu na úkor čestných investorov z radov verejnosti.

Prišlo jej zle od žalúdka a nevedela, čo robiť.

Vtom za ňou do ticha chodby prenikavo zazvonil telefón. Gabrielle sa preľaknuto obzrela. Zvonenie vychádzalo zo šatne v hale – mobil vo vrecku niektorého z návštevníkov.

„Prepáčte, priatelia,“ ozvalo sa v pracovni s ťahavým texaským prízvukom. „To je pre mňa.“

Gabrielle počula, ako ktosi vstáva. Ide sem! Zvrtla sa a rozbehla sa po vykobercovanej chodbe smerom, ktorým prišla. Uprostred chodby vbehla do otvorených kuchynských dverí vo chvíli, keď Texasan vyšiel z pracovne a vykročil k šatni. Gabrielle v prítmí kuchyne znehybnela.

Texasan prešiel a nevšimol si ju.

Prudko sa jej rozbúchalo srdce, ale aj tak počula, ako Texasan šmátra v šatni. Napokon mobil našiel.

„Ale čo?… Kedy?… Naozaj? Zapneme si to. Ďakujem.“ Dohovoril a cestou do pracovne zavolal: „Hej! Zapnite televízor. Zach Herney chystá na dnes večer dôležitú tlačovú konferenciu. O ôsmej. Na všetkých kanáloch. Buď chce vyhlásiť vojnu Číne, alebo spadla do mora Medzinárodná vesmírna stanica.“

„To by si zasluhovalo prípitok!“ zvolal ktosi.

Všetci sa rozosmiali.

Okolo Gabrielle sa všetko rozkrútilo. Tlačovka o ôsmej? Tenchová teda neklamala. Dala jej čas do ôsmej, aby sa písomne priznala k pomeru so Sextonom. Odskočte od neho, kým nebude neskoro. Tak povedala. Gabrielle predpokladala, že jej tento termín stanovila preto, aby Biely dom mohol zajtra túto informáciu pustiť novinám, ale teraz sa zdá, že chcú obvinenia zverejniť sami.

Dôležitá tlačová konferencia? No čím dlhšie na to myslela, tým zvláštnejšie sa jej to zdalo. Že by Herney vyšiel s tým svinstvom sám? Osobne?

V pracovni sa ozval televízor. Hlasno. Hlásateľov hlas sa vzrušene chvel. „Biely dom nijako nenaznačil tému dnešnej prekvapujúcej tlačovej konferencie. Koluje množstvo špekulácií. Viacero politických analytikov očakáva, že po nedávnom odmlčaní Zach Herney oznámi, že nebude kandidovať do druhého

funkčného obdobia.“

V pracovni sa rozľahol nádejný jasot.

Absurdné, pomyslela si Gabrielle. Pri toľkej špine, akú má Biely dom na Sextona, neprichádza do úvahy, že by prezident dnes večer hodil do ringu uterák. Tlačová konferencia bude o niečo inom. Gabrielle si s hrozným pocitom uvedomila, že jej už dali vedieť, o čom bude.

Pozrela na hodinky. Necelá hodina. Musí sa rozhodnúť. A v tej chvíli jej zišlo na um, s kým sa poradiť. Šuchla si obálku s fotografiami pod pazuchu a ticho vyšla z bytu.

Strážcovi na chodbe badateľne odľahlo. „Znútra som počul akési nadšenie. Asi ste sa stali hitom.“

Gabrielle sa úsečne usmiala a zamierila k výťahu.

Keď vyšla na ulicu, premkol ju chlad, lebo už sa takmer zotmelo. Kývla na taxík, nasadla a upokojovala sa myšlienkou, že už vie, čo treba urobiť.

„Do televízneho štúdia ABC,“ povedala taxikárovi. „A rýchlo.“

63

Michael Tolland ležal na ľade bokom. Hlavu si položil na vystretú ruku, ktorú si už necítil. Mal ťažké viečka, ale robil, čo mohol, aby ich udržal otvorené. Z tejto nezvyčajnej polohy vnímal posledné obrazy sveta – teraz už len mora a ľadu. Prichodilo mu to ako príhodný záver dňa, v ktorom nič nebolo také, aké sa zdalo.

Na plávajúcu ľadovú plť sa znieslo podivné ticho. Rachel a Corky zmĺkli a klopkanie prestalo. Čím boli ďalej od ľadového šelfu, tým bol vietor pokojnejší. Aj jeho telo sa upokojovalo. Tolland to počul. Pod kapucňou mu tesne na uši doliehala čiapka, a tak sa mu v hlave zosilnene ozýval vlastný dych. Spomaľoval… bol čoraz plytší. Jeho telo už nevládalo vzdorovať zvieravému pocitu, ktorý sprevádzal unikanie krvi z údov. Unikala z nich ako posádka, opúšťajúca loď, a inštinktívne tiekla k životne dôležitým orgánom v poslednom zúfalom odpore, aby nestratil vedomie.

Vedel, že je to prehratý boj.

Napodiv, necítil už nijakú bolesť. Tým štádiom už prešiel. Teraz mal pocit, že sa nafukuje. Meravie. Vznáša sa. Keď začal odchádzať prvý z jeho reflexívnych pohybov – žmurkanie –, rozmazalo sa mu videnie. Zamŕzal mu vodnatý mok, ktorý prúdi medzi rohovkou a šošovkou. Tolland sa zadíval naspäť na nejasný Milneho ľadový šelf, z ktorého ostala v mihotavom mesačnom svite iba nezreteľná biela čiara.

S porážkou sa však nechcela zmieriť jeho duša. Kolísal na hrane vedomia a bezvedomia. Hľadel na vlny v diaľke. Okolo neho zavýjal vietor.

Prišli halucinácie. V posledných sekundách pred stratou vedomia mu však, napodiv, nevyčarili obraz záchrany. Nemal

nijaké príjemné a upokojujúce myšlienky. Posledný klamný obraz bol hrozivý.

Z vody pri ľadovci sa dvíhal leviatan, so zlovestným syčaním rozrážal hladinu. Vynáral sa ako dajaká mýtická morská obluda – hladká, čierna, smrtonosná –, okolo ktorej sa penila voda. Tolland sa prinútil zažmurkať. Jeho videnie sa trocha prečistilo. Zver bol blízko, narážal do ľadovca ako obrovský žralok, dorážajúci na čln. Týčil sa pred Tollandom masívny a ligotala sa mu mokrá koža.

Potom ten hmlistý obraz zmizol a ostali iba zvuky. Kov udieral o kov. Zuby hrýzli ľad. Blížilo sa to. Čosi odťahuje telá.

Rachel…

Tolland cítil, že ho čosi hrubo schmatlo.

A potom sa všetko stratilo.

64

Gabrielle Asheová sa v plnom behu ocitla v produkčnej sekcii ABC na treťom poschodí. Napriek tomu sa pohybovala pomalšie než ostatní v týchto priestoroch. Ruch tu frčal na plné obrátky celých dvadsaťštyri hodín, no v tej chvíli to tu vyzeralo ako na burze. Z kóji na seba pokrikovali s vytreštenými očami redaktori, reportéri behali z kóje do kóje, mávajúc faxmi, aby si porovnali poznámky, a splašení praktikanti medzi pochôdzkami vyjedali čokoládky a pili kolu.

Gabrielle prišla do ABC za Yolandou Coleovou. Zvyčajne ju zastihla vo vyvýšenej sklenej kocke – bola to kancelária, kde sedeli tí, čo rozhodovali, a mali tam trocha pokoja, aby mohli rozmýšľať. Teraz však bola medzi ostatnými v najhustejšom chumli. Keď zbadala Gabrielle, vyrazila svoj zvyčajný nadšený výkrik. „Gabs!“

Mala oblečené batikované obtiahnuté šaty a na očiach okuliare z korytnačiny. Na celom tele sa jej ako zvyčajne hojdali kilá krikľavej bižutérie. Zakývala a podišla k nej. „Pusu!“

Yolanda Coleová bola už šestnásť rokov šéfkou ABC News vo Washingtone. Bola poľského pôvodu, mala pehavú tvár, plnú postavu, plešivela a všetci ju láskyplne volali „Mama“. Pod jej matrónovitým zjavom a dobrosrdečnosťou sa však skrývala dravosť, keď vycítila dobrú správu. Gabrielle sa s ňou spoznala, keď prišla do Washingtonu a zúčastnila sa na seminári Ženy v politike, ktorý Yolanda viedla. Debatovali o pomeroch, z ktorých Gabrielle pochádzala, o tom, aké nároky kladie na ženu Washington, a nakoniec o Elvisovi Presleym – s prekvapením zistili, že obidve ho nadšene obdivujú. Yolanda vzala Gabrielle

pod ochranné krídla a pomáhala jej nadväzovať kontakty. Gabrielle sa pravidelne zastavovala v ABC na kus reči.

Srdečne Yolandu objala a z jej nadšenia načerpala trocha optimizmu aj sama.

Yolanda odstúpila a premerala si ju. „Dievča moje, vyzeráš, akoby si ostarela o sto rokov. Čo sa ti stalo?“

Gabrielle stíšila hlas. „Mám problémy, Yolanda.“

„Hovorí sa o inom. Ten tvoj stúpa.“

„Mohli by sme sa niekde nerušene pozhovárať?“

„Zle si si to načasovala, milá moja. Prezident má o pol hodiny tlačovku a my stále nemáme potuchy, o čom to bude. Musím zohnať niekoho na odborný komentár a tápem v tme.“

„Ja viem, o čom tá tlačovka bude.“

Yolanda si sňala okuliare a vrhla na ňu skeptický pohľad. „Gabrielle, ani náš korešpondent v Bielom dome netuší, o čo ide. Chceš povedať, že Sextonova kampaň to dopredu vyhrabala?“

„To nie. Chcem povedať len toľko, že to viem ja. Daj mi päť minút a všetko ti poviem.“

Yolanda vrhla pohľad na červenú obálku z Bieleho domu, ktorú Gabrielle držala v ruke. „To je interná vec z Bieleho domu. Kde si sa k tomu dostala?“

„Popoludní som sa medzi štyrmi očami stretla s Marjorie Tenchovou.“

Yolanda hodnú chvíľu mlčala. „Poď za mnou.“

Keď boli v jej sklenej kancelárii, Gabrielle sa svojej dôvernej priateľke ku všetkému priznala – k jednorazovému pomeru so Sextonom a k fotografiám, ktoré má z toho Tenchová.

Yolanda sa zoširoka usmiala, potom sa rozosmiala a krútila hlavou. Vo washingtonskej novinárskej obci sa pohybovala už tak dlho, že ju niečo také nemohlo šokovať. „Ale, Gabs, tušila som, že ste sa so Sextonom spaktovali. Nič prekvapujúce. On má svoju

povesť a ty si pekné dievča. Škoda tých fotografií. Ale ja by som si z toho ťažkú hlavu nerobila.“

Nerobila by si ťažkú hlavu?

Gabrielle vysvetlila Yolande, že Tenchová obvinila Sextona z prijímania úplatkov od vesmírnych firiem a že práve vypočula tajnú poradu s SFF, ktorá to potvrdila!

Ani teraz však Yolanda neprejavila nijaké prekvapenie či obavy – kým jej Gabrielle nepovedala, čo s tým hodlá urobiť.

Až vtedy sa zatvárila ustarostene. „Gabrielle, ak chceš podpísať právny dokument, že si spala s americkým senátorom a nečinne sa prizerala, keď o tom klamal, je to tvoja vec. Musím ti však povedať, že pre teba to bude veľmi zlý ťah. Dobre si rozmysli, čo to pre teba môže znamenať.“

„Ty ma nepočúvaš. Na to už nemám čas.“

„Ale počúvam, zlatko, a či už hodiny utekajú, alebo nie, sú isté veci, ktoré sa jednoducho nerobia. Amerického senátora nemôžeš potopiť sexuálnym škandálom. To je samovražda. Ak zostrelíš prezidentského kandidáta, dievča moje, potom hneď sadni do auta a švihom čo najďalej od Washingtonu. Budeš poznačená. Veľa ľudí vynakladá veľa peňazí na to, aby sa ich kandidát dostal hore. V stávke sú obrovské peniaze a moc – moc, pre akú sa zabíja.“

Gabrielle mlčala.

„Osobne si myslím, že Tenchová sa na teba obrátila preto, lebo dúfala, že spanikáriš a vyvedieš nejakú hlúposť – že odskočíš a priznáš sa k pomeru.“ Ukázala na červenú obálku v Gabriellinej ruke. „Tieto fotky neznamenajú vôbec nič, ak ty alebo Sexton nepriznáte, že je to pravda. Biely dom dobre vie, že ak to pustí von, Sexton vyhlási, že ide o falzifikát, a vystrelí to prezidentovi pod rukami.“

„Na to som myslela, ale ostáva tá vec s úplatkami na kampaň…“

„Rozmýšľaj, zlatko. Ak s tým Biely dom dosiaľ nevyšiel, asi to nemajú v úmysle. Prezident to myslí vážne, ak vraví, že nechce negatívnu kampaň. Podľa môjho názoru sa rozhodol, že škandál s vesmírom nespustí, a Tenchovú poslal za tebou s blufom, dúfajúc, že ťa vystraší a povieš o tom pomere. Aby ťa prinútil vraziť vlastnému kandidátovi do chrbta dýku.“

Gabrielle sa nad tým zamyslela. Yolandine slová mali logiku, no stále to bolo akési čudné. Ukázala cez sklo na ruch v produkčnej sekcii. „Chystáte sa na veľkú prezidentskú tlačovku. Ak však prezident nechce zverejniť tie úplatky ani sex, o čo ide?“

Yolanda zmeravela. „Počkaj! Ty si myslíš, že tá tlačovka bude o tebe a o Sextonovi?“

„Alebo o podplácaní. Alebo o jednom i druhom. Tenchová mi povedala, že mám čas do ôsmej, aby som podpísala priznanie, lebo inak to prezident oznámi a…“

Yolandin smiech otriasol celou sklenou kanceláriou. „Ale, prosím ťa! Len pomaly! Ja sa z toho poskladám!“

Gabrielle nemala náladu na žartovanie. „Čo? Čo je?“

„Gabs, počúvaj,“ vyrazila Yolanda medzi záchvatmi smiechu. „V tomto sa na mňa môžeš spoľahnúť. Robím s Bielym domom už šestnásť rokov. Neprichádza do úvahy, že by sa Zach Herney obracal na celosvetové médiá s tým, že senátor Sexton údajne berie pochybné peniaze na kampaň alebo že s tebou spí. Také informácie sa púšťajú. Prezident by si nijako nezvýšil popularitu, keby prerušil pravidelný televízny program, aby sa sťažoval, že niekto s niekým spí alebo že porušuje hmlisté zákony o financovaní kampaní.“

„Hmlisté?“ vyštekla Gabrielle. „Otvorene predávať rozhodnutie o vesmírnom zákone za milióny na vlastnú reklamu… tomu hovoríš hmlisté?“

„Si si istá, že to robí?“ Yolandin tón stvrdol. „Si si dosť istá na

to, aby si si v televízii pred celou Amerikou zhodila sukňu? Porozmýšľaj o tom. Dnes treba veľa všelijakých spolkov a prepojení, aby sa niečo dosiahlo, a financie na kampaň sú zložitá vec. Sextonovo stretnutie bolo možno celkom v medziach zákona.“

„Porušuje zákon,“ povedala Gabrielle. Alebo nie?

„O tom ťa chcela presvedčiť Marjorie Tenchová. Kandidáti stále prijímajú v zákulisí dary od veľkých firiem. Nie je to pekné, ale nemusí to byť protizákonné. Väčšina porušení zákona sa totiž netýka toho, odkiaľ peniaze prišli, ale ako ich kandidát použil.“

Gabrielle zaváhala, zmocnila sa jej neistota.

„Gabs, Biely dom sa s tebou dnes zahral. Chceli ťa poštvať proti tvojmu kandidátovi a ty si im na ten bluf skočila. Aspoň doteraz. Keby som ja hľadala človeka, ktorému by som mohla veriť, držala by som sa skôr Sextona a nepreskakovala by som na loď niekoho, ako je Marjorie Tenchová.“

Zazvonil Yolandin telefón. Zdvihla ho, prikývla, urobila si poznámky. „Zaujímavé,“ povedala nakoniec. „Hneď som tam. Vďaka.“

Zlozila slúchadlo a obrátila sa so zdvihnutým obočím. „Gabs, zdá sa, že si z toho vonku. Presne, ako som predvídala.“

„Čo sa deje?“

„Ešte nemám nič konkrétne, ale môžem ti povedať aspoň toľko, že prezidentova tlačovka nebude mať nič spoločné so sexuálnymi škandálmi ani s financovaním kampaní.“

Gabrielle pocítila záblesk nádeje a strašne jej chcela veriť. „Ako to vieš?“

„Niekto znútra práve pustil správu, že tlačovka sa bude týkať NASA.“

Gabrielle sa prudko vystrela. „NASA?“

Yolanda žmurkla. „Možno to bude tvoj šťastný večer. Podľa

môjho názoru je prezident Herney pod veľkým tlakom senátora Sextona, a tak sa rozhodol, že Biely dom zatvorí kohútik Medzinárodnej vesmírnej stanici. To by vysvetľovalo celosvetové mediálne pokrytie.“

Tlačová konferencia, ktorou by zlikvidoval stanicu? To si Gabrielle nevedela predstaviť.

Yolanda vstala. „Ešte k tomu popoludňajšiemu útoku Tenchovej. Možno to bol jej posledný pokus, ako zatlačiť na Sextona, kým prezident s tou zlou správou predstúpi pred verejnosť. Od ďalšieho prezidentovho prepadáku môže odviesť pozornosť sexuálny škandál. Tak či onak, Gabs, mám prácu. Radím ti jedno – daj si kávu, poseď si tu, pusť si môj televízor a prečkaj to, ako my všetci. Máme ešte dvadsať minút a ja ti vravím, že prezident sa dnes večer nebude hrabať v špine. Bude sa naňho dívať celý svet. To, čo chce povedať, je iste závažné.“ Povzbudivo na ňu žmurkla. „A teraz mi daj tú obálku.“

„Čo?“

Yolanda vystrela ruku. „Zamknem si tie fotografie do stola, kým nebude po všetkom. Aby si nevyviedla niečo idiotské.“

Gabrielle jej zdráhavo podala obálku.

Yolanda ju zamkla do zásuvky a kľúč si strčila do vrecka. „Ešte mi poďakuješ, Gabs. Uvidíš.“ Cestou von jej žartovne postrapatila vlasy. „Ticho seď. Myslím, že sa blížia dobré správy.“

Gabrielle sedela v Yolandinej sklenej kocke a robila, čo mohla, aby sa na ňu preniesol aspoň kúsok Yolandinho optimizmu. Stále však pred sebou videla spokojný úsmev na tvári Marjorie Tenchovej. Nevedela si predstaviť, čo chce prezident povedať svetu, ale pre senátora Sextona to určite nebude nič dobré.

65

Rachel Sextonová mala pocit, že zaživa horí.

Prší oheň!

Chcela otvoriť oči, ale rozoznávala len hmlisté obrysy a oslepujúce svetlá. Pršalo všade naokolo. Horúci, vriaci dážď. Búšil jej do obnaženej pokožky. Ležala na boku a pod telom cítila horúce kachličky. Ešte tesnejšie sa skrútila do fetálnej polohy, aby sa lepšie chránila pred vriacou tekutinou, padajúcou zhora. V nose cítila chemikálie. Možno chlór. Chcela sa odplaziť, ale nemohla. Plecia jej zakaždým zatisli dolu mocné ruky.

Pusťte ma! Horím!

Znova sa inštinktívne pokúsila o únik a znova márne. Držali ju mocné ruky. „Zostaňte, kde ste," ozval sa mužský hlas s americkým prízvukom. Profesionál. „O chvíľu sa to skončí."

Čo sa skončí? Bolesť? Môj život? Pokúsila sa zaostriť zrak. Svetlá tu boli prenikavé. Vycítila, že je v malej miestnosti. Je preplnená. Nízke stropy.

„Horím!" chcela skríknuť, ale vydral sa z nej len šepot.

„Nič vám nehrozí," povedal hlas. „Je to vlažná voda, verte mi."

Rachel si uvedomila, že je takmer vyzlečená, mala len premočenú spodnú bielizeň. Nijaké rozpaky – jej myseľ zamestnávalo množstvo iných otázok.

Zrazu sa na ňu prúdom začali valiť spomienky. Ľadový šelf. GPR. Útok. Kto? Kde som? Chcela si to poskladať, ale myseľ mala malátnu, prichodila jej ako zaseknutá prevodovka. Z kalného zmätku jej vystupovala jediná myšlienka: Michael a Corky… kde sú?

Usilovala sa zaostriť rozmazané videnie, ale vnímala len mužov, ktorí nad ňou stáli. Všetci mali rovnaké modré kombinézy. Chcela prehovoriť, ale ústa odmietali sformulovať čo len jediné slovo. Pálčivý pocit na pokožke ustupoval náhlym vlnám bolesti, ktorá jej prenikala svalmi ako seizmické chvenie.

„Podvoľte sa tomu," povedal jeden z mužov nad ňou. „Treba, aby sa vám do svalov vrátila krv." Hovoril ako lekár. „Skúste pohybovať končatinami, ako to len pôjde."

Bola to bolesť, akoby jej do každého svalu tĺkli kladivami. Ležala na kachličkách, zvieralo jej hruď a ledva vládala dýchať.

„Hýbte rukami a nohami," zopakoval ten muž. „Bolesť si nevšímajte."

Rachel to skúsila. Pri každom pohybe akoby jej niekto vrážal do kĺbov nôž. Prúdy vody boli opäť horúce. Opäť pocit, že ju idú obariť. Drvivá bolesť neustávala. Vo chvíli, keď si myslela, že to už nevydrží, jej ktosi pichol injekciu. Bolesť začala rýchlo opadávať, už nebola taká prudká, poľavovala. Triaška sa spomalila. Opäť cítila, že dýcha.

Telom sa jej šíril nový pocit – akoby ju pichali ihly a ihličie. Všade – bodali – čoraz ostrejšie. Milióny drobučkých bodnutí, ktoré pri každom pohybe mocneli. Znehybnela, ale vodné prúdy do nej naďalej nemilosrdne búšili. Muž, ktorý nad ňou stál, jej držal ruky a opatrne jej nimi pohyboval.

Bože, ale to bolí! Rachel bola priveľmi slabá, aby kládla odpor. Po lícach jej stekali slzy od vyčerpania a bolesti. Pevne ich zatvorila, aby vytisla okolitý svet.

Ihly a ihličie slabli. Dážď prestal. Keď otvorila oči, videla už jasnejšie.

Až vtedy ich zbadala.

Corky a Tolland ležali obďaleč, polonahí a zmáčaní sa triasli. Z úzkosti na ich tvárach vyčítala, že prežili to isté čo ona.

Michaelove hnedé oči boli podbehnuté krvou a sklené. Keď ju zbadal, zmohol sa na slabý úsmev. Modrasté pery sa mu zachveli.

Chcela si sadnúť, aby lepšie videla to bizarné okolie. Všetci traja ležali roztrasení a polonahí na dlážke maličkej sprchárne.

Zdvihli ju mocné ruky.

Mocné ruky jej utierali telo a balili ho do osušiek. Uložili ju na akési lekárske lôžko a energicky jej masírovali ruky, nohy a chodidlá. Ďalšia injekcia do ruky.

„Adrenalín," povedal ktosi.

Prúdil jej žilami ako akási živá sila, oživoval jej svaly. Telo jej síce stále zvierala tvrdá mrazivosť, ale cítila, že sa jej do údov pomaly vracia krv.

Návrat z ríše mŕtvych.

Zaostrila zrak. Kúsok od nej ležali Tolland a Corky, triasli sa pod prikrývkami a muži aj ich masírovali a pichali im injekcie. Už nepochybovala, že táto tajomná skupina ľudí im práve zachránila život. Mnohí z nich boli celí premočení, lebo zrejme skočili pod sprchy oblečení, aby im pomohli. Kto sú a ako sa k nim ešte včas dostali, to pre ňu ostávalo záhadou. V tejto chvíli na tom však nezáležalo. Sme nažive.

„Kde… sme?" vytisla zo seba. Stačil už len pokus prehovoriť a prihlásila sa štiepavá bolesť hlavy.

Odvetil ten, čo ju masíroval. „Ste v zdravotníckej sekcii…"

„Pozor!" zvolal ktosi.

Okolo Rachel náhle zavládol ruch. Chcela si sadnúť. Jeden z mužov v modrom jej pomohol, podoprel ju vankúšom a napravil jej prikrývky. Rachel si pretrela oči a zbadala, že ktosi vstúpil do kajuty.

Bol to statný Afroameričan. Príťažlivý a autoritatívny. Mal kaki uniformu. „Pohov," zavelil cestou k Rachel, zastal pri nej a zadíval sa na ňu prenikavými čiernymi očami. „Som Harold

Brown,“ predstavil sa hlbokým veliteľským basom. „Kapitán U. S. S. Charlotte. A vy ste?“

U. S. S. Charlotte, pomyslela si Rachel. Ten názov jej prichodil povedomý. „Sextonová…“ odvetila. „Som Rachel Sextonová.“

Kapitán sa zatváril zmätene. Pristúpil bližšie a zadíval sa na ňu pozornejšie. „No toto! Naozaj ste to vy!“

Rachel nevedela, čo si o tom myslieť. On ma pozná? Nebola si istá, či pozná aj ona jeho, no keď mu očami skĺzla z tváre na štítok na hrudi, zbadala známy znak orla, zvierajúceho v pazúroch kotvu, a okolo nej slová U. S. NAVY.

Až teraz jej svitlo, odkiaľ pozná názov Charlotte.

„Vitajte na palube, slečna Sextonová,“ povedal kapitán. „Pracovali ste s viacerými správami z tohto plavidla. Viem, kto ste.“

„Ale čo robíte v týchto vodách?“ vyjachtala.

Trocha mu stvrdla tvár. „Pravdu povediac, túto otázku som chcel položiť ja vám.“

Tolland si pomaly sadol a chystal sa prehovoriť, no Rachel ho ráznym pokrútením hlavou umlčala. Tu nie. A nie teraz. Nepochybovala, že Tolland a Corky sa hneď rozhovoria o meteorite a o útoku, lenže to nebola téma, o ktorej by sa malo hovoriť pred celou posádkou ponorky. Vo svete spravodajstva – a to bez ohľadu na okolnosti – ostáva najvyšším zákonom utajenie. A situácia s meteoritom bola prísne tajná.

„Musím hovoriť s riaditeľom NRA Williamom Pickeringom,“ povedala kapitánovi. „Sama a hneď.“

Kapitán nadvihol obočie. Zrejme nebol zvyknutý, že na jeho lodi mu niekto vydáva rozkazy.

„Mám tajné informácie, ktoré mu musím oznámiť.“

Kapitán si ju chvíľu premeriaval. „Počkáme, kým sa zahrejete,

a potom vám kontakt s riaditeľom NRA sprostredkujem.“

„Je to naliehavé, pán kapitán, a…“ Zmĺkla, lebo oči jej padli na hodiny, ktoré viseli na stene nad skrinkou s liekmi.

Ukazovali 19:51.

Zažmurkala a vyvalila oči. „Idú… idú tie hodiny presne?“

„Ste na vojenskej lodi. Naše hodiny sú presné.“

„A to je… východný čas?“

„Áno. Je 19:51 východného času. Vyplávali sme z Norfolku.“

Bože! pomyslela si ohromene. Je ešte len 19:51? Mala dojem, že odvtedy, čo upadla do bezvedomia, uplynuli hodiny. Ešte neminula ôsma? Prezident teda ešte neoznámil nález meteoritu! Ešte je čas, aby som ho zadržala! Rýchlo skĺzla z postele a zahalila sa do prikrývky. Nohy mala roztrasené. „Hneď sa musím skontaktovať s prezidentom.“

Kapitán sa zatváril nechápavo. „S akým prezidentom?“

„S prezidentom Spojených štátov!“

„Myslel som, že chcete Williama Pickeringa.“

„Už niet času. Musím hovoriť s prezidentom.“

Kapitán sa nepohol a jeho mohutná postava jej blokovala cestu. „Viem, že prezident vystúpi na veľmi dôležitej tlačovej konferencii. Pochybujem, že by práve teraz prijal súkromný telefonický hovor.“

Rachel sa vzpriamila, nakoľko jej to neisté nohy dovoľovali, a uprela oči na kapitána. „Pán kapitán, nemáte príslušné povolenie, aby som vám mohla vysvetliť situáciu, a prezident sa dopustí strašnej chyby. Mám informácie, ktoré musí za každú cenu vedieť. A to hneď. Musíte mi dôverovať.“

Kapitán si ju hodnú chvíľu premeriaval. Zamračil sa a znova pozrel na hodiny. „Deväť minút? Za taký krátky čas vám nemôžem sprostredkovať bezpečné spojenie s Bielym domom. Môžem vám poskytnúť len rádiofón. Nezabezpečený. A budeme sa musieť ponoriť, čo potrvá niekoľko…“

„Tak to urobte! Rýchlo!“

67

Telefónna ústredňa Bieleho domu bola na dolnom podlaží Východného krídla. Službu tu mali vždy tri telefonistky.

V tejto chvíli tam však sedeli iba dve. Tretia upaľovala k tlačovej sále, kde sa mala konať tlačová konferencia.

V ruke držala bezdrôtový telefón. Chcela prepnúť hovor do Oválnej pracovne, ale prezident z nej už odišiel na tlačovú konferenciu. Skúsila zavolať jeho poradcov na mobily, lenže pred tlačovou konferenciou, ktorú prenáša televízia, ich vždy vypnú, aby nerušili.

Pribehnúť k prezidentovi s bezdrôtovým telefónom v takej chvíli sa zdalo prinajmenšom trúfalé, lenže styčná dôstojníčka z NRA tvrdila, že má preňho nesmierne dôležitú informáciu, ktorú musí dostať, kým vystúpi naživo v televízii. Telefonistka teda vyskočila a bežala. Otázkou zostávalo, či sa dostane včas, kam treba.

Rachel Sextonová zvierala v malej ordinácii na palube Charlotte telefónne slúchadlo a čakala na hovor s prezidentom. Sedeli tam aj otrasení Corky a Tolland. Corky mal na líci päť stehov a veľkú modrinu. Všetkým trom dali termálnu bielizeň Thinsulate, hrubé letecké kombinézy, nadmerne veľké vlnené ponožky a námornícke čižmy. Rachel držala v druhej ruke hrnček horúcej kávy a pomaly sa už cítila zasa ako človek.

„Kde sa to zadrhlo?“ spýtal sa Tolland. „Je sedem päťdesiatšesť.“

Rachel si to nevedela predstaviť. Bez problémov sa dovolala do telefónnej ústredne, vysvetlila, kto je a že ide o kritickú situáciu. Telefonistka jej vyšla v ústrety, povedala, aby počkala, a

teraz ju podľa všetkého prepája prednostnou linkou k prezidentovi.

Štyri minúty, vravela si Rachel. Ponáhľaj sa!

Zatvorila oči, aby sa lepšie sústredila. Bol to pekelný deň. Som na nukleárnej ponorke, vravela si, vediac, že má obrovské šťastie, že je vôbec niekde. Kapitán ponorky jej povedal, že Charlotte bola pred dvoma dňami na rutinnej hliadkovej plavbe v Beringovom mori a zachytila pod vodou zvláštne zvuky, prichádzajúce z Milneho ľadového šelfu – vŕtanie, hluk prúdových motorov, veľa zašifrovaných rádiových správ. Dostali rozkaz zamieriť tam a ticho čakať. Asi pred hodinou začuli na ľadovom šelfe výbuch a plávali bližšie, aby to preverili. Vtedy začuli Rachelino SOS.

„Ostávajú tri minúty!“ povedal Tolland úzkostlivo s pohľadom upretým na nástenné hodiny.

Rachel už bola nervózna. Prečo to trvá tak dlho? Prečo prezident ten hovor neberie? Ak predstúpi pred verejnosť s informáciami, ktoré má…

Vytisla si túto myšlienku z hlavy a potriasla slúchadlom. Zdvihni to!

Keď telefonistka dobehla ku vchodu do tlačovej sály, narazila na dav úradníkov Bieleho domu. Všetci vzrušene rozprávali a robili posledné prípravy. Zbadala prezidenta, ktorý čakal dvadsať metrov od vchodu. Ešte vždy ho obskakovali vizážisti.

„Mám na linke hovor!“ povedala telefonistka a chcela sa predrať davom. „Hovor pre prezidenta. Dovoľte. Mám hovor!“

„Ideme o dve minúty!“ zavolal mediálny koordinátor.

Telefonistka sa so slúchadlom v ruke predierala k prezidentovi. „Hovor pre prezidenta!“ dychčala. „Na linke!“

Cestu jej zastala vysoká bariéra. Marjorie Tenchová. Tvárila sa odmietavo. „Čo sa deje?“

„Je to naliehavé…“ telefonistka lapala po dychu, „…telefonát

pre prezidenta.“

Tenchová sa zatvárila pochybovačne. „To sotva!“

„Je od Rachel Sextonovej. Vraj je to strašne dôležité!“

Tenchová sa zamračila, ale na jej tvári sa zračili skôr rozpaky, ako hnev. Vrhla pohľad na bezdrôtové slúchadlo. „Je to domáca linka. Nie je zabezpečená.“

„Nie, ale hovor nie je zabezpečený. Ide cez rádiofón. Vraj musí hneď hovoriť s prezidentom.“

„Ideme o deväťdesiat sekúnd!“

Tenchová si ju premerala chladným pohľadom a vystrela svoju pavúčiu ruku. „Dajte mi to.“

Telefonistke sa rozbúchalo srdce. „Slečna Sextonová chce hovoriť s prezidentom Herneym priamo. Povedala, že tlačovú konferenciu treba posunúť, kým sa s ním nepozhovára. Sľúbila som…“

Tenchová k nej tesne pristúpila a zasyčala: „Poviem vám, ako to je. Rozkazy dostávate odo mňa, nie od dcéry prezidentovho protivníka. K prezidentovi sa dostanete, až keď zistím, čo sa tu deje!“

Telefonistka vrhla pohľad na prezidenta, ktorého obstúpili zvukoví technici, vizážisti a niekoľko členov jeho štábu, ktorí s ním preberali posledné úpravy prejavu.

„Šesťdesiat sekúnd!“ zvolal televízny koordinátor.

Rachel Sextonová chodila rozčúlene po malej ordinácii, keď konečne v slúchadle šťuklo.

Ozval sa chrapľavý hlas. „Haló?“

„Prezident Herney?“ vyhŕkla Rachel.

„Marjorie Tenchová,“ opravil ju hlas. „Som prezidentova najbližšia poradkyňa. Neviem, kto ste, ale musím vás varovať, že žartíky na účet Bieleho domu sú porušením…“

Preboha! „Tu nejde o nijaký žart! Som Rachel Sextonová. Som styčný dôstojník NRA…“

„Viem, kto je Rachel Sextonová, pani. A pochybujem, že ste to vy. Dovolali ste sa do Bieleho domu nezabezpečenou linkou a chcete, aby som zasiahla do dôležitého prezidentovho vystúpenia. Tak by to sotva urobil človek, ktorý…“

„Počúvajte!“ rozčúlila sa Rachel. „Pred niekoľkými hodinami som brífovala vašich ľudí o meteorite. Sedeli ste v prednom rade. Sledovali ste môj brífing z televízora na prezidentovom stole! Ešte nejaké otázky?“

Tenchová okamih mlčala. „Slečna Sextonová, čo to má všetko znamenať?“

„Znamená to toľko, že musíte prezidenta zastaviť. Jeho informácie o meteorite sú od základu nesprávne! Práve sme sa dozvedeli, že meteorit pod ľadový šelf nastrčili. Neviem kto a neviem prečo! Ale nie je to tak, ako sa to zdá! Prezident sa chystá vystúpiť s vážne spochybnenými informáciami a ja vám naliehavo radím…“

„Počkajte, počkajte, dofrasa!“ Tenchová stíšila hlas. „Uvedomujete si, čo hovoríte?“

„Áno! Mám podozrenie, že riaditeľ NASA zorganizoval dajaký kolosálny podvod a prezident Herney sa do toho zamočí. Odložte to aspoň o desať minút, aby som mu to mohla vysvetliť. Niekto sa ma pokúsil zabiť, rozumiete, preboha?“

Tenchová prehovorila ľadovým hlasom. „Slečna Sextonová, dovoľte, aby som vás varovala. Ak ste si to rozmysleli s pomocou Bielemu domu v kampani, mali ste to povedať predtým, ako ste osobne prezidentovi potvrdili správnosť informácií o meteorite.“

„Čo?“ Počúva ma vôbec?

„Váš postoj ma poburuje. Použiť nezabezpečenú linku je lacný trik. Naznačujete, že informácie o meteorite sú falšované? Čo je to

za spravodajského dôstojníka, ktorý volá do Bieleho domu rádiofónom a hovorí o utajovaných skutočnostiach? Zrejme dúfate, že tento hovor niekto zachytí a odpočuje!“

„Norah Mangorovú pre to zabili! Mŕtvy je aj doktor Ming. Musíte varovať…“

„Prestaňte! Neviem, čo máte za lubom, ale pripomínam vám – a všetkým, čo náhodou odpočúvajú tento hovor –, že Biely dom má nahrané svedectvá od popredných vedcov NASA, od niekoľkých známych civilných vedcov a od vás, slečna Sextonová. Všetci potvrdili, že informácie o meteorite sú správne. Prečo chcete svoje stanovisko zmeniť, to si môžem len domýšľať. No nech už máte akékoľvek dôvody, pokladajte sa od tejto chvíle za uvoľnenú zo svojej funkcie v súvislosti s Bielym domom, a ak sa pokúsite tento objav očierniť ďalšími absurdnými obvineniami v tejto špinavej hre, buďte si istá, že Biely dom a NASA vás zažalujú z ohovárania tak rýchlo, že si ani nestihnete zbaliť kufor pred odchodom za mreže.“

Rachel otvorila ústa, chcela niečo povedať, ale nevydala ani hlások.

„Zach Herney k vám bol veľkorysý,“ vyštekla Tenchová, „a ak mám byť úprimná, zaváňa to lacným reklamným trikom zo strany Sextona. Už aj to nechajte, lebo na vás podáme trestné oznámenie. To vám prísahám!“

Linka onemela.

Keď zaklopal kapitán, Rachel ešte stála s otvorenými ústami.

„Slečna Sextonová?“ povedal a nazrel dnu. „Zachytili sme slabý signál Kanadského národného rozhlasu. Prezident Zach Herney práve začal tlačovú konferenciu.“

68

Zach Herney stál pri pódiu, na ktoré mal o chvíľu vystúpiť, cítil na sebe teplo reflektorov a vedel, že sa díva celý svet. Intenzívna príprava tlačového odboru vyvolala v médiách náležitý rozruch. Tí, čo sa nedozvedeli o tlačovej konferencii z televízie, z rozhlasu alebo z internetových správ, dozvedeli sa o nej od susedov, spolupracovníkov a rodiny. Keď sa blížila ôsma hodina, každý, kto nežil v jaskyni, špekuloval, s čím prezident vystúpi. V krčmách a obývačkách celého sveta sa milióny ľudí napäto nakláňali k televízorom.

Práve v takých chvíľach – keď stál pred celým svetom – si Zach Herney uvedomoval, aký významný úrad zastáva. Keď sa však ujal slova, mal zrazu pocit, že čosi nie je v poriadku. Trémou netrpel, a preto ho to nepríjemné šteklenie kdesi v útrobách vyrušovalo.

To preto, že sa na mňa dívajú toľké milióny, vravel si. A predsa vedel, že to nie je v tom. Inštinkt. Čosi postrehol. Bola to taká maličkosť, ale…

Prikázal si, že si to vyhodí z hlavy. Nebolo to nič. Ale stále to tam trčalo.

Tenchová.

Keď sa pred chvíľou chystal vystúpiť na pódium, zbadal ju na žltej chodbe. S kýmsi sa zhovárala bezdrôtovým telefónom. Už to samo osebe bolo nezvyčajné, ale ešte nezvyčajnejšie bolo, že pri nej stála telefonistka s bledou neistou tvárou. Nepočul, čo Tenchová do telefónu hovorí, ale videl, že ide o niečo sporné. S niekým sa vadila, a tak prudko a zlostne, že to videl málokedy – aj u Tenchovej. Vrhol na ňu zvedavý pohľad.

Tenchová naňho kývla zdvihnutým palcom. To u nej Herney ešte nikdy nevidel. To bolo posledné, čo zaregistroval, kým ho uviedli na pódium.

V tlačovej zóne habisféry NASA na Ellesmerovom ostrove stál na modrom koberci dlhý konferenčný stôl a v jeho strede sedel riaditeľ Lawrence Ekstrom. Po oboch stranách mu sedeli najvyšší predstavitelia NASA a vedci. Na veľkom monitore pred nimi bežali naživo úvodné slová prezidentovho vyhlásenia. Ostatné monitory boli obsypané nadšenými pracovníkmi NASA.

„Dobrý večer," povedal Herney netypicky škrobene. „Dobrý večer krajanom a všetkým našim priateľom vo svete…"

Ekstrom sa zadíval na ozrutný obhorený balvan, ktorý sa pred ním nápadne vynímal. Oči mu skĺzli na pomocný monitor, kde videl sám seba uprostred upätých spolupracovníkov a v pozadí velikánsku americkú zástavu a logo NASA. V dramatickom osvetlení to vyzeralo ako dajaká modernistická maľba – dvanásť apoštolov pri poslednej večeri. Zach Herney z toho urobil politickú akciu. Nemal na výber. Ekstrom sa napriek tomu cítil ako televízny kazateľ, ktorý sa chystá predstaviť masám Boha. Prezident ho o päť minút predstaví a predstaví aj ostatných predstaviteľov NASA. Nato sa v dramatickom satelitnom prenose k prezidentovi pridá. Stručne vysvetlí, ako došlo k objavu a čo to znamená pre kozmický výskum, s prezidentom si trocha polichotia a odovzdajú slovo známemu vedcovi Michaelovi Tollandovi, ktorého dokument zaberie asi pätnásť minút. Keď nadšenie vyvrcholí, s prezidentom zaželajú všetkým dobrú noc a sľúbia, že v nasledujúcich dňoch poskytne NASA na tlačových konferenciách ďalšie informácie.

Keď sedel a čakal, kým naňho príde rad, narastalo v ňom zahanbenie. Vedel, že ho pocíti. Očakával ho.

Klamal… vravel potvrdené nepravdy.

Tieto klamstvá sa mu však teraz zdali akosi bezvýznamné. Ťažilo ho čosi väčšie.

Gabrielle Asheová stála v chaose produkčnej sekcie ABC plece pri pleci s hŕbou cudzích ľudí. Všetci natŕčali krky k radu televíznych monitorov, zavesených na strope. Keď to konečne prišlo, dav stíchol. Gabrielle zavrela oči a modlila sa, aby neuvidela zábery svojho nahého tela, keď ich otvorí.

V pracovni senátora Sextona vládlo vrcholné vzrušenie. Všetci jeho návštevníci stáli s očami prilepenými na obrazovku veľkoplošného televízora.

Pred svetom sa zjavil Zach Herney a jeho pozdrav vyznel na prekvapenie rozpačito. Akoby bol neistý.

Pôsobí roztrasene, pomyslel si Sexton. To je čosi nové.

„Len sa naňho pozrite," šepol ktosi. „Bude to zlá správa."

Vesmírna stanica? položil si otázku Sexton.

Herney pozrel priamo do kamery a zhlboka sa nadýchol. „Priatelia, viacero dní som si lámal hlavu, ako čo najlepšie oznámiť túto správu…"

Stačia tri jednoduché slová, sugeroval mu Sexton. Zbabrali sme to.

Herney sa rozhovoril o tom, aké je nešťastné, že z NASA sa stala v predvolebnom období politická otázka. A keďže je to tak, pociťuje potrebu ospravedlniť sa ešte pred vlastným vyhlásením, s ktorým prichádza v tento večer.

„S týmto vyhlásením by som chcel prísť v hociktorej inej dejinnej chvíli," povedal. „V tomto politicky výbušnom ovzduší sa stávajú z rojkov pochybovači, no ja ako váš prezident nemám na výber a musím vám oznámiť, čo som sa nedávno dozvedel."

Usmial sa. „Vyzerá to tak, že úžasné záhady vesmíru sa nesprávajú podľa cestovného poriadku ľudí… a to ani podľa prezidentského.“

Všetci v Sextonovej pracovni sa mimovoľne prikrčili. Čo?

„Pred dvoma týždňami preletel nový systém NASA na meranie hustoty ľadu nad Milneho ľadovým šelfom na Ellesmereovom ostrove,“ pokračoval Herney. „Je to odľahlý kus zeme nad osemdesiatou rovnobežkou ďaleko v Severnom ľadovom oceáne.“

Sexton si s ostatnými vymenil nechápavý pohľad.

„Táto družica NASA objavila sedemdesiat metrov pod ľadom veľkú skalu s vysokou hustotou,“ pokračoval Herney. Prvý raz sa usmial. Už bol zasa sám sebou. „NASA dospela k záveru, že je to meteorit.“

„Meteorit?“ vyprskol Sexton. „A to má byť dajaká novina?“

„NASA vyslala na ľadový šelf svoj tím, aby odobral vzorky. A vtedy…“ odmlčal sa. „Áno… a vtedy urobila NASA vedecký objav storočia.“

Sexton sa mimovoľne pohol k obrazovke. Nie… Jeho hostia sa neisto pomrvili.

„Dámy a páni, NASA pred niekoľkými hodinami vytiahla z arktického ľadu osemtonový meteorit, na ktorom sú…“ Herney sa znova odmlčal a celý svet sa v napätí naklonil k obrazovkám. „Meteorit, na ktorom sú skameneliny živého organizmu. Desiatky skamenelín. Nevyvrátiteľný dôkaz mimozemského života.“

V tej chvíli vyskočil na obrazovke za prezidentom jasný obraz – dokonale prekreslená skamenelina obrovského chrobákovitého tvora v obhorenej skale.

Všetkých šesť podnikateľov v Sextonovej pracovni vyskočilo s rozšírenými očami. Sexton zmeravel ako socha.

„Priatelia,“ pokračoval prezident, „tá skamenelina za mnou je stará stodeväťdesiat miliónov rokov. Našli ju v úlomku z meteoritu

Jungersol, ktorý spadol do Severného ľadového oceánu takmer pred tromi storočiami. Nový satelitný systém NASA OSPH objavil tento úlomok hlboko v ľadovom šelfe. NASA a celá vláda vyvinuli v posledných dvoch týždňoch maximálne úsilie, aby overili všetky okolnosti tohto ohromujúceho objavu, kým s ním predstúpime pred verejnosť. V nasledujúcej polhodine si vypočujete viacerých vedcov, ako z NASA, tak civilných, a pozriete si krátky dokumentárny film, nakrútený človekom, ktorého tvár zaiste poznáte. Kým však budem pokračovať, chcem prostredníctvom živého satelitného prenosu spoza polárneho kruhu privítať muža, ktorý sa o túto historickú chvíľu zaslúžil svojimi vodcovskými schopnosťami, fantáziou a usilovnou prácou. Mám veľkú česť predstaviť vám riaditeľa NASA Lawrencea Ekstroma.“

Herney sa obrátil k obrazovke. Načasovanie bolo dokonalé.

Obraz meteoritu sa dramaticky rozplynul do impozantného obrazu dlhého stola, za ktorým sedeli vedci NASA. Dominovala im postava Lawrencea Ekstroma.

„Ďakujem, pán prezident.“ Ekstrom hrdo, vážne vstal a pozrel rovno do kamery. „Som nesmierne hrdý, že sa s vami všetkými môžem podeliť o túto – o túto najlepšiu hodinu NASA.“

Ekstrom sa zápalisto rozhovoril o NASA a o jej objave. Nieslo sa to vo vlasteneckom a triumfálnom tóne a potom hladko prešiel k dokumentu, za ktorým stál civilný vedec – slávny Michael Tolland.

Senátor Sexton padol pred televízorom na kolená a prsty si zaryl do striebornej hrivy. Nie! Bože, to nie!

69

Marjorie Tenchová sa zúrivo predrala z radostného davu pri tlačovej sále a zamierila do svojho kúta v Západnom krídle. Nemala náladu na oslavovanie. Telefonát Rachel Sextonovej prišiel ako blesk z jasného neba.

Obrovské sklamanie.

Tresla za sebou dverami, pristúpila k stolu a vykrútila číslo ústredne Bieleho domu. „Williama Pickeringa, NRA!“

Zapálila si cigaretu a pustila sa chodiť hore-dolu, kým telefonistka nevystopuje Pickeringa. Za normálnych okolností by už bol doma, ale tušila, že pri veľkom rozruchu z tlačovej konferencie v Bielom dome presedí celý večer vo svojej kancelárii prilepený pred televíznou obrazovkou a bude si lámať hlavu, čo sa to vo svete porobilo, že o tom ako riaditeľ NRA vopred nevedel.

Tenchová si v duchu trhala vlasy, že nedala na svoj inštinkt, keď prezident povedal, že chce poslať na ľadovec Rachel Sextonovú. Ihneď to v nej vzbudilo obavy, vravela si, že je to zbytočné riziko. Prezident však inak nedal. Nástojil, vravel, že osadenstvo Bieleho domu zaujímalo v posledných týždňoch cynický postoj a spochybní aj objav NASA, ak sa o ňom dozvie z vnútorných zdrojov. Stalo sa, ako predpovedal – Rachelin brífing a jej potvrdenie umlčali všetky podozrenia, zabránili skeptickým debatám a celý štáb Bieleho domu zjednotili. Tenchová musela uznať, že to je neoceniteľné. Lenže teraz Rachel Sextonová svoju pesničku zmenila.

A zavolala ma na nezabezpečenej linke, tá potvora!

Zrejme chce dôveryhodnosť objavu rozmetať. Tenchová sa utešovala aspoň tým, že prezident dal jej brífing nahrať.

Chvalabohu. Aspoňže myslel na túto malú zábezpeku. Pravdepodobne ju budú musieť využiť.

Momentálne však chcela zapchať iné trhliny. Rachel Sextonová je bystrá, a ak sa chce naozaj pustiť do priameho súboja s Bielym domom a s NASA, bude potrebovať mocných spojencov. Jej prvou logickou voľbou by bol William Pickering. Tenchová poznala jeho názory na NASA. Musí sa s ním pozhovárať skôr ako Rachel.

„Pani Tenchová?“ ozval sa na linke zreteľný hlas. „Tu William Pickering. Za čo vďačím tejto cti?“

Tenchová počula v pozadí televízor – komentár NASA. Z Pickeringovho tónu vycítila, že sa ešte spamätáva z toho, čo počul. „Máte chvíľočku, pán riaditeľ?“

„Očakával som, že budete búrlivo oslavovať. Je to pre vás veľký večer. Zdá sa, že NASA a prezident sa vrátili do boja.“

Tenchová počula v jeho hlase nefalšované prekvapenie, ale aj trocha trpkosti – trpkosti preto, lebo o ňom bolo všeobecne známe, aký je znechutený, keď sa o závažných správach dozvie až vtedy, keď sa o nich dozvedá ostatný svet.

„Ospravedlňujem sa, ale Biely dom a NASA museli zachovávať mlčanlivosť a nemohli sme vás informovať,“ povedala Tenchová, aby si k nemu našla cestičku.

„Dobre viete o tom, že NRA zachytila signály činnosti NASA tam hore a že sme sa pýtali.“

Tenchová sa zamračila. Je naštvaný. „Áno, viem, ale…“

„NASA nám nič nepovedala. Vraj tam prebieha akýsi výcvik v extrémnych podmienkach. Skúšajú výstroj, také niečo.“ Pickering sa odmlčal. „Na tú lož sme im skočili.“

„Ja by som to nenazývala lžou,“ povedala Tenchová. „Skôr nevyhnutným krycím manévrom. Ak uvážime dôsledky tohto objavu, určite pochopíte, že to NASA chcela udržať v tajnosti.“

„Pred verejnosťou určite.“

Trucovanie nepatrilo do repertoáru mužov ako Pickering. Tenchová však vycítila, že k nemu nemá ďaleko. „Mám málo času,“ pokračovala, aby si udržala nadradené postavenie, „ale povedala som si, že vám zavolám, aby som vás varovala.“

„Mňa?“ Pickeringov tón bol zrazu ironický. „Zach Herney sa rozhodol, že vymenuje iného riaditeľa NRA, priaznivejšie nakloneného NASA?“

„Ale kdeže. Prezident dobre vie, že vaša kritika NASA vychádza z bezpečnostných záujmov, a pracuje na tom, aby akékoľvek bezpečnostné trhliny zacelil. Môj telefonát sa týka jedného z vašich zamestnancov.“ Odmlčala sa. „Rachel Sextonovej. Ozvala sa vám dnes večer?“

„Nie. Ráno som ju na prezidentovu žiadosť poslal do Bieleho domu. Asi ste jej tam nedali vydýchnuť. Mala by sa ohlásiť.“

Tenchovej odľahlo, že sa dostala k Pickeringovi prvá. Potiahla si z cigarety a čo najpokojnejšie povedala: „Mám také tušenie, že sa vám čoskoro ozve.“

„Dobre. To som očakával. Priznám sa vám, že keď sa začala prezidentova tlačová konferencia, obával som sa, že ju Herney presvedčil, aby vystúpila verejne. Teší ma, že odmietla.“

„Zach Herney je slušný človek,“ povedala Tenchová. „To, žiaľ, nemôžem povedať o Rachel Sextonovej.“

Na druhej strane nastalo dlhé ticho. „Dúfam, že som vám zle rozumel.“

Tenchová sťažka vzdychla. „Nie, pán riaditeľ. Rozumeli ste dobre. V telefóne by som nechcela zachádzať do podrobností, ale zdá sa, že Rachel Sextonová sa rozhodla podkopať dôveryhodnosť objavu NASA. Nemám potuchy prečo, lebo popoludní overila a potvrdila správnosť informácií NASA, lenže zrazu urobila čelom vzad a chrlí na NASA vrcholne nepravdepodobné obvinenia z

podvodu.“

To Pickeringa zaujalo. „Prosím?“

„Áno, je to znepokojujúce. Nerada vám to hovorím, ale slečna Sextonová mi zavolala dve minúty pred začiatkom tlačovej konferencie a chcela, aby sme ju odvolali.“

„Z akých dôvodov?“

„Z absurdných. Vraj našla v informáciách vážne chyby.“

Pickeringovo dlhé mlčanie vyznelo ostražitejšie, než bolo Tenchovej milé. „Chyby?“ ozval sa napokon.

„Je to naozaj smiešne… po dvoch týždňoch overovania zo strany NASA a…“

„Ťažko môžem uveriť, že človek ako Rachel Sextonová by chcel, aby ste odložili prezidentovu tlačovú konferenciu, keby na to nemala pádne dôvody,“ povedal Pickering ustarostene. „Možno ste ju mali poslúchnuť.“

„Ale prosím vás!“ vyštekla Tenchová a rozkašlala sa. „Predsa ste tú konferenciu videli. Údaje o meteorite potvrdili a opätovne potvrdili nespočetní odborníci. Vrátane civilov. Nezdá sa vám podozrivé, že Rachel Sextonová – dcéra jediného človeka, ktorý tým utrpí – zrazu hovorí niečo iné?“

„Zdá sa mi to podozrivé, ale iba preto, že náhodou viem, že vzájomné vzťahy slečny Sextonovej a jej otca sú na bode mrazu. Neviem si predstaviť, prečo by Rachel Sextonová po rokoch služby prezidentovi zrazu zmenila tábor a klamala, aby podporila svojho otca.“

„Čo ctižiadosť? Naozaj neviem. Možno šanca stať sa prvou dcérou…“ Nechala to visieť vo vzduchu.

Pickeringov tón hneď stvrdol. „Tenký ľad, pani Tenchová. Tenký ľad.“

Tenchová sa zamračila. Čo vlastne čakala? Obviňuje prominentnú Pickeringovu pracovníčku z podrazu prezidenta.

Samozrejme, že sa jej zastáva.

„Dajte mi ju,“ vyhlásil Pickering. „Chcem sa s ňou pozhovárať sám.“

„To, žiaľ, nebude možné,“ povedala Tenchová. „Nie je v Bielom dome.“

„A kde je?“

„Prezident ju dnes ráno poslal na Milneho ľadovec, aby z prvej ruky overila všetky údaje. Ešte sa nevrátila.“

Pickering vybuchol. „Nikto ma neinformoval…“

„Nemám čas na debaty o urazenej hrdosti, pán riaditeľ. Zavolala som vám, lebo som vám chcela urobiť láskavosť. Chcela som vás varovať, že Rachel Sextonová hrá vlastnú hru, pokiaľ ide o dnešné večerné vyhlásenie. Bude hľadať spojencov. Ak sa s vami skontaktuje, berte do úvahy, že Biely dom má k dispozícii video, ktoré sme dnes popoludní nahrali, a ona na ňom kompletne potvrdzuje všetky informácie o meteorite – pred prezidentom, jeho vládou a celým štábom Bieleho domu. Ak sa teraz z akýchkoľvek dôvodov pokúsi očierniť dobré meno Zacha Herneyho a NASA, prisahám vám, že Biely dom sa postará, aby dopadla čo najtvrdšie a rovno na nos.“ Chvíľu vyčkala, aby tieto slová náležite zapôsobili. „Očakávam, že mi túto láskavosť splatíte tým, že mi ihneď dáte vedieť, keby sa s vami skontaktovala. Útočí priamo na prezidenta a Biely dom ju hodlá zadržať a vypočuť, kým narobí vážne škody. Budem čakať na váš telefonát, pán riaditeľ. To je všetko. Dobrú noc.“

Marjorie Tenchová zložila slúchadlo, presvedčená, že s Pickeringom sa ešte nikto nikdy tak nezhováral. Aspoň vie, že to myslela vážne.

William Pickering stál na najvyššom poschodí budovy NRA a hľadel do virgínskej noci. Telefonát Marjorie Tenchovej ho hlboko

znepokojil. Rozmýšľal, chcel si jednotlivé fakty spojiť do súvislého obrazu. Hrýzol si pritom pery.

„Pán riaditeľ?“ ozvala sa od dverí ticho sekretárka.

„Máte ďalší hovor.“

„Teraz nie,“ odvetil roztržito.

„Je to Rachel Sextonová.“

Pickering sa zvrtol. Tenchová je zrejme jasnovidka. „Dobre. Prehoďte mi to sem. A hneď.“

„Ale je to zašifrované na AV, pán riaditeľ. Nechcete si to prebrať v zasadačke?“

Na AV? „Odkiaľ volá?“

Sekretárka mu to povedala.

Pickering vyvalil oči. Zmätený vykročil po chodbe k zasadačke. To teda musí vidieť.

„Mŕtva kajuta“ Charlotte – vytvorená podľa podobnej miestnosti v Bell Laboratories – bola známa ako neozvenový priestor. Bola akusticky čistá, čo znamenalo, že sa v nej nevyskytovali nijaké súbežné či odrazové plochy. Všetky zvuky pohlcovala s 99,4 percentnou účinnosťou. Keďže kov a voda sú prirodzene vodivé, rozhovory na palubách ponoriek môžu zachytiť odpočúvacie zariadenia alebo parazitické mikrofóny na trupe. Mŕtva kajuta bola maličká miestnosť, z ktorej nemohol uniknúť nijaký zvuk. Všetky rozhovory v tejto izolovanej kajute boli celkom bezpečné.

Vyzeralo to tam ako v šatni, ktorá má strop, steny a dlážku obložené penovými hrotmi, trčiacimi na všetky strany. Rachel to pripomínalo maličkú podmorskú jaskyňu, kde rastú zo všetkých stien nekontrolovateľne stalagmity. Najznepokojujúcejšie však bolo, že tu nikde nevidela poriadnu dlážku.

Tá bola tuhá, z drobného pletiva, natiahnutého cez celú kajutu ako rybárska sieť, a človek tu mal pocit, že visí medzi stenami. Pletivo bolo pogumované a pod nohami pevné. Keď sa Rachel cez túto pavučinovú dlážku zadívala, mala pocit, akoby prechádzala cez visutý most, zavesený nad surrealistickou zlomkovitou krajinou. Meter pod ňou hrozivo trčal dohora les penových ihiel.

Len čo vstúpila dnu, dopadla na ňu dezorientujúca neživá atmosféra, sťaby odtiaľ ktosi vysal všetku energiu. V ušiach akoby mala vatu. Počula iba dych vo vlastnej hlave. Zvolala, ale bolo to, akoby zvolala do vankúša. Steny pohlcovali všetko chvenie a hlas sa jej odrážal iba v hlave.

Kapitán odišiel a zatvoril za sebou. Rachel, Corky a Tolland si

sadli do stredu kajuty za malý stôl v tvare U, ktorého dlhé kovové nohy prenikali cez pletivo. Na stole stálo niekoľko ohybných mikrofónov, bola tam videokonzola s rybím okom kamery a ležali tam slúchadlá. Vyzeralo to ako minisympózium v OSN.

Rachel pracovala v americkom spravodajstve, ktoré je popredným svetovým výrobcom tvrdých laserových mikrofónov, parabolických podmorských odpočúvacích zariadení a iných prístrojov, vysoko citlivých na hlas, a tak dobre vedela, že na svete je iba málo miest, kde sa možno naozaj bezpečne zhovárať. Mŕtva kajuta medzi také miesta patrila. Mikrofóny a slúchadlá umožňovali bezprostredné „konferenčné hovory“, pri ktorých mohli ľudia hovoriť voľne, lebo vedeli, že vibrácie ich hlasov nepreniknú von. Len čo sa hlas dostal do mikrofónu, príslušné zariadenie ho ihneď automaticky komplikovane zašifrovalo na dlhú cestu atmosférou.

„Kontrola.“ V ich slúchadlách sa z ničoho nič ozval hlas, až sa Rachel, Tolland a Corky strhli. „Počujete ma, slečna Sextonová?“

Rachel sa načiahla za mikrofónom. „Áno, ďakujem.“ Nech už ste ktokoľvek.

„Mám pre vás na linke riaditeľa Pickeringa. Prijíma to AV. Teraz sa odpojím. O chvíľočku môžete hovoriť.“

Linka onemela. V diaľke zapraskotala statika a potom sa v slúchadlách v rýchlom slede ozvalo pípanie a šťukanie. Vtom neuveriteľne jasne ožila obrazovka a Rachel zbadala v zasadačke NRA riaditeľa Pickeringa. Bol sám. Prudko zdvihol hlavu a pozrel Rachel do očí.

Keď ho zbadala, zvláštne jej odľahlo.

„Slečna Sextonová, čo sa to, pre boha živého, deje?“ spýtal sa nechápavo a ustarostene.

„Ide o ten meteorit, pán riaditeľ,“ odvetila. „Myslím, že sa vyskytol vážny problém.“

71

Rachel predstavila Pickeringovi Michaela Tollanda a Corkyho Marlinsona. Potom sa ujala slova a rýchlo mu opísala všetko, čo sa toho dňa odohralo.

Riaditeľ nehybne sedel a počúval.

Rachel mu povedala o svetielkujúcom planktóne v šachte, o ich ceste von na ľadovec a o tom, ako pod meteoritom objavili šachtu, ktorou dopravili meteorit, a nakoniec o útoku vojenskej skupiny, ktorá podľa jej názoru patrila do Špeciálnych jednotiek.

O Williamovi Pickeringovi bolo známe, že aj najhoršie informácie je schopný vypočuť bez mihnutia oka, no čím dlhšie Rachel rozprávala, tým väčšie znepokojenie sa mu zračilo v pohľade. Keď sa dostala k tomu, ako zavraždili Norah Mangorovú a ako sami o vlások unikli, mala pocit, že sprvu neverí, a potom uňho vycítila hnev. Najradšej by bola vyslovila svoje podozrenie proti riaditeľovi NASA, ale Pickeringa pridobre poznala a vedela, že bez dôkazov nemá na nikoho ukazovať prstom. Pickeringovi naservírovala iba suché fakty. Keď dohovorila, Pickering niekoľko sekúnd mlčky sedel.

„Slečna Sextonová a vy všetci," ozval sa napokon a po všetkých prebehol pohľadom. „Ak to, čo hovoríte, je pravda – a neviem si predstaviť, prečo by ste vy traja o tom klamali –, potom máte veľké šťastie, že ste ešte nažive."

Všetci mlčky prikývli. Prezident si zavolal štyroch civilných vedcov… a dvaja z nich sú mŕtvi.

Z Pickeringa sa vydralo bezútešné vzdychnutie, akoby nevedel, čo povedať. Nemalo to nijakú logiku. „Neexistuje možnosť, že šachta, ktorú vidíte na zábere z GPR, je výtvorom

prírody?“ spýtal sa.

Rachel pokrútila hlavou. „Na to je priveľmi dokonalá.“ Rozložila premáčaný obraz z GPR a podržala ho pred kamerou. „Bez jedinej nepravidelnosti.“

Pickering sa naň zadíval a podmračene prikývol. „Nedávajte to z rúk.“

„Telefonovala som Marjorie Tenchovej, aby zastavila prezidenta,“ povedala Rachel. „Odbila ma.“

„Viem. Povedala mi o tom.“

Rachel naňho vrhla prekvapený pohľad. „Marjorie Tenchová vám volala?“ To šlo ale rýchlo.

„Pred chvíľou. Bola hlboko znepokojená. Nazdáva sa, že tu niečo hráte, aby ste zdiskreditovali prezidenta a NASA. Možno aby ste pomohli otcovi.“

Rachel vyskočila. Zamávala záberom z GPR a ukázala na svojich dvoch spoločníkov. „Veď nás skoro zabili! To vyzerá ako dajaká hra? A prečo by som…“

Pickering zdvihol ruky. „Len pokojne. Tenchová mi nepovedala, že ste traja.“

Rachel sa nevedela rozpamätať, či mala dosť času, aby sa zmienila o Corkym a Tollandovi.

„A nepovedala mi ani to, že máte rukolapný dôkaz,“ pokračoval Pickering. „Jej slová som bral skepticky už predtým, ako som sa s vami zhováral, a teraz som presvedčený, že sa mýli. Nepochybujem o tom, čo tvrdíte. Ostáva otázka, čo to má všetko znamenať.“

Rozhostilo sa dlhé ticho.

William Pickering sa dostal málokedy do rozpakov, ale teraz krútil bezradne hlavou. „Na chvíľu predpokladajme, že niekto ten meteorit naozaj podstrčil pod ľad. To vedie k logickej otázke prečo. Ak má NASA meteorit so skamenelinami, prečo by jej

nemalo byť jedno – alebo hocikomu inému –, kde sa našiel?“

„Všetko nasvedčuje tomu,“ povedala Rachel, „že ho tam podstrčili, aby ho OSPH objavil a zdalo sa, že meteorit je úlomkom známeho meteoritu.“

„Jungersolu,“ napovedal Corky.

„Ale prečo by mal ten meteorit súvisieť so známym meteoritom?“ spýtal sa Pickering takmer zlostne. „Hádam nie sú tie skameneliny senzačným objavom bez ohľadu na to, kde a kedy sa našli? Bez ohľadu na dopad meteoritu, s ktorým sa to spája?“

Všetci traja prikývli.

Pickering zaváhal, tváril sa rozladene. „Iba keby…“

Rachel videla, ako sa za jeho čelom rozbehli kolieska. Prišiel na najjednoduchšie vysvetlenie, prečo uložili meteorit do rovnakej geologickej vrstvy ako Jungersol, lenže to najjednoduchšie vysvetlenie bolo aj najznepokojujúcejšie.

„Iba keby premyslené uloženie malo dodať dôveryhodnosť od základu falošným údajom.“ Vzdychol a obrátil sa ku Corkymu. „Pán doktor, existuje možnosť, že by bol meteorit podvrh?“

„Podvrh, pán riaditeľ?“

„Áno. Falzifikát. Že by ho niekto vyrobil.“

„Vyrobený meteorit?“ Corky sa nasilu usmial. „Na milión percent vylúčené! Skúmali ho nespočetní odborníci. Vrátane mňa. Chemické rozbory, spektrograf, datovanie rubídiovo-stronciovou metódou. Taký kameň na Zemi nikto nikdy nevidel. Ten meteorit je pravý. Povie vám to každý astrogeológ.“

Pickering sa nad tým na hodnú chvíľu zamyslel, zľahka si šúchajúc kravatu. „Lenže keď berieme do úvahy, čo všetko môže NASA týmto objavom v tejto situácii získať, zrejmé manipulovanie s dôkazmi, útok na vás… z toho môžem vyvodiť jediné logické vysvetlenie, že meteorit je dobre zinscenovaný podvod.“

„Nemožné!“ vyhlásil Corky podráždene. „Pri všetkej úcte, pán riaditeľ, meteority nie sú dajakým hollywoodskym špeciálnym efektom, ktorý možno vyčarovať v laboratóriu na obalamutenie nič netušiacich astrofyzikov. Sú to chemicky zložité objekty s výnimočnou kryštalickou štruktúrou a pomermi prvkov!“

„Ja vás nespochybňujem, pán doktor, len sledujem logickú analytickú reťaz. Ak vychádzam z predpokladu, že vás chcel niekto zabiť, aby ste nemohli odhaliť fakt, že meteorit pod ľad nastrčili, som ochotný uveriť vo všetky bláznivé scenáre. Čo konkrétne vás utvrdzuje v tom, že táto skala je naozaj meteorit?“

„Čo konkrétne?“ Corkyho hlas zapraskal v slúchadlách. „Bezchybne natavená kôra, prítomnosť chondrúl, pomer niklu, aký sa nikde na Zemi nenachádza. Ak naznačujete, že nás niekto oblafol a vyrobil tento kameň v laboratóriu, na to vám môžem povedať len toľko, že to laboratórium je staré stodeväťdesiat miliónov rokov.“ Corky strčil ruku do vrecka a vytiahol predmet v tvare cédečka. Podržal ho pred kamerou. „Vek vzoriek, ako je táto, sme určili viacerými chemickými metódami. Rubídiovo-stronciové datovanie nijako nesfalšujete!“

„Vy máte vzorku?“ spýtal sa Pickering prekvapene.

Corky pokrčil plecami. „NASA ich tam má celú kopu.“

„Chcete povedať,“ Pickering teraz uprel zrak na Rachel, „chcete povedať, že NASA objavila meteorit, ktorý podľa nej nesie známky života, a hocikto si z neho môže vziať vzorku?“

„Ide o to, že vzorka, ktorú držím v rukách, je pravá,“ povedal Corky a podržal ju blízko pred kamerou. „Keď toto dáte hociktorému petrológovi, geológovi alebo astronómovi a urobia testy, povedia vám dve veci – po prvé, že je stará stodeväťdesiat miliónov rokov, a po druhé, že sa chemicky odlišuje od všetkého, čo sme kedy našli na Zemi.“

Pickering sa naklonil a pozorne sa zadíval na skamenelinu vo

vzorke. Na okamih akoby ho to uchvátilo. Potom vzdychol. „Nie som vedec. Môžem povedať len toľko, že ak je ten meteorit pravý, a zdá sa, že je, rád by som vedel, prečo ho NASA neukázala svetu jednoducho taký, aký je? Prečo si niekto dával takú námahu, aby ho uložil pod ľad? Vyzerá to, akoby nás chcel presvedčiť o jeho pravosti.“

V tej chvíli vytočil v Bielom dome bezpečnostný technik číslo Marjorie Tenchovej.

Zdvihla po prvom zazvonení. „Áno?“

„Pani Tenchová, mám informáciu, ktorú ste žiadali,“ povedal. „Ide o ten rádiofónový hovor Rachel Sextonovej z dnešného večera. Vystopovali sme ho.“

„A?“

„Operatívci Tajnej služby povedali, že signál vychádzal z paluby ponorky vojenského námorníctva Charlotte.“

„Čože?“

„Súradnice nemajú, ale sú si istí kódom toho plavidla.“

„Preboha!“ Tenchová bez ďalšieho tresla slúchadlom.

72

Rachel prichádzalo z tlmenej akustiky v mŕtvej kajute zle. Pickeringov znepokojený pohľad sa na obrazovke presunul na Michaela Tollanda. „Mlčíte, pán Tolland.“

Tolland zdvihol hlavu ako študent, ktorého nečakane vyvolali. „Prosím, pán riaditeľ?“

„V televízii práve uviedli váš presvedčivý dokument,“ povedal Pickering. „Aký máte názor na meteorit teraz?“

„Hm…“ Bolo vidieť, aký je Tolland nesvoj. „Musím súhlasiť s doktorom Marlinsonom. Som presvedčený, že skameneliny a meteorit sú autentické. Som dobre oboznámený s technikami na určovanie veku a vek toho kameňa je potvrdený mnohými testami. Aj obsah niklu. Tieto údaje nemožno sfalšovať. Niet pochybností, že táto skala, ktorá vznikla pred stodeväťdesiatimi miliónmi rokov, vykazuje nepozemský pomer niklu a obsahuje desiatky potvrdených skamenelín, ktoré vznikli takisto pred stodeväťdesiatimi miliónmi rokov. Neprichádza mi na um nijaké iné vysvetlenie, iba to, že NASA našla autentický meteorit.“

Pickering stíchol. Na tvári sa mu zračil zmätok, čosi, čo Rachel uňho nikdy nevidela.

„Čo máme robiť, pán riaditeľ?“ spýtala sa. „Asi by sme mali upozorniť prezidenta, že sa vyskytli problémy.“

Pickering sa zamračil. „Dúfajme, že prezident o nich už nevie.“

Rachel cítila, ako sa jej zovrelo hrdlo. Pickeringova narážka bola jasná. Prezident Herney do toho môže byť zapletený. Veľmi o tom pochybovala, lenže prezident aj NASA tu mohli nesmierne veľa získať.

„Nanešťastie, okrem záberu z GPR, ktorý odhaľuje šachtu, svedčia všetky vedecké údaje v prospech autentickosti objavu,“ povedal Pickering a odmlčal sa. „A to, že vás napadli…“ pozrel na Rachel. „Spomenuli ste špeciálne jednotky.“

„Áno, pán riaditeľ.“ Znova mu povedala o improvizovanej munícii a taktike.

Pickering sa tváril z minúty na minútu nešťastnejšie. Rachel vycítila, že rozmýšľa, kto všetko by mohol mať prístup k týmto malým smrtiacim jednotkám. Určite prezident. Možno aj Marjorie Tenchová ako jeho najbližšia poradkyňa. A možno aj riaditeľ Lawrence Ekstrom s kontaktmi na Pentagon. Rachel však prebehli mysľou nespočetné možnosti a uvedomila si, že ten, kto stál za tým útokom, môže byť hocikto s vplyvom vo vysokých kruhoch a vhodnými kontaktmi.

„Mohol by som hneď zatelefonovať prezidentovi, ale myslím, že by to nebolo múdre, kým nevieme, kto v tom má prsty,“ pokračoval Pickering. „Keď sa do toho zaangažuje Biely dom, už vás nebudem môcť ochraňovať v takej miere ako teraz. Okrem toho neviem, čo by som mal povedať. Ak je meteorit pravý, čo podľa vás všetkých je, potom vaše tvrdenie o šachte a útoku nemá logiku. Prezident by plným právom spochybnil to, čo by som mu povedal.“ Zmĺkol, akoby zvažoval možnosti. „V každom prípade… nech je pravda akákoľvek a nech v tom zohráva úlohu hocikto, ak sa to dostane na verejnosť, dotkne sa to viacerých mocných ľudí. Najlepšie bude, keď vás čo najskôr dostanem do bezpečia – kým rozkolíšeme hladinu.“

Dostať nás do bezpečia? Tieto slová Rachel prekvapili. „Myslím, že na nukleárnej ponorke sme celkom bezpeční.“

Pickering sa zatváril skepticky. „Vaša prítomnosť na ponorke sa dlho neutají. Už aj vás stiahnem. Mal by som lepší pocit, keby ste všetci traja sedeli v mojej kancelárii.“

73

Senátor Sexton sedel schúlený na gauči v opustenom byte a mal pocit ako stroskotanec. Ešte pred chvíľou mal okolo seba plno nových priateľov a stúpencov, no teraz bol sám, povaľovali sa tu vizitky a kde-tu stáli koňakové poháre. Návštevníci od neho doslova vybehli.

Krčil sa pred televízorom, ktorý by bol najradšej vypol, ale nemohol sa odtrhnúť od nekonečných analýz objavu. To je Washington. Analytici rýchlo odrapotali svoje pseudovedecké a filozofické úvahy a prešli k tomu najhoršiemu – k politike. Ako majstri mučitelia mu sypali do rán soľ, keď opakovali a opäť priklincúvali do očí bijúcu pravdu.

„Ešte pred hodinou sa Sextonova kampaň vznášala v oblakoch," skonštatoval jeden z nich. „Po objave NASA sa beznádejne zrútila na zem."

Sexton sa mykol, načiahol sa za curvoisierom a napil sa rovno z fľaše. Vedel, že dnešná noc bude najdlhšou a najosamelejšou v jeho živote. Protivila sa mu Marjorie Tenchová za to, že ho chytila do pasce. Protivila sa mu Gabrielle Asheová za to, že pred ním vôbec spomenula NASA. Protivil sa mu prezident za to, že mal také šťastie. A protivil sa mu celý svet za to, že sa mu smial.

„Pre senátora je to zničujúca správa," pokračoval analytik. „Prezident a NASA dosiahli týmto objavom nečakaný triumf. Správy tohto druhu by oživili prezidentovu kampaň bez ohľadu na Sextonov postoj k NASA, ale po jeho dnešných slovách, že by neváhal škrtnúť financovanie NASA, keby bolo treba… nuž, prezidentovo dnešné vyhlásenie je úder ľavá-pravá, z ktorého sa Sexton nespamätá."

Naletel som im, povedal Sexton. Biely dom to na mňa našil.

Analytik sa usmial. „Dôveryhodnosť, ktorú NASA v očiach Američanov v poslednom čase stratila, sa jej viac ako štedro vrátila. V celej Amerike zavládol duch národnej hrdosti. A právom. Američania majú Zacha Herneyho radi, ale strácali v neho dôveru. Treba povedať, že prezident bol na kolenách a dostával tvrdé údery, ale vyšiel z toho nádherne."

Sexton si spomenul na popoludňajšiu debatu v CNN a zvesil hlavu. Prišlo mu zle. Všetko, čo tak namáhavo okolo NASA v posledných mesiacoch uplietol, sa teraz nielen zrútilo, ale ovislo mu to na krku ako ťažký kameň. Vyzerá ako hlupák. Biely dom ho surovo odpílil. Už sa desil, aké karikatúry uvidí v zajtrajších novinách. Jeho meno sa stane terčom nespočetných žartov. SFF, samozrejme, prestane financovať jeho kampaň. Všetko je zrazu inak. Tým, čo boli v jeho byte, vyleteli sny hore komínom. Privatizácia vesmíru sa roztrieštila o tvrdý múr.

Znova sa napil koňaku, vstal a neisto prešiel k stolu. Zadíval sa na vyvesený telefón. Vedel, že je to masochistické sebabičovanie, no pomaly položil slúchadlo na vidlicu a začal odratúvať sekundy.

Jeden… dva… Telefón zazvonil. Vyčkal, kým sa ozve odkazovač.

„Pán senátor, tu Judy Oliverová, CNN. Rada by som vám dala príležitosť, aby sme mohli reagovať na dnešný objav NASA. Ozvite sa mi, prosím vás." Zložila.

Opäť sa pustil do rátania. Jeden… Telefón znova zazvonil. Nechal ho tak. Prihlásil sa odkazovač. Ďalší novinár.

S fľašou curvoisieru v ruke zamieril k posuvným dverám na balkón. Odtisol ich a vyšiel do chladného vzduchu. Oprel sa o zábradlie a zadíval sa cez mesto na osvetlenú fasádu Bieleho domu v diaľke. Všetky svetlá akoby vo vetre radostne žmurkali.

Svine, pomyslel si. Už stáročia hľadáme na nebi dôkaz života.

A ako na potvoru ho nájdeme práve v roku, keď ma majú zvoliť? To nie je ani smola, to je na šľaktrafenie. Sexton videl, že vo všetkých oknách sa odráža svit televízorov. Ktovie, kde je teraz Gabrielle Asheová. Môže za to ona. Chodila za ním s jedným neúspechom NASA za druhým.

Zdvihol fľašu, aby sa znova napil.

Baba mizerná… áno, ona je na vine, že som v tom až po uši.

Gabrielle Asheová stála v produkčnej sekcii ABC ako omráčená. Téma prezidentovho vyhlásenia bola taká nečakaná, že sa o ňu pokúšali mdloby. Stála tam neschopná pohybu, hľadela na jeden z monitorov a okolo nej to vrelo.

Po prvých slovách zavládlo v ABC mŕtve ticho. Trvalo však len chvíľočku, a strhol sa ohlušujúci rámus. Reportéri boli profesionáli. Na osobné úvahy teraz nemali čas. To príde až po skončení práce. Svet chcel momentálne vedieť viac a ABC mu to musela poskytnúť. V tejto správe bolo všetko – veda, dejiny, politická dráma – a celé sa to nieslo na emocionálnej vlne. Dnes v noci nebude nikto spať.

„Gabs?“ ozval sa Yolandin účastný hlas. „Poďme do mojej kancelárie, kým ťa niekto nespozná, lebo ťa začnú grilovať, čo to znamená pre Sextonovu kampaň.“

Gabrielle mala pocit, že Yolanda ju vedie do svojej sklenej kancelárie v hmle. Usadila ju a podala jej pohár vody. Pokúsila sa o úsmev. „Ber to z tej lepšej stránky, Gabs. Kampaň tvojho kandidáta je síce v ťahu, ale aspoňže nie si ty v ťahu.“

„Vďaka. Úžasné.“

Yolanda zvážnela. „Gabrielle, viem, že sa cítiš na šľaka. Poviem ti to rovno – tvojho kandidáta práve zvalcoval kamión a už nevstane. Aspoň nie dosť skoro, aby ešte niečo zmenil. Ale aspoň nikto nevystrčil na obrazovku tvoje fotografie. Vážne. A to je

dobrá správa. Herney už nebude potrebovať sexuálny škandál. Na reči o sexe teraz pôsobí priveľmi prezidentsky.“

Zdalo sa, že pre Gabrielle je to malá útecha.

„A pokiaľ ide o Tenchovej obvinenia, že Sexton protizákonne financuje kampaň…“ Yolanda zavrtela hlavou. „Mám o tom svoje pochybnosti. Iste, Herney to myslí vážne, že nechce nijakú negatívnu kampaň. A iste, vyšetrovanie úplatkov by veľmi poškodilo Amerike. No je Herney naozaj taký vlastenec, že by premeškal šancu rozdrviť protivníka len preto, aby ochraňoval národnú morálku? Nazdávam sa, že Tenchová to dosť zveličila, aby ti nahnala strach. Blufovala, dúfajúc, že preskočíš a prezidentovi spadne do lona zadarmo sexuálny škandál. A sama musíš uznať, že dnešný večer by bol pre Sextona už úplným peklom, keby sa dostala do paľby ešte jeho morálka!“

Gabrielle neurčito prikývla. Sexuálny škandál by bol úder ľavá-pravá, z ktorého by sa už nikdy nespamätal… nikdy.

„Vydržala si, Gabs. Marjorie Tenchová hodila udicu, ale ty si na návnadu neskočila. Si z toho vonku. Budú aj iné voľby.“

Gabrielle znova neurčito prikývla, už nevediac, čomu má vlastne veriť.

„Ale musíš uznať, že Biely dom to zahral so Sextonom brilantne – vylákal ho na cestu proti NASA, prinútil ho zaujať postoj a pohol ho, aby vložil všetky vajíčka do jedného koša, do koša NASA.“

A to všetko je moja vina, pomyslela si Gabrielle.

„To, čo sme práve videli v televízii, bože, to bolo geniálne! Ak si odmyslíme dôležitosť objavu, neprekonateľne brilantná bola produkčná hodnota toho, čo predviedli. Živý prenos z Arktídy? Dokument Michaela Tollanda? Ako to chcete, preboha, tromfnúť? Zach Herney to dnes večer priklincoval. Ten chlap je prezidentom právom.“

A bude ďalšie štyri roky…

„Musím sa vrátiť k práci, Gabs,“ povedala Yolanda. „Poseď si tu, ako dlho chceš. Spamätaj sa.“ Yolanda vykročila k dverám. „O chvíľu sa prídem na teba pozrieť.“

Gabrielle osamela. Napila sa vody, ale chutila odporne. Všetko bolo odporné. Je to všetko moja vina, opakovala si. Chcela si uľahčiť svedomiu tým, že si pripomínala rad-radom všetky prepadáky NASA z minulého roka – nezdary s vesmírnou stanicou, odklad X-33, všetky neúspešné sondy na Mars, ustavičné prekračovanie rozpočtu. Rozmýšľala, čo mohla urobiť inak.

Nič, usúdila. Konala si vo všetkom správne.

Jednoducho to vybuchlo.

74

Hrmiaca helikoptéra vojenského námorníctva SealHawk vyletela z leteckej základne v Thule v severnom Grónsku na utajenú misiu. Držala sa nízko mimo dosahu radarov a preletela v silnom vetre sto kilometrov nad širym morom. Potom sa piloti podľa nezvyčajného rozkazu postavili proti vetru a helikoptéra zavisla nad prázdnym oceánom v bode, ktorý im určovali súradnice.

„Kde máme to rande?“ zvolal do hluku nechápavo druhý pilot. Podľa príkazu namontovali na helikoptéru záchranný navijak, takže sa rátalo so záchrannou akciou. „Si si istý, že súradnice sú správne?“ Namieril na rozbúrené more pátrací reflektor, ale dolu nebolo nič, iba…

„No panebože!“ Pilot potiahol riadiacu páku a helikoptéra poskočila dohora.

Z vĺn sa z ničoho nič dvihla čierna oceľová hora. Obrovská neoznačená ponorka odhodila záťaž a dvihla sa v mračnách bublín.

Piloti sa stiesnene zasmiali. „To budú asi oni.“ Celá akcia prebiehala podľa rozkazu za rádiového mlčania. Na vežičke ponorky sa otvoril poklop a námorník im zasignalizoval baterkou. Helikoptéra sa presunula nad ponorku a spustila záchranný postroj pre troch ľudí. Boli to vlastne tri pogumované slučky na lanách. Netrvalo ani šesťdesiat sekúnd, a pod helikoptérou sa pohojdávali tri neznáme postavy. Pomaly vystupovali proti vzdušnému víru rotorov.

Keď ich druhý pilot vytiahol na palubu – dvoch mužov a jednu ženu –, pilot zasignalizoval ponorke „hotovo“. Obrovské plavidlo zmizlo o niekoľko sekúnd pod vetrom bičovaným morom a

neostala nijaká stopa, že tam niekedy bolo.

Keď boli pasažieri bezpečne na palube, pilot sklonil nos helikoptéry a zamieril na juh, aby mali túto akciu čo najskôr za sebou. Rýchlo sa blížila búrka a týchto troch neznámych ľudí mal dopraviť na základňu Thula, odkiaľ ich prepravia lietadlom ďalej. Pilot nemal potuchy, kam smerujú. Vedel iba toľko, že rozkaz prišiel z vysokých miest a že prepravujú veľmi cenný náklad.

75

Keď búrka na Milneho ľadovom šelfe napokon prepukla, dopadla na habisféru s plnou silou. Tá sa celá triasla, akoby sa chcela dvihnúť z ľadu a odletieť nad more. Oceľové príchytné laná sa napli a vibrovali ako obrovské gitarové struny. Vydávali žalostné drnčanie. Generátory vynechávali a svetlo začalo blikať. Hrozilo, že celá velikánska kupola sa ponorí do tmy.

Riaditeľ NASA Lawrence Ekstrom chodil hore-dolu. Najradšej by bol odtiaľ už v ten večer zmizol, lenže to sa nedalo. Zostane ešte deň, ráno vystúpi na ďalších tlačových konferenciách a potom dozrie na prípravy prevozu meteoritu do Washingtonu. V tej chvíli netúžil po ničom inom, iba po spánku. Nečakané problémy z celého dňa si vyžiadali svoju daň.

V myšlienkach sa vrátil k Waileemu Mingovi, Rachel Sextonovej, Norah Mangorovej, Michaelovi Tollandovi a Corkymu Marlinsonovi. Pracovníci NASA si začínali všímať, že civilní vedci tam nie sú.

Len pokoj, vravel si Ekstrom. Všetko je pod kontrolou.

Zhlboka sa nadýchol a pripomenul si, že v týchto chvíľach je celý svet nadšený z NASA a z vesmíru. Mimozemský život nebol takou horúcou témou od známeho „Roswellského incidentu“ roku 1947. V novomexickom Roswelle vtedy údajne havarovala mimozemská kozmická loď a Roswell je dodnes svätyňou miliónov vyznávačov UFO, ktorí veria, že išlo o sprisahanie.

Keď Ekstrom pracoval v Pentagone, dozvedel sa, že roswellský incident bol iba vojenskou nehodou v rámci utajovaného projektu Mogul – išlo o skúšobný let špionážneho balóna, ktorý mal odpočúvať ruské skúšky s atómovými zbraňami.

Prototyp sa odchýlil z trasy a spadol do novomexickej púšte. Kým sa dostali k vraku vojaci, našiel ho, nanešťastie, civil.

Nič netušiaci rančer William Brazel natrafil na pole trosiek z celkom nového syntetizovaného neoprénu a ľahkých kovov, aké nikdy predtým nevidel, a hneď zavolal šerifa. O tejto nezvyčajnej nehode priniesli správu noviny a záujem verejnosti rýchlo rástol. Armáda poprela, že vrak patrí jej, čo podnietilo novinárov, aby sa pustili do veci, a utajenie projektu Mogul bolo zrazu vážne ohrozené. Keď malo už-už vyjsť najavo, že išlo o špionážny balón, stalo sa niečo úžasné.

Médiá dospeli k nečakanému záveru. Usúdili, že úlomky futuristickej hmoty môžu pochádzať len z mimozemského zdroja – od tvorov, ktoré sú vedecky vyspelejšie ako ľudia. Ak to vojaci popierajú, určite je za tým len jedno – chcú zatušovať kontakt s mimozemšťanmi! Táto hypotéza vojenské letectvo síce zaskočila, ale darovanému koňovi sa nepozerali na zuby. Mimozemšťania im hrali do kariet, a tak sa toho chytili. Chýry, že mimozemšťania navštívili Nové Mexiko, hrozili národnej bezpečnosti omnoho menej ako to, že by sa Rusi dozvedeli o projekte Mogul.

Aby pláštik o mimozemšťanoch dostal ešte väčšiu dôveryhodnosť, spravodajské zložky zahalili roswellský incident tajomstvom a zorganizovali „úniky informácií“ – šepkalo sa o kontaktoch s mimozemšťanmi, o nájdených kozmických lodiach, ba aj o tajomnom „Hangári 18“ na leteckej základni Wright-Patterson v Daytone, kde držia na ľade telá mimozemšťanov. Svet to zhltol a Roswell obletel svet. Keď od tej chvíle niekto zbadal najmodernejšie americké vojenské lietadlo, spravodajské zložky oprášili staré sprisahanie.

To nie je lietadlo, je to kozmická loď mimozemšťanov.

Ekstrom žasol, že tento prostý úskok dodnes funguje. Vždy keď médiá priniesli správy o náhlom výskyte mnohých UFO,

musel sa smiať. Náhoda chcela, že dajaký šťastím obdarený civil zazrel jedno z päťdesiatich siedmich mimoriadne rýchlych bezpilotných lietadiel NRA, ktoré dostali názov Global Hawk – boli to pozdĺžne, diaľkovo ovládané lietadlá, ktoré tvarom nepripomínali nijaké dovtedajšie lietadlá.

Ekstromovi prichodilo komické, že nespočetní turisti putujú do novomexickej púšte a nakrúcajú videokamerami nočnú oblohu. Občas sa niektorému šťastlivcovi podarí získať „dôkaz“ UFO – jasné svetlá, blikajúce na oblohe, ktoré manévrujú obratnejšie a pohybujú sa rýchlejšie ako lietadlá, aké dovtedy človek skonštruoval. Títo ľudia, samozrejme, nevedia, že medzi tým, čo už existuje, a čo odborníci pripravujú, je dvanásťročný rozdiel. Videli jednoducho novú generáciu amerických vojenských lietadiel, ktoré vyvíjajú v Area 51 – a mnohé z nich sú výtvorom inžinierov NASA. Predstavitelia spravodajských zložiek tieto omyly, pravdaže, nikdy neuviedli na pravú mieru. Je lepšie, keď svet číta o ďalšom výskyte UFO, akoby sa ľudia mali dozvedieť o skutočných schopnostiach amerického letectva.

No dnes sa všetko zmenilo, uvažoval Ekstrom. O niekoľko hodín sa stane mýtus o mimozemšťanoch navždy potvrdenou skutočnosťou.

„Pán riaditeľ?“ Po ľade sa k Ekstromovi náhlil technik NASA. „Máte naliehavý bezpečný hovor v PBS.“

Ekstrom vzdychol a obzrel sa. Kto to, dočerta, môže byť? Zamieril k PBS.

Technik kráčal rýchlo popri ňom. „Chlapci od radaru v PBS boli zvedaví, či…“

„Na čo?“ Ekstrom bol v myšlienkach veľmi ďaleko.

„Či je tu pri pobreží veľká ponorka? Lámali sme si hlavy, prečo ste nám o tom nepovedali.“

Ekstrom si ho premeral. „Prosím?“

„Ponorka, pán riaditeľ. Mohli ste o nej povedať aspoň chlapcom pri radare. Ďalšie bezpečnostné opatrenia by boli pochopiteľné, ale náš radarový tím to zaskočilo.“

Ekstrom zastal. „Aká ponorka?“

Zastal aj technik. Zrejme neočakával, že riaditeľa to tak prekvapí. „Takže nepatrí do našej operácie?“

„Nie! Kde je?“

Technik sťažka preglgol. „Asi päť kilometrov od pobrežia. Zachytili sme ju na radare náhodou. Vynorila sa iba na niekoľko minút. Poriadne veľká škvrna. Musela byť ozrutná. Mysleli sme si, že ste požiadali námorníctvo, aby na túto operáciu dozeralo, a nám ste o tom nepovedali.“

Ekstrom nechápavo hľadel. „To v nijakom prípade!“

Technikov hlas zakolísal. „Nuž tak potom by som vás mal informovať, že ponorka sa práve tu pri pobreží stretla s lietadlom. Vyzeralo to ako výmena posádky. Musím povedať, že nás všetkých prekvapilo, že si niekto trúfa v tomto vetre vytiahnuť hore ľudí.“

Ekstrom zmeravel. Čo, dočerta, robí ponorka rovno pri pobreží Ellesmerovho ostrova, a ja o tom neviem? „Videli ste, ktorým smerom odletelo lietadlo po stretnutí?“

„Späť na základňu v Thule. Predpokladám, že tam tí ľudia presadnú a poletia na pevninu.“

Ekstrom nepovedal cestou do PBS už ani slovo. Keď vstúpil do preplnenej tmy, ozval sa známy chrapľavý hlas.

„Máme problém,“ povedala Tenchová a rozkašlala sa. „Je ním Rachel Sextonová.“

76

Senátor Sexton si nebol istý, ako dlho hľadel do prázdna, keď začul búchanie. Keď si uvedomil, že mu nebúši v ušiach od alkoholu, ale ktosi stojí za dverami, vstal z pohovky, odpratal fľašu curvoisieru a zamieril do haly.

„Kto je to?“ skríkol, lebo nemal náladu na návštevy.

Keď mu strážca zavolal, kto je ten nečakaný návštevník, Sexton hneď vytriezvel. Ale to šlo rýchlo. Dúfal, že k tomuto rozhovoru príde až ráno.

Zhlboka sa nadýchol, prečesal si vlasy a otvoril dvere. Tú tvár dobre poznal – ako z kože, tvrdá, napriek tomu, že jej majiteľ mal vyše sedemdesiat rokov. Sexton sa s ním stretol iba dnes ráno v bielom minivane Ford Windstar na hotelovom podzemnom parkovisku. Naozaj to bolo len dnes ráno? žasol Sexton. Bože, koľko sa odvtedy zmenilo.

„Môžem ďalej?“ spýtal sa šedivý muž.

Sexton odstúpil, aby mohol šéf Space Frontier Foundation prejsť dnu.

„Prebehla schôdzka dobre?“ spýtal sa, keď Sexton zatváral dvere.

Či prebehla dobre? Sexton si položil otázku, kde ten človek žije. „Úžasne, kým prezident nevystúpil v televízii.“

Starec nespokojne prikývol. „Áno. Neuveriteľné víťazstvo. Našu vec to veľmi poškodí.“

Poškodí? Takže tu máme optimistu. Pri dnešnom triumfe NASA bude tento chlap už dávno ležať v hrobe, keď SFF dosiahne svoje privatizačné ciele.

„Už roky som tušil, že ten dôkaz sa nájde,“ pokračoval starec.

„Nevedel som ako a kedy, ale skôr či neskôr sa to muselo stať.“

Sextona jeho slová ohromili. „Vás to neprekvapilo?“

„Matematika vesmíru hovorí, že musia existovať aj iné formy života,“ povedal návštevník a zamieril do Sextonovej pracovne. „Tento objav ma neprekvapil. Intelektuálne som nadšený. Duševne cítim pokoru. Politicky som hlboko znepokojený. Nemohlo to prísť v horšej chvíli.“

Sexton si lámal hlavu, prečo prišiel. Určite nie, aby ho povzbudil.

„Ako viete,“ pokračoval šéf SFF, „naše členské firmy vydali milióny, aby otvorili hranice vesmíru súkromnému sektoru. V poslednom čase šlo veľa z tých peňazí na vašu kampaň.“

Sexton zaujal obranný postoj. „Proti dnešnému fiasku som nemohol nič robiť. Na útoky proti NASA ma navnadil Biely dom.“

„Áno. Prezident to zahral dobre. Napriek tomu všetko ešte nemusí byť stratené.“ V starcových očiach sa zablyslo.

Je senilný, mihlo sa Sextonovi mysľou. Všetko je definitívne stratené. Na každej televíznej stanici sa momentálne hovorí o tom, že Sextonova kampaň je v troskách.

Starec vstúpil do pracovne, sadol si na pohovku a uprel ustaté oči na senátora. „Pamätáte sa na problémy, ktoré mala NASA spočiatku so softvérom na družici OSPH? So softvérom na zisťovanie anomálií?“

Sexton si nevedel predstaviť, kam tým mieri. Čo už na tom teraz záleží? Práve družica OSPH našla ten mizerný meteorit so skamenelinami!

„Ak sa pamätáte, softvér sprvu dobre nefungoval. V tlači ste to poriadne rozvírili.“

„Právom!“ povedal Sexton a sadol si oproti starcovi. „Bola to ďalšia prehra NASA.“

Starec prikývol. „Súhlasím. No krátko nato NASA na tlačovej

konferencii oznámila, že prišla na riešenie – akosi ten softvér zaplátali.“

Sexton tú tlačovú konferenciu nevidel, ale počul, že bola krátka, nič také, o čo by mali médiá záujem – šéf projektu OSPH nudným technickým jazykom opísal, ako NASA odstránila drobnú chybu v softvére, ktorý mal zisťovať anomálie, a od tej chvíle všetko pracovalo normálne.

„Zameral som sa na OSPH odvtedy, čo to skrachovalo,“ povedal starec. Vytiahol videokazetu, podišiel k Sextonovmu televízoru a strčil kazetu do prehrávača. „Toto by vás malo zaujímať.“

Video sa rozbehlo. Ukázala sa tlačová sekcia NASA vo washingtonskom ústredí. Dobre oblečený muž vítal prítomných a zdravil ich. Na titulku pod obrazom bolo:

CHRIS HARPER, šéf sekcie
Orbitálne skenovanie polárnej hustoty (OSPH)

Chris Harper bol vysoký, distingvovaný a rozprával pokojne dôstojným tónom Američana európskeho pôvodu, ktorý sa dosiaľ hrdo drží svojich koreňov. Mal kultivovaný, uhladený prízvuk. Pred novinármi pôsobil sebavedome, hoci oznamoval o OSPH zlé správy.

„Družica OSPH je síce na obežnej dráhe a pracuje dobre, ale vyskytla sa menšia závada na palubných počítačoch. Malá chyba v programovaní, za ktorú nesiem plnú zodpovednosť. Konkrétne – filter FIR má chybný voxelový index, čo znamená, že softvér na zisťovanie anomálií nefunguje, ako by mal. Na odstránení tejto závady pracujeme.“

Z novinárov sa vydralo zavzdychanie. Na nezdary NASA už boli zvyknutí. „Čo to znamená pre momentálnu schopnosť

družice?“ spýtal sa ktosi.

Harper sa zachoval ako profesionál. Sebaisto a vecne. „Predstavte si dokonalé oči bez fungujúceho mozgu. Družica OSPH vidí dokonale, ale nemá potuchy, na čo sa díva. Cieľom misie OSPH je hľadať topiace sa miesta v polárnej ľadovej čiapke, ale bez počítača, ktorý by analyzoval údaje, prichádzajúce zo skenerov, nevidí, kde tie miesta sú. Situácia sa zlepší po najbližšom lete raketoplánu, keď opravíme palubný počítač.“

Miestnosťou prebehol sklamaný šum.

Starec pozrel na Sextona. „Zlé správy vie naservírovať dobre, nie?“

„Je z NASA,“ zahundral Sexton. „Sú na to zvyknutí.“

Videopáska bežala chvíľu naprázdno a potom sa ukázali zábery z inej tlačovej konferencie NASA.

„Táto tlačová konferencia sa uskutočnila len pred niekoľkými týždňami. Dosť neskoro večer. Videlo ju málo ľudí. Tentoraz doktor Harper oznamoval dobrú správu.“

Páska bežala. „S radosťou vám oznamujem,“ začal Harper, hoci to vôbec nevyznievalo radostne, „že NASA našla spôsob, ako odstrániť problém so softvérom na družici OSPH.“ Pustil sa do vysvetľovania – čosi o tom, že prvotné údaje z OSPH presmerovali a prehnali počítačmi na Zemi a na palubný počítač OSPH ich spätne nevysielajú. Keď dohovoril, rozľahol sa nadšený potlesk.

„Takže onedlho môžeme očakávať výsledky?“ spýtal sa ktosi.

Spotený Harper prikývol. „O pár týždňov.“

Ďalší potlesk. Z radov novinárov vyleteli ruky.

„To je na dnes všetko,“ povedal Harper. Ukladal si papiere a vyzeral celý nesvoj. „OSPH funguje. Onedlho budeme mať výsledky.“ Z pódia prakticky ušiel.

Sexton sa zamračil. Musel uznať, že to bolo čudné. Prečo sa Chris Harper tváril tak spokojne, keď prichádzal so zlými

správami, a tak nespokojne, keď mal dobré správy? Malo to byť naopak. Sexton túto tlačovú konferenciu naživo nevidel, ale o oprave softvéru čítal. V tom čase to pre NASA veľa neznamenalo. Na verejnosť to nijako nezapôsobilo – OSPH bol ďalší z projektov NASA, na ktorých sa vyskytli závady a potom ich ako-tak odstránili, ale nikdy to nebolo ideálne riešenie.

Starec vypol televízor. „NASA oznámila, že doktor Harper sa v ten večer necítil dobre.“ Na chvíľu sa odmlčal. „Ja si myslím, že Harper klamal.“

Klamal? Sexton vyvalil oči a jeho rozbehané myšlienky nevedeli prísť na nijaký rozumný dôvod, prečo by mal klamať. Tak či onak, sám sa v živote naklamal dosť, aby spoznal zlého klamára. A musel uznať, že Dr. Harper vyzeral naozaj podozrivo.

„Ešte vám nezapálilo?“ ozval sa starec. „Toto stručné vyhlásenie, ktoré ste práve počuli z úst Chrisa Harpera, je najdôležitejšia tlačová konferencia v dejinách NASA.“ Odmlčal sa. „Vďaka tej príhodnej oprave, ktorú práve opísal, našiel OSPH meteorit.“

Sexton užasol. Žeby v tom klamal? „No ak Harper klamal a softvér OSPH v skutočnosti nefunguje, ako, dočerta, NASA meteorit našla?“

Starec sa usmial. „Presne.“

77

Letka amerických vojenských lietadiel, zhabaných drogovým dílerom, sa skladala z niekoľkých desiatok súkromných prúdových lietadiel, vrátane troch prestavaných strojov G4, ktoré používali na dopravu vojenských osôb VIP. Pred polhodinou sa jedno z G4 vznieslo zo základne v Thule, predralo sa hore nad búrku a zamierilo kanadskou nocou na juh do Washingtonu. Rachel Sextonová, Michael Tolland a Corky Marlinson mali pre seba celú osemsedadlovú kabínu. V jednotných modrých kombinézach a čiapkach ponorky Charlotte vyzerali ako strapaté družstvo športovcov.

Napriek hluku motorov Grumman Corky Marlinson vzadu spal. Unavený Tolland sedel vpredu a díval sa oblôčikom na more. Rachel sedela vedľa neho a vedela, že by nezaspala, aj keby ju napumpovali sedatívami. V mysli jej vírila záhada okolo meteoritu a rozhovor v mŕtvej kajute s Pickeringom. Kým ukončil rozhovor, poskytol jej ešte dve znepokojujúce informácie.

Prvou bolo, že Marjorie Tenchová má videonahrávku s Racheliným interným brífingom pre štáb Bieleho domu. Vyhráža sa, že ju použije ako dôkaz, keby Rachel chcela odvolať, čo povedala o meteorite. Znepokojujúce to bolo najmä preto, lebo Rachel na brífing pristala pod podmienkou, že to ostane internou vecou. Zach Herney zrejme jej požiadavku ignoroval.

Druhá znepokojujúca správa súvisela s debatou v CNN, na ktorej sa jej otec popoludní zúčastnil. Vystúpila v nej Marjorie Tenchová, čo robila veľmi zriedkavo, a senátora obratne vmanévrovala do situácie, keď musel zaujať jednoznačné stanovisko proti NASA. A konkrétne z neho vytiahla vyhlásenie,

že mimozemský život nikto nikdy neobjaví.

Zje svoj klobúk? To podľa Pickeringa jej otec urobí, ak NASA niekedy objaví mimozemský život. Rachel sa zamyslela, ako sa jej to mohlo podariť. Biely dom to zrejme starostlivo zosnoval – premyslene nastavali domino a potom nasledoval Sextonov veľký pád. Prezident a Marjorie Tenchová to ako dvaja zohratí politickí zápasníci zahrali tak, aby ho na konci čakal smrtiaci úder. Prezident sa držal dôstojne bokom a Tenchová vstúpila do ringu, aby mu ho prefíkane pripravila na knokaut.

Rachel povedal, že požiadal NASA, aby oznámenie objavu odložila. Vraj chce overiť všetky údaje a informácie. Rachel si teraz uvedomila, že tento odklad bol preňho prospešný aj inak. Biely dom za ten čas uplietol slučku, na ktorej sa senátor obesil.

Otca ani trocha neľutovala, ale až teraz jej svitlo, že pod prívetivým a nenúteným zovňajškom Zacha Herneyho sa skrýva skúsený žralok. Bez zabijackého inštinktu sa nemožno stať najmocnejším mužom na svete. Otázne zostávalo, či sa tento žralok iba nečinne prizeral, alebo aj sám vstúpil do hry.

Vstala a vystrela si nohy. Vykročila uličkou medzi sedadlami. Škrelo ju, že kusy tejto skladačky si tak protirečia. Pickering so svojou bezchybnou logikou dospel k záveru, že meteorit je falzifikát. Corky a Tolland, ktorí sa opierali o vedu, tvrdili, že je pravý. Rachel vedela iba to, čo videla – obhorený balvan so skamenelinami, ktorý vytiahli z ľadu.

Zastala pri Corkym a zadívala sa na jeho dobitú tvár. Opuch na líci už odchádzal a stehy vyzerali dobre. Spal, chrápal a tučnými rukami zvieral diskovitú vzorku meteoritu, akoby to bol akýsi ochranný štít.

Sklonila sa a vzorku mu jemne vytiahla z rúk. Zdvihla ju a opäť sa pozorne zadívala na skamenelinu. Zabudni na všetky domnienky, povedala si. Musí si preorganizovať myslenie. Znova

si zlož logickú reťaz. Bola to stará metóda NRA. Od samého začiatku si znova vyvodiť dôkaz – tomu sa hovorilo „nulový štart“. Analytici takto postupovali, keď do seba všetko nezapadalo.

Znova si vyvoď dôkaz.

Opäť sa pustila chodiť hore-dolu.

Je tento kameň dôkazom mimozemského života?

Vedela, že dôkaz je záver, vystavaný na pyramíde faktov, na širokej základni zhromaždených informácií, z ktorých sa robia konkrétnejšie závery.

Zabudni na všetky základné domnienky. Začni znova.

Čo máme?

Skalu.

Chvíľu nad tým hĺbala. Skala. Skala so skamenenými tvormi. Keď sa vrátila dopredu, sadla si vedľa Michaela Tollanda.

„Mike, Zahrajme si hru.“

Tolland sa odtrhol od oblôčika s neprítomným výrazom. Zrejme bol zahĺbený do vlastných myšlienok. „Hru?“

Podala mu vzorku. „Predpokladajme, že túto skalu so skamenelinami vidíš prvý raz. Nepovedala som ti, odkiaľ je, ani ako ju našli. Čo by to podľa teba bolo?“

Tolland bezútešne vzdychol. „Zvláštne, že sa na to pýtaš. Práve mi zišlo na um čosi veľmi podivné…“

Stovky kilometrov za Rachel a Tollandom letelo na juh nízko nad opusteným morom lietadlo čudných tvarov. Tím Delta Force na jeho palube mlčal. Z misií ich napochytre už sťahovali, ale ešte nikdy takto.

Ich veliaci zúril.

Delta-Jeden ho informoval, že po nečakaných udalostiach na ľadovom šelfe im neostávalo nič iné, iba použiť silu – zabiť štyroch civilov, vrátane Rachel Sextonovej a Michaela Tollanda.

Veliaceho to šokovalo. S vraždami, hoci boli prípustným posledným útočiskom, vo svojom pláne nerátal.

Rozladili ho, no keď sa dozvedel, že neprebehli, ako mali, rozladenie vystriedala zúrivosť.

„Váš tím zlyhal!“ precedil zlostne. Ani umelý zvuk nemohol zakryť jeho zúrivosť. „Tri z vašich štyroch cieľov sú nažive!“

Vylúčené! pomyslel si Delta-Jeden. „Na vlastné oči sme videli…“

„Skontaktovali sa s ponorkou a teraz sú na ceste do Washingtonu.“

„Čo?“

„Dobre počúvajte,“ povedal veliaci mrazivým tónom. „Dám vám nové rozkazy. Tentoraz to nesmiete zbabrať.“

78

Senátor Sexton videl záblesk nádeje, keď odprevádzal svojho nečakaného návštevníka k výťahu. Ukázalo sa, že šéf SFF mu neprišiel nadávať, ale povzbudiť ho a povedať mu, že boj sa ešte neskončil.

Môže to byť trhlina v brnení NASA.

Videonahrávka tej zvláštnej tlačovej konferencie NASA Sextona presvedčila, že ten starec mal pravdu – riaditeľ projektu OSPH Chris Harper klamal. Ale prečo? Ak NASA softvér OSPH neopravila, ako potom našla meteorit?

Keď kráčali k výťahu, šéf SFF povedal: „Niekedy stačí jediné vlákno, aby sa všetko zosypalo. Možno nájdeme spôsob, ako nahlodať víťazstvo NASA znútra. Vrhnúť tieň pochybností. Ktovie, kam to povedie?“ Starec uprel ustaté oči do Sextonových. „Ešte sa nechystám ľahnúť a zomrieť, pán senátor. A verím, že ani vy.“

„Samozrejme, že nie,“ prisvedčil Sexton, usilujúc sa, aby to vyznelo rozhodne. „Zašli sme už ďaleko.“

„Chris Harper klamal, že opravili OSPH,“ zopakoval starec, keď nastúpil do výťahu. „A my potrebujeme vedieť prečo.“

„Čo najskôr to zistím,“ povedal Sexton. Mám na to toho pravého človeka.

„Dobre. Závisí od toho vaša budúcnosť.“

Sexton sa vracal do bytu ľahším krokom a s čistejšou hlavou. NASA klamala o OSPH. Otázkou zostávalo, ako to Sexton dokáže.

V myšlienkach sa už sústredil na Gabrielle Asheovú. Nech je, kde chce, mala by sa cítiť pod psa. Určite videla tlačovú

konferenciu a teraz stojí niekde na rímse a chystá sa na skok. Jej návrh, aby z NASA urobil zásadnú otázku svojej kampane, sa ukázal ako najhoršia chyba jeho kariéry.

Niečo mi dlhuje, pomyslel si Sexton. A dobre o tom vie.

Už dokázala, že má talent na získavanie tajomstiev o NASA. Má kontakt, uvažoval Sexton. Už viacero týždňov sa dostáva k interným informáciám. Má zdroje, ktoré si necháva pre seba. Zdroje, z ktorých môže vytiahnuť informácie aj o OSPH. Okrem toho, dnes večer bude mať motiváciu. Má dlh, ktorý musí splatiť, a Sexton tušil, že urobí čokoľvek, aby si opäť získala jeho priazeň.

Keď došiel k dverám bytu, kývol naňho strážca. „Dobrý večer, pán senátor. Urobil som dobre, keď som predtým pustil dnu Gabrielle, nie? Povedala, že sa s vami musí za každú cenu zhovárať.“

Sexton zastal. „Prosím?“

„Slečna Asheová. Mala pre vás dôležité informácie. Preto som ju pustil dnu.“

Sexton celý stuhol. Vrhol pohľad na dvere. O čom to ten chlap tára?

Strážca sa zatváril nechápavo a ustarostene. „Pán senátor? Je vám niečo? Pamätáte sa, nie? Gabrielle prišla počas vašej porady. Zhovárala sa s vami, nie? Bola dnu hodnú chvíľu.“

Sexton dlho nič nevravel. Cítil, že mu čoraz rýchlejšie búcha srdce. Ten idiot pustil Gabrielle do môjho bytu počas súkromnej schôdzky s SFF? Ostala dnu a potom bez slova odišla? Sexton si mohol iba domýšľať, čo všetko vypočula. Potlačil hnev a prinútil sa do úsmevu. „Aha! Pravdaže. Som vyčerpaný. A trocha som si vypil. So slečnou Asheovou sme sa zhovárali. Urobili ste dobre, že ste ju pustili.“

Strážcovi navidomoči odľahlo.

„Keď odchádzala, povedala, kam pôjde?“

Strážca zavrtel hlavou. „Strašne sa ponáhľala.“

„Tak dobre. Ďakujem vám.“

Sexton sa vrátil dnu, peniac od zúrivosti. Hádam sú moje príkazy také komplikované? Nijaké návštevy! Ak sa dlhšie zdržala dnu a potom sa bez slova vytratila, musela počuť veci, ktoré neboli určené pre jej uši. A to práve dnes večer!

Sexton si uvedomil, že najmä teraz nesmie stratiť jej dôveru. Ženy vedia byť pomstivé a hlúpe, ak ich niekto oklame. Potrebuje ju, a to hneď. Ešte nikdy ju vo svojom tábore nepotreboval tak naliehavo ako dnes večer.

79

Gabrielle Asheová sedela sama v Yolandinej sklenej kancelárii na štvrtom poschodí televízneho štúdia ABC a hľadela na rozstrapkaný koberec. Vždy bola hrdá na svoj inštinkt, ktorý jej napovedal, komu môže dôverovať. Teraz sa prvý raz po rokoch cítila osamelá a nevedela, čo si počať.

Pri zazvonení mobilu odtrhla zrak od koberca. Neochotne si ho priložila k uchu. „Gabrielle Asheová."

„Gabrielle, to som ja."

Hneď spoznala zafarbenie senátorovho hlasu, hoci pri tom, čo sa dnes stalo, znel na prekvapenie pokojne.

„Mám za sebou ťažký večer, tak ma nechajte hovoriť," povedal Sexton. „Určite ste videli prezidentovu tlačovku. Bože, hrali sme so zlými kartami. Je mi z toho zle. Zrejme si to vyčítate. Ale nemusíte. Kto to mohol predvídať? Nie je to vaša vina. A teraz počúvajte. Myslím, že existuje spôsob, ako sa znova dostať na pevnú pôdu."

Gabrielle vstala. O čom to Sexton hovorí? Takú reakciu od neho neočakávala.

„Mal som dnes večer isté stretnutie," pokračoval. „S predstaviteľmi súkromných vesmírnych firiem a…"

„Naozaj?" vyhŕkla Gabrielle, ohromená, že sa k tomu priznáva. „Myslím… nemala som o tom potuchy."

„Nič veľké. Bol by som vás na to zavolal, ale viete, ako si títo chlapi potrpia na súkromie. Niektorí mi prispeli na kampaň. Neradi by, aby sa to rozhlásilo."

Gabrielle to celkom odzbrojilo. „Ale… nie je to protizákonné?"

„Protizákonné? Ale kdeže! Ani jeden z darov nepresahuje limit dvetisíc dolárov. Malé omrvinky. Sotva to zaváži, ale ja si ich frflanie aj tak vždy vypočujem. Povedzme, že je to investícia do budúcnosti. Mlčím o tom, lebo navonok by sa to mohlo brať inak. Keby to zavetril Biely dom, roztočil by to, až strach. Ale o to teraz nejde. Volám vám preto, lebo vám chcem povedať, že po tomto stretnutí som sa zhováral so šéfom SFF…“

Sexton pokračoval, ale Gabrielle niekoľko sekúnd počula iba krv, ktorá sa jej od hanby hrnula do tváre. Senátor jej sám od seba povedal o stretnutí s vesmírnymi firmami. Absolútne legálne. A keď si pomyslí, čo chcela urobiť! Chvalabohu, že ju Yolanda zastavila. Skoro som preskočila k Marjorie Tenchovej!

„…a tak som mu povedal, že by ste nám mohli niečo zistiť.“

Gabrielle sa vytrhla zo svojich myšlienok. „Samozrejme.“

„Ten kontakt, ktorý vám dával v posledných mesiacoch interné informácie o NASA? Predpokladám, že k nemu ešte máte prístup, nie?“

Marjorie Tenchová. Gabrielle stŕpla, lebo vedela, že Sextonovi nikdy nebude môcť prezradiť, že jej informátorka ju celý čas manipulovala. „Hm… myslím, že áno,“ zaklamala.

„Výborne. Potrebujem od vás určité informácie. Hneď.“

Gabrielle počúvala a pri tom si uvedomila, ako zle senátora v poslednom čase posudzovala. Iste, odvtedy, ako začala jeho kariéru sledovať, jeho lesk trocha pohasol. Ale dnes večer je to zasa ten starý Sexton. Už aj pripravuje protiútok, hoci dnešný večer na prvý pohľad zasadil jeho kampani smrteľný úder. A hoci ho na túto neblahú cestu priviedla ona, nijako ju za to netrestá. Naopak, dáva jej šancu, aby to odčinila.

A ona to odčiní.

Za každú cenu.

80

William Pickering sa díval zo svojej kancelárie na vzdialený rad svetiel nad diaľnicou do Leesburgu. Často myslel práve na toto, keď stál osamelý takto hore nad svetom.

Taká moc… a nemohol som ju zachrániť.

Pickeringova dcéra Diana zahynula v Červenom mori, keď slúžila na malej sprievodnej lodi vojenského námorníctva. Bola tam na navigátorskom výcviku. Jej loď kotvila za slnečného popoludnia v bezpečnom prístave, keď sa k nej pomaly blížil cez vody prístavu po domácky vyrobený čln plný výbušnín, ktorý viedli dvaja samovražední teroristi. Keď narazil do trupu, vybuchol. Diana Pickeringová a trinásť ďalších mladých amerických vojakov zahynuli.

Williama Pickeringa to zdrvilo. Dlhé týždne ho mučila bolesť. Keď napokon teroristický útok spojili so známou bunkou, po ktorej CIA dlhé roky neúspešne pátrala, Pickeringov zármutok sa zmenil na hnev. Vybral sa do ústredia CIA a žiadal odpovede.

Dostal ich a nevedel sa s nimi zmieriť.

CIA bola pripravená udrieť na túto bunku už mesiace, ale čakala na jasné satelitné fotografie, aby mohla naplánovať presný útok na jej horský úkryt v Afganistane. Zábery mal urobiť satelit NRA s kódovým menom Vortex 2, ktorý stál 1,2 miliardy dolárov, ten istý, ktorý rozmetalo na odpaľovacej rampe NASA, keď vybuchla jej raketa. V dôsledku tejto nehody CIA úder odložila a Diana Pickeringová prišla o život.

Rozum Pickeringovi hovoril, že NASA za to priamo nemôže, ale v srdci nemohol odpustiť. Pri vyšetrovaní nehody vyšlo najavo, že inžinieri NASA museli do rakety namontovať vstrekovací

palivový systém z druhotriednych materiálov, aby neprekročili rozpočet.

„Pri letoch bez ľudskej posádky prihliada NASA predovšetkým na efektívnosť nákladov,“ vysvetlil Ekstrom na tlačovej konferencii. „V tomto prípade neboli výsledky optimálne. Pozrieme sa na to.“

Neboli optimálne. A Diana Pickeringová prišla o život.

Keďže vypúšťanie špionážnych družíc bolo tajné, verejnosť sa nedozvedela, že NASA zmarila projekt NRA za 1,2 miliardy dolárov a nepriamo zapríčinila smrť viacerých Američanov.

„Pán riaditeľ?“ ozval sa sekretárkin hlas z internej linky. Pickering sa strhol. „Linka jeden. Marjorie Tenchová.“

Pickering sa vytrhol zo zadumania a pozrel na telefón. Znova? Svetielko na linke číslo jeden rozčuľujúco blikalo. Pickering sa zamračil a prevzal hovor.

„Pickering.“

Z Tenchovej hlasu zaznel potláčaný hnev. „Čo vám povedala?“

„Nerozumiem?“

„Skontaktovala sa s vami Rachel Sextonová. Čo vám povedala? Bola na ponorke! Vysvetlite to!“

Pickering hneď pochopil, že tento fakt sa zaprieť nedá. Tenchová nezaháľala. Pickeringa prekvapilo, že sa dozvedela o Charlotte, ale zrejme zneužila svoj vplyv a odpoveď dostala. „Slečna Sextonová sa so mnou skontaktovala, áno.“

„Zariadili ste jej odtiaľ dopravu. A neskontaktovali ste sa so mnou?“

„Dopravu som zariadil. To je pravda.“ Do príletu Rachel Sextonovej, Michaela Tollanda a Corkyho Marlinsona na neďalekú leteckú základňu Bolling ostávali dve hodiny.

„A napriek tomu ste ma neinformovali?“

„Rachel Sextonová prišla s veľmi znepokojujúcimi obvineniami.“

„Ktoré sa týkajú pravosti meteoritu… a akéhosi útoku na jej život?“

„Medzi iným.“

„Klame, to je jasné.“

„Viete o tom, že sú s ňou ešte dvaja ľudia, ktorí to môžu potvrdiť?“

Tenchová chvíľu mlčala. „Áno. Je to zlé. Biely dom ich tvrdenia nadmieru znepokojujú.“

„Biely dom? Alebo vás osobne?“

Ostro vyštekla: „Pokiaľ ide o vás, pán riaditeľ, dnes večer to nehrá nijakú úlohu.“

Pickeringa to nevyviedlo z miery. Dobre vedel, že politici a ich štáby robia, čo môžu, aby ovládli spravodajské zložky. A máloktorý v tom pretromfol Marjorie Tenchovú. „Vie prezident, že mi telefonujete?“

„Ak mám byť úprimná, pán riaditeľ, šokuje ma, že prikladáte váhu tým pomäteným výplodom.“

Neodpovedala na moju otázku. „Nevidím nijaký logický dôvod, prečo by tí ľudia klamali. Buď hovoria pravdu, alebo sa v dobrej viere pomýlili.“

„Pomýlili? A tie reči o útoku? A chyby v údajoch o meteorite, ktoré NASA nezistila? Prosím vás! Ide o politickú hru!“

„Ak je to tak, uniká mi jej motív.“

Tenchová sťažka vzdychla a stíšila hlas. „Pán riaditeľ, sú tu sily, o ktorých nemusíte vedieť. Neskôr sa o tom môžeme pozhovárať podrobnejšie, ale momentálne musím vedieť, kde je slečna Sextonová a ostatní. Musím tomu prísť na koreň, kým urobia dajakú nenapraviteľnú škodu. Kde sú?“

„Túto informáciu by som vám dal nerád. Spojím sa s vami,

keď prídu.“

„Omyl. Privítam ich ja.“

Ty a koľko agentov Tajnej služby? „Ak vám poviem, kam prídu a kedy, pohovoríme si ako priatelia, alebo ich zadrží a odprace vaša súkromná armáda?“

„Tí ľudia predstavujú priamu hrozbu prezidentovi. Biely dom má plné právo zadržať ich a vypočuť.“

Pickering vedel, že má pravdu. Podľa hlavy 18, oddielu 3056 trestného zákona, môžu agenti Tajnej služby nosiť zbraň, používať smrtiacu silu a zatýkať bez zatykača, ak majú podozrenie, že sa niekto dopustil, alebo sa chystá dopustiť trestného činu alebo iného násilného konania proti prezidentovi. Tajná služba má bianko šek. Medzi zadržanými sa už ocitli tuláci spred Bieleho domu, ale aj školáci, ktorí zo žartu poslali výhražné e-maily.

Pickering nepochyboval, že Tajná služba si odôvodní odvlečenie Rachel Sextonovej a ostatných do podzemia Bieleho domu, kde ich bude držať na neurčito. Bola by to nebezpečná hra, ale Tenchová si uvedomovala, že v stávke je nesmierne veľa. Otázne ostávalo, čo bude ďalej, ak Pickering dovolí Tenchovej, aby vzala veci do vlastných rúk. To však nemal v úmysle.

„Urobím všetko, čo treba, aby som ochránila prezidenta pred falošnými obvineniami,“ vyhlásila Tenchová. „Už len náznak, že niečo nie je v poriadku, vrhne čierny tieň na Biely dom a NASA. Rachel Sextonová zneužila prezidentovu dôveru a ja nepripustím, aby za to prezident zaplatil.“

„A ak budem žiadať, aby slečna Sextonová dostala možnosť prezentovať svoje tvrdenia na oficiálnom fóre?“

„Potom porušíte výslovný prezidentov príkaz a umožníte jej narobiť strašný politický zmätok! Ešte raz sa vás pýtam, pán riaditeľ – poviete mi, kam letia?“

Pickering sa zhlboka nadýchol. Či už jej povie, že lietadlo

pristane na základni Bolling, alebo nie, Marjorie Tenchová má prostriedky, ako si to zistiť. Otázkou ostávalo, či to urobí. Z jej rozhodného tónu vycítil, že to urobí. Je vystrašená.

Dal si záležať, aby jeho nasledujúce slová vyzneli mimoriadne jasne. „Marjorie, niekto mi tu klame. V tom som si istý. Buď je to Rachel Sextonová a dvaja civilní vedci – alebo ste to vy. A ja si myslím, že ste to vy!“

Tenchová vybuchla. „Ako sa odvažujete…“

„Vaše urážlivé výbuchy na mňa neplatia, tak si ich ušetrite. Bude rozumné, ak vezmete na vedomie, že mám nezvratný dôkaz, že NASA a Biely dom v dnešnom večernom vyhlásení nehovorili pravdu.“

Tenchová sa náhle odmlčala.

Pickering ju chvíľu nechal, nech sa varí vo vlastnej šťave. „Ja si neželám politické zmätky o nič viac ako vy. Ale klamstvá tu boli. Klamstvá, ktoré neobstoja. Ak mi chcete pomôcť, musíte začať tým, že so mnou budete hrať na rovinu.“

Z Tenchovej hlasu zaznelo, že ju táto možnosť láka, ale ostávala obozretná. „Ak ste si tými klamstvami taký istý, prečo ste s nimi nevyrukovali?“

„Do politických záležitostí nezasahujem.“

Tenchová zahundrala čosi, čo mohlo znamenať „kraviny“.

„Chcete povedať, Marjorie, že dnešné prezidentovo vyhlásenie bolo stopercentne pravdivé?“

Na druhom konci sa dlho nič neozývalo.

Pickering vedel, že ju zahnal do kúta. „Počúvajte, obaja vieme, že tu máme časovanú bombu, ktorá môže hocikedy vybuchnúť. Ale ešte nie je neskoro. Môžeme urobiť dajaký kompromis.“

Tenchová chvíľu mlčala. Nakoniec vzdychla. „Mali by sme sa stretnúť.“

Zásah, pomyslel si Pickering.

„Niečo vám chcem ukázať,“ povedala Tenchová. „Myslím, že to na celú vec vrhne svetlo.“

„Prídem za vami do kancelárie.“

„Nie,“ odmietla rýchlo. „Je neskoro. Vaša prítomnosť by tu vyvolala otázky. Chcem, aby to zostalo len medzi nami.“

Pickering vedel čítať medzi riadkami. Prezident o tom nič nevie. „Tak môžete prísť vy ku mne,“ povedal.

„Stretnime sa niekde na diskrétnom mieste,“ povedala Tenchová opatrne.

Pickering to očakával.

„Rooseveltov pamätník je kúsok od Bieleho domu,“ pokračovala Tenchová. „O tomto čase tam nikto nebude.“

Pickering sa nad tým zamyslel. Rooseveltov pamätník bol na polceste medzi Jeffersonovým a Lincolnovým pamätníkom v mimoriadne bezpečnej časti mesta. Napokon pristal.

„O hodinu,“ povedala Tenchová. „A príďte sám.“

Len čo Marjorie Tenchová zložila, zavolala riaditeľovi NASA Ekstromovi. Priškrteným hlasom mu oznámila zlú správu.

„Pickering môže byť problémom.“

81

Keď Gabrielle Asheová vytáčala na Yolandinom stole v ABC informačnú službu, žila v nej nová nádej.

Ak sa potvrdí, čo jej Sexton práve povedal, bude z toho šok. NASA klamala ohľadne OSPH? Gabrielle tú tlačovú konferenciu videla a spomenula si, že aj jej prichodila čudná, ale potom na to zabudla. Projekt OSPH nebol pred niekoľkými týždňami v centre záujmu. Dnes večer sa však z neho stala otázka prvoradého významu.

Sexton potrebuje interné informácie, a potrebuje ich rýchlo. Spoliehal sa na jej „informátora“. Gabrielle ho ubezpečila, že urobí, čo bude v jej silách. Problémom však ostávalo, že jej informátorom bola Marjorie Tenchová, a tá jej nepomôže. Bude to musieť zistiť inak.

„Informácie,“ ohlásil sa hlas v telefóne.

Gabrielle povedala, čo potrebuje. Telefonistka jej oznámila tri washingtonské čísla na meno Chris Harper. Gabrielle ich všetky vyskúšala.

Na prvom čísle bola advokátska kancelária. Na druhom nikto nezdvihol. A tretie teraz vyzváňalo.

Zdvihla žena. „Dom Harperovcov.“

„Pani Harperová?“ spýtala sa Gabrielle čo najzdvorilejším tónom. „Dúfam, že som vás nezobudila?“

„Nie, nie! Myslím, že dnes nikto nespí.“ Bola celá vzrušená. Gabrielle počula v pozadí televízor. Stále o meteorite. „Predpokladám, že voláte Chrisa?“

Gabrielle sa trocha rozbúchalo srdce. „Áno.“

„Nie je tu. Len čo prezident dohovoril, utekal do práce.“ Jeho

žena sa zasmiala. „Viem, samozrejme, že sa tam nebude nič robiť. Určite budú oslavovať. Zastihlo ho to celkom nepripraveného, viete. A vôbec všetkých. Celý večer nám vyzváňa telefón. Stavím sa, že je tam teraz celá NASA.“

„V komplexe na E Street?“ spýtala sa Gabrielle, predpokladajúc, že Harperova žena má na mysli ústredie NASA.

„Tam. A nalaďte sa na oslavu.“

„Ďakujem. Nájdem si ho tam.“

Gabrielle zložila. Rýchlo sa pobrala do produkčnej sekcie, kde našla Yolandu. Práve pripravovala skupinu odborníkov, ktorí sa chystali nadšene komentovať objav meteoritu.

Keď ju Yolanda zbadala, usmiala sa. „Vidím, že si sa trocha spamätala,“ povedala. „Už to vidíš z lepšej stránky?“

„Práve som hovorila so senátorom. Pri jeho dnešnom stretnutí nešlo o to, čo som si myslela.“

„Veď som ti povedala, že Tenchová sa s tebou hrá. Ako reagoval na meteorit?“

„Lepšie, než som čakala.“

Yolanda sa zatvárila prekvapene. „Myslela som, že skočí pod prvý autobus.“

„Podľa jeho názoru je v údajoch NASA nejaký zádrh.“

Yolanda pochybovačne odfrkla. „Videl tú istú tlačovku ako ja? Koľko overení a potvrdení ešte potrebuje?“

„Idem do NASA niečo overiť.“

Yolandino nakreslené obočie vyletelo dohora. „Pravá ruka senátora Sextona vstúpi do ústredia NASA? Dnes večer? Počula si niekedy o kameňovaní?“

Gabrielle povedala Yolande o Sextonovom podozrení, že sekčný riaditeľ OSPH Chris Harper klamal, keď tvrdil, že opravili softvér OSPH.

Yolanda o tom očividne pochybovala. „Robili sme tú tlačovku,

Gabs, a musím uznať, že Harper nebol v ten večer vo svojej koži, ale NASA povedala, že bol chorý.“

„Senátor Sexton je presvedčený, že klamal. A nielen on. Aj iní mocní ľudia sú o tom presvedčení.“

„Ak softvér OSPH neopravili, ako potom objavil meteorit?“

Presne túto otázku si kladie Sexton, pomyslela si Gabrielle. „Neviem. Ale senátor chce, aby som zistila odpoveď na niektoré otázky.“

Yolanda pokrútila hlavou. „Sexton ťa posiela do osieho hniezda za akýmisi chimérami. Nechoď tam. Nič mu nedlhuješ.“

„Zbabrala som mu kampaň.“

„Zbabralo mu ju to, že mal strašnú smolu.“

„Ale ak má pravdu a sekčný riaditeľ OSPH naozaj klamal…“

„Zlatko, ak aj sekčný riaditeľ OSPH klamal pred celým svetom, myslíš, že tebe povie pravdu?“

Gabrielle o tom už uvažovala a mala už aj plán. „Ak tam na niečo prídem, dám ti vedieť.“

Yolanda sa skepticky zasmiala. „Ak tam na niečo prídeš, zjem svoj klobúk.“

Vymaž si z hlavy všetko, čo o tej vzorke vieš.

Michael Tolland sa už predtým mučil otázkami o meteorite, ale teraz, po Rachelinej otázke, ktorá mierila do jadra veci, bol z toho nesvoj ešte väčšmi. Zadíval sa na kúsok kameňa, ktorý držal v ruke.

Predstav si, že by ti ho niekto dal bez vysvetlenia, kde ho našli a čo to je. Ako by si ho analyzoval?

Tolland vedel, že Rachelina otázka je zásadná, no ako analytické cvičenie náročná. Ak si odmyslí všetky informácie, ktoré dostal po príchode do habisféry, musel si priznať, že jeho analýza skamenelín vychádza z jediného predpokladu – že kameň, v ktorom sa skameneliny našli, je meteorit.

Čo keby mi neboli povedali, že ide o meteorit? položil si otázku. Hoci si iné vysvetlenie ešte nevedel predstaviť, pre túto chvíľu si „meteorit“ hypoteticky odmyslel, a keď sa tak stalo, výsledky jeho úvah boli dosť znepokojujúce. Teraz spolu s Rachel a trocha omámeným Corkym rozoberal svoje vývody.

„Tak teda vravíš, že keby ti niekto dal tento kameň so skamenelinami bez akéhokoľvek vysvetlenia, usúdil by si, že pochádza zo Zeme,“ zopakovala Rachel dôrazne.

„Samozrejme,“ odvetil Tolland. „Čo iné by som mohol usúdiť? Bol by predsa oveľa väčší skok tvrdiť, že si našla mimozemský život, než tvrdenie, že si našla skamenelinu dosiaľ neobjaveného pozemského druhu. Vedci objavujú každý rok nové druhy.“

„Polmetrový kôrovec?“ ozval sa Corky pochybovačne. „Usudzoval by si, že taký veľký chrobák je zo Zeme?“

„Dnes možno nie,“ odvetil Tolland. „Lenže všetky druhy nemusia momentálne žiť. Je to skamenelina. Je stosedemdesiat miliónov rokov stará. Asi taká stará ako naša jura. Mnohé prehistorické skameneliny sú tvory nadmerných rozmerov, ktoré vyzerajú šokujúco, keď objavíme ich skamenené zvyšky – obrovské okrídlené plazy, dinosaury, vtáky.“

„Teraz nebudem hovoriť ako fyzik, Mike, ale v tvojej argumentácii je závažná chyba,“ namietol Corky. „Prehistorické tvory, ktoré si práve spomenul – dinosaury, plazy, vtáky – mali všetky vnútorné kostry, ktoré im dodávali schopnosť dorásť do veľkých rozmerov napriek zemskej gravitácii. No táto skamenelina…“ Zdvihol vzorku. „Títo chlapíci majú vonkajšie kostry. Sú to článkonožce. Sám si povedal, že taký veľký tvor sa mohol vyvinúť iba v prostredí s nízkou gravitáciou. Inak by sa ich vonkajšie kostry zrútili pod vlastnou váhou.“

„Správne,“ prikývol Tolland. „Tie druhy by sa zrútili pod vlastnou váhou, keby chodili po zemi.“

Corkyho čelo sa podráždene zvraštilo. „No dobre, Mike. Ale ak nepripustíme, že nejaký jaskynný muž si zriadil antigravitačnú kôrovcovú farmu, neviem, ako by si mohol dospieť k záveru, že polmetrový chrobák môže byť pozemského pôvodu.“

Tolland sa v duchu usmial, že Corky nepostrehol istú do očí bijúcu vec. „Je tu ešte jedna možnosť.“ Adresoval to výhradne Corkymu. „Corky, si navyknutý dívať sa hore. Pre zmenu sa pozri dolu. Na Zemi nájdeš veľa antigravitačného prostredia. A bolo tu od prehistorických čias.“

Corky otvoril ústa. „O čom to, preboha, hovoríš?“

Aj Rachel sa zatvárila prekvapene.

Tolland ukázal oblôčikom na mesiacom zaliate more, ktoré sa trblietalo pod lietadlom. „Oceán.“

Rachel ticho zahvízdala. „No samozrejme.“

„Voda je antigravitačné prostredie,“ vysvetlil Tolland. „Pod vodou všetko váži menej. V oceáne sa udržia veľké krehké štruktúry, aké by na zemi nemohli existovať – medúzy, obrovské chobotnice, morské úhory.“

Corky to uznal iba čiastočne. „V poriadku, ale v prehistorickom oceáne nikdy nežili obrovské chrobáky.“

„Ale žili. A dodnes žijú, aby si vedel. Ľudia ich každý deň jedia. Vo väčšine krajín ich pokladajú za delikatesu.“

„Mike, kto by, dočerta, hltal obrovské morské chrobáky?“

„Všetci, čo jedia homáre, kraby a krevety.“

Corky vyvalil oči.

„Kôrovce sú akoby hmyzom mora,“ vysvetlil Tolland. „Sú podradom kmeňa článkonožce. Sú to všetko druhy s článkovanými končatinami a vonkajšou kostrou.“

Corky sa zatváril, akoby mu prišlo zle.

„Z hľadiska klasifikácie sa v mnohom podobajú chrobákom,“ pokračoval Tolland. „Podkovovitý krab pripomína obrovské trilobity. A klepetá homárov pripomínajú klepetá veľkých škorpiónov.“

Corky ozelenel. „Homára sa už nikdy nedotknem.“

Rachel to zaujalo. „Takže článkonožce ostávajú na zemi malé preto, lebo ich k tomu prirodzene núti gravitácia. Vo vode, ktorá ich telá nadnáša, môžu narásť veľmi veľké.“

„Presne tak,“ prisvedčil Tolland. „Keby sme nemali dostatok skamenelín, aljašského kráľovského kraba by sme mohli mylne klasifikovať ako obrovského pavúka.“

Rachelino nadšenie opadlo a vystriedala ho ustarostenosť. „Mike, ešte raz. Ak odhliadneme od toho, že meteorit je zjavne pravý, povedz mi toto – myslíš, že skameneliny, ktoré sme videli na Milneho ľadovci, by mohli pochádzať z mora? Z pozemského mora?“

Tolland cítil jej upretý pohľad a závažnosť tejto otázky. „Hypoteticky by som povedal, že áno. Na dne oceánu sú miesta stodeväťdesiat miliónov rokov staré. Rovnako staré ako tie skameneliny. A teoreticky sa v oceánoch mohli udržať formy života, ktoré takto vyzerajú.“

„Ale choďte kamsi!“ vyprskol Corky. „Nemôžem uveriť vlastným ušiam, čo tu počúvam. Odhliadnuc od toho, že meteorit je pravý! Meteorit je pravý, to je nevyvrátiteľné. Keby aj boli na dne oceánu miesta rovnako staré ako ten meteorit, nikde nenájdeme také, ktoré majú natavenú kôru, anomálny obsah niklu a chondruly. Chytáte sa slamiek.“

Tolland vedel, že Corky má pravdu, no keď si skameneliny predstavil ako morské tvory, už sa na ne nedíval s takou posvätnou úctou. Prichodili mu akosi bližšie.

„Mike, prečo si ani jeden z vedcov NASA nepoložil otázku, či by tie skameneliny nemohli byť morskými tvormi? Hoci aj z morí na inej planéte?“

„Z dvoch dôvodov. Vzorky skamenelín z morských hlbín – z dna oceánov – vykazujú znaky mnohých druhov. Všetko živé v miliónoch kubických metrov vody nakoniec zahynie a klesne na dno. To znamená, že dno oceánov je cintorínom druhov zo všetkých hĺbok, tlakov a teplotných prostredí. No vzorka na Milneho ľadovci bola čistá – jeden druh. Pripomína skôr skameneliny, ktoré nachádzame v púšti. Napríklad kŕdeľ rovnakých zvierat, ktoré zafúkala piesková búrka.“

Rachel prikývla. „A ten druhý dôvod, prečo si myslíš, že pochádzajú skôr zo súše, ako z mora?“

Tolland pokrčil plecami. „Inštinkt. Vedci odjakživa zastávali názor, že ak je vesmír obývaný, obýva ho hmyz. A z toho, čo o vesmíre vieme, vyplýva, že je v ňom oveľa viac prachu a skál ako vody.“

Rachel mlčala.

„Hoci…“ dodal Tolland, lebo Rachel ho podnietila k zamysleniu, „hoci treba povedať, že v oceánoch sú obrovské hlbiny, ktoré oceánografovia volajú mŕtve zóny. Veľmi ich nepoznáme, ale sú to oblasti, v ktorých sú také prúdy a zdroje potravy, že tam takmer nič nežije. Len zopár mrchožravých druhov. Takže z tohto hľadiska nie sú skameneliny jediného druhu celkom vylúčené.“

„Aha ho!“ zamrmlal Corky. „Á čo natavená kôra? A obsah niklu? A chondruly?“

Tolland mlčal.

„Tá otázka niklu,“ obrátila sa Rachel ku Corkymu. „Ešte raz mi to vysvetli. Obsah niklu v pozemských horninách je buď veľmi vysoký, alebo veľmi nízky, kým v meteoritoch zostáva v určitom konkrétnom pásme stredných hodnôt.“

Corky pokyvkal hlavou. „Tak, tak.“

„A obsah niklu v tejto vzorke spadá presne do očakávaného rozsahu.“

„Veľmi blízko, áno.“

Rachel to prekvapilo. „Počkaj. Veľmi blízko? Čo to má znamenať?“

Corkyho to rozčúlilo. „Ako som už vysvetlil, mineralógia všetkých meteoritov sa líši. Pri náleze každého nového meteoritu musia vedci vždy aktualizovať výpočty, pokiaľ ide o to, čo pokladáme za prijateľný obsah niklu v meteoritoch.“

Rachel sa ohromene zadívala na vzorku. „Takže pri tomto meteorite si musel prehodnotiť prijateľný obsah niklu v meteoritoch? Líšil sa od stanoveného pásma stredných hodnôt?“

„Iba máličko,“ odrazil jej útok Corky.

„Prečo si o tom nepovedal skôr?“

„Nie je to zásadná otázka. Astrofyzika je dynamická veda,

ktorá sa ustavične aktualizuje.“

„Aj pri neuveriteľne závažnej analýze?“

„Pozri, môžem ťa ubezpečiť, že obsah niklu v tej vzorke má oveľa bližšie k iným meteoritom ako k hocijakej inej pozemskej hornine.“

Rachel sa obrátila k Tollandovi. „Vedel si o tom?“

Tolland neochotne prikývol. Predtým sa mu tá otázka nezdala taká dôležitá. „Povedali mi, že tento meteorit vykazuje trocha vyšší obsah niklu, ako vidíme v iných meteoritoch, ale odborníkov z NASA to neznepokojovalo.“

„A právom!“ zvolal Corky. „Mineralogický dôkaz tu nehovorí, že obsah niklu je presvedčivo meteoritický, ale že je presvedčivo nepozemský.“

Rachel pokrútila hlavou. „Prepáč, ale v mojom odvetví pre takú chybnú logiku prichádzajú ľudia o život. Keď povieme, že kameň nevyzerá ako pozemský, ešte to nedokazuje, že ide o meteorit. Dokazuje to len toľko, že na Zemi sme ešte nikdy nič také nevideli.“

„Akoby v tom bol nejaký rozdiel!“

„Nebol by, keby si bol videl všetky kamene na Zemi.“

Corky okamih mlčal. „Tak dobre. Nechaj obsah niklu tak, ak ťa to znervózňuje. Ešte je tu nespochybniteľná natavená kôra a chondruly.“

„Jasné,“ povedala Rachel vecne. „Dva z troch, to nie je zlé.“

83

Budova, kde sídlilo ústredie NASA, bola mamutia sklená kocka na adrese 300 E Street vo Washingtone. Hadilo sa v nej vyše tristo kilometrov káblov a v jej útrobách ležali nespočetné tony počítačových procesorov. Pracovalo v nej tisícstotridsaťštyri ľudí, ktorí mali k dispozícii pätnásťmiliardový ročný rozpočet a riadili každodennú prácu dvanástich centier NASA po celej Amerike.

Gabrielle napriek neskorej hodine neprekvapilo, že vo vestibule sa hmýri dav ľudí. Zrejme sa tu miešali nadšení novinári a reportéri s ešte nadšenejšími pracovníkmi NASA. Rýchlo zamierila dnu. Vstupná časť pripomínala múzeum. Dominovali jej kópie slávnych kozmických lodí a družíc v životnej veľkosti, ktoré sa vznášali zavesené pod stropom. Televízne štáby si vykolíkovali na mramorovej dlážke svoje priestory a lovili pracovníkov, ktorí sa sem hrnuli.

Prebehla pohľadom po dave, ale nikoho, kto by vyzeral ako sekčný riaditeľ OSPH Chris Harper, nevidela. Polovica ľudí vo vestibule mala novinárske preukazy a druhá polovica preukazy NASA, ktoré im viseli na retiazkach na krku. Gabrielle nemala ani jedno, ani druhé. Zbadala mladú ženu s preukazom NASA a rýchlo k nej zamierila.

„Dobrý večer. Hľadám Chrisa Harpera.“

Žena vrhla na Gabrielle čudný pohľad, akoby ju odniekiaľ poznala, ale nevedela ju zaradiť. „Pred chvíľou tadeto prešiel. Asi šiel hore. Nepoznáme sa?“

„Asi nie,“ odvetila Gabrielle. „Ako sa dostanem hore?“

„Pracujete v NASA?“

„Nie.“

„Potom sa hore nedostanete.“

„Hm. Je tu niekde telefón…“

„Hej!“ zvolala žena odrazu rozhorčene. „Už viem, kto ste. Videla som vás v televízii so senátorom Sextonom. Nemôžem uveriť, že ste nabrali takú drzosť…“

No Gabrielle už bola preč, zmizla v dave. Ešte počula, ako tá žena nahnevane vraví ostatným, kto sem prišiel.

Úžasné. Len čo sem vkročím, už som na zozname najhľadanejších.

So sklonenou hlavou sa náhlila na opačnú stranu vestibulu. Na stene visel interný telefónny zoznam. Bežala po ňom očami, hľadajúc Chrisa Harpera. Nič. V zozname neboli nijaké mená, iba jednotlivé oddelenia.

OSPH? uvažovala. Hľadala v zozname niečo, čo by s tým mohlo súvisieť. Nič. Bála sa obzrieť. Čo keby sa sem hnal rozhnevaný dav NASA, ktorý by ju chcel ukameňovať? Ako-tak sľubne vyzeral iba názov:

Systematické pozorovanie Zeme (SPZ)

Bolo to na štvrtom poschodí. Gabrielle odvrátila od davu hlavu a prešla k výklenku, kde boli výťahy a fontánka s pitnou vodou. Hľadala gombíky od výťahov, ale zbadala iba štrbiny. Došľaka. Bezpečnostné opatrenie – privolávali sa iba identifikačnými preukazmi.

K výťahom sa náhlila skupina mladých mužov, zahĺbená do bujarého rozhovoru. Všetci mali na krku preukazy NASA. Gabrielle sa rýchlo sklonila nad fontánku a pozorovala ich popod ruku. Jeden z mužov s poďobanou tvárou zasunul do štrbiny preukaz a dvere výťahu sa otvorili. Smial sa, potriasajúc hlavou.

„Chlapcov zo SETI ide určite poraziť!“ prehodil, keď všetci nastúpili. „Ich káry brázdia Mars, počúvajú vesmír, a hmatateľný dôkaz je pritom celý čas tu na Zemi!“

Výťahové dvere sa zavreli a muži zmizli.

Gabrielle sa vystrela, utrela si ústa a rozmýšľala, čo robiť. Rozhliadla sa po internom telefóne. Nič. Ktovie, či by dajako nemohla niekomu ukradnúť preukaz, ale čosi jej hovorilo, že by to nebolo múdre. No nech podnikne čokoľvek, musí to podniknúť rýchlo. Zbadala ženu, s ktorou sa predtým zhovárala vo vestibule. Predierala sa davom so strážnikom.

Spoza rohu vyšiel elegantný plešivý muž a rýchlo zamieril k výťahom. Gabrielle sa znova sklonila nad fontánku. Muž si ju nevšimol. Gabrielle mlčky pozorovala, ako zasunul do štrbiny preukaz. Otvorili sa dvere iného výťahu a muž nastúpil.

Došľaka s tým, zahrešila Gabrielle a rozhodla sa. Teraz, alebo nikdy.

Keď sa dvere začali zatvárať, rozbehla sa od fontány a zachytila zatvárajúce sa dvere. Dvere poskočili a znova sa otvorili. Vstúpila dnu s nadšenou tvárou. „Také niečo!“ zvolala na plešivého. „Bože, to je na neuverenie!“

Muž na ňu vrhol čudný pohľad.

„Chlapcov zo SETI ide určite poraziť!“ povedala. „Ich káry brázdia Mars, počúvajú vesmír a hmatateľný dôkaz je pritom celý čas tu na Zemi!“

Muž sa zatváril prekvapene. „No… je to naozaj…“ Zadíval sa jej pod krk, zrejme prekvapený, že tam nemá preukaz. „Prepáčte, vy…“

„Na štvrté, prosím. Letela som sem tak ozlomkrky, že som si takmer zabudla dať spodnú bielizeň!“ Rozosmiala sa a strelila pohľadom na mužov preukaz. JAMES THEISEN. Finančná správa.

„Vy tu pracujete?“ Muž sa zatváril neisto. „Slečna…?“

Gabrielle otvorila ústa. „Jim! Teda toto! Ženy sa ničím tak nedotkneš, ako keď jej dáš najavo, že ju nepoznáš.“

Muž na okamih zbledol, dostal sa do rozpakov a prešiel si dlaňou po plešine. „Prepáč. Vieš, to tá senzácia. Áno, zdáš sa mi povedomá. Kde pracuješ, na ktorom programe?“

Doboha! Gabrielle naňho blysla úsmevom. „SPZ.“

Muž ukázal sa osvetlený gombík štvrtého poschodia. „No samozrejme. Ale myslím konkrétne na ktorom projekte?“

Gabrielle sa rozbúchalo srdce. Vedela iba o jednom. „OSPH.“

Muža to prekvapilo. „Naozaj? A ja som si myslel, že z Harperovho tímu poznám všetkých.“

Gabrielle rozpačito prikývla. „Chris ma nijako nevystrkuje. Ja som tá idiotská programátorka, čo zbabrala na softvéri voxelový index.“

Teraz ovisla brada mužovi. „To si bola ty?“

Gabrielle sa zamračila. „Celé týždne som pre to nespala.“

„Ale schytal to doktor Harper.“

„Viem. Chris je strašne milý. Aspoňže to napravil. Ale tá dnešná správa – to je bomba, nie? Ten meteorit. Ešte stále som z toho v šoku!“

Výťah zastal na štvrtom poschodí. Gabrielle vyskočila von. „Tak sa maj, Jim. A pozdravujem chlapcov z rozpočtového!“

„Ďakujem,“ vyjachtal muž, keď sa zatvárali dvere. „Teší ma, že sme sa zasa videli.“

84

Zachovi Herneymu ako mnohým predchádzajúcim prezidentom stačilo štyri-päť hodín spánku. V posledných týždňoch však spal ešte menej. Keď začalo opadávať nadšenie z celého večera, cítil, že sa mu do tela vkráda únava.

Spolu s najbližšími poradcami popíjali v Rooseveltovej miestnosti na oslavu šampanské a donekonečna sledovali v televízii opakovanie tlačovej konferencie, výňatky z Tollandovho dokumentu a komentáre odborníkov. V istej chvíli sa zjavila na obrazovke korešpondentka jednej z veľkých televíznych staníc. Stála pred Bielym domom s mikrofónom v ruke.

„Objav NASA fascinoval celý ľudský druh," rozplývala sa, „ale zároveň má aj tvrdé politické dôsledky. Pre prezidenta, ktorý bol v ťažkej situácii, nemohlo prísť vykopanie týchto meteoritických skamenelín v príhodnejšom čase." Jej hlas zvážnel. „A v horšom čase pre senátora Sextona." Vzápätí pustili výňatok z popoludňajšej debaty v CNN.

„Myslím, že po tridsiatich piatich rokoch si môžeme byť istí, že mimozemský život nenájdeme," vyhlásil Sexton.

„A ak sa mýlite?" spýtala sa Tenchová.

Sexton prevrátil oči. „Pani Tenchová, preboha… ak sa mýlim, potom zjem svoj klobúk!"

Všetci v Rooseveltovej miestnosti sa rozosmiali. Zo spätného pohľadu sa mohlo zdať kruté a bezcitné, ako Tenchová zahnala senátora do kúta, ale na to sa teraz nikto neobzeral. Pri povýšeneckom tóne Sextonovej odpovede si všetci povedali, že si to plne zaslúži.

Prezident sa rozhliadol, kde je Tenchová. Nevidel ju od chvíle

pred tlačovou konferenciou, a nebola tu ani teraz. Čudné, pomyslel si. Má na oslavu práve toľko dôvodov ako ja.

Televízne správy sa končili. Na záver zdôrazňovali obrovský politický skok Bieleho domu vpred a katastrofálny sklz senátora Sextona.

Ako sa môže všetko za jediný deň zmeniť, rozmýšľal prezident. A v politike sa môže svet pre človeka zmeniť v jedinej chvíli.

Na svitaní si uvedomí, aké pravdivé sú tieto slová.

Pickering môže byť problémom, povedala Tenchová.

Riaditeľ Ekstrom bol priveľmi zahĺbený do tejto novej informácie, aby si všimol, že búrka pri habisfére nadobúda silu. Laná zavýjali čoraz vyššími tónmi a ľudia z NASA sa radšej bezcieľne tmolili a zhovárali, ako by išli spať. Ekstromove myšlienky poletovali v inej búrke – v explozívnom tornáde, ku ktorému sa schyľovalo vo Washingtone. Posledné hodiny priniesli nespočetné problémy a Ekstrom sa so všetkými boril. No jeden z nich sa teraz črtal hrozivejšie ako všetky ostatné dokopy.

Pickering môže byť problémom.

S nikým na celom svete si Ekstrom netúžil zmerať dôvtip menej než s Pickeringom. Pickering ho už dlhé roky prenasledoval, chcel určovať, čo sa má z NASA dostať na verejnosť, loboval za iné priority, pokiaľ ide o projekty, a poukazoval na rastúci počet neúspechov NASA.

Vedel, že Pickeringova nechuť k NASA má hlbšie korene, než je strata miliardovej družice NRA SIGINT pri výbuchu na odpaľovacej rampe NASA. Vedel, že mu ani veľmi nejde o úniky informácií z NASA alebo o súboje pri získavaní špičkových mozgov. Pickeringov pocit krivdy z NASA, to bola ustavične prebiehajúca dráma, skladajúca sa zo sklamaní a rozhorčenia.

Kozmické lietadlo NASA X-33, ktoré malo nahradiť raketoplán, meškalo už päť rokov, čo znamenalo, že museli odvolať údržbu a vypúšťanie družíc NRA alebo ich odložiť. Pickeringov hnev pretiekol, keď zistil, že NASA celkom zrušila projekt X-33, ale zhltla naň približne 900 miliónov dolárov.

Ekstrom došiel k svojmu pracovnému priestoru, roztiahol

závesy a vstúpil dnu. Sadol si za stôl a oprel si do dlaní hlavu. Čakali ho určité rozhodnutia. Deň sa začal tak nádherne, a teraz je z toho zlý sen. Usiloval sa vžiť do rozmýšľania Williama Pickeringa. Aký bude jeho najbližší krok? Taký inteligentný človek ako Pickering predsa musí chápať, aký je objav NASA dôležitý. Určité chybné kroky, ku ktorým došlo zo zúfalstva, musí prepáčiť. Musí vidieť, akú nenapraviteľnú škodu by spôsobil, keby túto triumfálnu chvíľu pošpinil.

Čo urobí s informáciami, ktoré má? Nechá to tak, alebo prinúti NASA zaplatiť za nedostatky?

Ekstrom sa zamračil, lebo ani v najmenšom nepochyboval, ako sa Pickering zachová.

Áno, jeho nevraživosť k NASA pramení z pradávnej ľudskej vlastnosti, ktorá siaha hlbšie ako politika.

Rachel mlčala a neprítomne hľadela z oblôčika lietadla, ktoré letelo na juh pozdĺž kanadského pobrežia. Práve boli nad Zálivom svätého Vavrinca. Tolland, ktorý sedel obďaleč, sa zhováral s Corkym. Napriek množstvu dôkazov, svedčiacich v prospech pravosti meteoritu, v nej Corkyho priznanie, že obsah niklu je „mimo vopred stanoveného pásma stredných hodnôt“, opäť oživilo pôvodné podozrenie. Tajne podstrčiť meteorit pod ľad by malo logiku len ako súčasť brilantne pripraveného podvodu.

Tak či onak, ostatné vedecké dôkazy svedčili v prospech pravosti meteoritu.

Rachel sa odvrátila od okienka a zadívala sa na diskovitú vzorku, ktorú držala v rukách. Ligotali sa na nej drobné chondruly. Tolland a Corky o nich už hodnú chvíľu diskutovali vedeckým jazykom, ktorý bol pre Rachel španielskou dedinou – rovnovážne hladiny olivínu, metastabilné stavy skla, metamorfická rehomogenácia. No výsledok bol v každom prípade jasný – obaja sa zhodovali, že chondruly sú jednoznačne meteoritické. V tom nijaké pričesávanie údajov neexistovalo.

Rachel krútila diskovitou vzorkou v rukách a prstom prechádzala po miestach, kde bolo vidieť natavenú kôru. Obhorenie vyzeralo pomerne čerstvé – rozhodne nie tristo rokov staré –, ale Corky im vysvetlil, že meteorit bol hermeticky uzavretý v ľade, čo zabránilo atmosférickej erózii. To sa zdalo logické. Rachel videla v televízii ľudské ostatky, vykopané z ľadu po štyroch tisícoch rokov, a pokožku mali takmer dokonalú.

Študovala natavenú kôru a pritom jej zišlo na um čosi zvláštne – jednu informáciu vynechali. Ktovie, či išlo len o prehliadnutie v

mori údajov, ktorými ju zavalili, alebo to niekto jednoducho zabudol spomenúť.

Obrátila sa ku Corkymu. „Datoval niekto natavenú kôru?“

Corky na ňu v pomykove pozrel. „Čože?“

„Či niekto datoval obhorenie. Inými slovami, či s istotou vieme, že k spáleniu kameňa došlo presne v čase, keď spadol Jungersol?“

„Ľutujem, ale to sa nedá datovať,“ odvetil Corky. „Oxidácia poprehadzuje všetky potrebné izotopické markery. Okrem toho rozpad rádioizotopov je priveľmi pomalý, takže ním nezmeriame nič pod päťsto rokov.“

Rachel sa nad tým na chvíľu zamyslela. Teda preto do údajov nezahrnuli datovanie obhorenia. „Takže pokiaľ vieme, tento kameň mohol obhorieť v stredoveku, ale aj minulý víkend. Je tak?“

Tolland sa zasmial. „Nikto nepovedal, že veda pozná odpovede na všetko.“

Rachel rozmýšľala nahlas: „Natavená kôra je v podstate len prudké obhorenie. Technicky povedané, k obhoreniu tohto kameňa mohlo prísť hocikedy v poslednom polstoročí nespočetnými spôsobmi.“

„Omyl,“ vyhlásil Corky. „Nespočetnými spôsobmi? Nie. Iba jediným. Pádom cez atmosféru.“

„Iná možnosť neexistuje? Čo v peci?“

„V peci?“ zatiahol Corky. „Tieto vzorky sme preskúmali pod elektrónovým mikroskopom. Aj najčistejšie pozemské pece by na ňom zanechali zvyšky paliva – či už nukleárneho, chemického, alebo fosílneho. Neprichádza do úvahy. A čo ryhy, ktoré zostali po páde atmosférou? Tie by v peci nemohli vzniknúť.“

Na to Rachel zabudla. Naozaj to vyzeralo tak, že padal cez atmosféru. „A čo keby ho vyvrhla sopka?“

Corky pokrútil hlavou. „Obhorenie je priveľmi čisté.“

Rachel pozrela na Tollanda.

Ten prikývol. „Je mi ľúto, ale mám isté skúsenosti so sopkami na súši aj pod morom. Corky má pravdu. Vulkanické vyvreniny sú plné toxínov – oxid uhličitý, oxid siričitý, kyselina hydrochlórová. To všetko by sme boli pod elektrónovým mikroskopom našli. Táto natavená kôra, či sa nám to páči, alebo nie, je výsledkom čistého atmosférického horenia, ktoré vzniklo trením.“

Rachel vzdychla a znova sa zadívala von oblôčikom. Čisté obhorenie. To jej nešlo z hlavy. Opäť sa obrátila k Tollandovi. „Čo myslíš pod čistým horením?“

Pokrčil plecami. „To, že pod elektrónovým mikroskopom nevidíme nijaké zvyšky paliva, takže vieme, že zahriatie spôsobila kinetická energia a trenie, a nie chemické či nukleárne zložky.“

„Ak ste nenašli nijaké cudzie palivové prímesi, čo ste našli? Konkrétne, aké bolo zloženie natavenej kôry?“

„Našli sme presne to, čo sme očakávali,“ povedal Corky. „Čisté atmosférické prvky. Dusík, kyslík, vodík. Nič založené na rope, na síre, nijaké vulkanické kyseliny. Nič zvláštne. Len to, čo vidíme vždy, keď meteorit padá cez atmosféru.“

Rachel sa oprela a usilovala sa sústrediť rozbehané myšlienky.

Corky sa k nej naklonil. „Len mi, prosím ťa, nepovedz, že máš novú teóriu, a to, že balvan so skamenelinami vyviezol hore raketoplán NASA a potom ho zhodili na Zem, dúfajúc, že si nikto nevšimne ohnivú guľu, veľký kráter a explóziu!“

Na to Rachel nemyslela, hoci to bola zaujímavá premisa. Nie síce prijateľná, ale v každom prípade zaujímavá. Myšlienkami bola bližšie k domovu. Všetko prirodzené atmosférické prvky. Čisté horenie. Ryhy od pádu cez atmosféru. V odľahlom zákutí mysle jej slabučko bliklo. „Pomery atmosférických prvkov, ktoré ste videli,“ nadhodila. „Boli tie pomery presne také, aké vidíte na iných

meteoritoch s natavenou kôrou?“

Corkyho akoby táto otázka trocha zaskočila. „Prečo sa pýtaš?“

Rachel postrehla jeho zaváhanie a zrýchlil sa jej pulz. „Pomery boli vychýlené, však?“

„Existuje pre to vedecké vysvetlenie.“

Rachel sa rozbúchalo srdce. „Neobjavili ste tam náhodou nezvyčajne vysoký obsah konkrétne jedného prvku?“

Tolland a Corky si vymenili prekvapené pohľady. „Áno,“ prikývol Corky, „ale…“

„Bol to ionizovaný vodík?“

Corky vyvalil oči. „Ako si na to mohla prísť?“

Aj Tollandovi to vyrazilo dych.

Rachel sa na oboch zadívala. „Prečo ste mi o tom doteraz nepovedali?“

„Lebo pre to existuje absolútne spoľahlivé vedecké vysvetlenie!“ vyhlásil Corky.

„Som samé ucho,“ povedala Rachel.

„Nadbytok ionizovaného vodíka tam bol preto, lebo meteorit preletel atmosférou blízko severného pólu, kde magnetické pole Zeme vyvoláva abnormálne vysokú koncentráciu vodíkových iónov.“

Rachel sa zamračila. „Smola, lebo ja mám iné vysvetlenie.“

87

Štvrté poschodie ústredia NASA nebolo také impozantné ako vestibul – dlhé, sterilne pôsobiace chodby s rovnomerne rozloženými dverami do kancelárií. Chodba bola ľudoprázdna. Laminované tabuľky ukazovali na všetky strany:

← LANDSAT 7
TERRA →
← ACRIMSAT
← JASON 1
AQUA →
OSPH →

Gabrielle sa vydala podľa šípiek OSPH. Prešla niekoľkými dlhými chodbami a križovatkami chodieb a ocitla sa pred masívnymi oceľovými dverami. Bolo na nich napísané:

ORBITÁLNE SKENOVANIE POLÁRNEJ HUSTOTY
(OSPH)
riaditeľ sekcie Chris Harper

Dvere boli zamknuté. Odomykali sa kartou a osobným identifikačným číslom. Gabrielle priložila ku kovovým dverám ucho. Zamarilo sa jej, že počuje hlasy. Vadili sa. Ale možno nie. Ktovie, čo by sa stalo, keby zabúchala a počkala, kým ju niekto nepustí dnu. Lenže na Chrisa Harpera musela ísť rafinovanejšie, búchaním na dvere by neuspela. Poobzerala sa po inom vchode, ale nijaký nevidela. Pri dverách však zbadala upratovačský

prístenok. Vstúpila doň. Bol to neveľký výklenok. Poobzerala sa v jeho prítmí, či tu upratovači nenechali dajaké kľúče alebo kartu. Nič, iba metly a mopy.

Vrátila sa k dverám a znova na ne priložila ucho. Tentoraz počula hlasy celkom jasne. Blížili sa. Potom sa ozvali kroky. Znútra na dverách čosi šťuklo.

Dvere sa začali otvárať a Gabrielle už nemala čas niekam sa skryť. Odskočila nabok a pritisla sa k stene, kde ju krylo krídlo dverí. Náhlivo vyšla skupina mužov, zahĺbených do hlasného rozhovoru. Vyznieval hnevlivo.

„Čo má Harper za problémy? Myslel som, že bude v siedmom nebi!“

„V takýto večer chce byť sám?“ prehodil druhý. „Mal by oslavovať, nie?“

Keď sa skupinka vzdialila, ťažké dvere sa začali na pneumatických pántoch zatvárať a ukrytú Gabrielle odhalili. Ostala nehybne stáť. Muži sa vzďaľovali. Čakala čo najdlhšie, a keď už medzi krídlami dverí ostávala iba štrbina, ticho k nim priskočila a chytila kľučku. Opäť znehybnela, ale muži boli takí zahĺbení do rozhovoru, že sa ani jeden neobzrel, a potom zašli za roh.

Gabrielle s búšiacim srdcom dvere otvorila a vstúpila do matne osvetleného priestoru. Ticho za sebou dvere zatvorila.

Ocitla sa vo velikánskom pracovnom priestore, ktorý jej pripomínal univerzitné laboratórium – počítače, pracovné ostrovčeky, elektronika. Keď si jej oči privykli na prítmie, zbadala, že všade sa povaľujú plány a papiere s výpočtami. Celý priestor bol tmavý, iba na druhej strane presvitalo spod dverí kancelárie svetlo. Gabrielle k nemu ticho vykročila. Dvere boli zatvorené, ale cez okno zbadala muža, sediaceho pred počítačom. Spoznala v ňom muža z tlačovej konferencie NASA. Na menovke pri dverách

si prečítala:

Chris Harper
riaditeľ sekcie OSPH

Prenikla ďaleko a zrazu dostala strach. Nevedela, ako to ďalej zaonačiť. Spomenula si, aký bol Sexton stopercentne presvedčený, že Chris Harper klamal. Stavil by som na to svoju kampaň, povedal. Zrejme tak zmýšľajú aj iní, tí, čo čakajú, že ona, Gabrielle, odhalí pravdu, aby sa mohli na NASA vrhnúť a získať po dnešnom zničujúcom večere akú-takú pôdu pod nohami. Po tom, ako s ňou popoludní Tenchová a Herneyho vláda zatočili, chcela za každú cenu pomôcť.

Zdvihla ruku, aby zaklopala, ale rozmyslela si to. V hlave jej zaznel Yolandin hlas. Ak Chris Harper klamal pred celým svetom o OSPH, prečo si myslíš, že povie pravdu tebe?

Zo strachu, usúdila Gabrielle. Veď aj sama mu dnes takmer padla za obeť. Mala plán. Zakladal sa na taktike, ktorú občas používal senátor, keď chcel z politických oponentov vytiahnuť nejakú informáciu. Gabrielle sa pod Sextonovým vedením veľa naučila, hoci to niekedy nebolo pekné či etické. No teraz musí využiť všetko. Ak presvedčí Chrisa Harpera, aby sa priznal, že klamal – z hocijakého dôvodu –, otvorí senátorovej kampani malé dvierka. Senátor už potom bude vedieť, čo a ako ďalej. Stačí mu centimeter na manévrovanie, a vykrúti sa z hocijakej šlamastiky.

Jej plán vychádzal z toho, čomu Sexton hovoril „prestreliť“ – vyšetrovacia technika starých Rimanov, keď chceli vytiahnuť priznanie zo zločincov, ktorí podľa ich názoru klamali. Táto metóda bola prekvapujúco prostá: Tvrď to, k čomu chceš, aby sa priznali. Potom naznač niečo oveľa horšie.

Cieľom bolo, aby si protivník vybral menšie z dvoch ziel – v tomto prípade pravdu.

To si však vyžadovalo sebadôveru, a tá Gabrielle teraz chýbala. Zhlboka sa nadýchla, ešte raz si v duchu prebehla scenár a rázne zaklopala.

„Povedal som, že mám prácu!“ zvolal Harper svojím známym anglickým prízvukom.

Znova zaklopala. Hlasnejšie.

„Povedal som vám, že neprídem dolu!“

Tentoraz zabúchala na dvere päsťou.

Chris Harper vyskočil a prudko otvoril. „Došľaka, čo ne…“ nedopovedal, lebo s prekvapením zbadal Gabrielle.

„Pán doktor…“ začala naliehavo.

„Ako ste sa sem dostali?“

Gabrielle sa s vážnou tvárou spýtala: „Vy viete, kto som?“

„Samozrejme, že viem. Váš šéf už mesiace hlava-nehlava bije do môjho programu. Ako ste sa sem dostali?“

„Poslal ma senátor Sexton.“

Harper prebehol pohľadom po laboratóriu za Gabrielle. „Kde je váš sprievod z vrátnice?“

„To nie je vaša vec. Senátor má vplyvné styky.“

„V tejto budove?“ prehodil Harper pochybovačne.

„Dopustili ste sa nečestnosti, pán doktor. Chcem vám oznámiť, že senátor hodlá zriadiť osobitný senátny výbor, ktorý sa na vaše klamstvá pozrie.“

Harper zbledol. „O čom to hovoríte?“

„Pán doktor, múdri ľudia ako vy sa nemôžu hrať na hlúpych. Túto výhodu strácajú. Ste v kaši a senátor ma poslal, aby som vám ponúkla obchod. Jeho kampaň dnes utrpela mocný úder. Nemá čo stratiť, a ak bude treba, strhne so sebou aj vás.“

„O čom to, dočerta, tárate?“

Gabrielle sa zhlboka nadýchla a pustila sa do hry. „Na tlačovej konferencii o softvére OSPH ste klamali. Vieme o tom. Veľa ľudí

o tom vie. Ale o to nejde.“ Kým stihol Harper otvoriť ústa, Gabrielle mlela ďalej. „Senátor by mohol vaše klamstvo rozhlásiť hoci aj hneď, ale o to mu nejde. Má záujem o niečo väčšie. Myslím, že viete, o čom hovorím.“

„Nie, ja…“

„Senátor vám ponúka toto – o vašich klamstvách so softvérom ani nemukne, ak mu prezradíte meno vysoko postaveného predstaviteľa NASA, s ktorým sa dopúšťate sprenevery.“

Harperovi div že nevypadli oči z jamiek. „Čo? Ja som nič nespreneveril!“

„Dávajte si pozor na slová, pán doktor. Senátny výbor už mesiace zhromažďuje dokumenty. Naozaj ste si mysleli, že si vás dvoch nikto nevšimne? Že pozmeňujete doklady o OSPH a financie, určené pre NASA, predisponúvate na súkromné kontá? Za klamanie a spreneveru sa môžete dostať za mreže!“

„Nič také som neurobil!“

„Teda ste o OSPH neklamali?“

„Nie! Hovorím, že som nič nespreneveril!“

„Takže hovoríte, že o OSPH ste klamali!“

Harper vytreštil oči, neschopný slova.

„Na to klamstvo môžete zabudnúť,“ povedala Gabrielle a mávla rukou. „Senátora Sextona nezaujíma. Na to sme zvyknutí. Našli ste meteorit a nám je jedno, akým spôsobom. Senátorovi ide o vašu spreneveru. Potrebuje zostreliť niekoho vysoko v NASA. Stačí, keď mu prezradíte, s kým spolupracujete, a on už zakormidluje vyšetrovanie tak, aby vaše meno vôbec nepadlo. Buď nám to uľahčíte a poviete nám, o koho ide, alebo to senátor zahrá natvrdo a začne hovoriť o softvére a o jeho oprave, ktorú ste si vymysleli.“

„Blufujete! Nijaké spreneverené financie neexistujú!“

„Zbytočne klamete, pán doktor. Videla som dokumentáciu. Na

všetkých inkriminovaných dokladoch je vaše meno. Objavuje sa znova a znova.“

„Prisahám, že o nijakej sprenevere neviem!“

Gabrielle sklamane vzdychla. „Vžite sa do môjho postavenia, pán doktor. Môžem z toho vyvodiť len dva závery. Buď mi tu klamete, ako ste klamali na tlačovej konferencii. Alebo hovoríte pravdu a niekto mocný z vás tu chce urobiť obetného baránka za svoje nečestné konanie.“

Harper zrazu spozornel.

Gabrielle pozrela na hodinky. „Senátorova ponuka platí ešte hodinu. Môžete sa zachrániť, ak nám prezradíte človeka, s ktorým spreneverujete peniaze daňových poplatníkov. Na vás Sextonovi nezáleží. Chce veľké ryby. Osoba, o ktorú ide, má v NASA zrejme dosť veľkú moc. Zariadila si to tak, že jej meno sa v papieroch vôbec neobjavuje a vina padne na vašu hlavu.“

Harper zavrtel hlavou. „Klamete.“

„To isté poviete aj na súde?“

„Samozrejme. Všetko popriem.“

„Pod prísahou?“ Gabrielle znechutene odfrkla. „Zrejme popriete aj to, že ste klamali o softvére OSPH, nie?“ Gabrielle mu pozrela rovno do očí a rozbúchalo sa jej srdce. „Pán doktor, dobre si uvážte, aké máte možnosti. Americké väzenia môžu byť veľmi nepríjemné.“

Harper ju preklal pohľadom a Gabrielle mu sugerovala – zlož sa, zlož sa. V jednej chvíli sa jej zazdalo, že už-už popustí, no keď prehovoril, hlas mal tvrdý ako oceľ.

„Slečna Asheová,“ vyhlásil a z očí mu sršal hnev, „strieľate naslepo! Obaja vieme, že v NASA k nijakej sprenevere nedošlo a nedochádza. Jediný, kto tu klame, ste vy.“

Gabrielle stŕpla. Harperov pohľad bol tvrdý a prenikavý. Najradšej by sa bola zvrtla a ušla. Chcela si prejsť cez rozum

raketovému vedcovi! Čo si čakala? Napriek tomu sa opanovala a dala si záležať, aby jej slová vyzneli sebavedome. „Viem len toľko, čo som vyčítala z dokumentov – presvedčivo z nich vyplýva, že ešte s niekým spreneverujete financie NASA. Senátor ma požiadal iba o to, aby som sem dnes večer zašla s ponukou, aby ste prezradili svojho partnera a neostali ste v tom pri vyšetrovaní sám. Dobre, poviem mu, že to chcete radšej hnať pred súd. Tam môžete povedať, čo ste povedali mne – že ste nič nespreneverili a že ste neklamali ohľadne softvéru OSPH.“ Pochmúrne sa usmiala. „No po tej nemastnej-neslanej tlačovke spred dvoch týždňov o tom akosi pochybujem.“ Obrátila sa a vykročila cez tmavé laboratórium OSPH. Pritom sa jej mihlo hlavou, či sa namiesto Harpera neocitne vo väzení ona.

Odchádzala so vztýčenou hlavou, čakajúc, že Harper ju zavolá späť. Nič. Prešla cez kovové dvere a pustila sa po chodbe. Dúfala, že hore sa výťahy neprivolávajú kartou ako vo vestibule. Prehrala. Robila, čo mohla, ale Harper na návnadu neskočil. Možno hovoril na tej tlačovke o OSPH pravdu, vravela si.

Chodbou sa rozľahlo buchnutie, keď sa kovové dvere za ňou prudko otvorili. „Slečna Asheová,“ zvolal Harperov hlas. „Prisahám, že nemám nič spoločné s nijakou spreneverou. Som čestný človek!“

Gabrielle cítila, ako jej poskočilo srdce. Ovládla sa a kráčala ďalej. Nedbanlivo mykla plecom a povedala: „Ale na tlačovej konferencii ste klamali.“

Ticho. Gabrielle kráčala ďalej.

„Počkajte!“ zavolal Harper. Dobehol k nej s bledou tvárou. „Tá sprenevera,“ vyhŕkol stíšeným hlasom. „Myslím, že viem, kto ma do toho namočil.“

Gabrielle zastala, nevediac, či dobre počula. Pomaly, ľahostajne sa obrátila. „Mám vám uveriť, že vás do toho niekto

namočil?“

Harper vzdychol. „Prisahám, že o nijakej sprenevere neviem. No ak proti mne existujú dôkazy…“

„Celý kopec.“

Harper znova vzdychol. „Potom je to všetko nainscenované. Aby ma mohli zdiskreditovať, ak bude treba. Urobiť to mohol iba jediný človek.“

„Kto?“

Harper jej pozrel do očí. „Lawrence Ekstrom. Nenávidí ma.“

Do Gabrielle akoby udrel blesk. „Riaditeľ NASA?“

Harper smutne prikývol. „Áno. On ma prinútil, aby som na tej tlačovej konferencii klamal.“

88

Jednotka Delta Force letela nocou trojnásobnou rýchlosťou zvuku – vyše tritisícpäťsto kilometrov za hodinu – aj pri polovičnom výkone lietadla Aurora, ktorého pohonný systém bol založený na rozptýlenom metáne. Rytmický tep motorov, využívajúcich pulzačné detonačné vlny, dodával ich letu hypnotický rytmus. Tridsať metrov pod nimi divo víril oceán. Vákuová brázda za Aurorou dvíhala vodu do pätnásťmetrovej výšky a tá sa za nimi ťahala v dvoch dlhých rovnobežných pásoch.

Pre toto teda stiahli SR-71 Blackbird, pomyslel si Delta-Jeden.

Aurora patrila medzi tajné lietadlá, o ktorých nemal nikto vedieť, ale vedeli o nich všetci. O jeho testovaní a letoch na základni Groom Lake v Nevade priniesol dokument ešte aj kanál Discovery. Či sa to už prezradilo „nebotraseniami“, ktoré boli počuť až v Los Angeles, či to prezradil náhodný svedok na ropnej plošine v Severnom mori, alebo sa to stalo administratívnym nedopatrením, keď ktosi nechal podrobný opis Aurory v rozpočte Pentagonu, určenému pre verejnosť, to už nikto nezistí. Jednoducho to bolo vonku – americké letectvo má lietadlo schopné dosiahnuť rýchlosť Mach 6, ktoré už prekročilo štádium plánov. Lieta po nebi.

Auroru skonštruoval Lockheed a vyzerala ako sploštená lopta na americký futbal. Bola tridsaťšesť metrov dlhá, dvadsať metrov široká a mala hladké tvary s kryštalickou patinou, ktorú jej dodávali termálne kachličky, podobné kachličkám na raketoplánoch. Obrovskú rýchlosť dosahovala vďaka celkom novému pohonnému systému, ktorý spaľoval čistý, rozptýlený skvapalnený vodík a zanechával na oblohe pulzačný kondenzačný

pás. Preto lietala Aurora iba v noci. Delta Force nevyužívali na spiatočnej ceste domov ponad šíry oceán ohromnú rýchlosť Aurory ani spolovice, no aj tak svoju korisť predbehli. K pobrežiu sa dostanú o necelú hodinu a dobré dve hodiny pred tými, po ktorých idú. Uvažovalo sa aj o tom, že by ich zostrelili, no veliaci sa právom obával, že by to zachytili radary alebo by sa našli obhorené trosky a nasledovalo by vyšetrovanie. Najlepšie bude nechať lietadlo podľa plánu pristáť, rozhodol. Keď bude jasné, kam mieria, Delta Force môže zasiahnuť.

Keď sa Aurora hnala ponad opustené Labradorské more, CrypTalk Delty-Jeden zasignalizoval hovor. Delta-Jeden odpovedal.

„Zmena situácie," informoval ich elektronický hlas. „Kým Rachel Sextonová a ostatní pristanú, máte ďalší cieľ."

Ďalší cieľ. Delta-Jeden to tušil. Veci sa vymykali spod kontroly. Loď veliaceho dostala ďalšiu trhlinu a oni ju musia čo najrýchlejšie zaplátať. Do lode by však nezatekalo, keby sme to boli poriadne vybavili na Milneho ľadovom šelfe, pripomenul si Delta-Jeden. Dobre vedel, že upratuje, čo sám zapríčinil.

„Je v tom štvrtá osoba," povedal veliaci.

„Kto?"

Veliaci chvíľu váhal – a potom im povedal meno.

Všetci traja si vymenili zarazené pohľady. To meno dobre poznali.

Nečudo, že veliaci tak váhal! pomyslel si Delta-Jeden. Na operáciu, ktorá bola plánovaná so „stratami nula", počet obetí a postavenie cieľov stúpali veľmi rýchlo. Keď sa im veliaci chystal povedať, kde a ako zlikvidujú tento nový cieľ, Delta-Jeden cítil, ako mu tuhnú svaly.

„V hre je teraz podstatne viac," povedal veliaci. „Dobre počúvajte. Tieto inštrukcie vydám iba raz."

89

Prúdové lietadlo G4 sa dostalo vysoko nad severnú časť štátu Maine a rýchlo smerovalo k Washingtonu. Michael Tolland a Corky Marlinson pozorne počúvali, keď sa Rachel Sextonová pustila do vysvetľovania svojej teórie, prečo sa v natavenej kôre meteoritu našiel zvýšený obsah vodíkových iónov.

„NASA má osobitnú testovaciu základňu, ktorá sa volá Plum Brook Station," začala a sama nemohla uveriť, že o tom rozpráva. Ešte nikdy neprezradila tajnú informáciu človeku, ktorý nemal pre styk s utajovanými skutočnosťami oprávnenie, ale za daných okolností na to majú Tolland a Corky právo. „Plum Brook je v podstate skúšobné zariadenie pre najrevolučnejšie pohonné systémy NASA. Pred dvoma rokmi som písala sylaby o novej konštrukcii, ktorú tam NASA skúšala – volalo sa to rozpínavý cyklový motor."

Corky na ňu podozrievavo zaškúlil. „Rozpínavé cyklové motory sú ešte v teoretickom štádiu. Na papieri. Nikto ich ešte neskúšal. A desaťročia ešte nebude skúšať."

Rachel pokrútila hlavou. „Je mi ľúto, Corky, ale NASA už má prototypy. Skúšajú ich."

„Čože?" Corky sa tváril skepticky. „RCM bežia na kvapalnú zmes kyslíka a vodíka, ktorá v kozme zamŕza, a preto je tento systém pre NASA bezcenný. Vraj sa o skonštruovanie ani nebudú pokúšať, kým problém so zamŕzaním nevyriešia."

„Vyriešili ho. Kyslík vylúčili a ostal len ‚rozptýlený' vodík, zmes, ktorá je akýmsi kryogénnym palivom v polozamrznutom stave. Horí veľmi prudko a veľmi čisto. Ašpiruje na pohonný systém, ak NASA poletí na Mars."

„To nemôže byť pravda,“ vyhŕkol Corky.

„Radšej nech je to pravda,“ povedala Rachel. „Písala som o tom prezidentovi sylaby. Môj šéf sa pustil do boja, lebo NASA chcela tento motor ohlásiť ako veľký úspech. Pickering ho chcel udržať v tajnosti a vyvinul tlak, aby Biely dom NASA zverejnenie zakázal.“

„Prečo?“

„To nie je dôležité,“ odvetila Rachel. Nechcela prezradiť viac, ako bolo potrebné. Pravda bola taká, že Pickering to robil z dôvodov národnej bezpečnosti, o ktorých málokto vedel – Čína totiž vyvíjala svoju vesmírnu technológiu alarmujúcim tempom. Číňania stavali odpaľovaciu rampu „na prenajatie“, ktorú chceli dať k dispozícii tým, čo najviac zaplatia, a väčšina z nich budú nepriatelia Ameriky. Dôsledky pre americkú bezpečnosť by boli zničujúce. NRA našťastie vedela, že Čína chce používať zastaraný palivový systém, a Pickering ich nechcel upozorniť, že NASA má sľubnejší pohonný systém na vodík.

„Takže chceš povedať, že NASA má pohonný systém s čistým horením, založený na vodíku?“ spýtal sa Tolland trocha stiesnene.

Rachel prikývla. „Čísla nemám, ale teplota výfukových plynov týchto motorov niekoľkonásobne prevyšuje to, čo bolo vyvinuté doteraz. Preto musí NASA vyvíjať nové materiály na trysky.“ Odmlčala sa. „Veľký kameň, umiestnený za taký motor, by obhorel ohňom bohatým na vodík pri nezvyčajne vysokej teplote. A mali by sme natavenú kôru.“

„No prosím!“ zvolal Corky. „A sme zasa pri scenári s falošným meteoritom!“

Tollanda to zrazu zaujalo. „Je to vlastne celkom dobrá myšlienka. Stačilo by položiť balvan na odpaľovaciu rampu pod štartujúci raketoplán.“

„Bože, netresci ma!“ zvolal Corky. „Letím so samými

idiotmi.“

„Corky, hypoteticky povedané, kameň, umiestnený do výfukového priestoru, by vykazoval podobné charakteristiky, pokiaľ ide o obhorenie, ako kameň, ktorý padá cez atmosféru, nie? Mal by tie isté ryhy a ostatné.“

„No, to asi áno,“ zahundral Corky.

„A Rachelino vodíkové palivo s čistým horením by nezanechalo chemické rezíduá. Iba vodík. Zvýšená hladina vodíkových iónov v natavenej kôre.“

Corky prevrátil oči. „Pozri, ak taký motor naozaj existuje a beží na tekutý vodík, to, o čom hovoríš, by bolo možné. Ale je to strašne pritiahnuté za vlasy.“

„Prečo?“ spýtal sa Tolland. „Celý proces by bol celkom jednoduchý.“

Rachel prikývla. „Stačí mať stodeväťdesiat miliónov rokov starý kameň so skamenelinami, ktorý vystavíme ohňu z vodíkového motora, a potom ho pochováme do ľadu. Meteorit rýchlo a ľahko.“

„Možno pre turistov, ale nie pre vedca NASA,“ povedal Corky. „Ešte stále ste nevysvetlili chondruly!“

Rachel zapátrala v pamäti, ako Corky vysvetlil ich tvorbu. „Povedal si, že chondruly vznikajú rýchlym zahriatím a ochladením v kozme, správne?“

Corky vzdychol. „Chondruly sa formujú, keď sa skala, vychladená v kozme, náhle zahreje do poloroztaveného stavu – okolo tisícpäťstopäťdesiat stupňov Celzia. Potom musí zasa extrémne rýchlo ochladnúť, pričom tekuté miesta stvrdnú na chondruly.“

Tolland pozrel na Corkyho. „A taký proces nemôže prebehnúť na Zemi?“

„Vylúčené,“ odvetil Corky. „Chýbajú tu teplotné rozdiely,

ktoré by vyvolali taký rýchly posun. Hovoríme tu o nukleárnej teplote a o absolútnej nule vo vesmíre. Tieto extrémy na Zemi jednoducho neexistujú.“

Rachel sa zamyslela. „Nie prirodzene.“

Corky sa obrátil. „Čo to má znamenať?“

„Prečo by také zahriatie a ochladenie nemohlo prebehnúť na Zemi umelo?“ spýtala sa Rachel. „Kameň mohli vystaviť účinkom vodíkového motora a potom ho rýchlo ochladiť v kryogénnej mrazničke.“

Corky vyvalil oči. „Umelo vyrobené chondruly?“

„Tak to myslím.“

„Smiešne,“ odvrkol Corky a zamával vzorkou meteoritu. „Na niečo si zabudla. Vek chondrúl bol jednoznačne stanovený na stodeväťdesiat miliónov rokov.“ Protektorsky dodal: „A pokiaľ mi je známe, slečna Sextonová, pred stodeväťdesiat miliónmi rokov nikto nemal vodíkové motory, ani kryogénne chladničky.“

Chondruly, nechondruly, rozmýšľal Tolland, dôkazy sa hromadia. Už niekoľko minút mlčal, lebo Racheline vývody o natavenej kôre ho hlboko znepokojili. Jej hypotézy boli síce ohromujúco smelé, ale otvárali dvere k ďalším možnostiam a Tollandove úvahy sa pustili novým smerom. Ak možno vysvetliť natavenú kôru… aké ďalšie možnosti sa tu ponúkajú?

„Si ticho,“ povedala Rachel.

Tolland na ňu pozrel. V tlmenom svetle lietadla mu jej mäkké oči na okamih pripomenuli Celiu. Striasol zo seba spomienky a unavene vzdychol. „Len som myslel…“

Rachel sa usmiala. „Na meteority?“

„Na čo iné?“

„Preberal si si všetky dôkazy a rozmýšľal si, čo sme vynechali?“

„Tak dajako.“

„A na niečo si prišiel?“

„Ani nie. Len ma znepokojuje, čo všetko sa zrútilo vo svetle zistenia, že pod meteoritom bola šachta.“

„Hierarchické dôkazy sú ako domček z kariet,“ prisvedčila Rachel. „Odstráň primárny predpoklad, a všetko sa rozkolíše. Tu bolo primárnym predpokladom miesto nálezu meteoritu.“

To teda áno. „Keď som prišiel na Milneho ľadovec, riaditeľ mi povedal, že meteorit objavili v nedotknutom, tristo rokov starom ľade a že jeho hustota je vyššia ako hustota iných hornín v tej oblasti. Bral som to ako logický dôkaz, že tá skala spadla z vesmíru.“

„Ty aj my ostatní.“

„Obsah niklu je síce presvedčivý, ale nie jednoznačný.“

„Je to blízko,“ ozval sa Corky, ktorý sedel obďaleč a počúval.

„Ale nie presne.“

Corky neochotne prikývol.

„A ten druh vesmírneho chrobáka, aký doteraz nikto nikdy nevidel, je síce šokujúco bizarný, ale v skutočnosti to môže byť veľmi starý kôrovec z veľkých hĺbok.“

Rachel prikývla. „A natavená kôra…“

„Nerád to hovorím,“ povedal Tolland a vrhol pohľad na Corkyho, „ale začínam nadobúdať dojem, že zrazu máme viac negatívnych ako pozitívnych dôkazov.“

„Veda sa nezaoberá dojmami,“ odvrkol Corky. „Je založená na dôkazoch. Chondruly v tom kameni sú jednoznačne meteoritické. Súhlasím s vami, že všetko, čo sme videli, je hlboko znepokojujúce, ale chondruly nemôžeme ignorovať. Dôkaz v ich prospech je priamy, kým ostatné dôkazy sú nepriame.“

Rachel sa zamračila. „Takže kam nás to vedie?“

„Nikam,“ odvetil Corky. „Chondruly dokazujú, že ide o

meteorit. Jedinou otázkou ostáva, prečo ho niekto strčil pod ľad.“

Tolland by bol rád uveril Corkyho logike, ale čosi tu nesedelo.

„Nevyzeráš, že by ťa to presvedčilo, Mike,“ povedal Corky.

Tolland rozpačito vzdychol. „Neviem. Dve z troch nebolo zlé, Corky. Lenže teraz sme pri jednej z troch. Mám pocit, že nám čosi uniká.“

Dal som sa chytiť, pomyslel si Chris Harper. Predstavil si väzenskú celu a zamrazilo ho. Senátor Sexton vie, že som klamal o softvére OSPH.

Keď zaviedol Gabrielle naspäť do kancelárie a zatvoril dvere, jeho nenávisť voči riaditeľovi NASA rástla každou sekundou. Dnes večer sa presvedčil, akých úskokov je Ekstrom schopný. Nielenže ho prinútil klamať, že opravil softvér OSPH, ale poistil sa pre prípad, že by dostal strach a odmietol hrať tímovo.

Dôkazy o sprenevere, letelo mu hlavou. Vydieranie. Prefíkané. Veď kto by uveril chlapovi, ktorý sa dopustil sprenevery, keby chcel zdiskreditovať najväčšiu chvíľu v americkej vesmírnej histórii? Už v minulosti bol svedkom, čoho všetkého je Ekstrom schopný, aby zachránil NASA, a teraz po oznámení, že objavili meteorit so skamenelinami, je v hre nepredstaviteľne veľa.

Harper chodil chvíľu okolo širokého stola, na ktorom stál model družice OSPH – valcovitý triéder s mnohými anténami a objektívmi za reflexnými štítmi. Gabrielle si sadla a pozorovala ho tmavými vyčkávavými očami. Harperovi prišlo nevoľno a spomenul si, ako mu bolo na tej neblahej tlačovej konferencii. Vystúpil vtedy nešťastne a všetci sa ho na to potom spytovali. Znova musel klamať a povedať, že bol chorý a necítil sa vo svojej koži. Kolegovia a novinári nad tým pokrčili plecami a rýchlo sa na to zabudlo.

A teraz sa mu to klamstvo vrátilo.

Gabriellin výraz zmäkol. „Pán Harper, ako nepriateľ riaditeľa budete potrebovať mocného spojenca. Senátor Sexton je momentálne asi vaším jediným priateľom. Začnime s klamstvom

ohľadne softvéru OSPH. Povedzte mi, čo sa stalo.“

Harper vzdychol. Vedel, že tentoraz bude musieť povedať pravdu. Bodaj by sa jej bol držal od samého začiatku! „Vypustenie OSPH prebehlo hladko,“ začal. „Satelit sa dokonale usadil na polárnej obežnej dráhe. Presne podľa výpočtov.“

Gabrielle sa tvárila znudene. Toto všetko už vedela. „A potom?“

„Potom sa vyskytli ťažkosti. Keď sme pristúpili k pátraniu po hustotových anomáliách v ľade, softvér vysadil.“

„Hm…“

Harper spustil rýchlejšie. „Softvér bol nastavený na veľmi rýchle skúmanie tisícok štvorcových kilometrov a na hľadanie miest, kde sa hustota ľadu odchyľovala od normálu. Mal hľadať predovšetkým mäkké miesta v ľade – naznačujúce globálne otepľovanie –, ale keby bol natrafil na iné odchýlky, bol naprogramovaný, aby upozornil aj na ne. OSPH mal pozorovať polárnu oblasť niekoľko týždňov a identifikovať anomálie, ktoré by sme mohli využiť pri meraní globálneho otepľovania.“

„No bez funkčného softvéru bol OSPH nanič,“ povedala Gabrielle. „NASA by bola musela skúmať každý štvorcový centimeter záberov takpovediac manuálne, aby našla problémové miesta.“

Harper prikývol. Opäť sa mu oživil zlý sen z chyby pri programovaní. „Bolo by to trvalo desaťročia. Ocitli sme sa v hroznej situácii. V dôsledku mojej chyby pri programovaní sa OSPH stal prakticky bezcenný. Blížili sa voľby a senátor Sexton ostro kritizoval NASA…“ Vzdychol.

„Váš omyl bol pre NASA a prezidenta zničujúci.“

„Nemohol prísť v horšom čase. Riaditeľ zúril. Sľúbil som mu, že pri najbližšom lete raketoplánu chybu odstránim – bolo to jednoduché, stačilo vymeniť čip, ktorý ovládal softvérový systém

OSPH. Ale bolo neskoro. Poslal ma na dovolenku – no v skutočnosti ma vyhodil. To sa stalo pred mesiacom.“

„A pred dvoma týždňami ste v televízii oznámili, že ste našli riešenie.“

Harper sa celý prikrčil. „Strašná chyba. V ten deň som dostal zúfalý telefonát od riaditeľa. Povedal, že sa niečo vyskytlo a možno by som sa mohol očistiť. Hneď som šiel do kancelárie a stretli sme sa. Povedal mi, aby som zvolal tlačovú konferenciu a oznámil na nej, že som našiel riešenie a že onedlho budeme mať údaje. Neskôr mi to vraj vysvetlí.“

„A vy ste súhlasili.“

„Nie! Odmietol som! Lenže o hodinu prišiel za mnou do kancelárie znova – aj s poradkyňou Bieleho domu!“

„Čože?“ Gabrielle to ohromilo. „S Marjorie Tenchovou?“

Áno, s tou príšernou kreatúrou, pomyslel si Harper a prikývol. „Spolu s riaditeľom si ma pred seba posadili a povedali mi, že následkom mojej chyby sa NASA a prezident ocitli na pokraji priepasti. Tenchová mi povedala o senátorových plánoch na privatizáciu NASA. Musím vraj svoju chybu odčiniť, dlhujem to prezidentovi a NASA. A potom mi povedala ako.“

Gabrielle sa naklonila. „Pokračujte.“

„Prezradila mi, že Bielemu domu sa šťastnou náhodou dostal do rúk pádny geologický dôkaz, že v Milneho ľadovom šelfe leží obrovský meteorit. Jeden z najväčších vôbec. Meteorit takých rozmerov by bol pre NASA tromfom.“

Gabrielle to zaskočilo. „Počkajte, počkajte! Chcete povedať, že niekto už vedel, že meteorit je tam? Ešte predtým, ako ho OSPH objavil?“

„Áno. OSPH nemal s jeho objavom nič spoločné. Riaditeľ o meteorite vedel. Dal mi jeho súradnice a prikázal mi, aby som OSPH presmeroval nad ľadový šelf. Potom som mal vyhlásiť, že

tam meteorit objavil.“

„Vy žartujete.“

„Presne tak som zareagoval ja, keď ma žiadali, aby som sa na tom podvode zúčastnil. Nechceli mi prezradiť, ako zistili, že meteorit je tam, ale Tenchová tvrdila, že na tom nezáleží a že je to ideálna príležitosť, ako môžem odčiniť svoje fiasko s OSPH. Ak oznámim, že meteorit našiel OSPH, NASA bude môcť OSPH pochváliť a tento prepotrebný úspech podporí prezidenta pred voľbami.“

Gabrielle to vyrazilo dych. „A aby ste mohli povedať, že meteorit objavil OSPH, museli ste ešte predtým oznámiť, že softvér je v poriadku a funguje.“

Harper prikývol. „Preto tá tlačová konferencia a klamstvo. Tenchová a riaditeľ boli bezohľadní. Pripomenuli mi, že som všetkých sklamal – prezident pridelil prostriedky na môj projekt OSPH, NASA na ňom roky pracovala a ja som všetko pokazil svojou programátorskou nedôslednosťou.“

„Tak ste súhlasili, že pomôžete.“

„Nemal som na výber. Keby som nebol súhlasil, s mojou kariérou by bol koniec. Faktom je, že keby som nebol softvér pobabral, OSPH by bol meteorit naozaj objavil. Vtedy sa to zdalo ako malé klamstvo. Ospravedlňoval som sa tým, že o niekoľko mesiacov pri lete raketopánu softvér opravíme, takže to vlastne oznámim len o čosi skôr.“

Gabrielle zahvízdala. „Maličká lož na využitie meteoriticky závratnej príležitosti.“

Harperovi bolo zle, už keď len o tom rozprával. „Takže… som to urobil. Na vládny príkaz som zvolal tlačovú konferenciu a oznámil, že som našiel riešenie softvérovej chyby. Počkal som niekoľko dní a presunul som OSPH nad súradnice, ktoré mi dal riaditeľ. Potom som podľa subordinácie zavolal riaditeľovi SPZ a

hlásil som, že OSPH spozoroval tvrdú anomáliu na Milneho ľadovom šelfe. Udal som súradnice a dodal som, že hustota je dosť veľká na to, aby mohlo ísť o meteorit. NASA tam hneď vyslala malý tím, aby navŕtal vzorky. A vtedy začali celú operáciu utajovať.“

„Takže až do dnešného večera ste nemali ani potuchy, že na meteorite sú skameneliny?“

„Nikto to tu netušil. Ohromilo nás to. Všetci hovoria, že som hrdina, lebo som našiel dôkaz o mimozemských bioformách, a ja neviem, ako sa mám tváriť.“

Gabrielle dlho mlčala a skúmavo si Harpera premeriavala. „No ak meteorit v ľade neobjavil OSPH, odkiaľ riaditeľ vedel, že je tam?“

„Našiel ho niekto iný.“

„Niekto iný? Kto?“

Harper vzdychol. „Kanadský geológ, ktorý sa volal Charles Brophy – výskumník na Ellesmerovom ostrove. Zrejme skúmal ľad na Milneho ľadovom šelfe, keď náhodou objavil čosi, čo mohol byť obrovský meteorit. Vyslal správu rádiom a NASA ju náhodou zachytila.“

Gabrielle prekvapene vydýchla. „A nie je ten Kanaďan naštvaný, že nález si prisvojila NASA?“

„Nie,“ odvetil Harper a zamrazilo ho. „Je príhodne mŕtvy.“

91

Michael Tolland zatvoril oči a počúval zvuk prúdových motorov. Kým sa nevrátia do Washingtonu, meteoritom si už nebude lámať hlavu. Chondruly sú podľa Corkyho autentické, takže kameň z Milneho ľadového šelfu môže byť len meteorit. Rachel dúfala, že do pristátia bude mať pre Williama Pickeringa presvedčivú odpoveď, no jej myšlienkové experimenty sa dostali s chondrulami do slepej uličky. Dôkazy boli síce podozrivé, ale meteorit sa zdal pravý.

Nech je tak.

Traumatické zážitky z mora ňou síce očividne otriasli, no Tollanda prekvapilo, aká je húževnatá. Bola plne sústredená na bezprostrednú úlohu – zistiť, či ide o podvod, alebo či je meteorit pravý, a popri tom zvážiť možnosti, kto sa ich pokúsil zabiť.

Väčšinu letu sedela vedľa neho a napriek ťaživým okolnostiam mu rozhovor s ňou padol príjemne. Pred chvíľou sa pobrala dozadu na toaletu a jeho prekvapilo, že mu zrazu chýba. Zamyslel sa, ako dlho sa mu už nestalo, že by mu nejaká žena chýbala – okrem Celie.

„Pán Tolland?“

Zdvihol hlavu.

Vo vchode do kokpitu sa ukázala pilotova hlava. „Chceli ste, aby som vám oznámil, keď budeme v telefonickom dosahu s vašou loďou. Ak chcete, môžem vás s ňou teraz spojiť.“

„Ďakujem.“ Tolland vstal a vykročil uličkou ku kokpitu.

Chcel zatelefonovať svojej posádke, že sa vráti až o deň alebo o dva. Udalosti, ktoré ich postihli, si však chcel nechať pre seba.

Telefón niekoľko ráz zazvonil a Tollanda prekvapilo, že hovor

prebral komunikačný systém SHINCOM 2100. Neozval sa zvyčajný profesionálne nahraný odkaz, ale nezbedný hlas ich vtipkára.

„Hoja, hoja, tu je Goya. Máte smolu, niet tu teraz ani nohy, lebo nás všetkých uniesol obrovský kôrovec! Odskočili sme si na breh pooslavovať Mikeov hviezdny večer. Sme pyšní, to si teda píšte! Nechajte meno a číslo, a keď zajtra vytriezvieme, možno vám zavoláme. Čao! Mimozemšťania!“

Tolland sa rozosmial. Posádka mu už chýbala. Zrejme videli tlačovú konferenciu. Bol rád, že sú na brehu. Po prezidentovom telefonáte narýchlo odišiel a im sa nechcelo sedieť na lodi so založenými rukami. Hoci sa v odkaze hovorilo, že odišli všetci, Tolland pochyboval, že loď by nechali bez dozoru, najmä v takých silných prúdoch, v akých momentálne kotvili.

Tolland vyťukal číselný kód, aby si prehral interné odkazy, ktoré mu nechali. Píplo iba raz. Jeden odkaz. Ozval sa ten istý nezbedný hlas.

„Ahoj, Mike. Predviedol si sa miliónovo! Ak to teraz počúvaš, asi si to prehrávaš na nejakom nóbl bielodomovom mecheche a lámeš si hlavu, kde sa v čertoch tárame. Prepáč, že sme opustili loď, ale toto sa nedá oslavovať nasucho. Nič sa však neboj, zakotvili sme ju dobre a na verande sme nechali svetlo. Tajne dúfame, že ju ukradnú nejakí piráti, aby ti NBC mohla kúpiť tú novú, ktorú ti vnucujú. Ale to len tak! Žartujem, rozumieš. Nijaké strachy, na palube zostala Xavia, ona bude brániť pevnosť. Vraj bude radšej oslavovať sama ako s partiou opitých vodníkov. No sám povedz!“

Tolland sa zasmial a odľahlo mu, že niekto zostal na palube. Xavia je zodpovedná a nie je to typ na zábavy. Je uznávaná oceánografka-geologička, známa tým, že svoje názory vyslovuje bez obalu a často s poriadnou dávkou irónie.

„No ale dnešný večer bol fakt neuveriteľný,“ pokračoval odkaz. „Si tak trocha pyšný, že si vedec, nie? Stále tárajú o tom, aká je NASA senzačná. Čert ber NASA! My sme ešte senzačnejší! Úžasné more muselo mať dnes večer niekoľkomiliónovú sledovanosť. Si hviezda, človeče. Hviezda ako hrom. Blahoželo. Výborná robota!“

Na linke sa ozval tlmený rozhovor a opäť prehovoril predchádzajúci hlas. „No, a keď sme už pri Xavii, aby sa ti až tak veľmi nezakrútila hlava, má pre teba jednu maličkosť, aby ťa trocha zotrela. Tu ju máš!“

Z odkazovača zaznel ostrý Xaviin hlas. „Mike, tu Xavia. Si Pánboh, bla-bla-bla-bla. A keďže ťa mám tak rada, súhlasila som, že budem robiť varovkyňu tvojmu predpotopnému vraku. A celkom úprimne, vydýchnem si, keď sa aspoň na chvíľu zbavím tých chuligánov, ktorým hovoríš vedci. Okrem toho, že budem varovať loď, o čo ma žiadala posádka, budem ako palubná bosorka robiť všetko, čo je v mojich silách, aby sa z teba nestal namyslenec. Po dnešku to však bude dosť ťažké. No v každom prípade chcem byť prvá, kto ti povie, že vo svojom dokumente si urobil prešľap. Áno, dobre si počul. Michaelovi Tollandovi vynechal mozog, čo sa síce stáva málokedy, ale stalo sa. Ale nijaké strachy, na svete sú iba traja ľudia, ktorí si to všimnú, a to sú všetko geológovia-oceánografi so stiahnutými zadkami bez zmyslu pre humor. Skoro ako ja. Ale vieš, čo sa hovorí o nás geológoch – že stále hľadáme trhliny!“ Zasmiala sa. „No ale vlastne to nič nie je, len taká drobnosť, ktorá sa týka meteoritickej petrológie. Možno ti ohľadne toho niekto zavolá, a tak som si povedala, že ti dám rozumy, aby si potom nevyzeral ako imbecil, hoci to všetci vieme.“ Znova sa zasmiala. „Vieš, že nie som na oslavovanie, takže ostávam na palube. S telefonovaním sa nenamáhaj, lebo zapnem odkazovač, vieš, novinári budú strašne

otravní. Ale dnes večer si hviezda, napriek tomu prešľapu. Keď sa vrátiš, všetko ti poviem. Čau!“

Linka onemela.

Michael Tolland sa zamračil. Chyba v mojom dokumente?

Rachel Sextonová stála na toalete lietadla G4 a dívala sa do zrkadla. Bola bledá a zničenejšia, ako sa nazdávala. Podpísal sa na nej strach. Ktovie, ako dlho potrvá, kým sa prestanem triasť a kým sa odvážim bližšie k moru, pomyslela si. Stiahla si šiltovku z ponorky Charlotte a rozpustila si vlasy. No, to už je lepšie, skonštatovala v duchu. Cítila sa trocha lepšie.

V očiach jej sedela hlboká únava. Pod ňou však vybadala rozhodnosť. To zdedila po matke. Nedaj si od nikoho rozkazovať, čo môžeš a čo nemôžeš. Ktovie, čo by matka povedala, keby videla, čo sa stalo dnes večer. Niekto ma chcel zabiť, mama. Niekto nás chcel všetkých zabiť…

A znova, ako už niekoľko hodín, si v mysli preberala všetky mená.

Lawrence Ekstrom… Marjorie Tenchová… prezident Zach Herney. Všetci mali motív. A čo je ešte zlovestnejšie, všetci na to mali možností. Prezident v tom nemá prsty, opakovala si, stále dúfajúc, že Herney, ktorého si vážila oveľa viac ako vlastného otca, nie je do tejto záhadnej veci nijako zapletený.

Ešte stále nič nevieme.

Ani kto… ani prečo.

Chcela tieto odpovede pre Williama Pickeringa, lenže namiesto nich vznikalo čoraz viac otázok.

Keď vyšla z toalety, prekvapilo ju, že Michael Tolland nie je na svojom mieste. Corky driemal. Rozhliadla sa a zbadala, že vychádza z kokpitu a pilot skladá rádiofón.

„Čo je?“ spýtala sa ustarostene.

Tolland jej stiesnene povedal, čo si vypočul na odkazovači.

Omyl v jeho prezentácii? Rachel si pomyslela, že Tolland zveličuje. „Asi to nič nie je. Nepovedala ti, o čo konkrétne ide?“

„Súvisí to vraj s meteoritickou petrológiou.“

„So štruktúrou toho kameňa?“

„Áno. A dodala, že si to môže všimnúť iba zopár iných geológov. Vyzerá to tak, že ak som sa dopustil chyby, týka sa zloženia samého meteoritu.“

Rachel sa zhlboka nadýchla a pochopila. „Chondruly?“

„Neviem, ale mám také tušenie.“

Rachel súhlasila. Chondruly ostávali jediným kúskom dôkazu, ktorý podporoval tvrdenie NASA, že ide naozaj o meteorit.

Corky sa prebudil a pretrel si oči. „Čo sa robí?“

Tolland ho do všetkého zasvätil.

Corky zaškúlil a potriasol hlavou. „O chondruly nemôže ísť, Mike. V nijakom prípade. Všetky údaje si dostal od NASA. A odo mňa. Bolo to bez chyby.“

„Akú inú petrologickú chybu som mohol urobiť?“

„Kto to, dočerta, môže vedieť? A okrem toho, čo môže taký geológ-oceánograf vedieť o chondrulách?“

„Nemám potuchy, ale bola si veľmi istá.“

„Ak uvážime všetky okolnosti, asi by sme sa mali s ňou pozhovárať skôr, ako budeme s Pickeringom,“ ozvala sa Rachel.

Tolland pokrčil plecami. „Volal som už štyri razy a vždy sa ozval odkazovač. Je zrejme v hydrolaboratóriu a tam nič nepočuje. K odkazom sa dostane najskôr až ráno.“ Odmlčal sa a pozrel na hodinky. „Hoci…“

„Čo?“

Tolland sa na ňu prenikavo zadíval. „Myslíš, že je naozaj také dôležité, aby sme sa s ňou pozhovárali prv ako s tvojím šéfom?“

„Ak má niečo o chondrulách, potom by som povedala, že je to

životne dôležité,“ prikývla Rachel. „Momentálne máme kopu protichodných informácií. William Pickering je človek, ktorý chce jasné odpovede. Keď sa s ním stretneme, rada by som mala niečo hmatateľné, na čom by mohol stavať.“

„Potom by sme sa tam mali zastaviť.“

Rachel to zapálilo až po chvíli. „Na tvojej lodi?“

„Kotví pri pobreží New Jersey. Takmer rovno na našej trase do Washingtonu. Môžeme sa s Xaviou pozhovárať a zistiť, o čo ide. Corky má vzorku, a ak s ňou chce Xavia urobiť dajaké geologické testy, na lodi je celkom dobre vybavené laboratórium. Nepotrvá nám to viac ako hodinu a môžeme mať niečo presvedčivé.“

Rachel sa úzkostlivo rozbúchalo srdce. Predstava, že sa znova ocitne na mori, jej prichodila desivá. Niečo presvedčivé, uvažovala. Táto možnosť ju lákala. Pickering bude rozhodne chcieť niečo presvedčivé.

Delta-Jeden si vydýchol, že konečne stojí na pevnej zemi.

Hoci Aurora letela iba polovičnou rýchlosťou a smerovala nad morom po oblúkovej trase, let jej netrval ani hodinu, čo posádke umožnilo pokojne sa pripraviť na ďalší smrtonosný zásah, ktorý im nariadil veliaci.

Pristáli na malej vojenskej základni pri Washingtone. Tam z Aurory presadli do iného dopravného prostriedku – čakala ich helikoptéra OH-58D Kiowa Warrior.

Veliaci znova zabezpečil to najlepšie, pomyslel si uznanlivo Delta-Jeden.

Kiowa Warrior bola skonštruovaná ako ľahká pozorovacia helikoptéra, ale potom ju „rozvinuli a zlepšili“ a vznikla tak najmodernejšia vojenská útočná helikoptéra. Bola vybavená infračerveným termálnym zobrazovacím systémom, ktorý umožňoval laserovým hľadáčikom vyhľadávať ciele pre laserom navádzané zbrane ako rakety vzduch-vzduch Stinger alebo zbraňový systém AGM-1148 Hellfire. Rýchly digitálny procesor bol schopný sledovať súčasne až šesť cieľov. Nenašlo sa veľa nepriateľov, ktorí videli Kiowu zblízka a prežili to.

Keď Delta-Jeden nasadol do pilotného sedadla a pripútal sa, pocítil známy príval sily. Absolvoval na tejto helikoptére výcvik a tri razy ňou letel na tajné misie. Ešte nikdy však nemal strieľať na prominentného amerického predstaviteľa. Musel však uznať, že Kiowa je na túto úlohu ideálna. Jej motor Rolls-Royce Allison a dva polopevné rotory mali „tichý chod“, čo znamenalo, že cieľ na zemi helikoptéru začul až vo chvíli, keď bola nad ním. A keďže mohla lietať naslepo bez svetiel a bola natretá načierno bez

reflexných čísel na chvoste, bola prakticky aj neviditeľná, ak cieľ nemal radar.

Tiché čierne helikoptéry.

Konšpirační teoretici nad nimi šaleli. Niektorí tvrdili, že rozšírenie tichých čiernych helikoptér je dôkazom „prepadových jednotiek Nového svetového poriadku“, pod záštitou OSN. Iní sa zasa zaprisahali, že tieto helikoptéry sú tichými sondami mimozemšťanov. A ďalší, ktorí zazreli Kiowy v zovretej formácii pri nočnom lete, sa klamne nazdávali, že vidia oveľa väčšie lietadlo – jediný lietajúci tanier, ktorý je schopný vertikálneho letu.

Opäť jeden z omylov. Ale vojaci tieto omyly vítali.

Na poslednej tajnej misii Delta-Jeden pilotoval Kiowu vybavenú novou, prísne utajovanou vojenskou technológiou – dôvtipnou holografickou zbraňou s prezývkou D & Z. Znamenala „dym a zrkadlo“ a „premietala“ nad nepriateľským územím holografické obrazy. Na spomínanej misii premietla nad nepriateľské protilietadlové postavenia americké vojenské lietadlá. Spanikárení delostrelci spustili šialenú paľbu. Keď vystrieľali všetku muníciu, priletelo skutočné lietadlo.

Keď sa teraz dvíhali zo zeme, Delta-Jeden ešte vždy počul slová veliaceho. Máte nový cieľ. Zdalo sa mu to zvláštne všedné, keď si uvedomil, o koho ide. Pripomenul si však, že on tu nemá čo klásť otázky. Jeho tím dostal rozkaz a oni ho vykonajú presne podľa inštrukcií – a tie boli šokujúce.

Len dúfam, že veliaci má istotu, že je to správny ťah.

Keď sa Kiowa odlepila od zeme, Delta-Jeden zamieril na juhozápad. Rooseveltov pamätník videl dva razy, ale dnes večer ho uvidí prvý raz zo vzduchu.

93

„Teda meteorit objavil kanadský geológ?“ Gabrielle Asheová zarazene hľadela na Chrisa Harpera. „A tento Kanaďan už nežije?“

Harper pochmúrne prikývol.

„Ako dlho to už viete?“ spýtala sa.

„Dva týždne. Keď ma riaditeľ a Marjorie Tenchová prinútili ku klamstvu na tlačovej konferencii, vedeli, že už nebudem môcť cúvnuť. Prezradili mi, ako došlo k objavu meteoritu.“

OSPH teda meteorit neobjavil! Gabrielle nemala potuchy, kam všetky tie informácie povedú, ale boli škandálne. Zlá správa pre Tenchovú. Skvelá správa pre senátora.

„Ako som už spomenul,“ pokračoval Harper zamračene, „meteorit objavili, keď zachytili rádiové vysielanie. Poznáte program NASA INSPIRE?“

Gabrielle o ňom počula iba hmlisto.

„V podstate je to rad maximálne nízkofrekvenčných mikrofónov pri severnom póle, ktoré načúvajú zvukom Zeme – vlnové emisie plazmy pri polárnej žiare, širokopásmové pulzy z bleskov, také veci.“

„Dobre.“

„Pred niekoľkými týždňami jeden z týchto mikrofónov zachytil zatúlané vysielanie z Ellesmerovho ostrova. Kanadský geológ volal o pomoc na výnimočne nízkej frekvencii.“ Harper sa odmlčal. „Frekvencia bola až taká nízka, že ju nemohol počuť nikto, okrem VLF prijímačov NASA. Usúdili sme, že Kanaďan hádže dlhé vlny.“

„Prosím?“

„Ide o vysielanie na najnižšej možnej frekvencii, aby sa

dostalo do maximálnej možnej vzdialenosti od vysielača. Nezabúdajte, že bol v pustatine. Na štandardnej frekvencii by sa zrejme nedostalo dosť ďaleko, aby ho niekto zachytil.“

„Čo sa tam hovorilo?“

„Vysielanie bolo krátke. Kanaďan povedal, že robil sondy ľadu na Milneho šelfe a natrafil na mimoriadne hustú anomáliu v ľade. Usúdil, že ide o obrovský meteorit, a kým robil merania, zachytila ho búrka. Udal svoje súradnice, požiadal o záchranu pred búrkou a spojenie prerušil. NASA to zachytila a vyslala z Thuly záchranné lietadlo. Pátrali celé hodiny a nakoniec ho objavili, kilometre bokom od trasy. Ležal mŕtvy v ľadovej trhline aj so saňami a psami. Zrejme chcel ujsť pred búrkou, tá ho oslepila, zišiel z trasy a spadol do trhliny.“

Gabrielle sa nad tým zamyslela. „Takže NASA zrazu vedela o meteorite, o ktorom nevedel nikto iný?“

„Presne tak. A iróniou je, že keby bol poriadne fungoval môj softvér, satelit OSPH by ho bol našiel o týždeň skôr ako ten Kanaďan.“

Táto zhoda Gabrielle prekvapila. „Meteorit, ktorý ležal tristo rokov zabudnutý v ľade, objavili takpovediac dva razy za jeden týždeň?“

„Viem, je to dosť nezvyčajné, ale veda už taká býva. Buď hlad, alebo hodovanie. Riaditeľ povedal, že to mal byť v každom prípade náš objav – keby som si bol poriadne urobil svoje. A dodal, že ak je ten Kanaďan mŕtvy, nič sa nestane, ak presuniem OSPH nad súradnice, ktoré vyslal vo svojom SOS. Potom môžem predstierať, že som meteorit našiel sám, a trocha si napravíme pošramotenú povesť.“

„A to ste urobili.“

„Ako som už povedal, nemal som na výber. Predtým som sklamal a ohrozil som celý projekt.“ Zmĺkol. „Keď som však dnes

večer videl prezidentovu tlačovú konferenciu a dozvedel sa, že meteorit, ktorý som objavil, má skameneliny…“

„Vyrazilo vám to dych.“

„Ako keby som dostal knokaut. Áno.“

„Myslíte, že riaditeľ vedel o skamenelinách, keď od vás chcel, aby ste klamali, že ho našiel OSPH?“

„Neviem si predstaviť, ako by o tom mohol vedieť. Meteorit bol v ľade a ležal tam nedotknutý, kým ta neprišiel prvý tím NASA. Nazdávam sa, že NASA nemala potuchy, čo našla, kým nevyvŕtali prvé vzorky a nezröntgenovali ich. Keď odo mňa chceli, aby som klamal, zrejme si len chceli zaknihovať menšie víťazstvo s veľkým meteoritom. Až potom zistili, aký je to kolosálny objav.“

„Pán doktor, ste ochotný dosvedčiť, že NASA a Biely dom vás prinútili klamať o softvére OSPH?“ Gabrielle sa od vzrušenia zatajil dych.

„Neviem.“ Harper vyzeral vyľakaný. „Strašne by to uškodilo NASA… a tomuto objavu.“

„Pán doktor, obaja vieme, že tento meteorit zostane úžasným objavom, bez ohľadu na to, ako sa naň prišlo. Ide však o to, že ste klamali pred celým národom. Američania majú právo vedieť, že OSPH nie je taký, ako NASA vyhlasuje.“

„Neviem, naozaj neviem. Riaditeľ sa mi protiví, ale spolupracovníci… to sú dobrí ľudia.“

„Preto si zaslúžia vedieť, že boli oklamaní.“

„A tie dôkazy proti mne o sprenevere?“

„Na tie môžete pokojne zabudnúť,“ povedala Gabrielle. Aj sama takmer zabudla na svoj úskok. „Poviem senátorovi, že o nijakej sprenevere neviete. Je to nainscenované – ako riaditeľova poistka, aby ste boli ticho o OSPH.“

„Môže ma senátor ochrániť?“

„Plne. Neurobili ste nič zlé. Len ste poslúchli príkaz. A okrem

toho, pri informácii, ktorú ste mi práve dali o tom kanadskom geológovi, senátor zrejme nebude musieť nastoliť otázku sprenevery. Môžeme sa sústrediť výhradne na dezinformáciu NASA o OSPH a o meteorite. Len čo senátor zverejní, čo vieme o tom Kanaďanovi, riaditeľ si vás netrúfne diskreditovať klamstvom.“

Harper však stále pôsobil ustarostene. Upadol do mlčania a zvažoval svoje možnosti. Gabrielle ho nerušila. Už predtým si uvedomila, že je tu ešte jedna znepokojujúca zhoda okolností. Nechcela ju spomenúť, ale videla, že Harper potrebuje ešte naposledy postrčiť.

„Máte psy, pán doktor?“

Zdvihol hlavu. „Prosím?“

„Viete, zdá sa mi to trocha čudné. Povedali ste, že krátko nato, ako Kanaďan vyslal súradnice meteoritu, jeho saňové psy slepo vbehli do ľadovej trhliny. Je tak?“

„Bola búrka. Odchýlili sa od trasy.“

Gabrielle pokrčila plecami a dala najavo, že to berie skepticky. „No… tak dobre.“

Harper vycítil jej váhanie. „Čo tým chcete naznačiť?“

„Neviem. Ale pri tomto objave sa vyskytuje priveľa zhôd. Kanadský geológ vyšle súradnice meteoritu na frekvencii, ktorú môže zachytiť len NASA? A potom jeho psí záprah slepo zbehne do ľadovej trhliny?“ Zmĺkla. „Určite si uvedomujete, že cestu k triumfu NASA vydláždila smrť tohto geológa?“

Harperovi sa odkrvila tvár. „Myslíte, že riaditeľ by kvôli tomu meteoritu vraždil?“

Veľká politika. Veľké peniaze, pomyslela si Gabrielle. „Pozhováram sa so senátorom a ozveme sa vám. Je tu dajaký zadný východ?“

Gabrielle Asheová vyšla požiarnym schodiskom do opustenej uličky za budovou NASA. Zakývala na taxík, ktorý práve vysadil ďalšiu partiu, ktorá prišla oslavovať.

„Westbrooke Place,“ povedala taxikárovi. Senátorovi pozdvihne náladu.

Rachel, ktorá si v duchu kládla otázku, na čo sa to vlastne podujíma, stála pri vstupe do kokpitu a v ruke držala slúchadlo rádiotelefónu na napnutej šnúre. Nechcela, aby pilot počul, čo bude hovoriť. Corky a Tolland sa prizerali. Hoci ona aj Pickering chceli dodržať rádiové ticho, kým nepristanú na základni Bolling pri Washingtone, mala informáciu, ktorú by sa Pickering určite chcel dozvedieť čo najskôr. Volala mu na súkromný mobil, ktorý nosil stále pri sebe.

Ohlásil sa vecne. „Hovorte opatrne, prosím. Za túto linku neručím."

Rachel pochopila. Pickeringov mobil, podobne ako väčšina telefónov NRA, bol vybavený indikátorom, ktorý signalizoval nezabezpečené volania. Keďže Rachel volala z rádiotelefónu, čo je najmenej bezpečný spôsob spojenia, Pickeringa telefón varoval. Rozhovor musí byť hmlistý. Nijaké mená. Nijaké miesta.

„Mojou totožnosťou je môj hlas," povedala Rachel. V NRA to bol za týchto okolností štandardný pozdrav. Očakávala, že riaditeľ bude rozladený, že ho takto kontaktuje, no Pickering reagoval opačne.

„Áno, chcel som sa s vami skontaktovať sám. Musíme to presmerovať. Obávam sa, že vás tam môže očakávať uvítací výbor."

Rachel sa zachvela. Niekto nás sleduje. Z Pickeringovho tónu vycítila nebezpečenstvo. Presmerovať. Potešilo by ho, keby vedel, že ho chcela požiadať o to isté, hoci z celkom iných dôvodov.

„Pokiaľ ide o autentickosť," povedala. „Rozoberali sme to. Možno vieme o spôsobe, ako to jednoznačne potvrdiť, alebo

vyvrátiť.“

„Výborne. Všeličo sa zbehlo a ja budem mať aspoň pevnú pôdu pod nohami, na ktorej budem môcť stavať.“

„Na ten dôkaz potrebujeme krátku zastávku. Jeden z nás má k dispozícii laboratórne vybavenie…“

„Nijaké presné miesta, prosím. Ide o vašu bezpečnosť.“

Rachel nemala v úmysle hovoriť na tejto linke o svojich plánoch. „Môžete nám dať povolenie pristáť na PS-AC?“

Pickering chvíľu mlčal. Rachel vycítila, že si v duchu tú skratku dešifruje. V NRA tak volali Pobrežnú stráž Atlantic City. Dúfala, že riaditeľ ju pozná.

„Áno,“ ozval sa napokon. „To môžem zariadiť. To je váš konečný cieľ?“

„Nie. Na ďalší úsek budeme potrebovať helikoptéru.“

„Bude vás čakať.“

„Ďakujem.“

„Odporúčam postupovať vrcholne opatrne, kým nebudeme vedieť viac. S nikým ani slovo. Vaše podozrenia vyvolali hlboké znepokojenie v mocných kruhoch.“

Tenchová, pomyslela si Rachel. Škoda, že sa nemôže skontaktovať priamo s prezidentom.

„Momentálne sedím v aute a idem na stretnutie so ženou, o ktorú ide. Žiadala o súkromné stretnutie na neutrálnej pôde. Potom by sme mali byť múdrejší.“

Pickering ide na stretnutie s Tenchovou? Nech už mu chce povedať čokoľvek, musí to byť veľmi dôležité, keď o tom nechcela hovoriť telefonicky.

Pickering povedal: „O konečných súradniciach s nikým nehovorte. A už nijaký rádiový kontakt. Je to jasné?“

„Áno. O hodinu budeme na PS-AC.“

„Dopravu zariadim. Keď sa dostanete do konečného cieľa,

môžete mi zavolať bezpečnejším kanálom.“ Odmlčal sa. „Nemôžem dostatočne zdôrazniť, aké dôležité je pre vašu bezpečnosť utajenie. Dnes večer ste si urobili mocných nepriateľov. Postupujte vrcholne opatrne.“ Pickering prerušil spojenie.

Rachel sa celá napätá obrátila k Tollandovi a Corkymu.

„Zmena trasy?“ spýtal sa nedočkavo Tolland.

Rachel neochotne prikývla. „Na Goyu.“

Corky vzdychol a pozrel na vzorku meteoritu, ktorú držal v ruke. „Stále si neviem predstaviť, ako mohla NASA…“ nedopovedal a tváril sa čoraz ustarostenejšie.

Čoskoro to budenie vedieť, pomyslela si Rachel.

Vstúpila do kokpitu a položila slúchadlo. Zadívala sa cez okienko na mesiacom ožiarenú zvlnenú pláň mračien, ktoré uháňali pod nimi, a mala nepríjemný pocit, že to, čo sa dozvedia na Tollandovej lodi, bude zlé.

95

William Pickering sa cítil nezvyčajne osamelý, keď šiel svojím sedanom po diaľnici z Leesburgu. Boli takmer dve hodiny a cesta bola prázdna. Už roky o tom čase nešoféroval.

Ešte vždy mu v hlave škrípal chrapľavý hlas Marjorie Tenchovej. Stretneme sa pri Rooseveltovom pamätníku.

Zapátral v pamäti, kedy sa videl s Marjorie Tenchovou naposledy – čo nebol nikdy príjemný zážitok. Bolo to pred dvoma mesiacmi. V Bielom dome. Sedela oproti nemu pri dlhom dubovom stole za prítomnosti členov Národnej rady pre bezpečnosť, náčelníkov štábov, CIA, prezidenta Herneyho a riaditeľa NASA.

„Páni," ujal sa slova riaditeľ CIA s pohľadom upretým na Marjorie Tenchovú. „Znova túto vládu vyzývam, aby sa zaoberala súčasnou bezpečnostnou krízou v NASA."

Tieto slová nikoho z prítomných neprekvapili. Nedostatočné zabezpečenie NASA bolo v spravodajskej komunite už obohratou pesničkou. Pred dvoma dňami ukradli hackeri z databázy NASA vyše tristo vysoko kvalitných záberov, ktoré urobila družica NASA. Fotografie, na ktorých boli aj utajované americké výcvikové strediská v severnej Afrike, sa dostali na čierny trh, kde ich kúpili nepriateľské spravodajské zložky zo Stredného východu.

„NASA napriek najlepším úmyslom stále ohrozuje národnú bezpečnosť," pokračoval riaditeľ CIA unaveným tónom. „Jednoducho povedané, naša vesmírna inštitúcia nie je vybavená na ochranu údajov a technológií, ktoré vyvíja."

„Uvedomujem si, že došlo k únikom informácií," odvetil prezident. „K vážnym únikom. A hlboko ma to znepokojuje."

Ukázal cez stôl na strohú tvár riaditeľa NASA Lawrencea Ekstroma. „Znova sa musíme zaoberať otázkou, ako sprísniť bezpečnostné opatrenia v NASA.“

„Pri všetkej úcte, pán prezident,“ ozval sa riaditeľ CIA, „nech prijme NASA akékoľvek opatrenia, budú neúčinné, pokiaľ budú jej operácie prebiehať mimo bezpečnostného dáždnika amerických spravodajských služieb.“

Po týchto slovách medzi prítomnými zašumelo. Všetci vedeli, kam tým riaditeľ CIA mieri.

„Ako viete,“ pokračoval riaditeľ CIA ostrejším tónom, „všetky americké vládne zložky, ktoré prichádzajú do styku s citlivými spravodajskými informáciami, musia konať podľa prísnych zásad utajovania – vojenských, CIA, NRA, Národnej agentúry pre bezpečnosť – a musia dodržiavať zákony, týkajúce sa utajovania získaných informácií a technológií, ktoré vyvíjajú. Znova sa vás všetkých pýtam, prečo NASA – inštitúcia, ktorá momentálne zaujíma čelné miesto vo výskume vesmíru, v zobrazovaní, v letoch, v softvére, v prieskume a v telekomunikačných technológiách, využívaných armádou a spravodajstvom –, prečo táto inštitúcia funguje mimo tohto bezpečnostného rámca?“

Prezident sťažka vzdychol. Návrh bol jasný. Preštruktúrovať NASA, aby sa stala súčasťou americkej spravodajskej komunity. Hoci k podobnému preštruktúrovaniu v minulosti došlo aj u iných inštitúcií, Herney nejavil chuť previesť NASA pod záštitu Pentagonu, CIA, NRA alebo pod inú vojenskú zložku. Národná rada pre bezpečnosť sa v tejto otázke už štiepila a mnohí z nej sa stavali na stranu spravodajstva.

Pre Lawrencea Ekstroma boli tieto zasadnutia vždy nepríjemné a toto nebolo výnimkou. Vrhol na riaditeľa CIA rozhorčený pohľad. „Aj za cenu rizika, že sa budem opakovať, pán prezident, musím zdôrazniť, že technológie, ktoré NASA vyvíja, sú svojou

povahou nevojenské a sú aplikáciou akademických poznatkov. Ak chce vaša spravodajská komunita presmerovať jeden z našich teleskopov v kozme na Čínu, prosím, poslúžte si.“

Zdalo sa, že riaditeľ CIA už-už vybuchne.

Pickering zachytil jeho pohľad a zasiahol. „Larry,“ obrátil sa na riaditeľa NASA, nútiac sa do pokojného tónu, „NASA každý rok kľačí pred Kongresom a prosí o peniaze. Fungujete pri nedostatočnom rozpočte a za to platíte nezdarmi. Ak NASA začleníme do spravodajskej komunity, už nebude musieť žiadať Kongres o pomoc. Budete financovaní z čierneho rozpočtu na podstatne vyššej úrovni. Všetci získajú. NASA bude mať peniaze, aby mohla fungovať ako treba, a spravodajská komunita bude pokojne spávať, lebo technológie NASA budú chránené.“

Ekstrom pokrútil hlavou. „V princípe nemôžem súhlasiť s takou prezentáciou NASA. NASA sa zaoberá vesmírom a vedou. S národnou bezpečnosťou nemáme nič spoločné.“

Riaditeľ CIA vstal, čo sa nestávalo, keď prezident sedel. Nikto ho nezadržal. Zlostne zazrel na riaditeľa NASA. „Chceš mi tu povedať, že veda nemá nič spoločné s národnou bezpečnosťou? Larry, preboha, veď je to to isté! Bezpečnosť nám zaisťuje to, že máme vedecký a technologický náskok, a či sa nám to páči, alebo nie, NASA zohráva vo vývoji týchto technológií čoraz väčšiu úlohu. Lenže je deravá ako sito a znova a znova dokazuje, že s utajovaním to tam výrazne pokrivkáva.“

Rozhostilo sa ticho.

Teraz vstal riaditeľ NASA a pozrel svojmu protivníkovi rovno do očí. „Navrhuješ teda, aby sme zamkli dvadsaťtisíc vedcov NASA do vzduchotesných vojenských laboratórií, aby pracovali pre teba? Naozaj si myslíš, že najnovšie teleskopy NASA by vznikli, keby naši vedci nepociťovali osobnú túžbu vidieť ďalej do vesmíru? NASA prichádza s prelomovými vecami iba z jediného

dôvodu – naši ľudia chcú hlbšie porozumieť vesmíru. Je to spoločenstvo rojkov, ktoré vyrástlo s pohľadmi upretými na nebo, a s otázkami, čo je tam hore. NASA ženie k inováciám vášeň a zvedavosť, nie nádej na vojenskú prevahu.“

Pickering si odkašlal a prehovoril ticho, lebo chcel upokojiť atmosféru pri stole. „Larry, riaditeľ CIA to nemyslí tak, že by vedci NASA mali vyvíjať vojenské družice. Poslanie NASA sa tým nezmení. Naďalej si bude robiť svoje, ale budete mať vyšší rozpočet a lepšie zabezpečenie.“ Nato sa Pickering obrátil k prezidentovi. „Bezpečnosť je drahá. Všetci v tejto miestnosti si uvedomujeme, že úniky z NASA vyplývajú z nedostatku financií. NASA si musí robiť sama reklamu, škrtiť na bezpečnostných opatreniach, spájať sa s inými štátmi, aby sa náklady rozdelili. Chcem, aby NASA zostala prvotriednou nevojenskou vedeckou inštitúciou, akou je teraz, ale s väčším rozpočtom a lepším zabezpečením.“

Niekoľko členov bezpečnostnej rady súhlasne prikývlo.

Prezident Herney pomaly vstal, hľadiac Pickeringovi rovno do očí, očividne nespokojný, že sa Pickering ujal iniciatívy. „Bill, položím ti jednu otázku – NASA chce v najbližšom desaťročí letieť na Mars. Čo povie spravodajská komunita na to, že na tento účel spotrebuje podstatnú časť čierneho rozpočtu – na projekt, ktorý nebude mať nijaký bezprostredný prínos pre národnú bezpečnosť?“

„NASA si bude môcť robiť, čo chce.“

„Kraviny,“ povedal Herney z mosta doprosta.

Všetky oči sa zdvihli. Prezident Herney málokedy používal hrubé slová.

„Ak som sa o niečom ako prezident poučil,“ pokračoval Herney, „potom o tom, že kto drží v rukách doláre, ten určuje smer. Odmietam odovzdať šnúrku od mešca NASA do rúk tých, čo

nemajú rovnaké ciele, pre ktoré NASA vznikla. Môžem si len predstavovať, koľko by sa venovalo vede, keby vojaci rozhodovali, ktoré misie NASA sú prijateľné.“

Prebehol očami po prítomných. Potom pomaly, cieľavedome uprel pevný pohľad späť na Pickeringa a vzdychol.

„Bill, tvoje rozladenie z toho, že NASA sa spája do projektov so zahraničnými inštitúciami, je trápne krátkozraké. Aspoň niekto konštruktívne pracuje s Číňanmi a Rusmi. Mier sa na tejto planéte neukuje vojenskou silou. Ukujú ho tí, ktorí sa spoja napriek rozdielnym názorom vlád. Ak chcete počuť môj názor, spoločné misie NASA prispievajú k národnej bezpečnosti viac ako hocijaký miliardový satelit, a to s čertovsky lepšou nádejou do budúcnosti.“

Pickering cítil, ako v ňom vrie hnev. Ako sa so mnou odvažuje politik takto hovoriť? V salónoch vyznieva Herneyho idealizmus pekne, ale v skutočnom svete prichádzajú ľudia o život.

„Bill,“ ozvala sa Marjorie Tenchová, akoby vycítila, že Pickering sa chystá vybuchnúť, „vieme, že ste stratili dieťa. Vieme, že je to pre vás osobná otázka.“

Pickering však počul v jej hlase len blahosklonnosť.

„A nezabúdajte, prosím,“ pokračovala Tenchová, „že Biely dom momentálne zadržiava celú záplavu investorov, ktorí chcú, aby sme vesmír otvorili súkromnému sektoru. Napriek všetkým chybám je NASA veľkým priateľom spravodajskej komunity. Len si všetci zrátajte, čo vám už priniesla.“

Pod kolesami auta zabubnoval bezpečnostný pruh na krajnici a priviedol Pickeringa do prítomnosti. Blížila sa jeho odbočka. Minul zakrvaveného skonavajúceho jeleňa, ktorý ležal pri ceste. Zmocnil sa ho čudný pocit, zaváhal… ale šiel ďalej.

Má stretnutie a nesmie ho premeškať.

96

Rooseveltov pamätník patrí medzi najväčšie v Amerike. Má park, vodopády, sochu, výklenky, bazén a je rozdelený na štyri otvorené sekcie, zodpovedajúce štyrom funkčným obdobiam Franklina Delano Roosevelta.

Asi kilometer od pamätníka letela vysoko nad mestom osamelá helikoptéra Kiowa so stlmenými svetlami. V meste, kde žilo toľko dôležitých osobností a bolo tam toľko médií, boli helikoptéry na oblohe také bežné ako vtáky smerujúce na juh. Delta-Jeden dobre vedel, že kým sa bude držať mimo „kupoly“ – čo bola pomyselná bublina chráneného vzdušného priestoru okolo Bieleho domu –, nebude vzbudzovať pozornosť. Nezdržia sa tu dlho.

Kiowa letela vo výške sedemsto metrov, keď pri potemnenom Rooseveltovom pamätníku spomalila. Delta-Jeden zastavil a skontroloval si pozíciu. Vrhol pohľad naľavo, kde sedel pri teleskopickom noktovízore Delta-Dva. Na obrazovke sa zelenkasto črtala príjazdová cesta k pamätníku. Celá oblasť bola ľudoprázdna.

Tu počkajú.

Nebude to tiché zabíjanie. Istých ľudí nemožno zabiť ticho. Toto bude mať dôsledky, nech by použili hocijakú metódu. Príde vyšetrovanie, vypočúvanie. V týchto prípadoch je najlepším krytím čo najväčší hluk. Výbuchy, oheň a dym vyvolávajú dojem, že niekto tým chce niečo povedať, všetci si hneď pomyslia, že to urobili cudzí teroristi. Najmä keď obeťou bude vysoko postavený činiteľ.

Delta-Jeden sa zadíval na noktovízorový záber pamätníka, obklopeného stromami. Parkovisko a príjazdová cesta boli

prázdne. Miesto tohto súkromného stretnutia ležalo síce v mestskej oblasti, ale o tejto hodine bolo, našťastie, opustené. Delta-Jeden odtrhol pohľad od obrazovky a pozrel na ovládací mechanizmus zbraní.

Dnes príde k slovu systém Hellfire. Bol to laserom navádzaný protipancierový systém. Projektil letí do bodu, ktorý vyznačí laserom pozemné zariadenie, iné lietadlo alebo lietadlo, z ktorého sa bude strieľať. Dnes označí cieľ laser z Kiowy. Len čo „zafarbí“, projektil sa bude navádzať sám. Keďže s touto zbraňou možno strieľať zo vzduchu aj zo zeme, po akcii nebude jasné, že to bolo z lietadla. Okrem toho bola táto zbraň obľúbená na čiernom trhu, takže bude možné obviniť teroristov.

„Sedan,“ povedal Delta-Dva.

Delta jeden pozrel na obrazovku. Po príjazdovej ceste sa blížil presne podľa časového rozpisu luxusný sedan. Typické vozidlo z autoparku veľkých vládnych úradov. Keď sa vodič dostal k pamätníku, stlmil svetlá. Niekoľko ráz ho obišiel a zaparkoval pri skupinke stromov. Delta-Jeden ho pozoroval na obrazovke a jeho partner zatiaľ zameriaval noktovízor na okienko pri vodičovi. Po chvíli sa zjavila tvár.

Delta-Jeden sa prudko nadýchol.

„Cieľ potvrdený,“ povedal jeho partner.

Delta-Jeden uprel zrak na obrazovku so smrtonosným krížikom zameriavača a mal pocit ako ostreľovač, mieriaci na kráľovskú hlavu. Cieľ potvrdený.

Zhlboka sa nadýchol. Vystrelil.

Pod trupom ostro zasyčalo a k zemi vyletel tlmený svetelný pás. O sekundu sa auto na parkovisku rozletelo v oslepujúcich plameňoch. Všade lietal pokrútený kov. Medzi stromy sa kotúľali horiace pneumatiky.

„Akcia ukončená,“ povedal Delta-Jeden, ktorý hnal

helikoptéru čoraz rýchlejšie preč. „Zavolaj veliacemu.“

Dva kilometre odtiaľ sa prezident Zach Herney chystal do postele. Nepriestrelné okná jeho „rezidencie“ boli dva a pol centimetra hrubé. Výbuch nepočul.

97

Letisko Pobrežnej stráže v Atlantic City leží v zabezpečenej sekcii Technického centra Williama J. Hughesa Federálnej leteckej správy v komplexe medzinárodného letiska Atlantic City. Táto skupina zodpovedá za atlantické pobrežie od Asbury Parku po Cape May.

Rachel Sextonovú vytrhlo zo spánku skučanie pneumatík na pristávacej dráhe, ktorá sa opustene ťahala medzi dvoma obrovskými skladmi. Omámene pozrela na hodinky, prekvapená, že zaspala.

2:23. Mala pocit, že spala celé dni.

Okolo tela mala starostlivo zapravenú teplú palubnú deku a vedľa nej sa prebúdzal aj Michael Tolland. Unavene sa na ňu usmial.

Uličkou sa pritackal Corky, a keď ich zbadal, zamračil sa. „Doboha, vy ste stále tu? Keď som sa prebudil, dúfal som, že dnešok bol zlý sen."

Rachel sa vedela vžiť do jeho pocitov. Znova idem späť na more.

Lietadlo dorolovalo a všetci vystúpili na prázdnu pristávaciu dráhu. Noc bola zatiahnutá, ale pobrežný vzduch bol ťažký a dusný. V porovnaní s Ellesmerovým ostrovom im prichodilo New Jersey ako trópy.

„Sem!" ozval sa odkiaľsi hlas.

Rachel a ostatní sa obrátili a zbadali klasickú helikoptéru Pobrežnej stráže, ostročervenú HH-65 Dolphin, ktorá čakala obďaleč. Kýval im plne vystrojený pilot, stojaci pred výraznými bielymi pruhmi na zadnej časti trupu.

Tolland uveličene kývol hlavou na Rachel. „Tvoj šéf teda vie zariadiť veci.“

Nemáš potuchy, pomyslela si Rachel.

Corky ovesil plecia. „Hneď? Nijaká zastávka na večeru?“

Pilot ich privítal a pomohol im na palubu. Na mená sa nespýtal, len im zdvorilo vysvetľoval bezpečnostné opatrenia. Pickering dal zrejme Pobrežnej stráži najavo, že tento let nie je nijaká reklamná akcia. Rachel však napriek tomu postrehla, že ich totožnosť ostala utajená len niekoľko sekúnd. Pilot nezakryl prekvapenie, keď zbadal televíznu hviezdu Michaela Tollanda.

Rachel sa zmocnilo napätie, už keď si zapínala bezpečnostný pás vedľa Tollanda. Nad hlavami sa im ozval motor Aerospatiale a trinásťmetrové ovisnuté listy vrtule sa vyrovnali do striebristého kruhu. Motor prešiel do revu, zdvihol helikoptéru od zeme a odnášal ju do noci.

Pilot sa z kokpitu obrátil a zavolal: „Informovali ma, že o cieli letu mi poviete, keď budeme vo vzduchu.“

Tolland dal pilotovi súradnice asi štyridsaťpäť kilometrov na juhovýchod.

Jeho loď je dvadsať kilometrov od pobrežia, pomyslela si Rachel a zachvela sa.

Pilot naťukal súradnice do navigačného systému. Potom sa pohodlne usadil a pridal plyn. Helikoptéra sa naklonila dopredu a zamierila na juhovýchod.

Keď pod nimi zmizli tmavé duny newjerseyského pobrežia, Rachel odtrhla pohľad od čiernej pláne oceánu. Napriek úzkosti, že je zasa nad vodou, načerpávala úľavu z vedomia, že je v spoločnosti muža, ktorému je more celoživotným priateľom. Tolland bol natisnutý vedľa nej v úzkom trupe a bokmi a plecami sa jej dotýkal. Ani jeden z nich nezmenil polohu.

„Viem, že by som o tom nemal hovoriť,“ vyhŕkol náhle pilot,

akoby až dosiaľ potláčal vzrušenie, „ale vy ste zrejme Michael Tolland a musím vám povedať, že som vás celý večer pozeral v televízii! Ten meteorit! Absolútne neuveriteľné. Muselo vám to vyraziť dych!“

Tolland trpezlivo prikývol. „Nemám slov!“

„Ten dokument bol fantastický. Viete, v televízii ho stále opakujú. Nikto z tých, čo máme službu, nechcel letieť, ale ja som si vytiahol najkratšiu slamku. Uverili by ste? Najkratšiu! A tu som! Keby chlapci vedeli, že poveziem…“

„Let prebieha dobre,“ prerušila ho Rachel, „a treba, aby ste si našu prítomnosť nechali pre seba. Nikto nesmie vedieť, že sme tu.“

„Určite, určite. Dostal som jasné príkazy.“ Pilot zaváhal a vzápätí sa mu rozjasnila tvár. „Hej, neletíme náhodou na Goyu?“

Tolland neochotne prikývol. „Letíme.“

„No toto!“ zvolal pilot. „Videl som ju v televízii. Má dva trupy, však? Zvláštny tvar, teda fakt! Na takej lodi som ešte nikdy nebol. Ani vo sne by som sa nebol nazdal, že práve vaša bude prvá!“

Rachel ho prestala počúvať. Cítila, ako v nej narastá tieseň z toho, že zasa mieri na more.

Tolland sa k nej obrátil. „Ako ti je? Mohla si ostať na brehu. Veď som ti povedal.“

Mala som zostať na brehu, pomyslela si Rachel. Vedela však, že hrdosť by jej to nedovolila. „Vďaka, som v poriadku.“

Tolland sa usmial. „Dám na teba pozor.“

„Ďakujem.“ Prekvapilo ju, že pri jeho úprimnom hlase sa zrazu cítila bezpečnejšie.

„Videla si Goyu v televízii, však?“

Prikývla. „Je to… hm… zaujímavá loď, jej tvar…“

Tolland sa zasmial. „Áno. V čase, keď ju stavali, to bol

mimoriadne progresívny typ, ale tento dizajn sa neujal.“

„Neviem si predstaviť prečo,“ zažartovala Rachel, keď si predstavila jej nezvyčajný profil.

„NBC na mňa tlačí, aby som si obstaral novšiu loď. Niečo… neviem, efektnejšie, viac sexi. Ešte jeden-dva roky a budem sa s ňou musieť rozlúčiť.“ Tolland pri tej predstave posmutnel.

„Nechcel by si celkom novú loď?“

„Neviem… s Goyou sa spája veľa spomienok.“

Rachel sa ticho usmiala. „Nuž, ako vravievala moja mama, skôr či neskôr sa všetci budeme musieť zbaviť minulosti.“

Tolland sa na ňu dlho díval. „Hm, viem.“

„Doriti,“ zahrešil taxikár a pozrel cez plece na Gabrielle. „Pred nami sa asi niečo stalo. Nikam sa nedostaneme. Chvíľu tu budeme trčať.“

Gabrielle pozrela von a zbadala blikajúce svetlá áut, ktoré prenikali do noci. Vpredu na ceste stálo niekoľko policajtov a usmerňovali premávku okolo Mallu.

„Asi niečo veľké,“ prehodil taxikár a ukázal na plamene neďaleko Rooseveltovho pamätníka.

Gabrielle sa zamračila. Práve teraz. Musí sa dostať čo najskôr k Sextonovi s informáciami o OSPH a kanadskom geológovi. Ktovie, či klamstvá NASA o objavení meteoritu vyvolajú dosť veľký škandál na to, aby to vdýchlo život Sextonovej kampani. Medzi politikmi možno nie, uvažovala, lenže toto je Sedgewick Sexton, človek, ktorý si vybudoval kampaň na zveličovaní chýb iných.

Nebola vždy hrdá na senátorovu schopnosť negatívne zafarbiť politické neúspechy protivníkov, ale bolo to účinné. Sextonove majstrovské narážky a urážky pravdepodobne nafúknu túto malú lož na zásadnú otázku charakteru a zasiahne to celú NASA – a v súvislosti s ňou aj prezidenta.

Plamene pri Rooseveltovom pamätníku šľahali čoraz vyššie. Chytili sa okolité stromy a hasičské autá ich zalievali vodou. Taxikár pustil rádio a prepínal stanice.

Gabrielle vzdychla, zatvorila oči a cítila, ako na ňu doliehajú vlny únavy. Keď prišla do Washingtonu, snívala o tom, že ostane v politike navždy a jedného dňa sa možno dostane až do Bieleho domu. V tejto chvíli však mala pocit, že má politiky dosť na celý

život – súboj s Marjorie Tenchovou, obscénne fotografie, klamstvá NASA…

V rádiu sa hovorilo čosi o bombe v aute a terorizme.

Musím z tohto mesta vypadnúť, pomyslela si prvý raz od chvíle, čo sem prišla.

99

Veliaci bol málokedy unavený, ale dnešok si vyžiadal svoju daň. Nič nešlo podľa predpokladov – tragický objav šachty v ľade, ťažkosti s utajovaním informácií a teraz narastajúci počet obetí.

Nikto nemal zomrieť… okrem toho Kanaďana.

Technicky najťažšia časť plánu sa ukázala paradoxne najmenej problematická. Uloženie meteoritu pred niekoľkými mesiacmi prebehlo hladko. Ostávalo už len počkať, kým vypustia družicu OSPH. Mala skúmať rozľahlé priestory za polárnym kruhom a skôr či neskôr by bol softvér meteorit objavil a NASA by triumfovala.

Lenže ten svinský softvér nefungoval.

Keď sa veliaci dozvedel, že softvér zlyhal a nie je šanca, že by ho do volieb opravili, celý plán bol ohrozený. Bez OSPH meteorit nikto nenájde. Preto musel vymyslieť, ako o jeho existencii nenápadne niekoho v NASA upovedomiť. Riešenie sa našlo. Nainscenovali núdzové vysielanie kanadského geológa z blízkosti meteoritu. Geológa museli z očividných dôvodov ihneď zabiť a narafičiť to tak, aby smrť vyzerala ako nešťastná náhoda. Keď ho zhodili z helikoptéry, bol to len začiatok. Teraz sa však veci rýchlo vymykajú spod kontroly.

Wailee Ming. Norah Mangorová. Obaja mŕtvi.

A pri Rooseveltovom pamätníku práve došlo k ďalšej smelej vražde.

Na zoznam čoskoro pribudnú Rachel Sextonová, Michael Tolland a Dr. Marlinson.

Iného východiska niet, rozmýšľal, potláčajúc mocnejúce výčitky svedomia. V stávke je priveľa.

100

Helikoptéra Pobrežnej stráže bola ešte tri kilometre od Goye a letela vo výške tisíc metrov, keď Tolland zavolal na pilota:

„Máte na palube systém NightSight?“

Pilot prikývol. „Sme záchranári.“

Tolland to predpokladal. NightSight bol námorný termálny systém firmy Raytheon, ktorý bol schopný objaviť v tme stroskotancov. Hlava plavca, vydávajúca teplo, zasvietila na čiernej obrazovke červeno.

„Zapnite ho,“ povedal Tolland.

Pilot sa zatváril nechápavo. „Prečo? Niekoho hľadáte?“

„Nie. Chcem ostatným niečo ukázať.“

„Z tejto výšky neuvidíme nič, ak to nebude horiaca olejová škvrna.“

„Len to zapnite,“ nástojil Tolland.

Pilot vrhol na Tollanda začudovaný pohľad, pokrútil číselníkmi a vydal pokyn objektívom pod helikoptérou, aby preskúmali päťkilometrový pás mora pred nimi. Na palubnej doske zasvietila obrazovka LCD. Obraz sa zaostril.

„Kristepane!“ Helikoptéra poskočila dopredu, keď sa pilot prekvapene mykol. Vzápätí sa spamätal a vyvalil oči na obrazovku.

Rachel a Corky sa naklonili dopredu a rovnako prekvapene hľadeli na to, čo videli na obrazovke. Čierne morské pozadie osvetľovala ohromná, červeno pulzujúca špirála.

Rachel sa roztrasene obrátila k Tollandovi. „Vyzerá to ako cyklón.“

„Je to cyklón,“ prisvedčil Tolland. „Cyklón teplých prúdov.

Vyše pol kilometra v priemere.“

Pilot sa v úžase zasmial. „Je strašne veľký. Občas ich vídame, ale o tomto som nevedel.“

„Ukázal sa len minulý týždeň,“ vysvetlil Tolland. „Vydrží zrejme niekoľko dní.“

„Z čoho vzniká?“ spýtala sa Rachel, pochopiteľne zmätená obrovským vírom uprostred oceánu.

„Z magmovej kupoly,“ odvetil pilot.

Rachel sa úzkostlivo obrátila k Tollandovi. „Sopka?“

„Nie,“ odvetil Tolland. „Pre východné pobrežie nie sú typické aktívne sopky, ale občas vyvrie pod dnom magma a vytvorí sa horúce miesto. Následkom toho sa zmenia teplotné pomery – pri dne je horúca voda a nad ňou studenšia. Vyvoláva to obrovské špirálové prúdenie. Nazýva sa to megavírenie. Krúži niekoľko týždňov a potom sa rozplynie.“

Pilot sa zadíval na pulzujúcu špirálu na obrazovke. „Ešte je to zrejme silné.“ Zmĺkol, skontroloval si súradnice Tollandovej lode a prekvapene sa obzrel. „Pán Tolland, zdá sa, že parkujete takmer uprostred.“

Tolland prikývol. „Pri oku je prúd trocha pomalší. Osemnásť uzlov. Ako keby ste kotvili v rýchlo tečúcej rieke. Naša reťaz dostávala tento týždeň zabrať.“

„Kriste,“ vyhŕkol pilot. „Osemnásťuzlový prúd? Dávajte pozor, aby ste nespadli cez palubu.“ Zasmial sa.

Rachel sa však nesmiala. „Mike, to megavírenie, magmovú kupolu ani ten horúci prúd si nespomínal.“

Chlácholivo jej položil na koleno ruku. „Vôbec nič nehrozí, môžeš mi veriť.“

Rachel sa zamračila. „Takže ten dokument, ktorý si tu nakrúcal, bol o tomto úkaze, o magmovej kupole?“

„O megavírení a o Sphyrne mokarran.“

„To je pravda. To si spomínal.“

Tolland sa zdržanlivo usmial. „Sphyrna mokarran obľubuje teplú vodu a momentálne sa do tohto kilometrového kruhu zohriateho mora nahrnuli všetky z okruhu sto kilometrov.“

„Krása.“ Rachel stiesnene prikývla. „A čo je to, prosím pekne, Sphyrna mokarran?“

„Najškaredšia ryba v mori.“

„Platesa?“

Tolland sa zasmial. „Veľký žralok kladivohlavý.“

Rachel stŕpla. „Okolo svojej lode máš kladivohlavé žraloky?“

Tolland žmurkol. „Len pokoj, nie sú nebezpečné.“

„To by si nepovedal, keby neboli nebezpečné.“

Tolland sa zasmial. „Asi máš pravdu.“ Žartovne zavolal na pilota. „Hej, kedy ste naposledy zachránili niekoho pred kladiváčom?“

Pilot pokrčil plecami. „Už desiatky rokov nikoho.“

Tolland sa obrátil k Rachel. „Vidíš? Už desiatky rokov. Nijaké strachy.“

Pilot dodal: „Ale minulý mesiac sa jeden útok vyskytol, keď sa nejaký idiotský potápač chcel kamarátiť…“

„Počkajte!“ zvolala Rachel. „Veď ste povedali, že ste už desiatky rokov nikoho nezachránili!“

„To áno,“ zatiahol pilot. „Nezachránili. Zvyčajne prídeme neskoro. Tie svine zabíjajú rýchlo.“

101

Na obzore sa ukázal blikajúci obrys Goye. Keď sa priblížili na pol kilometra, Tolland rozoznal jasné palubné svetlá, ktoré nechala predvídavo svietiť členka jeho posádky Xavia. Keď ich zbadal, mal pocit ako pútnik, ktorý sa vracia domov.

„Vravel si, že na palube ostal iba jeden človek," povedala Rachel, ktorú prekvapilo, že vidí toľko svetiel.

„Ty nesvietiš, keď si doma sama?"

„Jedným svetlom. Nesvietim v celom dome."

Tolland sa usmial. Napriek Rachelinmu úsiliu tváriť sa bezstarostne videl, že je nadmieru ustráchaná. Najradšej by ju bol objal okolo pliec a upokojil, ale nevedel, čo jej má povedať. „Svetlá horia len z bezpečnostných dôvodov. Vyzerá potom, že na nej pulzuje život."

Corky sa zarehlil. „Bojíš sa pirátov?"

„Nie. Väčším nebezpečenstvom sú idioti, ktorí nevedia čítať radar. Ak nechceš, aby do teba niekto narazil, najlepšia ochrana je poistiť sa, aby ťa každý videl."

Corky zaškúlil na vysvietenú loď. „Aby ťa videl? Veď svietiš ako silvestrovská plavba. Elektrinu ti asi platí NBC."

Helikoptéra spomalila a zabočila k veľkej osvetlenej lodi. Pilot nasadil na približovací manéver k helipadu na pravoboku. Tolland aj zo vzduchu videl, že silný prúd namáha trupové vzpery. Goya bola ukotvená na prove a celá sa skrúcala do prúdu, napínajúc kotvové lano ako pripútané zviera.

„Je to fakt krásavica," prehodil pilot so smiechom.

Tolland vedel, že to myslí ironicky. Goya bola škaredá. „Škaredá ako noc," poznamenal raz jeden televízny recenzent.

Lodí tejto dvojtrupovej konštrukcie postavili iba sedemnásť a boli naozaj škaredé.

Bola to v podstate velikánska vodorovná plošina, spočívajúca desať metrov nad morskou hladinou na štyroch obrovských vzperách, primontovaných k pontónom. Z diaľky vyzerala ako nízka vrtná plošina. Zblízka pripomínala plochý nákladný čln na chodúľoch. Kajuty, laboratóriá a navigačný mostík boli v rade viacpodlažných stavieb hore, čo vytváralo dojem, že je to plávajúci konferenčný stolík, na ktorom je mišmaš viacpodlažných budov.

Napriek neaerodynamickému vzhľadu sa Goya vďaka tejto netradičnej konštrukcii tešila veľkej stabilite. Visutá plošina umožňovala lepšie filmovanie, ľahšiu prácu v laboratóriách a nikto tu nadmerne netrpel morskou chorobou. NBC síce tlačila na Tollanda, že mu kúpi niečo novšie, lenže Tolland odmietal. Iste, existovali už lepšie lode, ba aj stabilnejšie, ale Goya bola jeho domovom už takmer desať rokov – bojoval na nej o návrat do života po Celiinej smrti. Boli noci, keď vo vetre na palube počul jej hlas. Keď títo duchovia zmiznú – ak zmiznú –, pouvažuje o inej lodi.

Ešte však nie.

Keď helikoptéra zosadla na pravobok Goye, Rachel sa uľavilo iba trocha. Dobré bolo, že už neletia nad morom. Zlé bolo, že teraz na ňom stojí. Keď vystupovala, premáhala triašku v nohách. Rozhliadla sa. Na palube bolo na prekvapenie tesno, najmä keď sem pribudla ešte helikoptéra. Skĺzla očami na provu a pohľad jej padol na neforemnú budovu.

Tolland stál pri nej. Zvýšil hlas, aby prekričal hukot prúdu. „Viem, v televízii to všetko vyzerá väčšie.“

Rachel prikývla. „A stabilnejšie.“

„Toto je jedna z najbezpečnejších lodí na mori. Za to ti ručím.“

Tolland jej položil na plece ruku a nasmeroval ju krížom cez palubu.

Teplo z jeho dlane jej upokojilo nervy lepšie než akékoľvek slová, ktoré by bol povedal. Keď sa však pozrela dozadu a zbadala prúd, ktorý sa za nimi valil, vyzeralo to, akoby loď plnou rýchlosťou plávala. Nuž áno, sedíme na megavírení, pomyslela si.

V popredí zadnej paluby zbadala známu jednomiestnu ponorku Triton, ktorá visela na obrovskom rumpále. Triton, pomenovaný podľa gréckeho boha morí, vôbec nevyzeral ako jeho oceľou chránený predchodca Alvin. Vpredu mal polguľovitú akrylovú kupolu, s ktorou vyzeral skôr ako guľaté akvárium než ponorka. Rachel si nevedela predstaviť nič desivejšie, ako ponoriť sa desiatky metrov pod hladinu mora, keď jej tvár pred vodou chráni iba priehľadný akryl. Podľa Tollanda bolo jedinou nepríjemnou chvíľou v Tritone spúšťanie na vodu – keď pomaly klesal padacími dverami v palube Goye, pričom sa hojdal ako kyvadlo desať metrov nad hladinou.

„Xavia bude zrejme v hydrolaboratóriu," povedal Tolland cestou cez palubu. „Tadiaľto."

Rachel a Corky vykročili za Tollandom po zadnej palube. Pilot zostal pri helikoptére s prísnym rozkazom nezapínať rádio.

„Pozrite sa na toto," povedal Tolland a zastal pri zadnom zábradlí.

Rachel sa váhavo priblížila k zábradliu. Boli veľmi vysoko. Voda bola dobrých desať metrov pod nimi, ale Rachel cítila teplo, ktoré z nej vanulo.

„Je to približne teplota teplého kúpeľa," prekričal Tolland hukot prúdu. Vystrel ruku k spínacej skrinke na zábradlí. „Dívajte sa." Šťukol vypínačom.

Pod vodou za loďou sa rozlial široký svetelný oblúk. Vyzeralo to ako zospodu osvetlený bazén. Z Rachel a Corkyho sa vydral

prekvapený vzdych.

Voda okolo lode bola plná prízračných tieňov. Kúsok pod osvetlenou hladinou plávali súbežne proti prúdu celé roje štíhlych temných tiel. Ich kladivovito tvarované hlavy sa pokyvkávali hore-dolu, akoby načúvali akémusi prehistorickému rytmu.

„Kristebože, Mike!“ vyjachtal Corky. „Naozaj som rád, že si sa s nami o ten pohľad podelil.“

Rachel celá zmeravela. Chcela od zábradlia odstúpiť, ale nevládala sa pohnúť. Toto omračujúce divadlo ju hypnotizovalo.

„Je to úžasné, čo poviete?“ prehodil Tolland. Chlácholivo položil Rachel na plece ruku. „Budú takto šliapať teplú vodu celé týždne. Majú najlepší nos v mori – supervyvinuté čuchové laloky predného mozgu. Zavetria krv na kilometre.“

Corky sa zatváril skepticky. „Supervyvinuté čuchové laloky predného mozgu?“

„Neveríš?“ Tolland zahrabal v alumíniovej skrinke kúsok od miesta, kde stáli. Po chvíli vytiahol malú mŕtvu rybu. „Perfektné.“ Z chladničky vytiahol nôž a rybu na viacerých miestach narezal. Začala z nej kvapkať krv.

„Mike, preboha, to je nechutné!“ zvolal Corky. Tolland hodil krvavú rybu do vody. Len čo plesla na hladinu, šesť alebo sedem žralokov sa jeden cez druhého zúrivo vrhlo tým smerom a rady striebristých zubov divo cvakli. Ryba bola v mihu preč.

Rachel sa zdesene pozrela na Tollanda, ktorý už držal ďalšiu rybu. Ten istý druh, tá istá veľkosť.

„Tentoraz bez krvi,“ povedal Tolland. Nenarezal ju a hodil ju do vody, ako bola. Ryba plesla na hladinu, ale nič sa nestalo. Kladiváči si ju nevšímali. Rybu odniesol prúd. Nevzbudila nijakú pozornosť.

„Do útoku im velí iba čuch,“ vysvetlil Tolland a odviedol ich od zábradlia. „Celkom bezpečne by ste tam mohli plávať – za

predpokladu, že nemáte nijaké otvorené rany.“

Corky ukázal na stehy na svojom líci.

Tolland sa zamračil. „Správne. Ty si nezaplávaš.“

Taxík s Gabrielle Asheovou sa nehýbal.

Trčali pri policajnej zátarase pred Rooseveltovým pamätníkom. Gabrielle pozorovala vzdialené sanitky a policajné autá a mala pocit, akoby na mesto sadla surrealistická hmla. V rozhlasových správach sa hovorilo, že obeťou výbuchu auta môže byť vysoko postavený vládny činiteľ.

Vytiahla mobil a vyťukala senátorovo číslo. Nepochybne si už kladie otázku, prečo jej to trvá tak dlho.

Obsadené.

Gabrielle vrhla pohľad na šťukajúci taxameter a zamračila sa. Niektoré autá vychádzali na chodník a obracali sa, aby miesto nešťastia obišli.

Taxikár sa obzrel. „Chcete čakať? Vaše peniaze."

Gabrielle videla, že sa blížia ďalšie oficiálne autá. „Nie. Obíďme to."

Taxikár čosi súhlasne zamrmlal a pustil sa do zložitého manévrovania, aby sa na kúsku cesty obrátil. Nadskakovali na obrubníkoch. Gabrielle znova skúsila zavolať Sextonovi.

Ešte stále obsadené.

Taxík celú oblasť obišiel a o niekoľko minút sa dostal na C Street. Gabrielle zbadala administratívnu budovu Philipa A. Harta. Pôvodne chcela ísť rovno do senátorovho bytu, ale je tak blízko svojej kancelárie…

„Zastavte," vyhŕkla. „Rovno tu. Ďakujem."

Taxík zastavil.

Gabrielle zaplatila sumu, ktorú ukazoval taxameter, a pridala desať dolárov. „Môžete desať minút počkať?"

Taxikár pozrel na peniaze a potom na hodinky. „Ani o minútu dlhšie.“

Gabrielle odbehla. Budem tu o päť minút.

Opustené mramorové chodby senátnej budovy pôsobili o tomto čase takmer záhrobne. Gabrielle trocha stŕpla, keď prechádzala uličkou medzi prísnymi sochami, ktoré lemovali vstupný priestor na treťom poschodí. Ich kamenné oči akoby ju sledovali ako oči nemých strážcov.

Došla k hlavnému vchodu do senátorovho kancelárskeho komplexu a otvorila si elektronickou kartou. Vestibul bol matne osvetlený. Gabrielle cezeň prešla a po chodbe zamierila k svojej kancelárii. Vošla dnu, zažala žiarivkové svetlo a pristúpila k svojej registračke.

Mala celý fascikel materiálov o financovaní systému SPZ, vrátane mnohých informácií o OSPH. Sexton bude určite chcieť čo najviac údajov o OSPH, keď mu povie o Harperovi.

NASA klamala o OSPH.

Keď sa preberala v materiáloch, zazvonil jej mobil. „Pán senátor?“ ozvala sa.

„Nie, Gabs, to som ja, Yolanda.“ Gabrielle vycítila z jej hlasu netypické napätie. „Ešte si v NASA?“

„Nie. V kancelárii.“

„Vyhrabala si niečo v NASA?“

Keby si vedela! Yolande o tom však nemôže povedať, kým sa nepozhovára so Sextonom. On už bude veľmi presne vedieť, ako s tými informáciami naložiť. „Všetko ti poviem, ale najprv musím hovoriť so Sextonom. Práve idem k nemu.“

Yolanda chvíľu mlčala. „Gabs, vieš, tá vec, čo si spomínala o financovaní Sextonovej kampane a o SFF…“

„Povedala som ti, že som sa mýlila a…“

„Práve som zistila, že dvaja naši reportéri, čo pokrývajú

záležitosti, súvisiace s vesmírom, pracujú na niečom podobnom.“

Gabrielle to prekvapilo. „A?“

„Neviem. Lenže obaja sú dobrí a zdá sa, že aj celkom presvedčení, že Sexton berie pozornosti od SFF. Tak som si povedala, že ti zavolám. Viem, predtým som ti povedala, že je to nezmysel. Marjorie Tenchová má ako zdroj svoje záujmy, ale títo naši… neviem, ale asi by bolo dobre, keby si sa s nimi pozhovárala, kým pôjdeš za senátorom.“

„Ak sú takí presvedčení, prečo s tým už nevyšli?“ povedala útočnejšie, ako zamýšľala.

„Nemajú nijaký konkrétny dôkaz. Senátor sa zrejme vyzná v zametaní stôp.“

Väčšina politikov sa vyzná. „Nič na tom nie je, Yolanda. Veď som ti povedala, že senátor priznal, že prijal od SFF dary, ale všetko je to pod limitom.“

„Povedal ti to on, a ja netvrdím, že to je pravda, alebo nepravda. Ale pokladala som si za povinnosť zavolať ti, lebo som ti radila, aby si nedôverovala Marjorie Tenchovej, a teraz sa dozvedám, že aj niekto iný ako Tenchová si myslí, že senátor má hlboko do vrecka. To je všetko.“

„Kto sú tí reportéri?“ V Gabrielle zovrel nečakaný hnev.

„Nijaké mená. Môžem zariadiť stretnutie. Myslí im to. Rozumejú zákonu o financovaní kampaní…“ Yolanda zaváhala. „Vieš, obaja sú toho názoru, že Sextonovi chýbajú peniaze – ba že je na mizine.“

Gabrielle počula v tichu kancelárie Tenchovej chrapľavé obvinenia. Po Katherininej smrti senátor premrhal veľkú časť jej dedičstva na zlé investície, osobné pohodlie a finančne si zabezpečil víťazstvo v primárkach. Pred šiestimi mesiacmi sa váš kandidát ocitol na mizine.

„Naši ľudia by sa s tebou strašne radi pozhovárali,“ povedala

Yolanda.

To si myslím, povedala si Gabrielle. „Ozvem sa ti.“

„Zdá sa, že si naštvaná.“

„Na teba nikdy, Yolanda. Na teba nikdy. Vďaka.“

Gabrielle vypla mobil.

Strážca, sediaci na chodbe pred bytom senátora Sextona na Westbrook Place, sa vytrhol zo spánku, keď mu zazvonil mobil. Vystrel sa na stoličke, pretrel si oči a vytiahol mobil z vetrovky.

„Áno?“

„Owen? Tu Gabrielle.“

Strážca spoznal jej hlas. „Aha. Zdravím.“

„Musím sa zhovárať so senátorom. Zaklopali by ste mu? Má stále obsadené.“

„Je dosť neskoro.“

„Ale je hore, určite.“ A úzkostlivo dodala: „Je to strašne naliehavé.“

„Zasa?“

„Tá istá vec. Len mi ho dajte k telefónu, Owen. Na niečo sa ho súrne potrebujem spýtať.“

Strážca vzdychol a vstal. „Dobre, dobre. Zaklopem.“ Vystrel sa a pristúpil k senátorovým dverám. „Ale robím to len preto, že ho potešilo, keď som vás predtým pustil dnu.“ Zdráhavo zdvihol ruku, aby zaklopal.

„Čo ste to povedali?“ spýtala sa Gabrielle.

Strážca znehybnel so zdvihnutou rukou. „Povedal som, že senátora potešilo, keď som vás predtým pustil dnu. Mali ste pravdu. Urobil som dobre.“

„Vy ste sa so senátorom o tom rozprávali?“ spýtala sa Gabrielle prekvapene.

„No áno. Prečo?“

„Ale nič, len som…“

„Čudné. Senátorovi chvíľu trvalo, kým si spomenul, že ste uňho boli. Myslím, že si chlapci trocha uhli.“

„Kedy ste sa o tom zhovárali, Owen?“

„Hneď ako ste odišli. Prečo? Stalo sa niečo?“

Chvíľu bolo ticho. „Nie… nie. Nič. Ale počujte, keď tak o tom teraz rozmýšľam, nemusíte senátora momentálne rušiť. Skúsim sa mu dovolať na pevnú linku, a keby sa mi to nepodarilo, znova zavolám vám a zaklopete mu, dobre?“

Strážca prevrátil oči. „Ako chcete, slečna Asheová.“

„Tak vďaka, Owen. Prepáčte, že som vás rušila.“

„Nič sa nestalo.“ Strážca vypol mobil, klesol na stoličku a opäť zaspal.

Gabrielle v kancelárii hodnú chvíľu nehybne stála a až potom vypla mobil. Sexton vie, že som bola v jeho byte… a nespomenul to predo mnou?

Tento večer je čoraz čudnejší a záhadnejší. Gabrielle si premietla v mysli senátorov telefonát, keď bola v ABC. Prekvapil ju, že sa sám od seba priznal k stretnutiu s predstaviteľmi vesmírnych firiem, a k tomu, že od nich dostáva peniaze. Bol čestný, a preto k nemu zasa našla cestu. Ba hanbila sa za seba. No teraz sa jeho priznanie javilo v oveľa menej ušľachtilom svetle.

Mäkké peniaze, povedal Sexton. Nič protizákonné.

Všetky hmlisté pochybnosti, ktoré mala o Sextonovi, sa zrazu vynorili.

Vonku vytruboval taxík.

103

Mostík na Goyi tvorila plexisklová kocka dve podlažia nad hlavnou palubou. Rachel odtiaľ videla temné more v celom tristošesťdesiatstupňovom okruhu. Tento pohľad jej naháňal strach a trúfla si naň iba raz. Hneď nato sa sústredila na to, čo bolo treba urobiť.

Tollanda a Gorkyho poslala pohľadať Xaviu a teraz sa chystala na spojenie s Pickeringom. Sľúbila, že sa mu ozve, keď pristanú, a už sa nevedela dočkať, čo sa dozvedel na stretnutí s Marjorie Tenchovou.

Digitálny komunikačný systém Goye SHINCOM 2100 dobre poznala. Vedela, že ak bude hovor krátky, nikto ho nevystopuje.

Vytočila Pickeringovo súkromné číslo a čakala, tisnúc si slúchadlo k uchu. Očakávala, že Pickering sa ohlási po prvom zazvonení. No stále vyzváňalo.

Šesť ráz. Sedem. Osem…

Rachel hľadela na temný oceán a márne vyzváňanie jej na pokoji nepridalo.

Deväť ráz. Desať ráz. Ber to!

Chodila hore-dolu a čakala. Čo sa stalo? Pickering nosí telefón stále so sebou a výslovne jej prikázal, aby sa mu ozvala.

Po pätnástom zazvonení zložila.

S narastajúcimi obavami zdvihla slúchadlo a znova vytočila číslo.

Štyri zazvonenia. Päť zazvonení.

Kde je?

Napokon šťuklo a spojenie bolo nadviazané. Rachel nesmierne odľahlo, ale iba na chvíľočku. Na linke nikto nebol. Iba ticho.

„Haló?“ vyhŕkla. „Pán riaditeľ?“

Tri razy rýchlo šťuklo.

„Haló?“ zopakovala.

Na linke sa ozval elektronický praskot, až Rachel zabolelo v uchu. Odtrhla slúchadlo od ucha. Statika náhle ustala. Ozval sa rad rýchlo oscilujúcich tónov, ktoré pulzovali v polsekundových intervaloch. Rachel bol zmätená, no vtom jej svitlo. A zamrazilo ju.

„Dofrasa!“

Tresla slúchadlom na vidlicu a prerušila spojenie. Chvíľu zdesene stála, lebo nevedela, či ho prerušila včas.

Hydrolaboratórium na Goyi o dve podlažia nižšie bolo priestranné, rozdelené dlhými pultmi a pracovnými ostrovčekmi. Bolo plné elektronického výstroja – profilátory dna, analyzátory prúdov, výlevky, digestory, velikánska chladnička na vzorky, počítače, priehradky na spisy a papiere a náhradná elektronika pre prípad poruchy.

Keď tam Tolland a Corky vstúpili, geologička Xavia pohodlne sedela pred naplno pusteným televízorom. Ani sa neobzrela.

„No čo, chlapci, už ste všetko prepili?“ zavolala cez plece. Zrejme si myslela, že sa vrátil niekto z posádky.

„Xavia, to som ja, Mike.“

Xavia sa zvrtla a prehltla kus sendviča, ktorý práve jedla. „Mike?“ vyhŕkla prekvapená. Vstala, stíšila televízor a podišla k nemu. „Myslela som, že niekto sa už vrátil z okružnej po krčmách. Čo tu robíš?“ Xavia bola telnatá, mala tmavú pleť, ostrý hlas a kyslý výraz. Ukázala na televízor, kde stále opakovali Tollandov dokument. „Na ľade si sa nezdržal dlho, čo?“

Niečo sa vyskytlo, pomyslel si Tolland. „Xavia, Corkyho Marlinsona určite poznáš.“

Xavia prikývla. „Som poctená, pane.“

Corky nespúšťal pohľad zo sendviča v jej ruke. „Vyzerá chutne.“

Xavia si ho čudne premerala.

„Dostal som tvoj odkaz,“ povedal jej Tolland. „Spomenula si, že som urobil v prezentácii chybu. Rád by som si o tom pohovoril.“

Xavia sa prenikavo rozosmiala. „Tak preto si sa vrátil! Ale veď som ti povedala, že o nič nejde. Len som ťa naťahovala. NASA ti zrejme dala dajaké staré podklady. Je to maličkosť. Vážne. Prehliadnutie, ktoré si mohli všimnúť len traja-štyria špecialisti.“

Tolland zatajil dych. „To prehliadnutie – súvisí nejako s chondrulami?“

Xavia vyvalila oči. „Och joj! Už ti niektorý volal?“

Tollandovi ovisli plecia. Chondruly. Pozrel na Corkyho a potom na Xaviu. „Xavia, musíš mi povedať všetko, čo o tom vieš. Akej chyby som sa dopustil?“

Xavia už zrejme postrehla, že to myslí smrteľne vážne. „Mike, naozaj o nič nejde. Nedávno som v jednom odbornom časopise čítala malý článok. Ale nechápem, prečo ťa to tak rozhádzalo.“

Tolland vzdychol. „Xavia, možno to znie čudne, ale čím menej budeš vedieť, tým lepšie. Chcem od teba len toľko, aby si nám povedala všetko, čo vieš o chondrulách, a potom aby si preskúmala jednu vzorku.“

Xavia sa zatvárila nechápavo. Očividne ju to vyviedlo z miery. „Dobre. Prinesiem ti ten časopis. Mám ho v pracovni.“ Položila sendvič a zamierila k dverám.

Corky za ňou zavolal: „Môžem to dojesť?“

Xavia zastala. „Vy chcete dojesť môj sendvič?“ zaznelo prekvapene.

„Myslel som… keby ste…“

„Vezmite si svoj!“ Xavia odišla.

Tolland sa krátko zasmial a ukázal na chladničku so vzorkami. „Spodná priehradka, Corky. Medzi portským a návnadami na chobotnice.“

Rachel zišla strmými schodíkmi z mostíka a zamierila k heliportu. Pilot driemal, ale keď Rachel zaklopala na kokpit, otvoril oči a vystrel sa.

„Už ste hotoví?“ spýtal sa. „To bolo rýchlo.“

Rachel nervózne pokrútila hlavou. „Môžete spustiť hladinový a vzdušný radar zároveň?“

„Samozrejme. Do okruhu pätnásť kilometrov.“

„Zapnite ich, prosím vás.“

Pilota to prekvapilo, ale šťukol niekoľkými prepínačmi a obrazovka radaru ožila. Rameno lenivo zakrúžilo.

„Je tam niečo?“ spýtala sa Rachel.

Pilot vyčkal, kým rameno niekoľko ráz obehlo. Nastavil niekoľko číselníkov a pozoroval. Všetko čisté. „Niekoľko malých lodí na okraji záberu, ale všetky mieria od nás. Sme čistí. Na všetky strany kilometre šíreho mora.“

Rachel si vydýchla, hoci jej ktovieako neodľahlo. „Buďte taký dobrý, keby ste videli, že sa niečo blíži – člny, lietadlá, hocičo – hneď mi dajte vedieť, dobre?“

„Jasná vec. Inak všetko v poriadku?“

„Áno. Len by som rada vedela, keby sme mali dostať spoločnosť.“

Pilot mykol plecom. „Nespustím oko z radaru. Keď niečo blikne, hneď vám poviem.“

Rachel vykročila k hydrolaboratóriu a v celom tele jej mravčilo. Keď vstúpila dnu, Corky a Tolland stáli pred

obrazovkou počítača a jedli sendviče.

Corky na ňu zvolal s plnými ústami: „Čo to bude? Rybie kurča, rybia saláma alebo rybí vajcový šalát?“

Rachel to sotva počula. „Mike, tie informácie by sme mali dostať čo najrýchlejšie a čo najskôr odtiaľto zmiznúť.“

Tolland chodil hore-dolu po laboratóriu a čakal s Rachel a Corkym, kým sa Xavia vráti. Novinka o chondrulách bola rovnako znepokojujúca ako Rachelina správa o pokuse spojiť sa s Pickeringom.

Riaditeľ neodpovedal.

A niekto chcel zistiť polohu Goye.

„Len pokoj," tíšil Tolland ostatných. „Nič nám nehrozí. Pilot Pobrežnej stráže sleduje radar. Keby sa k nám niekto blížil, bude nás varovať."

Rachel prikývla, ale nervozita ju neopúšťala.

„Mike, čo je, dočerta, toto?" spýtal sa Corky a ukázal na obrazovku počítača Sparc, na ktorej pulzoval ako živý zlovestný psychedelický obraz.

„Dopplerov akustický profilátor prúdov," odvetil Tolland. „Je to rez prúdov a teplotné gradienty mora pod loďou."

Rachel na to bez slova hľadela. „Nad tým kotvíme?"

Tolland musel uznať, že obraz vyzerá zlovestne. Pri hladine sa voda prevaľovala zelenkasto a modro, ale s pribúdajúcou hĺbkou, kde teplota stúpala, nadobúdala hrozivé červenkasté a oranžové odtiene a pri dne v takmer dvojkilometrovej hĺbke zúril krvavočervený vír.

„To je megavírenie," povedal Tolland.

„Vyzerá to ako podmorské tornádo," zahundral Corky.

„Ten istý princíp. Moria sú pri dne zvyčajne studenšie a hustejšie, ale tu je dynamika opačná. Voda v hlbinách je zohriata a ľahšia, a tak stúpa k hladine. Povrchová voda je zasa ťažšia, a tak sa ženie dolu v obrovskej špirále, aby vyplnila prázdno. V moriach

sa také, povedal by som, odvodňovacie prúdy vyskytujú. Ohromné víry.“

„A čo je ten veľký hrb na dne?“ Corky ukázal na rovné dno, kde sa ako bublina dvíhala veľká kupolovitá vypuklina. Rovno nad ňou sa krútil vír.

„To je magmová kupola,“ odvetil Tolland. „Na tom mieste sa spod dna tisne hore magma.“

Corky prikývol. „Vyzerá to ako obrovská citara!“

„Dalo by sa povedať.“

„A čo ak praskne?“

Tolland sa zamračil, lebo si spomenul na udalosť z roku 1986, keď sa pri hrebeni Juan de Fuca z ničoho nič vychrlili do mora tisícky ton magmy horúcej tisícdvesto stupňov a intenzita megavírenia sa vzápätí zvýšila. Nahor sa rýchlo šíril vír a hladinové prúdy zosilneli. To, čo sa potom odohrávalo, si Tolland radšej nechal v tento večer pre seba.

„Magmové kupoly v Atlantiku zvyčajne nepraskajú,“ povedal. „Zemská kôra nad nimi sa ustavične ochladzuje a tvrdne, lebo tam prúdi studená voda a magma ostáva bezpečne pod hrubou vrstvou dna. Láva nakoniec vychladne a víry zmiznú. Megavírenie nebýva nebezpečné.“

Corky ukázal na dotrhaný časopis vedľa počítača. „Takže podľa teba Scientific American uverejňuje romány?“

Tolland vrhol pohľad na obálku a myklo ho. Niekto zrejme vzal z lodného archívu staré číslo vedeckého časopisu Scientific American. Bolo z februára 1999. Ilustrácia na obálke zachytávala bezmocný supertanker v obrovskom morskom víre. Titulok znel: MEGAVÍRENIE – OBROVSKÝ ZABIJAK Z HLBÍN?

Tolland to prešiel smiechom. „To sa nás netýka. V tom článku sa píše o megavírení v oblastiach zemetrasení. Bolo to populárne. Teória o Bermudskom trojuholníku spred niekoľkých rokov takto

vysvetľovala miznutie lodí. Technicky povedané, ak sa vyskytne na dne oceánu nejaká kataklizmická geologická udalosť, k akej v týchto končinách nemôže prísť, kupola môže prasknúť a vír môže byť taký veľký, že… no… viete…“

„Nie, nevieme,“ namietol Corky.

Tolland pokrčil plecami. „Vystúpi na hladinu.“

„Nádhera. Teší ma, že si nás sem priviedol.“

Zjavila sa Xavia s papiermi v rukách. „Obdivujete mega vírenie?“

„Pravdaže,“ zatiahol Corky ironicky. „Mike nám práve vysvetlil, že ak tá kôpka praskne, všetkých nás vtiahne ako do veľkej rúry.“

„Do rúry?“ Xavia sa chladne zasmiala. „Skôr nás spláchne ako v najväčšom záchode na svete.“

Pilot Pobrežnej stráže pozorne sledoval obrazovku radaru. Bol to skúsený pilot záchranár, a preto neraz videl v ľudských očiach strach. A Rachel Sextonová bola rozhodne ustráchaná, keď ho žiadala, aby dával pozor na nečakaných návštevníkov.

Akých návštevníkov očakáva? dumal.

Na mori ani vo vzduchu sa v okruhu pätnásť kilometrov nič nevymykalo z normálu. Osem kilometrov od nich rybárska loď. Okraj radarového poľa občas preťalo lietadlo a potom zmizlo na ceste k neznámemu cieľu.

Pilot vzdychol a zadíval sa na more, hučiace okolo lode. Bol to prízračný pocit – akoby plávali plnou rýchlosťou, hoci zakotvení stáli.

Znova uprel pohľad na obrazovku a pozoroval. Bdelo, ostražito.

105

Tolland zoznámil Xaviu a Rachel. Xavia bola čoraz zarazenejšia z významných členov Tollandovho sprievodu. A nesvoja z toho, že Rachel na ňu tlačila, aby urobila testy čo najskôr, lebo chceli rýchlo odísť.

Len pokoj, Xavia, sugeroval jej Tolland. Musíme sa všetko dozvedieť.

Xavia sa odmerane ujala slova. „Mike, v dokumente si povedal, že tie malé kovové inklúzie v skale môžu vzniknúť len v kozme."

Tolland sa zachvel v nedobrej predtuche. Chondruly sa formujú len vo vesmíre. To mi povedala NASA.

„Ale podľa týchto poznámok," Xavia zdvihla papiere v ruke, „to celkom tak nie je."

Corky zlostne zazrel. „Ale je!"

Xavia sa zamračila a zamávala poznámkami. „Mladý geológ Lee Pollock z Drewovej univerzity vlani pomocou nového robotu odoberal vzorky zemskej kôry v Mariánskej priekope a medzi nimi našiel horninu s takou geologickou charakteristikou, akú nikdy predtým nevidel. Išlo o útvary celkom podobné chondrulám. Nazval ich ‚šokové inklúzie plagioklasu' – drobučké bubliny kovu, očividne rehomogenizované tlakovými dejmi v hlbinách oceánu. Doktora Pollocka nález kovových bublín v morskej hornine zarazil a sformuloval unikátnu teóriu na ich vysvetlenie."

„To aj musel," zahundral Corky.

Xavia si ho nevšímala. „Doktor Pollock tvrdí, že tá hornina vznikla v superhlbokom morskom prostredí, kde extrémne tlaky metamorfujú existujúce horniny, pričom s nimi splynú voľne

existujúce kovy.“

Tolland sa nad tým zamyslel. Mariánska priekopa je jedenásť kilometrov hlboká a je to jedno z mála miest na Zemi, ktoré nie je dosiaľ dostatočne preskúmané. Tak hlboko sa doteraz dostalo iba niekoľko robotických sond a mnohé sa rozpadli, ešte kým sa do tej hĺbky dostali. Je tam obrovský tlak vody – úžasných tisíc dvestodeväťdesiatšesť kilogramov na štvorcový centimeter oproti necelým dvom kilogramom na hladine mora. Oceánografovia vedia zatiaľ veľmi málo o geologických silách, ktoré pôsobia v takých hĺbkach. „Takže ten Pollock sa nazdáva, že v Mariánskej priekope môžu vzniknúť horniny s chondrulovými charakteristikami?“

„Je to veľmi nejasná teória,“ odvetila Xavia. „Ešte dokonca nebola ani oficiálne zverejnená. Na Pollockove poznámky som natrafila náhodou na webe minulý mesiac, keď som rešeršovala interakcie natavených hornín pred týmto divadlom s megavírením. Inak by som sa o nej nebola dozvedela.“

„Táto teória nebola zverejnená preto, lebo je smiešna,“ ozval sa Corky. „Na vznik chondrúl treba teplo. Vodný tlak nijako nemôže preskupiť kryštalickú štruktúru horniny.“

„Tlak je najväčším faktorom pri geologických zmenách našej planéty,“ odsekla Xavia. „Existuje predsa čosi také ako metamorfovaná hornina, nie?“

Corky sa zamračil.

Tolland si uvedomil, že Xavia má pravdu. Hoci teplo zohráva úlohu pri niektorých metamorfických zmenách, väčšina metamorfovaných hornín vzniká vplyvom extrémneho tlaku. Horniny hlboko v zemskej kôre sú vystavené takým tlakom, že sa správajú skôr ako hustá melasa, než ako pevné skaly. Stávajú sa elastické a pritom v nich prebiehajú chemické zmeny. Napriek tomu sa Pollockova teória zdala dosť pritiahnutá za vlasy.

„Xavia, ešte nikdy som nepočul, že len tlak vody by mohol chemicky zmeniť kameň,“ povedal Tolland. „Ty si geológ. Čo si o tom myslíš?“

„No…“ zalistovala v papieroch, „zdá sa, že voda nie je jediným faktorom.“ Našla pasáž, ktorú hľadala, a doslovne prečítala, čo Pollock napísal. „Na oceánsku kôru v Mariánskej priekope, ktorá je už vystavená ohromnému hydrostatickému tlaku, môžu ďalej tlačiť tektonické sily z tamojších subdukčných zón.“

Samozrejme, pomyslel si Tolland. Mariánsku priekopu drví jedenásť kilometrov vody, a okrem toho je sama subdukčnou zónou – tlakovou čiarou, kde sa k sebe pohybujú a zrážajú sa Pacifická a Indická platňa. Spojené tlaky v priekope môžu byť ohromné, a keďže je to taká odľahlá a na skúmanie nebezpečná oblasť, ak sú tam chondruly, šance, že sa o nich niekto dozvie, sú minimálne.

Corky prevrátil oči. „Vylúčené!“

Tolland naňho pozrel. „Existuje iné vysvetlenie pre chondruly v hornine, ktorú našiel doktor Pollock?“

„Celkom ľahké,“ odvetil Corky. „Pollock našiel skutočný meteorit. Meteority padajú do mora stále. Pollock nemohol predpokladať, že ide o meteorit, lebo natavená kôra dlhým pôsobením vody erodovala a meteorit vyzeral ako obyčajný kameň.“ Corky sa obrátil ku Xavii. „Nepredpokladám, že Pollockovi zišlo na rozum zmerať obsah niklu. Alebo áno?“

„Ale áno,“ odsekla Xavia a znova zalistovala v poznámkach. „Pollock píše: Prekvapilo ma, že obsah niklu v tej vzorke spadá do strednej hodnoty, ktorú si zvyčajne nespájame s pozemskými horninami.“

Tolland a Rachel si vymenili zarazený pohľad.

Xavia čítala ďalej: „Hoci množstvo niklu nespadá do bežne

prijateľného stredného pásma meteoritického pôvodu, je prekvapujúco blízke.“

Rachel sa zatvárila znepokojene. „Nakoľko blízke? Je možné, že by si ten kameň z mora mohol niekto zmýliť s meteoritom?“

Xavia pokrútila hlavou. „Nie som chemik petrológ, ale pokiaľ tomu rozumiem, medzi horninou, ktorú našiel Pollock, a skutočnými meteoritmi existujú početné chemické rozdiely.“

„A to?“ spýtal sa Tolland.

Xavia sa sústredila na graf v poznámkach. „Podľa tohto je jeden z rozdielov v chemickej štruktúre samých chondrúl. Zdá sa, že sa líši pomer titánu a zirkónu. Pomer titánu a zirkónu v chondrulách morskej vzorky vykazuje mimoriadne nízky obsah zirkónu.“ Zdvihla hlavu. „Iba dva diely na milión.“

„Dva diely na milión?“ vyhŕkol Corky. „V meteoritoch je to tisíckrát viac!“

„Presne tak,“ prikývla Xavia. „Preto sa Pollock nazdáva, že chondruly na tejto vzorke nie sú z vesmíru.“

Tolland sa naklonil a šepol Corkymu: „Zmerala NASA pomer titánu a zirkónu na skale z Milneho šelfu?“

„Jasné, že nie,“ vyprskol Corky. „To nikto nikdy nemeria. Je to, akoby si pri pohľade na auto meral obsah gumy v pneumatikách na potvrdenie, že naozaj vidíš auto.“

Tolland sťažka vzdychol a opäť pozrel na Xaviu. „Keby som ti dal vzorku kameňa s chondrulami, mohla by si ju otestovať, či ide o meteoritické chondruly, alebo… o také niečo, čo našiel Pollock stlačené v hlbinách oceánu?“

Xavia pokrčila plecami. „Predpokladám, že áno. Presnosť elektrónového mikroskopu by mala stačiť. Ale čo to má všetko znamenať?“

Tolland sa obrátil ku Corkymu. „Daj jej to.“

Corky zdráhavo vytiahol z vrecka vzorku meteoritu a podal ju

Xavii.

Xavia si ju vzala a zvraštila čelo. Zadívala sa na natavenú kôru a potom na skamenelinu. „Božemôj!“ vyhŕkla a hlava jej vyletela hore. „To je…?“

„Áno,“ prikývol Tolland. „Nanešťastie.“

106

Gabrielle Asheová stála pri okne kancelárie a rozmýšľala, čo robiť. Pred necelou hodinou odišla z NASA celá nedočkavá, že oznámi senátorovi podvod Chrisa Harpera.

Teraz si nebola taká istá.

Podľa Yolandy dvaja nezávislí reportéri ABC podozrievajú Sextona z prijímania úplatkov od SFF. Okrem toho sa práve dozvedela, že Sexton vedel o tom, že vkĺzla do jeho bytu počas stretnutia s predstaviteľmi SFF, ale nič jej o tom nepovedal.

Vzdychla. Jej taxík už dávno odišiel. Môže si zavolať iný, ktorý tu bude o niekoľko minút, no vedela, že ešte predtým musí niečo urobiť.

Naozaj sa o to chcem pokúsiť?

Zamračila sa. Vedela, že nemá na výber. Už nevie, komu veriť.

Vyšla z kancelárie, vrátila sa do vestibulu a odtiaľ sa pustila širokou chodbou na opačnú stranu komplexu. Na konci zbadala masívne dubové dvere do Sextonovej kancelárie, lemované dvoma zástavami – americkou na ľavej strane a delawarskou vpravo. Dvere, podobne ako dvere väčšiny senátorských pracovní v tejto budove, boli posilnené oceľou a zabezpečené obyčajnými kľúčmi, elektronickým číselným kódom a alarmom.

Vedela, že ak sa dostane dnu, o niekoľko minút bude poznať odpovede na všetky svoje otázky. Nerobila si však ilúzie, že by mohla cez tie dvere prejsť. Mala iný plán.

Tri metre pred Sextonovou kanceláriou zabočila doprava a vstúpila na dámsku toaletu. Automaticky sa zažali žiarivky, ktoré sa ostro odrazili od bielych kachličiek. Keď si na to jej zrak

privykol, zastala a pozrela sa na seba do zrkadla. Jej tvár vyzerala mäkšia, ako by si bola želala. Takmer jemná. Vždy sa cítila silnejšia, ako napovedal jej výzor.

Naozaj to chceš urobiť?

Gabrielle vedela, že Sexton netrpezlivo očakáva kompletnú správu o situácii s OSPH. Lenže vedela aj to, že ňou dnes večer obratne manipuloval. A ona neznášala, keď ňou niekto manipuloval. Senátor pred ňou čosi zamlčal. Išlo o to, koľko zamlčal. Vedela, že odpovede sú v jeho kancelárii – hneď za stenou toalety.

„Bude to len päť minút," povedala si nahlas, aby zozbierala odvahu.

Pristúpila k prístenku s čistiacimi potrebami, vystúpila na špičky a prebehla prstami po ráme dverí. Na zem spadol kľúč a zacvendžal. Upratovači v Hartovej budove boli federálni zamestnanci a vyparili sa vždy, keď vypukol hocijaký štrajk. Toalety ostali bez papiera a ostatných potrieb niekedy aj týždeň-dva. Ženy zo Sextonovej kancelárie už prestalo baviť, keď ostávali trčať so stiahnutými nohavičkami, a tak vzali veci do vlastných rúk a obstarali si pre „kritické" situácie od tejto miestnosti kľúč.

Dnes taká situácia je, usúdila Gabrielle.

Otvorila prístenok.

Vnútrajšok bol natrieskaný čistiacimi prostriedkami, mopmi a na policiach ležali kopy papierových potrieb. Gabrielle tu pred mesiacom hľadala papierové uteráky, keď urobila prekvapujúci objav. Nemohla dočiahnuť na hornú policu, a tak chcela rolku zhodiť koncom metly. Vyrazila pritom stropný panel. Keď vyliezla hore, aby ho zasadila na miesto, s prekvapením začula Sextonov hlas.

Celkom jasne.

Z ozveny usúdila, že senátor sa zhovára sám so sebou na

súkromnej toalete pri svojej pracovni. Toaletu oddeľovali od prístenku iba voľne uložené stropné panely z drevotriesky.

Teraz však neprišla do prístenku po toaletný papier. Skopla si z nôh topánky, vyškriabala sa po policiach, odstránila stropný panel a vytiahla sa hore. Takže takto vyzerá národná bezpečnosť, pomyslela si a položila si otázku, koľko štátnych a federálnych zákonov ide porušiť.

Cez strop sa spustila do Sextonovej toalety, chodidlami v pančuchách sa dotkla chladného porcelánového umývadla a zoskočila na dlážku. So zatajeným dychom prešla do Sextonovej pracovne.

Jeho orientálne koberce boli mäkké a teplé.

107

Štyridsaťpäť kilometrov odtiaľ letela ponad borovice severného Delaware čierna helikoptéra Kiowa. Delta-Jeden skontroloval súradnice zanesené do navigačného systému. Spojenie Rachel z Goye s Pickeringovým mobilom bolo síce zašifrované, no cieľom pulzového odpočúvania Delty Force nebol jeho obsah, ale poloha volajúceho. Vďaka GPS a počítačovej triangulácii to bola oveľa ľahšia úloha ako dešifrovať obsah telefonátu.

Deltu-Jeden vždy pobavilo, keď si predstavil, že volajúci z mobilov nemajú ani potuchy, že štát, ak chce, môže polohu volajúceho určiť s presnosťou na tri metre kdekoľvek na Zemi – maličkosť, ktorou sa telefónne spoločnosti nikdy nechválili. Keď dnes večer získal prijímajúcu frekvenciu Pickeringovho mobilu, bez problémov mohol zistiť súradnice prijímaných hovorov.

Letel priamo k cieľu a priblížil sa mu na tridsaťpäť kilometrov. Obrátil sa k Delte-Dva, ktorý obsluhoval radar a zbraňový systém. „Dáždnik prichystaný?“

„Pripravený. Čaká na osemkilometrovú hranicu.“

Osem kilometrov, pomyslel si Delta-Jeden. Musí vletieť hlboko do radarového poľa cieľa, aby sa dostal na dostrel zbraňových systémov Kiowy. Nepochyboval, že niekto na palube Goye nervózne sleduje oblohu, a keďže úlohou Delta Force bolo teraz zlikvidovať cieľ tak, aby mu nedali šancu volať rádiom o pomoc, musia sa priblížiť ku koristi nebadane, aby ju neznepokojili.

Vo vzdialenosti dvadsaťpäť kilometrov, ešte bezpečne z dosahu radaru, Delta-Jeden náhle odbočil o tridsaťpäť stupňov na

západ. Vystúpil do výšky tisíc metrov – v tejto hladine lietali malé lietadlá – a ustálil rýchlosť na stodesať uzlov.

Radar na palube helikoptéry Pobrežnej stráže blikol, keď do jeho pätnásťkilometrového poľa vstúpil nový kontakt. Pilot sa vystrel a zadíval sa na obrazovku. Vyzeralo to na malé nákladné lietadlo, ktoré mierilo na západ k pobrežiu.

Asi do Newarku.

Hoci trasa tohto lietadla povedie asi šesť kilometrov od Goye, jeho letová dráha je podľa všetkého náhodná. Keďže však bol bdelý, nespúšťal pohľad z blikajúcej bodky, ktorá sa pohybovala stodesaťuzlovou rýchlosťou po pravej strane obrazovky. Lietadlo sa dostalo do najbližšieho bodu ku Goyi vo vzdialenosti šesť kilometrov na západ. A odtiaľ sa od nej vzďaľovalo – ako sa dalo čakať.

6,1 kilometra, 6,2 kilometra.

Pilot si vydýchol a uvoľnil sa.

A potom sa stalo čosi nesmierne zvláštne.

„Dáždnik spustený," zavolal Delta-Dva a zdvihol päsť s hore otrčeným palcom. Sedel na pravej strane Kiowy za ovládacími mechanizmami zbraňových systémov.

Delta-Jeden hneď nato prudko odbočil doprava a nasmeroval helikoptéru priamo ku Goyi. Tento manéver už lodný radar nezachytí.

„Stopercentne lepšie ako mračná staniolu!" zvolal Delta-Dva.

Delta-Jeden súhlasil. Metódu na vyradenie radarov vynašiel za 2. svetovej vojny jeden bystrý britský letec. Počas náletu začal vyhadzovať z lietadla baly sena zabalené v staniole. Nemecký radar zachytil toľko odrazových plôch, že Nemci nevedeli, kam strieľať. Odvtedy túto metódu podstatne zlepšili.

„Dáždnik“ – systém na vyraďovanie radarov na palube Kiowy – patril medzi najsmrtonosnejšie elektronické bojové prostriedky. Vysielal do atmosféry nad dané súradnice šum, čím vyradil z činnosti oči, uši a hlas cieľa. Všetky radarové obrazovky na Goyi pred chvíľou určite zhasli. Kým si posádka uvedomí, že treba volať o pomoc, nebudú môcť ani vysielať. Na lodi je všetka telekomunikačná technika založená na rádiu a mikrovlnách – nemajú nijaké pevné telefónne linky. Keď sa Kiowa dostatočne priblíži, všetky komunikačné systémy na Goyi prestanú fungovať a jej signály vymaže neviditeľné mračno termálneho šumu, vysielané z nosa Kiowy, akoby to bol oslepujúci svetlomet.

Dokonalá izolácia, pomyslel si Delta-Jeden. Nemajú nijakú obranu.

Z Milneho ľadového šelfu im ciele prefíkane a s dávkou šťastia unikli, ale to sa už nezopakuje. Rachel Sextonová a Michael Tolland sa dopustili chyby, keď sa rozhodli odísť z pevniny. Bude to ich posledné chybné rozhodnutie.

Zach Herney si v Bielom dome omámene sadol na posteli. V ruke držal telefón. „Teraz? Ekstrom sa chce so mnou teraz zhovárať?“ Pozrel znova na budík na nočnom stolíku. 3:27.

„Áno, pán prezident,“ povedal pracovník z komunikačného oddelenia. „Vraví, že ide o vážnu vec.“

Kým sa Corky a Xavia krčili nad elektrónovým mikroskopom, na ktorom merali obsah zirkónu v chondrulách, Rachel sa pobrala za Tollandom do susednej miestnosti. Tolland tu zapol ďalší počítač. Zrejme si chcel preveriť ešte čosi.

Keď obrazovka zasvietila, Tolland sa obrátil k Rachel. Zdalo sa, že chce čosi povedať, ale v poslednej chvíli si to rozmyslel.

„Čo je?“ spýtala sa Rachel, prekvapená, ako ju k nemu fyzicky ťahá navzdory všetkému chaosu okolo nich. Keby tak mohla všetko vytesniť a byť len s ním – aspoň na chvíľočku.

„Dlhujem ti ospravedlnenie,“ povedal Tolland, tváriac sa ľútostivo.

„Za čo?“

„Tam na palube. Kladiváči. Dal som sa uniesť. Niekedy zabúdam, aký strach môže ľuďom more naháňať.“

Rachel mu stála tvárou v tvár a cítila sa ako tínedžerka, stojaca na prahu s novým priateľom. „Ďakujem. To nič. Naozaj.“ Čosi jej hovorilo, že Tolland ju chce pobozkať.

Po chvíli sa však placho odvrátil. „Viem. Chceš čo najskôr na breh. Mali by sme sa dať do práce.“

„Nateraz.“ Ticho sa usmiala.

„Nateraz,“ zopakoval Tolland a sadol si pred počítač.

Rachel sa nadýchla, zastala si tesne zaňho a vychutnávala súkromie tohto malého laboratória. Sledovala, ako Tolland beží po radoch súborov. „Čo to robíme?“

„Preverujem v databáze veľké morské kôrovce. Chcem sa presvedčiť, či tam nenájdem nejaké prehistorické skameneliny, ktoré sa podobajú tomu, čo sme videli na meteorite NASA.“ Na

stránku naklepal veľkými písmenami: PROJECT DIVERSITAS.

Vysvetľoval: „Diversitas je v podstate neprestajne aktualizovaný index morských biodát. Keď morský biológ objaví v mori nový druh alebo skamenelinu, môže zatrúbiť oslavnú fanfáru a podeliť sa s kolegami o nález tak, že údaje spolu s fotografiami uloží do centrálnej databázy. Keďže takmer každý týždeň niekto niečo zistí, je to jediný spôsob, ako možno celý výskum udržať aktualizovaný."

Rachel pozorovala, ako Tolland beží po menu. „Takže teraz sa pripájaš na web?"

„Nie. Prístup na internet je na mori ošemetný. Všetky tieto údaje máme uložené na palube na optických drivoch v susednej miestnosti. Vždy keď sa dostaneme do prístavu, napojíme sa na Project Diversitas a zaktualizujeme našu databázu novými nálezmi. Takto sa môžeme dostať na mori k údajom bez prístupu na web, pričom údaje nie sú nikdy staršie ako mesiac alebo dva." Tolland sa zasmial a naťukal do počítača kľúčové slová. „Asi si už počula o kontroverznom Napster, ktorým sa dá vymieňať hudba."

Rachel prikývla.

„Diversitas pokladajú morskí biológovia za obdobu Napsteru. Nazvali sme ho OBOTVO – Osamelý biológ oznamujúci totálne vyšinuté objavy."

Rachel sa zasmiala. Z Michaela vyžaroval aj v tejto napätej situácii suchý humor, ktorý tlmil ustráchanosť. Uvedomila si, že v poslednom čase sa smiala málokedy.

„Naša databáza je obrovská," pokračoval Tolland, keď doťukal kľúčové slová. „Vyše desať terabytov opisov a fotografií. Sú tam informácie, ktoré ešte nikto nikdy nevidel – a ani neuvidí. Morských druhov je totiž strašne veľa." Klikol na „hľadať". „Fajn, uvidíme, či niekto niekedy videl morskú skamenelinu, podobnú nášmu malému vesmírnemu kôrovcovi."

Po niekoľkých sekundách sa na obrazovke ukázali štyri záznamy o skamenených zvieratách. Tolland klikol na každý z nich a jednu po druhej preskúmal fotografie. Ani jedna nepripomínala čo i len vzdialene skamenelinu z meteoritu.

Tolland sa zamračil. „Skúsime niečo iné.“ Vymazal slovo „skamenelina“ a klikol na hľadať. „Prehľadáme všetky žijúce druhy. Možno nájdeme živého potomka, ktorý vykazuje niektoré fyziologické charakteristiky skameneliny z meteoritu.“

Chvíľu čakali.

A Tolland sa opäť zamračil. Počítač vyhodil stovky záznamov. Tolland chvíľu sedel a šúchal si zarastenú bradu. „Toto je priveľa. Hľadanie zúžime.“

Rachel videla, že preskočil na menu označené „habitat“. Zoznam možností sa zdal nekonečný – prílivové jazerá, slatiny, lagúny, koralové útesy, oceánske hrebene, sírové prieduchy. Tolland prebehol po zozname a vybral si možnosť HRANICE DEŠTRUKCIE/MORSKÉ PRIEKOPY.

Šikovné, pomyslela si Rachel. Tolland obmedzil hľadanie iba na druhy, ktoré žijú v blízkosti prostredia, kde sa podľa hypotézy tvorili chondruly.

Opäť chvíľu čakali.

Tentoraz sa Tolland usmial. „Výborne. Iba tri záznamy.“

Rachel pozrela na prvé meno zoznamu. Limulus poly… čosi.

Tolland klikol na tento záznam. Ukázala sa fotografia. Ten tvor vyzeral ako nadmerne veľký krab bez chvosta.

„Nič,“ prehodil a vrátil sa na predchádzajúcu stránku.

Rachel si prečítala druhý záznam. Crevetus Uglius z Peklus. Zarazila sa. „Ten názov myslia vážne?“

Tolland sa krátko zasmial. „Nie. Je to nový, ešte neklasifikovaný druh. Chlapík, čo ho objavil, má zmysel pre humor. Crevetus Uglius, kreveta škaredá navrhuje ako oficiálnu

taxonomickú klasifikáciu.“ Tolland klikol na fotografiu. Ukázal sa mimoriadne škaredý krevetovitý tvor s fúzmi a ružovými svetielkujúcimi tykadlami.

„Príhodný názov,“ povedal Tolland. „Ale náš vesmírny tvor to nie je.“ Vrátil sa k zoznamu. „Ako posledný je…“ Klikol na názov a vyskočila stránka.

„Bathynomous giganteus…“ prečítal nahlas, keď sa ukázal text. Postupne sa ukázala aj fotografia. Plnofarebný detail.

Rachel poskočila. „Božemôj!“ Pri pohľade na toho tvora ju zamrazilo.

Tolland sa zhlboka nadýchol. „Och, joj! Tento chlapík vyzerá známy.“

Rachel prikývla. Nezmohla sa na slovo. Bathynomous giganteus. Tvor vyzeral ako obrovský plávajúci kôrovec. Nápadne pripomínal druh v skale, ktorú našla NASA.

„Sú tu niektoré jemné rozdiely,“ povedal Tolland a prešiel nižšie k anatomickým diagramom a náčrtom. „Ale je to strašne blízko. Najmä keď uvážime, že mal na vývoj stodeväťdesiat miliónov rokov.“

Blízko, to je výstižné, pomyslela si Rachel. Priveľmi blízko.

Tolland čítal z obrazovky opis: „Predpokladá sa, že Bathynomous giganteus je jeden z najstarších morských druhov. Je vzácny a len nedávno klasifikovaný. Ide o hlbokovodného mrchožravého rovnonožca, ktorý pripomína veľkého zvinavca. Dorastá do dĺžky vyše päťdesiat centimetrov, má chitínovú vonkajšiu kostru, rozdelenú na hlavu, hruď a brucho. Má párové nohy, tykadlá a zložené oči ako suchozemský hmyz. Žije na morskom dne a pokiaľ sa vie, neohrozujú ho nijaké dravce. Obýva pusté pelagické prostredie, ktoré sa až doteraz pokladalo za neobývateľné.“ Tolland odtrhol pohľad od obrazovky. „Čo môže vysvetľovať, že na vzorke sa nenašli iné skameneliny!“

Rachel s rozšírenými očami hľadela na tvora na obrazovke, vzrušená, no zatiaľ neistá, či dobre pochopila, čo to všetko znamená.

„Predstav si,“ povedal Tolland vzrušene, „že pred stodeväťdesiat miliónmi rokov pochoval hniezdo týchto tvorov zosuv bahna v hlbinách oceánu. Keď sa bahno menilo na kameň, chrobáky v ňom skameneli. Dno oceána, ktoré sa ustavične pohybuje ako pomalý dopravník k morským priekopám, odnieslo tieto skameneliny do zóny s vysokým tlakom, kde sa na kameňoch vytvárajú chondruly!“ Tolland pokračoval rýchlejšie. „A ak sa kus skamenenej schondrulovanej kôry odlomil a skončil na narastajúcom kline priekopy, čo nie je nič výnimočné, bol by v perfektnej polohe, aby ho objavili!“

„Ale ak NASA…“ vyjachtala Rachel, „myslím, ak je to všetko podvod, NASA musela vedieť, že skôr či neskôr niekto poukáže na to, že táto skamenelina sa ponáša na morského tvora, nie? Veď sme to práve zistili my!“

Tolland zadal pokyn laserovej tlačiarni, aby vytlačila fotografiu Bathynomousa. „Neviem. Ale aj keby s tým niekto prišiel a poukázal na podobnosti medzi skamenelinami a žijúcim morským kôrovcom, fyziologicky sa nezhodujú. Skoro by som povedal, že NASA by to ešte podporilo.“

Rachel zrazu svitlo. „Panspermia.“ Pozemský život prišiel z vesmíru.

„Presne tak. Podobnosť medzi vesmírnymi a pozemskými organizmami je po vedeckej stránke výborne obhájiteľná. Tento kôrovec tvrdenie NASA podporuje.“

„Iba ak by sa spochybnila pravosť meteoritu.“

Tolland prikývol. „Ak raz spochybníme meteorit, všetko sa zrúti. Náš kôrovec sa zmení z priateľa NASA na jej klinec do rakvy.“

Rachel sa mlčky dívala, ako sa Bathynomous gigantea na papieri vysúva z tlačiarne. Navrávala si, že ide o čestný omyl NASA, no vedela, že to tak nie je. Ľudia, ktorí sa dopustia omylu v dobrej viere, sa nepokúšajú vraždiť.

Laboratóriom sa zrazu rozľahol Corkyho nosový hlas. „Vylúčené!“

Tolland a Rachel sa obzreli.

„Zmerajte ten sprostý pomer ešte raz! To je proti logike!“

Pribehla k nim Xavia, držiac v ruke výstup z počítača. Mala popolavú tvár. „Mike, neviem, ako to povedať…“ Zlyhal jej hlas. „Pomery titánu a zirkónu v tejto vzorke…“ odkašlala si. „Je celkom zrejmé, že NASA sa dopustila obrovského omylu. Tento meteorit je hornina z mora.“

Tolland so smutným pohľadom prikývol. „Áno. Ďakujem ti, Xavia.“

„Ale ja nechápem… natavená kôra… nález v ľade…“ povedala Xavia.

„Vysvetlíme ti to cestou na breh,“ povedal Tolland. „Odchádzame.“

Rachel rýchlo pozbierala všetky papiere a dôkazy, ktoré mali. Všetko bolo šokujúco presvedčivé – záber GPR, na ktorom bola šachta pod meteoritom na Milneho ľadovom šelfe, fotografie živého morského kôrovca, ktorý sa podobal skameneline NASA, článok Dr. Pollocka o morských chondrulách a údaje, preukazujúce nízky obsah titánu v meteorite.

Záver bol jednoznačný. Podvod.

Tolland vrhol pohľad na hŕbu papierov v Rachelinej ruke a smutne vzdychol. „Povedal by som, že William Pickering má svoj dôkaz.“

Rachel prikývla a znova si položila otázku, prečo sa jej neozval na telefonát.

Tolland zdvihol slúchadlo telefónu a podával jej ho. „Nechceš to skúsiť odtiaľto?“

„Nie. Poďme. Skúsim sa s ním spojiť z helikoptéry.“ Už sa rozhodla, že ak sa jej to nepodarí, prikáže Pobrežnej stráži, aby ich dopravila priamo do NRA. Je to len necelých tristo kilometrov.

Tolland chcel položiť slúchadlo, ale v polovici pohybu zastal. Priložil si ho k uchu a zamračil sa. „Čudné. Nemá signál.“

„Ako to myslíš, že nemá signál?“ spýtala sa Rachel a spozornela.

„Je to zvláštne,“ povedal Tolland. „Priame linky COMSAT nikdy…“

„Pán Tolland?“ Do laboratória pribehol bledý pilot Pobrežnej stráže.

„Čo je?“ spýtala sa Rachel. „Blíži sa niekto?“

„V tom je ten problém,“ odvetil pilot. „Ja neviem. Palubný radar aj všetky komunikačné palubné systémy vypadli.“

Rachel si napchala všetky papiere za košeľu. „Rýchlo do helikoptéry! Letíme! Rýchlo, rýchlo!“

109

Gabrielle prechádzala tmavou pracovňou senátora Sextona s búšiacim srdcom. Pracovňa bola veľká a elegantná – drevom obložené steny, olejomaľby, perzské koberce, kožené otočné kreslá a obrovský mahagónový písací stôl. Pracovňu osvetľoval iba prízračný svit z obrazovky počítača.

Gabrielle pristúpila k stolu.

Senátor Sexton využíval výhody „digitálnej kancelárie“ priam maniacky. Registračky preplnené papiermi a fasciklami tu takmer neexistovali, lebo svoj osobný počítač nakŕmil obrovským množstvom informácií – poznámky z porád, naskenované články, prejavy, nápady. Počítač bol jeho posvätnou pôdou a pracovňu si ustavične zamykal, aby ho chránil. Nepripojil sa dokonca ani na internet zo strachu, že by do jeho svätyne mohli preniknúť hackeri.

Gabrielle by ešte pred rokom nebola uverila, že dajaký politik by mohol byť taký hlúpy, aby si odkladal usvedčujúce dokumenty, ale Washington ju veľa naučil. Informácie predstavujú moc. Prekvapilo ju, že medzi politikmi, ktorí prijímajú pochybné príspevky na kampane, je bežnou praxou odkladať si na bezpečné miesto dôkazy o nich – listy, bankové výpisy, potvrdenky, denníky. Touto protivydieračskou taktikou, ktorú vo Washingtone volali „siamská poistka“, sa chránili pred darcami, ktorí potom chceli za svoju štedrosť vyvíjať na politika nadmerný politický tlak. Ak darca žiadal priveľa, politik mu jednoducho ukázal dôkaz o jeho nezákonnom dare a pripomenul, že obidve strany porušili zákon. Dôkaz zabezpečoval, že politici a darcovia boli navždy zrastení – ako siamské dvojčatá.

Gabrielle si sadla za senátorov stôl. Zhlboka sa nadýchla a

zadívala sa na počítač. Ak senátor berie od SFF úplatky, dôkazy budú v ňom.

Na obrazovke sa mihali zábery Bieleho domu a okolia. Sextonovi to vytvoril jeden z nadšených členov jeho štábu. Okolo obrazov donekonečna bežali slová: Prezident Spojených štátov Sedgewick Sexton… Prezident Spojených štátov Sedgewick Sexton… Prezident Spo…

Gabrielle pohla myšou a naskočil dialóg.

ZADAJTE HESLO:

Rátala s tým. To nebude problém. Minulý týždeň prišla do pracovne práve vo chvíli, keď senátor otváral počítač. Videla, že tri razy rýchlo ťukol na klávesnicu.

„To je heslo?“ odvážila sa na otázku.

Sexton zdvihol hlavu. „Čo?“

„Myslela som, že si potrpíte na zabezpečenie,“ pokarhala ho Gabrielle dobromyseľne. „Máte len trojmiestne heslo? Pokiaľ sa pamätám, technik nám radil, že má byť najmenej šesťmiestne.“

„Technici sú všetko tínedžeri. Uvidíme, či si budú pamätať šesť náhodne vybraných písmen po štyridsiatke. Okrem toho je na dverách alarm. Dnu sa nikto nedostane.“

Gabrielle k nemu s úsmevom pristúpila. „Čo keby sem niekto vkĺzol, kým budete na záchode?“

„A vyskúšal zatiaľ všetky možné kombinácie?“ Skepticky sa zasmial. „Na toalete som pomalý, ale nie až taký pomalý.“

„O večeru u Davida, že vaše heslo uhádnem za desať sekúnd.“

Sextona to zaujalo a pobavilo. „Večeru u Davida si nemôžete dovoliť, Gabrielle.“

„Takže sa bojíte?“

Sexton stávku prijal, ale vzápätí Gabrielle ľutoval. „Za desať sekúnd?“ Odlogoval sa a pokynul Gabrielle, aby si sadla k počítaču a skúsila to. „Viete, že u Davida si dávam len

saltimboccu. A to nie je lacné.“

Mykla plecami. „Platiť budete vy.“

ZADAJTE HESLO:

„Desať sekúnd,“ pripomenul jej Sexton.

Gabrielle sa zasmiala. Nepotrvá to ani dve sekundy. Aj od dverí videla, že Sexton vyťukal trojmiestne heslo rýchlo za sebou a len ukazovákom. Zrejme ten istý kláves. To nie je múdre. Postrehla aj to, že ruku mal nad ľavou stranou klávesnice – čo zužovalo abecedu približne na deväť písmen. Bolo to jednoduché – Sexton bol zamilovaný do trojnásobnej aliterácie svojho titulu a mena. Senátor Sedgewick Sexton.

Vždy rátaj s egom politika.

Vyťukala SSS a bolo to.

Senátor otvoril ústa.

To bolo minulý týždeň. Sexton sa určite nenamáhal s vymýšľaním iného hesla. Prečo by to mal robiť? Absolútne mi dôveruje.

Vyťukala SSS.

NEPLATNÉ HESLO – PRÍSTUP NEMOŽNÝ.

Gabrielle šokovane vyvalila oči.

Zrejme senátorovu dôveru precenila.

110

Útok prišiel nečakane. Nízko z juhozápadu sa prihnala smrtonosná čierna silueta bojovej helikoptéry. Vyzerala ako obrovská vážka. Rachel nepochybovala, kto je to a prečo je tu.

Z nosa helikoptéry zarachotilo staccato výstrelov a vyletel pás guliek, ktorý presekol laminátovú palubu Goye až po kormu. Rachel sa vrhla do úkrytu, ale prineskoro. Do ramena ju zaškrabla guľka. Tvrdo dopadla a náhlivo sa kotúľala a driapala za vypuklú priehľadnú kupolu ponorky Triton.

Hore ohlušujúco zaburácala vrtuľa a helikoptéra sa prehnala ponad loď. Hluk opadol s čudným syčaním a helikoptéra nasadzovala nad morom na druhý nálet.

Rachel ležala roztrasená na palube, držala si ruku a obzrela sa na Tollanda a Corkyho. Obaja sa zrejme vrhli za sklad a teraz sa tackavo dvíhali. Zdesené pohľady upierali na oblohu. Rachel si kľakla. Celý svet akoby zrazu bežal ako v spomalenom filme.

Prikrčila sa za priehľadnú krivku Tritonu a panicky pozrela na ich jediný záchranný prostriedok – na helikoptéru Pobrežnej stráže. Xavia sa už teperila do kabíny a zúfalo kývala na ostatných, aby nastúpili. Aj pilot skočil do kokpitu a ruky sa mu mihali po palubnej doske. Vrtuľa sa pohla, otočila sa… ale pomaly.

Priveľmi pomaly.

Hýb sa!

Rachel podvedome vstala a už-už sa dávala do behu. Stihne to do druhého náletu? Za chrbtom počula dupot Corkyho a Tollanda. Bežali k nej a k čakajúcej helikoptére. Áno! Rýchlo!

A potom to zbadala.

Z prázdnej tmy asi sto metrov od lode preťal noc červený lúč,

tenký ako ceruzka, a dopadol na palubu Goye. Posúval sa po nej, kým nenašiel cieľ. Znehybnel na boku čakajúcej helikoptéry Pobrežnej stráže.

Rachel to v mihu zaregistrovala. V tej hroznej chvíli akoby sa všetko na palube zlialo do koláže tvarov a zvukov. Ženú sa k nej Tolland a Corky – Xavia zúfalo kýva z helikoptéry – nočné nebo reže neúprosný laserový lúč.

Je neskoro.

Rachel sa zvrtla ku Corkymu a Tollandovi, ktorí uháňali k helikoptére. Vrhla sa im do cesty s vystretými rukami, aby ich zastavila. Bolo to, akoby do nej narazil vlak. Všetci traja sa zrútili na palubu v spleti rúk a nôh.

V diaľke sa bielo zablyslo. Rachel užasnuto a zhrozene pozorovala absolútne rovnú čiaru výfukových plynov, ktorá kopírovala laserový lúč priamo k helikoptére.

Keď strela Hellfire zasiahla trup, helikoptéra sa rozletela na všetky strany ako hračka. Po palube sa prehnala vlna horúčavy a hluku. Padali ohnivé úlomky. Horiaci trup helikoptéry poskočil na dodrúzganom chvoste dozadu, chvíľu sa knísal a potom spadol cez kormu do mora v syčiacom mračne pary.

Rachel zatvorila oči. Nevládala sa nadýchnuť. Počula bublanie a prskanie potápajúceho sa horiaceho vraku, ktorý silné prúdy ťahali od Goye. Do tohto chaosu sa zarezal Tollandov krik. Rachel cítila, že jeho mocné ruky ju ťahajú hore na nohy. Nevládala sa však pohnúť.

Pilot helikoptéry a Xavia sú mŕtvi.

Na rade sme my.

111

Počasie na Milneho ľadovom šelfe sa ustálilo a habisféra pokojne stála. Riaditeľ NASA Lawrence Ekstrom si napriek tomu nešiel pospať. Celé hodiny chodil po habisfére hore-dolu, nazeral do šachty, prechádzal rukami po ryhách obrovskej obhorenej skaly.

Napokon sa rozhodol.

Sedel pri videofóne v bunke PBS a díval sa do ustatých očí prezidenta Spojených štátov. Zach Herney mal oblečený župan a nevyzeral nijako prívetivo. Ekstrom vedel, že bude ešte menej prívetivý, keď si vypočuje, čo mu chce povedať.

Keď dohovoril, Herney sa tváril rozpačito – akoby si myslel, že sa ešte celkom neprebral zo spánku.

„Počkajte," povedal. „Asi sme mali zlé spojenie. Povedali ste mi, že NASA zachytila súradnice meteoritu v núdzovom vysielaní – a potom predstierala, že meteorit našiel OSPH?"

Ekstrom mlčal, sedel v tme a túžil sa z tohto zlého sna prebudiť.

Prezidenta to ticho znervózňovalo. „Larry, povedzte mi, preboha, že to nie je pravda!"

Ekstromovi vyschlo v ústach. „Meteorit sa našiel, pán prezident. To je to najdôležitejšie."

„Nepočuli ste? Máte mi povedať, že to nie je pravda!"

Ticho sa premenilo v Ekstromových ušiach na dunenie. Musel som mu to povedať, opakoval si. Inak by to bolo ešte horšie. „Pán prezident, zlyhanie OSPH vám zapríčinilo prudký pokles preferencií. Keď sme zachytili to rádiové vysielanie, kde sa hovorilo o veľkom meteorite pochovanom v ľade, videli sme v

tom šancu dostať vás späť do boja.“

Herneyho to ohromilo. „Predstieraním, že OSPH niečo našiel?“

„OSPH by onedlho bol fungoval, ale nie dosť skoro, aby sa stihli voľby. V preferenciách ste padali, Sexton búšil do NASA, tak…“

„Vy ste sa zbláznili! Klamali ste mi, Larry!“

„Núkala sa nám príležitosť, pán prezident. Rozhodol som sa, že ju využijeme. Zachytili sme rádiové vysielanie Kanaďana, ktorý meteorit objavil. Zahynul v búrke. O meteorite nikto iný nevedel. OSPH tú oblasť obletoval. NASA potrebovala triumf ako soľ. Mali sme súradnice.“

„Prečo mi to hovoríte teraz?“

„Myslel som, že by ste to mali vedieť.“

„Viete, čo s touto informáciou Sexton urobí, ak to zistí?“

Na to Ekstrom radšej nemyslel.

„Vyhlási pred svetom, že NASA a Biely dom klamali americkému národu! A viete čo? Bude mať pravdu!“

„Vy ste neklamali, pán prezident. Ja som klamal. Odstúpim, ak…“

„Larry, uniká vám to najdôležitejšie. Chcel som sa uchádzať o prezidentské kreslo pravdou a slušnosťou! Dočerta! Dnešný večer bol čistý. Dôstojný. A teraz sa dozvedám, že som celému svetu klamal?“

„Je to len malé klamstvo, pán prezident.“

„Nič také neexistuje, Larry!“ vybuchol Herney.

Ekstrom mal pocit, že tesná miestnosť, v ktorej sedí, sa okolo neho zatvára. Toľko toho chcel ešte prezidentovi povedať, ale pochopil, že to musí počkať až na ráno. „Prepáčte, že som vás prebudil, pán prezident, ale nazdával som sa, že by ste to mali vedieť.“

Sexton si na druhom konci Washingtonu nalial ďalšiu dávku koňaku a čoraz podráždenejšie chodil po byte.

Kde tá Gabrielle trčí?

112

Gabrielle Asheová sedela v tme za Sextonovým stolom a skľúčene sa dívala na počítač.

NEPLATNÉ HESLO – PRÍSTUP NEMOŽNÝ.

Vyskúšala niekoľko iných hesiel, ktoré sa zdali pravdepodobné, ale ani jedno nezabralo. Skúsila, či nie je odomknutá nejaká zásuvka, hľadala dajakú stopu, slamku, ktorej by sa mohla zachytiť, ale napokon sa vzdala. Už chcela odísť, keď jej zrak padol na čosi zvláštne. Odrážalo sa to na kalendári na Sextonovom stole. Ktosi vymaľoval červenou, modrou a bielou zvýrazňovacou fixkou dátum volieb. Určite nie senátor. Gabrielle si pritiahla kalendár bližšie. Na dni s volebným dátumom bolo výrazne napísané: POTUS!

Sextonova temperamentná sekretárka mu zrejme chcela dodať elán. Akronym POTUS používala Tajná služba ako kódový názov prezidenta. Ak všetko pôjde dobre, Sexton sa v ten deň stane nový POTUS.

Gabrielle posunula kalendár na stole do predchádzajúcej polohy a vstala. Zrazu sa zarazila a obzrela sa na obrazovku počítača.

ZADAJTE HESLO:

Znova vrhla pohľad na kalendár.

POTUS

Zatajila dych a vyťukala to.

NEPLATNÉ HESLO – PRÍSTUP NEMOŽNÝ

Sklamaná sa vzdala. Vykročila nazad k dverám na toaletu, aby odišla cestou, ktorou sa sem dostala. Bola na polceste, keď jej zazvonil mobil. Bola už nervózna a pri tomto zvuku sa mykla.

Zastala, vytiahla mobil a pozrela na Sextonove vzácne hodiny Jourdain, ktoré mal po starom otcovi. Takmer 4:00. Gabrielle vedela, že o tomto čase môže volať len Sexton. Už je asi netrpezlivý. Má to vziať, alebo nie? Ak to vezme, bude musieť klamať. Ak to nevezme, Sextona sa zmocní podozrenie.

Hovor prebrala. „Haló?“

„Gabrielle?“ ozval sa Sexton netrpezlivo. „Čo vás zdržalo?“

„Zaviazla som v taxíku pri Rooseveltovom pamätníku a teraz sme…“

„Neznie to, že ste v taxíku.“

„Nie som,“ prisvedčila a pocítila príval krvi. „Povedala som si, že sa zastavím v kancelárii a vezmem nejaké dokumenty o NASA, ktoré by sa mohli vzťahovať na OSPH. Nemôžem ich však nájsť.“

„Tak sa poponáhľajte. Ráno chcem zvolať tlačovú konferenciu a musíme predebatovať detaily.“

„Onedlho som u vás.“

Nastala odmlka. „Ste vo svojej kancelárii?“ spýtal sa senátor ešte raz, akoby mu čosi nedalo.

„Áno. Ešte desať minút a bežím.“

Ďalšia odmlka. „Tak dobre. Uvidíme sa.“

Gabrielle vypla mobil. Bola priveľmi zamestnaná vlastnými myšlienkami, aby registrovala hlasné charakteristické tikanie Sextonových vzácnych jourdainiek po starom otcovi.

113

Michael Tolland zbadal, že Rachel je zranená, až keď ju ťahal do úkrytu za Tritonom a zrak mu padol na jej zakrvavené rameno. Z katatonického výrazu jej tváre vybadal, že necíti nijakú bolesť. Zachytil ju a obzrel sa, kde je Corky. Ten sa k nim tackavo blížil. Pohľad mal ochromený strachom.

Musíme sa niekde ukryť, uvažoval zúfalo. Ešte sa mu plne nerozležala v hlave hrôza z toho, čo sa práve stalo. Inštinktívne prebehol očami po palubných nadstavbách nad nimi. Schody vedúce na mostík boli nekryté a sám mostík bol iba sklená kocka – aj zo vzduchu priehľadná. Tam by to bola samovražda. Ostával iba jediný smer.

Na okamih uprel nádejný pohľad na Triton. Ktovie, či by sa v ňom nemohli ponoriť, a tak uniknúť z dosahu guliek.

Absurdné. Triton je jednomiestny a jeho spustenie do mora rumpálom cez padacie dvere trvá dobrých desať minút. Okrem toho nemá nabité batérie a kompresor, takže by bol vo vode ako mŕtvy.

„Už sú tu!“ skríkol Corky ustráchane a ukázal na oblohu.

Tolland sa ani nemusel pozrieť. Ukázal na najbližšiu priečku, od ktorej zbiehala do podpalubia alumíniová rampa. Corky nepotreboval povzbudzovať. Sklonil hlavu, vyrazil k otvoru a zmizol z dohľadu. Tolland vzal Rachel okolo pása a utekal za ním. Obaja zmizli v podpalubí práve vo chvíli, keď sa helikoptéra vrátila a pokropila guľkami palubu.

Tolland pomohol Rachel dolu po mriežkovanej rampe na visutú plošinu. Keď ta dobehli, cítil, že jej stuhlo celé telo. Zmeravelo. Pozrel na ňu. Preľakol sa, že ju mohla zasiahnuť

odrazená guľka.

Keď však zbadal jej tvár, vedel, že ide o niečo iné. Sledoval jej kamenný pohľad a hneď pochopil.

Rachel nehybne stála, jej nohy sa odmietali pohnúť. Hľadela na bizarný svet pod sebou.

Goya bola konštruovaná tak, že nemala nijaký trup, ale iba plaváky ako obrovský katamaran. Práve zostúpili cez palubu na mriežkovanú lávku, ktorá sa ťahala desať metrov nad priepasťou, kde zúrilo more. Ohlušujúco tu dunelo, hluk sa odrážal od spodku paluby. Jej hrôzu ešte prehlbovalo, že stále svietili podmorské reflektory Goye, ktoré zelenkasto osvetľovali hlbiny rovno pod jej nohami. Hľadela na šesť či sedem prízračných siluet vo vode. Obrovské kladiváče. Plávali proti prúdu, držiac sa na mieste – ich pružné telá sa ohýbali sem a ta.

Do ucha jej prenikol Tollandov hlas. „Rachel, si v poriadku. Dívaj sa rovno pred seba. Som tesne za tebou.“ Spoza chrbta jej chcel jemne odtrhnúť ruky od zábradlia, ktorého sa pevne držala. A vtedy zbadala červenú kvapku krvi, ktorá sa jej skotúľala po ramene a spadla pomedzi mriežky. Očami sledovala jej pád. Nevidela síce, ako dopadla na hladinu, ale presne vedela, kedy sa to stalo, lebo všetky kladiváče sa zvrtli ako jeden, šľahli mocnými chvostami a začali sa šialene metať v spleti zubov a plutiev.

Supervyvinuté čuchové laloky predného mozgu.

Zacítia krv na kilometer.

„Dívaj sa rovno pred seba,“ zopakoval Tolland mocným, upokojujúcim hlasom. „Som tesne za tebou.“

Rachel cítila na bokoch jeho ruky, ktoré ju tisli vpred. Odtrhla zrak od hlbín a vykročila po lávke. Kdesi hore sa znova ozvala vrtuľa helikoptéry. Corky bol kus pred nimi a tackavo uháňal po lávke.

Tolland naňho zavolal: „Až k poslednej vzpere, Corky! Dolu schodmi!“

Rachel zbadala, kam mieria. Pred nimi zbiehali cikcak schody. Dolu pri hladine sa ťahala po celej dĺžke Goye úzka plošina. Vybiehal z nej rad malých kotvísk, ktoré tvorili pod loďou akýsi malý prístav. Nad tým bol veľký nápis:

POTÁPAČSKÁ ZÓNA
Člny, pozor!
Vynárajú sa potápači!

Dúfam, že nechce, aby sme tu plávali, mihlo sa hlavou Rachel. Jej strach sa ešte prehĺbil, keď Tolland zastal pri rade skriniek, ktoré lemovali lávku. Otvoril dvierka a ukázali sa skafandre, okuliare, záchranné vesty a harpúny. Kým stihla zaprotestovať, vytiahol signálnu pištoľ. „Poďme!“

Znova vykročili.

Corky medzitým došiel ku schodom a schádzal po nich. „Už ho vidím!“ zvolal. Jeho hlas zaznel nad burácajúcou vodou takmer radostne.

Čo vidí? blyslo mysľou Rachel, keď Corky zbiehal po schodoch. Videla iba more, zamorené žralokmi, ktoré sa dvíhalo nebezpečne blízko. Tolland ju duril vpred a ona zrazu zbadala, čo Corkymu vlialo takú nádej. Pri jednom kotvisku stál malý motorový čln. Corky sa k nemu rozbehol.

Rachel vytreštila oči. Ujsť helikoptére v motorovom člne?

„Má vysielačku,“ povedal Tolland. „Ak sa dostaneme mimo priestoru zablokovaného z helikoptéry…“

Rachel ho ďalej nepočúvala. Práve zbadala čosi, pri čom jej stuhla krv. „Neskoro,“ vydralo sa z nej. Ukázala roztraseným prstom. Je s nami koniec…

Keď sa Tolland obzrel, aj on videl, že je koniec.

Z druhého konca lode na nich hľadela čierna helikoptéra. Spustila sa tam a vyzerala ako drak nazerajúci do jaskyne. Tolland si v prvej chvíli pomyslel, že poletí rovno k nim cez stred lode. Helikoptéra sa však obracala bokom a mierila.

Tolland pozrel, kam mierili guľomety. Nie!

Na prístavisku kľačal Corky a odväzoval motorový čln. Pozrel dohora práve v okamihu, keď guľomety pod bruchom helikoptéry dunivo vyštekli. Myklo ho, akoby dostal zásah. Panicky sa preškriabal cez okraj člna a vrhol sa na jeho dno. Guľomet stíchol. Tolland videl, že sa po dne člna škriabe ďalej. Pravú nohu mal od kolena dolu krvavú. Skrčil sa pod palubnú dosku, zašmátral po nej a prstami nahmatal kľúčik. Dvestopäťdesiatkoňový motor Mercury zareval a ožil.

Vzápätí vyrazil z nosa stojacej helikoptéry červený laserový lúč, ktorý zameral čln.

Tolland zareagoval inštinktívne. Použil jedinú zbraň, ktorú mal poruke.

Stisol kohútik signálnej pištole. Vyletel z nej oslepujúci pás, ktorý smeroval rovnobežne s morskou hladinou k helikoptére. Tolland napriek tomu vycítil, že je neskoro. Svetlica letela ku kabíne helikoptéry, no z odpaľovacieho zariadenia pod helikoptérou už vyšľahol záblesk. Vyrazila odtiaľ raketa, no helikoptéra sa zároveň prudko mykla, aby sa vyhla svetlici.

„Pozor!“ skríkol Tolland a strhol Rachel na lávku.

Raketa sa vychýlila z dráhy, o vlások minula Corkyho, preletela pod celou Goyou a trafila vzperu desať metrov pod Tollandom a Rachel.

Apokalypticky to zadunelo. Vytryskol gejzír vody a plameňov. Vzduchom poletovali kusy pokrúteného kovu a dopadali na lávku.

Rozľahol sa škripot kovu o kov, loď sa pohla a trocha naklonená si našla novú rovnovážnu polohu.

Keď sa rozplynul dym, Tolland zbadal, že jedna zo štyroch hlavných vzper je ťažko poškodená. Okolo pontónu sa hnal mocný prúd a hrozil, že ho odtrhne. Točité schodisko na spodnú palubu viselo ako na nitke.

„Poď!“ skríkol Tolland a ťahal Rachel k nemu. Musíme sa dostať dolu!

Bolo však neskoro. Schodisko sa s praskotom odtrhlo od poškodenej vzpery a zrútilo sa do mora.

Delta-Jeden schytil pevnejšie riadidlá helikoptéry a dostal ju pod kontrolu. Keď ho na okamih oslepila svetlica, podvedome riadidlami mykol a strela Hellfire minula cieľ. Zahrešil, spustil sa nad provu Goye a chystal sa dokončiť úlohu.

Zlikvidovať všetkých cestujúcich. Rozkaz veliaceho bol jasný.

„Doboha! Pozri!“ skríkol Delta-Dva a ukázal von. „Motorový čln.“

Delta-Jeden pozrel tým smerom. Guľkami dosekaný motorový čln Crestliner letel po vlnách od Goye do tmy.

Musí sa rozhodnúť.

114

Corky zvieral krvavými rukami volant motorového člna Crestliner Phantom 2100, ktorý letel plnou rýchlosťou po mori. Páku plynu dotisol až na doraz, aby z neho vyžmýkal najvyššiu rýchlosť. Až teraz pocítil pálčivú bolesť. Pozrel na nohu a videl, že mu z nej strieka krv. Obišli ho mdloby.

Oprel sa o volant a obzrel sa na Goyu, sugerujúc helikoptére, aby sa pustila za ním. Tolland a Rachel uviazli na lávke, takže ich nemohol vziať do člna. Musel sa v mihu rozhodnúť.

Rozdeľ a doraz.

Vedel, že ak odláka helikoptéru dosť ďaleko od Goye, Tolland a Rachel sa možno dovolajú vysielačkou pomoci. Helikoptéra sa však stále vznášala nad osvetlenou Goyou, akoby sa nevedela rozhodnúť.

No tak, vy svine! Poďte už! Za mnou!

Helikoptéra sa však za ním nepustila. Namiesto toho klesla nad kormu, vyrovnala sa a dosadla na palubu. Nie! Corky to s hrôzou pozoroval a svitlo mu, že Tollanda a Rachel tam zanechal istej smrti.

Vedel, že o pomoc bude musieť zavolať on. Zašmátral po palubnej doske a nahmatal vysielačku. Šťukol vypínačom. Nič. Nijaké svetielka. Statika nezapraskala. Otočil gombíkom a nastavil ho na plnú hlasitosť. Nič. Nože, poď! Pustil volant a kľakol si, aby pozrel, čo je vo veci. Keď sa zohol, v nohe ho bodla neznesiteľná bolesť. Sústredil sa na vysielačku. Nemohol uveriť vlastným očiam. Palubná doska bola rozstrieľaná a číselník vysielačky roztrieštený. Všade trčali drôty. Vytreštil oči.

Ešte toto…

Na roztrasených kolenách sa vystrel. Môže to byť ešte horšie? Môže. Stačil mu pohľad na Goyu. Z helikoptéry vyskakovali na palubu dvaja ozbrojení vojaci. Nato sa helikoptéra opäť vzniesla, nasmerovala sa na more a plnou rýchlosťou vyrazila za ním.

Corky stratil nádej. Rozdeľ a doraz! Zrejme nie je jediný, kto dnes v noci takto rozmýšľa.

Delta-Tri kráčal opatrne po palube, a keď sa blížil k mriežkovanej rampe, vedúcej do podpalubia, začul odkiaľsi zdola ženský krik. Obrátil sa a naznačil Delte-Dva, že to ide dolu preveriť. Jeho partner prikývol. Ostal hore, aby mal pod kontrolou hornú palubu. Obaja sa mohli dorozumievať cez CrypTalk. Blokovací systém Kiowy nechal dôvtipne nezablokované úzke vlnové pásmo, na ktorom mohli komunikovať.

Delta-Tri rýchlo prebehol k rampe s pripraveným krátkym samopalom. S inštinktom vycvičeného zabijaka sa pustil pomaličky dolu, držiac namierenú hlaveň.

Zo zvažujúcej sa rampy nemal dobrý výhľad dolu, a preto sa prikrčil. Krik k nemu teraz doliehal zreteľnejšie. Zostupoval. Zbadal pokrútený labyrint lávok pod palubou. Výkriky zosilneli.

Potom ju zbadal. Rachel Sextonová stála uprostred lávky a nazerala dolu ponad zábradlie. Zúfalo volala Tollanda.

Spadol Tolland dolu? Zmietol ho výbuch?

Ak je tak, bude mať ľahšiu úlohu, ako očakával. Stačí mu zostúpiť ešte o niekoľko metrov, aby nič neprekážalo výstrelu. Bude to ako strieľať na rybu v sude. Trocha ho znepokojovalo iba to, že Rachel stála pri otvorených skrinkách s výstrojom, čo znamenalo, že by mohla mať zbraň – harpúnu alebo pušku na žraloky –, lenže proti jeho samopalu je to ako nič. Bol si istý, že má všetko pod kontrolou, a tak spustil hlaveň samopalu a zišiel ešte kúsok. Na Rachel mal už dobrý výhľad. Zdvihol samopal.

Ešte krok.

Pod ním sa čosi pohlo. Skôr ho zarazilo, než vyľakalo, keď pod sebou zbadal Michaela Tollanda, ktorý ho chcel pichnúť do chodidla alumíniovou tyčou. Trocha ho to zaskočilo, ale takmer sa zasmial tomuto úbohému pokusu podraziť ho.

Potom pocítil na päte konček tyče.

Telom mu prešľahla pálčivá bolesť a pravé chodidlo mu na kusy roztrhalo. Stratil rovnováhu, spadol a skotúľal sa dolu. Samopal mu vyletel z ruky a zošuchol sa po rampe do mora. V bolestiach sa skrútil, chcel si chodidlo chytiť, ale už ho tam nemal.

Tolland stál nad svojím útočníkom a v rukách stále zvieral tyč, z ktorej sa dymilo – bola to jeden a pol metra dlhá zbraň proti žralokom, zakončená brokovým nábojom, ktorý sa odpaľoval dotykom. Používali ju na obranu pred útočiacimi žralokmi. Tolland ju znova nabil a jej ostrý dymiaci hrot priložil útočníkovi na hrdlo. Delta-Tri ležal na chrbte a upieral na Tollanda pohľad, v ktorom sa zračila zmes nenávisti a bolesti.

Po lávke sa rozbehla Rachel. Mala sa zmocniť samopalu, lenže ten sa, nanešťastie, zošmykol a spadol do mora. Na útočníkovom opasku zapraskalo vo vysielačke. Ozval sa robotický hlas: „Delta-Tri? Čo je? Počul som výstrel.“

Delta-Tri sa nechystal odpovedať. Vo vysielačke znova zapraskalo. „Delta-Tri? Potvrď. Potrebuješ podporu?“

Vzápätí zachrapčal nový hlas. Aj ten bol robotický, ale v pozadí sa ozýval hluk helikoptéry. „Tu Delta-Jeden,“ povedal pilot. „Prenasledujem unikajúce plavidlo. Delta-Tri, potvrď. Stalo sa niečo? Potrebuješ podporu?“

Tolland pritisol Delte-Tri na hrdlo tyč. „Povedz mu, nech nechá čln tak. Ak môjho priateľa zabijú, zomrieš.“

Vojak si zdvihol k ústam mikrofón a mykol sa od bolesti. Pozrel Tollandovi rovno do očí, stisol gombík a prehovoril: „Tu Delta-Tri. Som v poriadku. Znič unikajúce plavidlo.“

115

Gabrielle Asheová došla na toaletu a chystala sa preliezť von. Sextonov telefonát v nej vyvolal úzkosť. Zaváhal, keď mu povedala, že je vo svojej kancelárii – akoby dajako vycítil, že klame. Tak či onak, do jeho počítača sa nedostala a nevedela, čo ďalej.

Sexton čaká.

Vyliezla na umývadlo, už-už sa chcela vytiahnuť hore, keď čosi kloplo na kachličkovej dlážke. Pozrela sa a podráždilo ju, keď zbadala, že nevdojak zrazila Sextonove manžetové gombičky, ktoré si nechal na umývadle.

Nechaj tu všetko tak, ako si to našla.

Zoskočila dolu, zdvihla gombičky a položila ich nazad na umývadlo. Keď sa chystala opäť vyliezť hore, znova jej na ne padol zrak. Inokedy by ich bola ignorovala, ale teraz zaujal jej pozornosť monogram na nich. Ako na väčšine Sextonových predmetov s monogramom, aj tu ho tvorili dve prepletené písmená SS. Gabrielle blyslo mysľou Sextonovo pôvodné heslo – SSS. Predstavila si jeho kalendár… POTUS… a optimistické slová, ktoré donekonečna bežali po obrazovke jeho počítača.

Prezident Spojených štátov Sedgewick Sexton… Prezident Spojených štátov Sedgewick Sexton… Prezident…

Gabrielle na okamih znehybnela. Môže byť až taký sebavedomý?

Vedela, že stačí chvíľočka, aby to zistila. Rýchlo sa vrátila do Sextonovej pracovne, pristúpila k počítaču a vyťukala sedemmiestne heslo.

POTUSSS
Neveriacky vytreštila oči.
Vždy rátaj s egom politika.

116

Corky Marlinson už nesedel pri volante člna, ktorý sa hnal do noci. Vedel, že čln pôjde rovno, či bude pri volante, alebo nie. Pôjde cestou najmenšieho odporu…

Premiestnil sa do zadnej časti skáčuceho člna a pozrel si svoje zranenie. Guľka o vlások minula holennú kosť a vnikla mu spredu do lýtka. Vzadu na lýtku nemal nijakú ranu, takže guľka ostala v nohe. Zašmátral okolo seba, či nenájde niečo, čím by krvácanie zastavil, ale nenašiel nič – iba plutvy, snorkel a zopár záchranných viest. Nijakú lekárničku s prvou pomocou. Panicky otvoril malú skrinku s náradím. Našiel v nej zopár nástrojov, handry, izolačnú pásku, olej a iné veci na údržbu. Pozrel na zakrvavenú nohu a položil si otázku, ako ďaleko musí ešte prejsť, aby sa dostal zo zóny žralokov.

O poriadny kusisko ďalej, ako dosiaľ prešiel.

Keď Delta-Jeden vyrazil za motorovým člnom, držal Kiowu nízko nad morom. Predpokladal, že unikajúci čln sa vydal k pobrežiu a bude sa chcieť dostať čo najďalej od Goye, a tak letel smerom, ktorým čln od Goye vyplával.

Už by som ho mal mať.

Za normálnych okolností by bol čln vystopoval celkom ľahko radarom, lenže helikoptéra blokovala termálnym šumom všetky vysielacie systémy v okruhu niekoľkých kilometrov, a tak radar bol bezcenný. A vypnúť dáždnik neprichádzalo do úvahy, kým nedostane z Goye správu, že sú tam všetci mŕtvi. Z Goye nesmie odísť ani jedno volanie o pomoc.

Tajomstvo meteoritu zomrie. Rovno tu. A hneď!

Na hľadanie má našťastie aj iné prostriedky. Zistiť termálnu stopu člna je hračkou aj na teplom zohriatom mori. Zapol termálny skener. Zaregistroval tridsaťosemstupňovú teplotu mora. Emisie z dvestopäťdesiatkoňového motora, bežiaceho na plný výkon, sú však omnoho teplejšie.

Corkymu Marlinsonovi tŕpla celá noha.

Keďže nevedel, čo si počať, handrou si krv utrel a nohu si oblepil vrstvu po vrstve izolačnou páskou. Keď sa mu minula, celé lýtko od členka po koleno mal ako v striebornom brnení. Krvácanie prestalo, ale odev a ruky mal celé od krvi.

Sedel na podlahe člna a nevedel si vysvetliť, prečo ho helikoptéra ešte neobjavila. Vyzrel von a prebehol zrakom obzor za sebou, očakávajúc, že zbadá vzdialenú Goyu a blížiacu sa helikoptéru. Napodiv, nezbadal ani jedno, ani druhé. Svetlá Goye zmizli. Ale až tak ďaleko predsa nemohol doplávať, či áno?

Zrazu sa ho zmocnila nádej, že by sa mohol zachrániť. Možno sa im v tme stratil. Možno sa dostane na pobrežie! A vtedy si všimol, že brázda za člnom nie je rovná. Za člnom sa postupne zakrivovala, akoby sa pohyboval po oblúku a nie po rovnej dráhe. To ho zmiatlo. Sledoval pohľadom oblúk brázdy, a z miesta, kde sa strácala, ju sledoval pomyselne ďalej. A vtom zbadal Goyu.

Ležala rovno na jeho pravoboku, necelý kilometer od neho. Corky si zdesene uvedomil, akú chybu urobil. Nedržal volant, a preto čln smeroval tak, ako ho niesol mocný prúd – kruhové prúdenie, vyvolané megavírením. Jazdím do kruhu!

Vybabral sám so sebou.

Vedel, že je ešte vždy v zóne plnej žralokov. Spomenul si na Tollandove zlovestné slová. Supervyvinuté čuchové laloky predného mozgu… kladiváče zavetria z kilometra kvapku krvi. Pozrel na zakrvavenú nohu, omotanú izolačnou páskou, a na ruky.

O chvíľu sa nad ním ukáže helikoptéra.

Strhal si zo seba zakrvavený odev a odplazil sa nahý na kormu. Žraloky s člnom zrejme neudržia krok, a tak si trúfol. Čo najdôkladnejšie sa omyl vo vzdutej vode za člnom.

Stačí kvapka krvi…

Keď celkom nahý vstal, vedel, že mu ostáva len jedno. Kedysi počul, že zvieratá si vyznačujú svoje teritórium močom, lebo kyselina močová páchne najprenikavejšie zo všetkých telesných tekutín.

Dúfajme, že prenikavejšie ako krv. Ľutoval, že večer nevypil viac pív. Vyložil si zranenú nohu na bok člna, aby si pomočil izolačnú pásku na lýtku. Nič! Rýchlo! Zasa nič, nijaké nutkanie a za chrbtom máš helikoptéru!

Napokon to prišlo. Pomočil si celé lýtko. Tým, čo ostalo, pomočil handru, ktorú si uviazal krížom cez telo. Príjemné, naozaj!

Z čiernej oblohy vystrelil červený laserový lúč, ktorý sa k nemu šikmo nasmeroval ako čepeľ obrovskej ligotavej gilotíny. Helikoptéra priletela zboku, lebo pilota zrejme pomýlilo, že sa vracia ku Goyi.

Rýchlo si natiahol záchrannú vestu a prešiel do zadnej časti člna. Meter od miesta, kde stál, sa na zakrvavenej podlahe zjavila červená bodka.

Najvyšší čas.

Plamene, ktoré vyšľahli z člna, ani ohnivú guľu a dym, ktoré vyleteli k nebu, z paluby Goye nebolo vidieť.

Výbuch však Michael Tolland počul.

117

Západné krídlo Bieleho domu bolo o tomto čase zvyčajne tiché, ale keď sa prezident nečakane zjavil v župane a papučiach, asistenti a personál povybiehali zo služobných spální.

„Nemôžem ju nájsť, pán prezident," povedal mladý asistent, ktorý sa za ním náhlil k Oválnej pracovni. Hľadal všade. „Pani Tenchová nereaguje na pager, ani na mobil."

Prezidenta to rozčúlilo. „Pozreli ste sa do…"

„Odišla von, pán prezident," povedal iný pribiehajúci asistent. „Asi pred hodinou. Možno šla do NRA. Jedna telefonistka vraví, že sa večer zhovárala s Pickeringom."

„S Williamom Pickeringom?" Prezidenta to zarazilo. Tenchová a Pickering sa mierne povedané nemali v láske. „Zavolali ste mu?"

„Ani on neodpovedá, pán prezident. Ústredňa NRA ho nemôže nikde zastihnúť. Vraj mu nezvoní ani mobil. Je to, akoby zmizol z povrchu zeme."

Herney sa chvíľu díval na svojich asistentov a potom podišiel k baru a nalial si bourbon. Keď si dvíhal pohár k ústam, vbehol dnu príslušník Tajnej služby.

„Pán prezident? Nechcel som vás budiť, ale asi by ste mali vedieť, že dnes v noci vybuchla pred Rooseveltovým pamätníkom autobomba."

„Čože?" Herneymu skoro vypadol z ruky pohár. „Kedy?"

„Asi pred hodinou." Tajný sa zatváril smutne. „A FBI práve identifikovala obeť…"

118

Deltu-Tri mučila neznesiteľná bolesť v chodidle. Vznášal sa v akomsi kalnom vedomí. Toto je smrť? Chcel sa pohnúť, ale telo mal ako ochrnuté. Videl len rozmazané tvary. Myseľ mu zablúdila späť. Spomenul si na výbuch člna na mori. Znova pred sebou videl hnev v Tollandových očiach. Skláňal sa nad ním, držal mu pri hrdle výbušnú tyč.

Určite ma zabil…

Bolesť v pravom chodidle mu však prezrádzala, že je nažive. Pomaly sa vracala. Keď Tolland počul výbuch člna, zmučene vykríkol. Vedel, že jeho priateľ zahynul. Potom mu padol zúrivý pohľad na Deltu-Tri a prikrčil sa, už-už mu išiel tyčou prebodnúť hrdlo. Zrazu však zakolísal, akoby mu zadržali ruku ľudské ohľady. Zúrivo, sklamane tyč odklonil a dupol mu čižmou na dokaličené chodidlo.

Delta-Tri sa ešte pamätal, že sa od bolesti povracal a celý svet zahalilo čierne delírium. Teraz prichádzal k sebe. Nemal potuchy, ako dlho bol v bezvedomí. Ruky mal zviazané za chrbtom takým pevným uzlom, že ho mohol uviazať iba námorník. Aj nohy mal zviazané, vykrútené dozadu a pripútané k zápästiam, takže mal celé telo vypnuté do oblúka. Chcel zakričať, ale nevyšiel nijaký zvuk. Čímsi mal zapchaté ústa.

Nevedel si predstaviť, čo sa deje. Vtedy pocítil chladný vetrík a zbadal jasné svetlá. Uvedomil si, že je na hornej palube Goye. Skrútil sa, chcel si dajako pomôcť a zbadal čosi, čo mu nahnalo strach – svoj vlastný obraz, ktorý sa skreslene odrážal v plexisklovej bubline ponorky. Visela rovno pred ním a Delta-Tri si uvedomil, že leží na veľkých padacích dverách v palube. To však

nebolo také znepokojujúce ako iná, ťaživejšia otázka.

Ak som na palube… kde je Delta-Dva?

Deltu-Dva sa chytal čoraz väčší nepokoj.

Jeho partner mu síce vysielačkou potvrdil, že je v poriadku, ale jediný výstrel, ktorý sa ozval, nebol z jeho samopalu. Vystrelil zrejme Tolland alebo Rachel. Delta-Dva prešiel k rampe, aby nazrel dolu, kam zišiel jeho partner, a zbadal krv.

S pripraveným samopalom sa pustil do podpalubia. Sledoval krvavú stopu po lávke na provu. Odtiaľ ho stopa priviedla k ďalšej rampe, ktorá vychádzala zasa hore na palubu. Tá bola prázdna. Delta-Dva čoraz obozretnejšie sledoval dlhú červenú šmuhu, ktorá sa ťahala po pravoboku späť do zadnej časti lode, kde križovala otvor rampy, ktorou predtým zišiel dolu.

Čo sa to, dočerta, deje? Krvavá stopa akoby opisovala obrovský kruh.

S namiereným samopalom prešiel opatrne popri vchode do laboratórnej sekcie lode. Krvavá stopa sa ťahala na kormu. Prešiel za roh. Očami sledoval krv.

A vtom to zbadal.

Kristepane!

Pred malou ponorkou Goye ležal Delta-Tri – spútaný, so zapchatými ústami. Delta-Dva aj z diaľky videl, že jeho partnerovi chýba veľká časť pravého chodidla.

Tušil pascu. S pripraveným samopalom sa obozretne pohol dopredu. Delta-Tri sa zvíjal, chcel niečo povedať. Život mu paradoxne zachránila poloha, v ktorej sa ocitol – s kolenami, vykrútenými k chrbtu. To spomalilo krvácanie z chodidla.

Keď sa Delta-Dva priblížil k ponorke, potešil sa zriedkavej výhode – videl všetko, čo mal za chrbtom. V guľatej kopule ponorky sa totiž odrážala celá paluba. Delta-Dva prišiel až k

zmučenému partnerovi. Varovanie v jeho očiach zbadal prineskoro.

Akoby odnikiaľ prišiel striebristý záblesk.

Jedna z mechanických rúk Tritonu zrazu poskočila vpred a s drvivou silou mu zovrela ľavé stehno. Chcel sa vytrhnúť, ale kovové klepeto nepovolilo. Vykríkol od bolesti. Cítil, že mu praskla kosť. Pohľad mu dopadol na kupolu. Cez odraz paluby ho zbadal, ukrytého v tieňoch kabíny.

V ponorke sedel Michael Tolland.

Zle si si to vyrátal, zasyčal Delta-Dva. Potlačil bolesť a zovrel samopal. Namieril na ľavú stranu Tollandovej hrude, ktorý sedel iba meter od neho za plexisklom ponorky. Stisol kohútik a samopal zaštekal. Zúril, že sa dal takto zaskočiť. Držal kohútik, kým nezacvendžala na palube posledná nábojnica a v samopale nešťuklo na znak, že zásobník je prázdny. Zadychčane ho pustil a uprel zrak na dostrieľanú kupolu pred sebou.

„A je po tebe!“ zasyčal. Mykol sa, chcel si vytrhnúť stehno z kovového klepeta. Ako sa metal, kov sa mu zaryl do kože a presiakla krv. „Doriti!“ Siahol po vysielačke na páse. Keď ju však dvíhal k ústam, roztvorila sa pred ním druhá mechanická ruka, poskočila vpred a zovrela mu pravú ruku. Vysielačka spadla na palubu.

V tej chvíli akoby sa pred ním zjavil duch. Bledá tvár, nazerajúca spoza nepoškodenej časti kupoly. Ohromený Delta-Dva pozrel na stred kupoly a pochopil, že guľky hrubou sklenou škrupinou neprenikli. Kupolu len poďobali.

O chvíľu sa otvoril horný poklop ponorky a zjavil sa Michael Tolland. Bol roztrasený, ale nezranený. Zostúpil na palubu a zadíval sa na kupolu.

„Sedem metrákov na štvorcový centimeter,“ prehodil. „Na prestrelenie by si potreboval niečo silnejšie.“

Rachel si v hydrolabe uvedomovala, že čas neúprosne letí. Keď začula z paluby výstrely, modlila sa, aby všetko prebehlo tak, ako si Tolland naplánoval. Už jej bolo jedno, kto stojí za podvodom s meteoritom – riaditeľ NASA, Marjorie Tenchová alebo sám prezident. Na tom teraz nezáleží.

To im neprejde. Nech je to, kto chce, pravda vyjde najavo.

Zranenie na ramene jej prestalo krvácať. Adrenalín utlmil bolesť a pomohol jej sústrediť sa. Našla pero a papier a načarbala dvojriadkovú správu. Vyznievalo to neumelo a kostrbato, ale v tejto chvíli nemala čas, aby dbala na štýl. Pridala správu k usvedčujúcej hŕbke papierov – k obrazu z GPR, k záberom Bathynomous giganteus, k článku o morských chondrulách a k výstupu z elektrónkového mikroskopu. Meteorit je podvod a toto sú dôkazy.

Strčila všetky papiere do faxu. Naspamäť vedela iba zopár faxových čísel, takže si nemohla vyberať, ale už sa rozhodla, komu to odošle. Zatajila dych a pozorne vyťukala faxové číslo človeka, ktorého si vybrala.

Stisla tlačidlo SEND a v duchu sa modlila, aby si príjemcu vybrala múdro.

Fax zapípal.

ERROR: NO DIAL TONE.

S tým rátala. Komunikácia z Goye je stále zablokovaná. Stála, čakala a dívala sa na fax, dúfajúc, že funguje podobne ako ten, čo má doma.

No tak!

Po piatich sekundách znova zapípalo.

REDIALING…

Áno! Pozorovala, ako fax vstupuje do nekonečného cyklu.

ERROR: NO DIAL TONE

REDIALING…
ERROR: NO DIAL TONE
REDIALING…

Nechala fax, nech si hľadá tón, a vybehla na palubu práve vo chvíli, keď jej nad hlavou zahrmela vrtuľa helikoptéry.

119

Dvesto kilometrov od Goye hľadela Gabrielle Asheová v nemom úžase na obrazovku počítača senátora Sextona. Jej podozrenie sa potvrdilo.

Netušila však, že sa potvrdí až tak veľmi.

Videla pred sebou desiatky digitálne naskenovaných šekov, ktoré súkromné vesmírne firmy vystavili na Sextonovo meno a poukázali na kontá na Kajmanských ostrovoch. Najmenší šek bol na pätnásťtisíc dolárov. Niektoré sa pohybovali až do pol milióna dolárov.

Malé omrvinky, povedal jej Sexton. Ani jeden z darov nepresahuje limit dvetisíc dolárov.

Klamal jej, od začiatku jej klamal. Gabrielle mala pred sebou dôkazy o nezákonnom financovaní kampane kolosálnych rozmerov. Tento podraz a sklamanie ju strašne zaboleli. Klamal.

Cítila sa hlúpo. Cítila sa špinavo. No predovšetkým cítila hnev.

Sedela sama v tme a nevedela, čo ďalej.

120

Kiowa znehybnela nad kormou a Delta-Jeden hľadel na nečakaný výjav.

Na palube pri malej ponorke stál Michael Tolland. V mechanických rukách ponorky sa zmietal Delta-Dva, ktorý sa chcel z tých obrovských pazúrov silou-mocou vyslobodiť. Vyzeral, akoby ho schmatli chápadlá obrovského hmyzu.

Čo to, preboha…

A rovnako šokujúce bolo, že na palubu práve vyšla Rachel Sextonová a zastala nad poviazaným krvácajúcim mužom pri ponorke. To môže byť len Delta-Tri. Rachel naňho mierila samopalom a dívala sa hore na helikoptéru, akoby ju vyzývala zaútočiť.

Deltu-Jeden to v prvej chvíli dezorientovalo. Nevedel si vysvetliť, ako sa to mohlo stať. Chyby, ktorých sa dopustili na ľadovom šelfe, boli zriedkavé, ale dali sa vysvetliť. Toto je však nepredstaviteľné.

Poníženie Deltu-Jeden by bolo mučivé aj za normálnych okolností. Teraz sa však hanbil až do krvi, lebo na palube helikoptéry s ním letel ešte ktosi – človek, ktorého prítomnosť tu bola vrcholne nezvyčajná.

Veliaci.

Po útoku pri Rooseveltovom pamätníku prikázal Delte-Jeden odletieť do opusteného parčíka neďaleko Bieleho domu. Delta-Jeden na jeho rozkaz zosadol na trávnatom kopčeku medzi stromami. Veliaci, ktorý zaparkoval neďaleko, vyšiel v tej chvíli z tmy a nastúpil do Kiowy. O niekoľko sekúnd boli už zasa vo vzduchu.

Hoci sa veliaci málokedy zúčastňoval na akciách priamo, Delta-Jeden mu to nemohol nijako vyčítať. Neúspech na Milneho ľadovci ho vrcholne znepokojil, obával sa podozrievania v rozličných kruhoch, niekto by mohol nariadiť vyšetrovanie, a preto sa rozhodol, že záverečnú fázu operácie povedie osobne.

Dostal sa teda do akcie a bol svedkom neúspechu, aký Delta-Jeden ešte nikdy nezažil.

Treba s tým skoncovať. A to hneď.

Veliaci sa díval z Kiowy na palubu Goye a kládol si otázku, ako sa to mohlo stať. Nič neprebehlo, ako malo – podozrenia v súvislosti s meteoritom, zbabraný zásah na ľadovom šelfe, nevyhnutný atentát pri Rooseveltovom pamätníku.

„Neviem si predstaviť…“ vyjachtal Delta-Jeden zahanbene, keď videl situáciu na palube.

Ani ja, pomyslel si veliaci. Korisť očividne veľmi podcenili.

Zadíval sa na Rachel Sextonovú, ktorá upierala pohľad na reflexné sklá helikoptéry. Zdvihla k ústam vysielačku. Keď sa jej syntetizovaný hlas rozľahol v kabíne, veliaci očakával, že bude žiadať, aby odleteli alebo odblokovali komunikačný systém. Určite chcú zavolať o pomoc. Rachel však povedala čosi horšie.

„Prišli ste neskoro,“ povedala. „Už to vedia aj iní, nielen my.“

Jej slová chvíľu viseli vo vzduchu. Bolo to síce veľmi nepravdepodobné, no veliaci sa zamyslel. Musel vylúčiť aj najmenšiu možnosť, že by to mohla byť pravda. Úspech celého projektu závisí od toho, či zlikvidujú všetkých, čo poznajú pravdu. Napokon to vyústilo do krvavého riešenia a veliaci si chcel byť istý, či to treba takto dotiahnuť až do konca.

Už to vie aj niekto iný…

O Rachel Sextonovej je známe, že prísne dodržiava predpisy o utajovaní, a tak akosi nemohol uveriť, že by tieto informácie

prezradila niekomu zvonka.

Rachel znova prehovorila. „Stiahnite sa a ušetríme vašich ľudí. Keď sa priblížite, zomrú. Pravda však vyjde najavo v každom prípade. Môžete obmedziť vlastné straty. Stiahnite sa!“

„Blufujete,“ povedal veliaci. Vedel, že Rachel Sextonová jeho androgýnny robotický hlas nespozná. „Nikomu ste to nepovedali.“

„Chcete to riskovať?“ odsekla Rachel. „Nemohla som sa spojiť s Williamom Pickeringom, a tak som dostala strach a poistila som sa.“

Veliaci sa zamračil. Taká možnosť existovala.

„Neskočili na to,“ povedal Tolland Rachel.

Vojak v chápadlách mechanických rúk bolestivo zjojkol a vydralo sa z neho: „Váš samopal je prázdny a helikoptéra vás rozstrieľa na franforce. Obaja zomriete. Nádej máte, len ak nás pustíte.“

No určite, pomyslela si Rachel. Zvažovala nasledujúci krok. Pozrela na poviazaného so zapchatými ústami, ktorý ležal tesne pri ponorke. Od straty krvi ho chytalo delírium. Rachel si k nemu čupla a zadívala sa mu do tvrdých očí. „Vyberiem vám z úst handru a pridržím vám vysielačku. Presvedčíte tých v helikoptére, aby sa stiahli. Je to jasné?“

Vážne prikývol.

Rachel mu vytiahla z úst handru. Vojak jej napľul do tváre krvavými slinami.

„Ty sviňa!“ zasyčal a rozkašlal sa. „Zomrieš mi pred očami. Zabijú ťa ako prasa na bitúnku. Pred mojimi očami.“

Rachel si zotrela z tváre sliny. Cítila, že ju Tollandove ruky nadvihli a preložili obďaleč. Vzal jej samopal. Vnímala, ako sa celý chvel, a vedela, že dospel za určitú hranicu. Pristúpil k ovládaciemu panelu, položil ruku na páku a pozrel do očí

vojakovi, ktorý ležal na palube.

„Na mojej lodi platí len dva razy a dosť!“ povedal.

Zúrivo mykol pákou. Obrovské padacie dvere pod Tritonom sa roztvorili ako priepadlisko šibenice. Poviazaný vojak zajačal od strachu a zmizol v otvore. Spadol desať metrov na morskú hladinu. Voda sa rozstrekla červeno. V mihu boli na ňom žraloky.

Keď veliaci videl, čo zostalo z tela Deltu-Tri v silnom prúde za loďou, od zúrivosti sa roztriasol. Osvetlená voda bola červená. Niekoľko žralokov sa ruvalo o čosi, čo vyzeralo ako ruka.

Ježišikriste!

Odtrhol od tohto výjavu pohľad. Delta-Dva dosiaľ visel v chápadlách mechanických rúk, ale ponorka už visela nad voľnou hladinou. Delta-Dva metal nohami. Tollandovi stačilo uvoľniť chápadlá a rad bude na ňom.

„Tak dobre,“ vyštekol veliaci do vysielačky. „Počkajte! Počkajte chvíľu!“

Rachel nespúšťala pohľad z Kiowy. Veliaci aj z tej výšky vycítil v jej očiach rozhodnosť. Rachel si zdvihla k ústam vysielačku. „Ešte stále si myslíte, že blufujeme?“ spýtala sa. „Zavolajte do ústredne NRA a vyžiadajte si Jima Samiljana. Má nočnú službu v oddelení plánovania a analýz. Povedala som mu všetko o meteorite. Potvrdí vám to.“

Udáva konkrétne meno? To veliacemu nesedelo. Rachel Sextonová nie je nijaká hlupaňa, a ak blufuje, dá sa to v priebehu niekoľkých sekúnd overiť. Veliaci síce nepoznal v NRA nikoho s takým menom, ale pracuje tam nesmierne veľa ľudí. Kým vydá príkaz, aby so všetkými definitívne skoncovali, musí sa presvedčiť, či blufuje – alebo nie.

Delta-Jeden sa cez plece obzrel. „Mám deaktivovať blokátor, aby ste mohli zavolať a presvedčiť sa?“

Veliaci pozrel dolu na Rachel a Tollanda. Oboch dobre videl.

Keby jeden či druhý vzal do ruky mobil alebo vysielačku, Delta-Jeden by okamžite systém zaktivoval a odrezal ich. Riziko bolo minimálne.

„Deaktivujte to," povedal veliaci a vytiahol mobil. „Overím si, že Rachel klamala. Potom nájdeme spôsob, ako zachrániť Deltu-Dva a definitívne to vybaviť."

Telefonistky v ústrední NRA vo Fairfaxe sa už chytala netrpezlivosť. „Už som vám povedala, že nijaký Jim Samiljan v oddelení plánovania a analýz nepracuje."

Volajúci bol neodbytný. „Môže sa to písať aj inak. Skúsili ste aj to? A pozreli ste sa do iných oddelení?"

Telefonistka to už skontrolovala, no preverila to ešte raz. Po niekoľkých sekundách povedala: „Nijaký Jim Samiljan tu nepracuje. Vyskúšala som všetky možnosti, ako by sa to mohlo písať."

Volajúceho to napodiv uspokojilo. „Takže ste si istá, že NRA nezamestnáva nijakého Jima Samil…"

Na linke zrazu zapraskotalo. Ozval sa výkrik. Veliaci zahrešil a vypol mobil.

Delta-Jeden zlostne zahrešil a náhlivo aktivoval blokačný systém. Svitlo mu prineskoro. V množstve blikajúcich kontroliek na palube Kiowy blikal aj maličký displej, ktorý prezradil, že z Goye vysielajú signál na systéme SATCOM. Ale ako? Z paluby predsa nikto neodišiel! Kým stihol Delta-Jeden systém zaktivovať, signál z Goye zmĺkol sám od seba.

V hydrolaboratóriu spokojne zapípal fax.

CARRIER FOUND… FAX SENT.

Fax odoslaný.

Zabiť, alebo sa dať zabiť. Rachel v sebe objavila pocit, aký dosiaľ nezažila. Túžbu prežiť – zúrivú túžbu, živenú strachom.

„Čo bolo v tom odoslanom faxe?“ spýtal sa hlas vo vysielačke.

Rachel odľahlo, keď počula, že fax odišiel, ako plánovala. „Odíďte odtiaľto!“ vyzvala ich vysielačkou. Nespúšťala oči z helikoptéry. „Je koniec. Vaše tajomstvo je prezradené.“ Povedala im, čo všetko vyslala. Šesť strán textu a obrazov. Nezvratný dôkaz, že meteorit je podvod. „Ak nám ublížite, vaša situácia sa ešte zhorší.“

Nastalo ťaživé mlčanie. „Komu ste ten fax poslali?“

Rachel nemala v úmysle na túto otázku odpovedať. S Tollandom musia získať čo najviac času. Postavili sa blízko k otvoru v palube do jednej línie s Tritonom, takže na nich nemohli strieľať, aby nezasiahli vojaka, ktorý sa hompáľal v mechanických rukách ponorky.

„Poslali ste ho Williamovi Pickeringovi,“ hádal hlas, v ktorom akosi zvláštne zaznela nádej. „Faxovali ste Pickeringovi.“

Omyl, pomyslela si Rachel. Na Pickeringa by bola voľba padla ako na prvého, ale musela si vybrať niekoho iného zo strachu, že útočníci ho už zlikvidovali – čo by len svedčilo, že sú zúfalí a pred ničím sa už nezastavia. V tej hroznej chvíli zafaxovala informácie na jediné ďalšie faxové číslo, ktoré vedela naspamäť.

Do otcovej kancelárie.

Číslo jeho faxu sa jej bolestne vrylo do pamäti po matkinej smrti, keď sa s otcom nechcela stretnúť a veci ohľadne dedičstva vybavovali faxom. Nikdy by jej nebolo zišlo na um, že sa naňho obráti v kritickej situácii, ale dnes v noci hrali v jeho prospech dva

faktory – mal politický motív bez váhania všetko zverejniť a disponoval dostatočným vplyvom, aby zavolal do Bieleho domu a vydieraním ich prinútil odvolať toto smrtiace komando.

O tomto čase určite nebude v úrade, ale pracovňu si zamyká a zabezpečuje ako bankový sejf. Áno, je to, akoby mu fax poslala do sejfu. Aj keby útočníci vedeli, kam ho poslala, nemajú nádej preniknúť cez prísne bezpečnostné opatrenia v Senátnej budove Philipa A. Harta a vlámať sa do jeho kancelárie tak, aby si to nikto nevšimol.

„Nech ste ten fax poslali komukoľvek, toho človeka ste vystavili nebezpečenstvu," ozval sa zhora hlas.

Rachel si uvedomovala, že musí hovoriť z pozície sily bez ohľadu na strach, ktorý ňou lomcoval. Ukázala na vojaka v klepetách mechanických rúk Tritonu. Nohami kopal nad priepasťou a do mora z neho kvapkala krv. „Jediný, komu hrozí nebezpečenstvo, je váš agent," povedala do vysielačky. „Je koniec. Stiahnite sa. Informácie sú už vonku. Prehrali ste. Odíďte, lebo inak váš človek zomrie."

„Slečna Sextonová, neviete, aké dôležité…"

„Ja že neviem?" vybuchla Rachel. „Viem, že ste zabili nevinných ľudí! Viem, že ste klamali o meteorite! A viem, že sa z toho nedostanete! Ak nás aj všetkých zabijete, je s tým koniec!"

Rozhostilo sa mlčanie. Hlas napokon povedal: „Idem dolu."

Rachel strpia. Ide dolu?

„Nie som ozbrojený," povedal hlas. „Neurobte nič prenáhlené. Musíme sa pozhovárať tvárou v tvár."

Kým stihla Rachel zareagovať, helikoptéra zosadla na palubu Goye. Na trupe sa otvorili dvere a vystúpila z nich postava. Bol to obyčajný muž v čiernom saku a kravate. Rachel sa na okamih zatmilo pred očami.

Dívala sa na Williama Pickeringa.

William Pickering stál na palube Goye a ľútostivo si Rachel Sextonovú premeriaval. Nikdy by sa mu neprisnilo, že k takému niečomu príde. Keď sa k nej pohol, videl jej v očiach nebezpečné rozpoloženie.

Šok, podraz, zmätok, hnev.

To všetko je pochopiteľné, pomyslel si. Mnohé ešte nechápe.

Na okamih si spomenul na svoju dcéru Dianu. Ktovie, aké pocity mala ona pred smrťou. Diana aj Rachel sú obete tej istej vojny, vojny, ktorú sa Pickering zaprisahal viesť navždy. Obete bývajú niekedy kruté.

„Rachel," povedal Pickering, „ešte to môžeme vyriešiť. Musím vám toho veľa vysvetliť."

Rachel Sextonová stála zdesená, dvíhal sa jej žalúdok. Tolland namieril samopal na Pickeringovu hruď. Aj on bol zmätený.

„Nepribližujte sa!" vyštekol.

Pickering zastal na tri kroky od nich s pohľadom upretým na Rachel. „Váš otec berie úplatky, Rachel. Od súkromných vesmírnych firiem. Má v úmysle rozpustiť NASA a otvoriť vesmír súkromnému sektoru. V záujme národnej bezpečnosti ho bolo treba zastaviť."

Rachel zarazene počúvala.

Pickering vzdychol. „NASA napriek všetkým nedostatkom musí zostať štátnou inštitúciou." Rachel určite chápe, čo všetko tu hrozí. Po privatizácii by sa najlepšie mozgy NASA nahrnuli ako záplava do súkromného sektoru. Tento mozgový trust by sa rozpadol. Armáda by zrazu nemala k ničomu prístup. Súkromné firmy by v záujme zisku začali predávať patenty NASA a jej nápady tomu, kto by ponúkol najviac, nech by to bol ktokoľvek!

Rachel sa zachvel hlas. „Vy ste podvrhli meteorit a zabili nevinných ľudí… v záujme národnej bezpečnosti?"

„Nemalo sa to stať takto,“ povedal Pickering. „Mali sme v pláne zachrániť dôležitú štátnu inštitúciu. So zabíjaním sa v pláne nerátalo.“

Pickering vedel, že podvod s meteoritom bol výsledkom obáv, ako to už so spravodajskými akciami býva. NRA chcela pred tromi rokmi umiestniť podmorské mikrofóny do väčších hĺbok, aby sa k nim nemohli dostať nepriateľskí sabotéri, a Pickering presadil tajné skonštruovanie mimoriadne odolnej ponorky z nových materiálov, ktoré vyvinula NASA. Ponorka bola schopná dopraviť ľudí do najväčších hlbín oceánu – až na dno Mariánskej priekopy.

Bola dvojmiestna a skonštruovali ju z revolučných keramických hmôt podľa plánov, ktoré ukradli z počítača kalifornského inžiniera Grahama Hawkesa, geniálneho konštruktéra ponoriek, ktorého snom bolo postaviť superpevnú ponorku s názvom Deep Flight II. Hawkes mal ťažkosti s financovaním prototypu. Pickering mal, naopak, rozpočet neobmedzený.

Pickering vyslal v keramickej ponorke tím, ktorý nainštaloval na steny Mariánskej priekopy nové mikrofóny. Bolo to tak hlboko, že nepriateľ sa tam nedostane. Pri vŕtaní však odkryli geologické štruktúry, aké vedci ešte nikdy nevideli. Objavili v nich chondruly a skameneliny niekoľkých neznámych druhov. Keďže schopnosť NRA ponoriť sa tak hlboko ostala utajená, nikto sa o týchto objavoch nedozvedel.

Pickering, opäť poháňaný obavami, prišiel nedávno spolu s poradným vedeckým štábom NRA na nápad, ako využiť tieto unikátne geologické poznatky z Mariánskej priekopy na záchranu NASA. Premeniť balvan z Mariánskej priekopy na meteorit bolo celkom jednoduché. Pomocou vodíkového motora RCM na ňom vytvorila NRA presvedčivú natavenú kôru. Potom sa v malej nákladnej ponorke ponorili pod Milneho ľadový šelf a zospodu

strčili obhorený balvan do ľadu. Keď šachta, ktorou ho tam dostali, zamrzla, všetko vyzeralo tak, akoby tam ležal tristo rokov.

No ako to už vo svete tajných operácií býva, aj tie najsmelšie plány môže pokaziť malá chybička. Včera celú ilúziu rozmetala trocha svetielkujúceho planktónu…

Delta-Jeden sledoval z kokpitu Kiowy odvíjajúcu sa drámu. Na prvý pohľad mali Rachel a Tolland všetko pod kontrolou, no Delta-Jeden sa tejto ilúzii mimovoľne usmial. Samopal v Tollandových rukách bol bezcenný. Delta-Jeden aj na diaľku videl, že záver ostal v zadnej polohe, čo znamenalo, že zásobník je prázdny.

Pozrel na partnera, metajúceho sa v klepetách Tritonu, a vedel, že sa musí poponáhľať. Na palube boli všetci sústredení na Pickeringa a Delta-Jeden mohol podniknúť, čo mal v úmysle. Nechal bežať vrtuľu a vykĺzol zadnou časťou trupu, odkradol sa obďaleč, kryjúc sa za helikoptérou, a zamieril na pravobok. Odtiaľ sa vydal s vlastným samopalom v ruke na provu. Pickering mu pred pristátím vydal konkrétne rozkazy a Delta-Jeden chcel túto jednoduchú úlohu do bodky splniť.

O niekoľko minút bude po všetkom, vravel si.

122

Zach Herney si sadol za svoj stôl v Oválnej pracovni, ešte vždy v župane. Príšerne ho bolela hlava. Práve sa dozvedel najnovšie ohnivko tejto záhady.

Marjorie Tenchová je mŕtva.

Asistenti mu povedali, že Tenchová odišla autom k Rooseveltovmu pamätníku na diskrétne stretnutie s Williamom Pickeringom. Keďže ani Pickeringa nemohli nikde zohnať, obávali sa, že aj on je mŕtvy.

Prezident a Pickering sa nedávno dostali do sporu. Herney sa pred niekoľkými mesiacmi dozvedel, že Pickering v jeho mene podnikol nezákonné kroky, aby zachránil jeho upadajúcu kampaň.

S pomocou prostriedkov NRA tajne získal na senátora Sextona dosť špiny, aby ho mohol potopiť – škandálne sexuálne zábery s jeho asistentkou Gabrielle Asheovou a usvedčujúce finančné dokumenty, že Sexton berie úplatky od súkromných vesmírnych firiem. Pickering poslal tieto informácie anonymne Marjorie Tenchovej, dúfajúc, že Biely dom ich obratne využije. Keď ich však Herney uvidel, zakázal ich Tenchovej použiť. Sexuálne škandály a podplácanie boli rakovinou Washingtonu, a keby tým opäť zamával pred očami verejnosti, iba čo by prehĺbil jej nedôveru k vláde.

Tento štát zabíja cynizmus.

Herney síce vedel, že Sextona by týmto škandálom mohol zničiť, ale iba za cenu pošpinenia Senátu, a to odmietol urobiť.

Už nič negatívne. Porazí senátora Sextona politicky.

Pickeringa rozhnevalo, že Biely dom odmietol použiť dôkazy, ktoré nazhromaždil, a tak chcel škandál vyprovokovať tým, že

pustil do obehu chýr o Sextonovom pomere s Gabrielle Asheovou. Sexton to však poprel tak presvedčivo, že prezident sa nakoniec musel za tento chýr osobne ospravedlniť. William Pickering takto narobil viac škody ako úžitku. Herney Pickeringovi povedal, že ak ešte raz zasiahne do jeho kampane, vznesie voči nemu obvinenie. Najväčšou iróniou však bolo, že Pickering neznášal ani prezidenta Herneyho. Jeho úsilie pomôcť mu v kampani pramenilo z obáv o osud NASA. Zach Herney predstavoval menšie zlo.

A teraz Pickeringa niekto zavraždil?

Herney si to nevedel predstaviť.

„Pán prezident?“ ozval sa asistent. „Zavolal som Lawrenceovi Ekstromovi, ako ste žiadali, a povedal som mu o Marjorie Tenchovej.“

„Ďakujem.“

„Chcel by sa s vami zhovárať, pán prezident.“

Herney naňho ešte zúril za klamstvo s OSPH. „Povedzte mu, že sa s ním pozhováram až ráno.“

„Pán Ekstrom s vami chce hovoriť hneď, pán prezident.“ Asistent sa zatváril neisto. „Je veľmi rozrušený.“

ON je rozrušený? Herney cítil, že mu už povoľujú nervy. Ktovie, čo sa zasa pobabralo, pomyslel si, keď vstal a šiel k telefónu.

123

Rachel sa zakrútila hlava. Tajomno, ktoré ju obklopovalo ako hustá hmla, sa dvíhalo. Zjavila sa pred ňou holá skutočnosť a ona mala pocit, že tam stojí nahá a špinavá. Pickeringa, ktorý stál pred ňou, nespoznávala a sotva počúvala, čo hovorí.

„Museli sme prebudovať obraz NASA," vravel. „Upadajúca popularita a nedostatočné financovanie ju ohrozovali na mnohých úrovniach." Pickering sa odmlčal a sivé oči uprel do Racheliných. „Rachel, NASA zúfalo potrebovala dajaký triumf. Niekto to musel zariadiť."

Áno, niečo bolo treba urobiť, vravel si Pickering. Meteorit bol posledným zúfalým činom. Spolu s ostatnými chcel NASA zachrániť začlenením do spravodajskej komunity, čím by sa vyriešilo jej financovanie a zabezpečenie informácií, lenže Biely dom to ustavične odmietal s odôvodnením, že by to bol útok na vedu. Krátkozraký idealizmus. Pri stúpajúcej popularite Sextonovej rétoriky zameranej proti NASA Pickering a jeho skupina mocných z vojenských kruhov vedeli, že čas sa kráti. Dospeli k záveru, že jediným spôsobom, ako zachrániť povesť NASA a zamedziť, aby sa nedostala na aukciu, je zaujať pozornosť daňových poplatníkov a Kongresu. Ak má NASA prežiť, potrebuje niečo veľkolepé – niečo, čo by daňovým poplatníkom pripomenulo slávne dni Apolla. A ak má Zach Herney poraziť Sextona, potrebuje pomoc.

Chcel som mu pomôcť, rozmýšľal Pickering. Spomenul si na všetky zničujúce dôkazy, ktoré poslal Marjorie Tenchovej, no Herney, nanešťastie, zakázal, aby ich použili. Nemal teda na výber, musel siahnuť k drastickým opatreniam.

„Rachel, informácie, ktoré ste vyslali z tejto lode, sú nebezpečné,“ povedal. „To musíte pochopiť. Ak sa to dostane von, Biely dom a NASA budú vyzerať ako spoluvinníci. Vyvolá to zničujúcu reakciu proti prezidentovi a NASA. Nič o tom nevedia, Rachel. Sú nevinní, prezident aj NASA. Veria, že meteorit je pravý.“

Herneyho a Ekstroma do celej veci nezasvätil, lebo obaja boli priveľmi idealistickí, aby pristali na akýkoľvek podvod, aj keď to mohlo mať pre prezidenta a NASA veľký význam. Ekstrom sa dopustil iba toho, že presvedčil riaditeľa OSPH na klamstvo o softvére. Tento krok nepochybne oľutoval vo chvíli, keď si uvedomil, pod akým drobnohľadom sa meteorit ocitne.

Marjorie Tenchovú zasa roztrpčil Herneyho neochvejný postoj, že v kampani sa bude bojovať čisto, a preto sa spolčila s Ekstromom pri klamstve o OSPH. Bola toho názoru, že malý úspech OSPH pomôže prezidentovi odraziť Sextonov nápor.

Keby bola použila tie fotografie a podplácanie, k tomu, čo sa deje teraz, by nebolo došlo!

Vražda Tenchovej bola síce poľutovaniahodná, ale stala sa nevyhnutnou vo chvíli, keď jej Rachel zatelefonovala a obvinila ju z podvodu. Pickering vedel, že sa pustí do nemilosrdného vyšetrovania a neustane, kým sa nedostane na koreň Racheliných poburujúcich tvrdení. A práve také vyšetrovanie Pickering nemohol pripustiť. Je iróniou, že Tenchová poslúži prezidentovi najlepšie smrťou. Jej násilný koniec vyvolá sympatie voči Bielemu domu a zároveň vrhne hmlisté podozrenie z nečistej hry na Sextonovu kampaň, ktorú Marjorie Tenchová verejne strápnila na CNN.

Rachel sa však tvárila odmietavo a zúrivo na svojho nadriadeného zazerala.

„Pochopte, že ak sa správa o meteorite dostane von, zničíte

nevinného prezidenta a nevinnú NASA," pokračoval Pickering. „A zároveň dostanete do Oválnej pracovne veľmi nebezpečného človeka. Musím vedieť, kam ste to odfaxovali."

Pri týchto slovách prebehol po Rachelinej tvári zvláštny výraz. Zračilo sa v ňom zdesenie človeka, ktorý si práve uvedomil, že sa asi dopustil vážnej chyby.

Delta-Jeden obišiel cez provu na pravobok a dostal sa do hydrolaboratória, odkiaľ videl vychádzať Rachel, keď prilietali. Na obrazovke počítača pulzoval znepokojujúci farebný obraz – podmorský vír, ktorý sa krútil nad morským dnom kdesi pod Goyou.

Ďalší dôvod, aby sme odtiaľto čo najskôr vypadli, pomyslel si a podišiel k faxu.

Ten bol na pulte pri náprotivnej stene. Na záchytnej tácni ležala hŕbka papierov, presne ako Pickering predpovedal. Delta-Jeden ich vzal do ruky. Hore bol Rachelin odkaz. Iba dva riadky. Prečítal si ich.

Presne k veci, pomyslel si.

Zalistoval v papieroch. Prekvapilo a zároveň ho zdesilo, do akej hĺbky Tolland a Rachel odhalili podvod s meteoritom. Každý, kto to uvidí, pochopí, čo to znamená. Delta-Jeden našťastie nemusel ani stisnúť tlačidlo „redial", aby zistil, kam fax odišiel. Posledné číslo ostalo na displeji.

Číslo s washingtonskou predvoľbou.

Pozorne si číslo opísal, vzal všetky papiere a vyšiel z laboratória.

Tolland zvieral v spotených dlaniach samopal, ktorým mieril na Pickeringovu hruď. Ten stále tlačil na Rachel, aby mu povedala, kam fax poslala, no Tollanda sa zmocnil nepríjemný

pocit, že hrá o čas. Na čo ho potrebuje?

„Biely dom a NASA sú v tom nevinne," zopakoval Pickering. „Spolupracujte so mnou. Nedovoľte, aby moje chyby zničili ten kúsok dôveryhodnosti, ktorý NASA ešte zostal. Ak sa to dostane von, vina padne na jej hlavu. My dvaja sa môžeme dohodnúť. Amerika ten meteorit potrebuje. Povedzte mi, kam ste to odfaxovali, kým nebude neskoro."

„Aby ste mohli zabiť ešte niekoho?" spýtala sa Rachel. „Je mi z vás zle."

Tollanda prekvapila Rachelina rozhodnosť. Otcom síce pohŕdala, ale zjavne nemala v úmysle vystaviť ho nebezpečenstvu. Lenže jej plán obrátiť sa na otca faxom o pomoc nemôže vyjsť. Aj keby senátor prišiel o tomto čase do kancelárie a po prečítaní faxu zavolal prezidentovi, že meteorit je podvod, a požiadal ho, aby útok odvolal, nikto v Bielom dome nebude mať potuchy, o čom hovorí, a nebude vedieť, kde sú.

„Poviem to naposledy!" Pickering sa zavŕtal pohľadom do Racheliných očí. „Táto situácia je priveľmi zložitá, aby ste ju plne pochopili. Odoslaním toho faxu ste urobili obrovskú chybu. Ohrozili ste Ameriku."

Tollandovi v tej chvíli svitlo, že Pickering naozaj hrá o čas. A dôvod sa k nim práve pokojne blížil z pravoboku. Tollanda premkol strach, keď zbadal vojaka, ktorý k nim kráčal v jednej ruke so samopalom a v druhej s papiermi.

Zareagoval však tak rozhodne, až ho to samého prekvapilo. Zovrel samopal, zvrtol sa, namieril na vojaka a stisol kohútik.

Ozvalo sa neškodné šťuknutie.

„To faxové číslo som našiel," povedal vojak a podal Pickeringovi papierik. „A pánovi Tollandovi sa minula munícia."

124

Sedgewick Sexton sa hnal po chodbe Senátnej budovy Philipa A. Harta. Nemal potuchy, ako sa to Gabrielle podarilo, ale zrejme sa dostala do jeho kancelárie. Počas ich telefonického rozhovoru zreteľne počul z pozadia výrazné tikanie svojich jourdainiek. Vedel si to vysvetliť iba tak, že Gabrielle vypočula jeho rokovanie s SFF, čo podkopalo jej dôveru k nemu, a teraz hľadá dôkazy.

Ale ako sa tam, dočerta, dostala?

Ešte dobre, že zmenil v počítači heslo.

Keď prišiel k pracovni, vyťukal kód a deaktivoval alarm. Potom vytiahol kľúče, odomkol masívne dvere a otvoril ich. Vrazil dnu, čakajúc, že prichytí Gabrielle pri čine.

Pracovňa však bola tmavá a prázdna, osvetlená iba obrazovkou počítača. Zažal a prebehol pracovňu pohľadom. Všetko bolo na svojom mieste. Mŕtve ticho, iba tikanie hodín na rímse kozuba.

Kam zmizla?

Z toalety začul akýsi šuchot. Rozbehol sa ta, zažal, ale nikto tam nebol. Pozrel za dvere. Nič.

Zmätený sa na seba zadíval do zrkadla a položil si otázku, či priveľa nevypil. Niečo som počul. Celý dezorientovaný sa vrátil do pracovne.

„Gabrielle?“ zavolal. Prešiel chodbou k jej kancelárii. Ani tam nebola. V kancelárii sa nesvietilo.

Na dámskej toalete počul splachnutie záchoda. Zvrtol sa a zamieril ta. K toalete došiel práve vo chvíli, keď odtiaľ vychádzala Gabrielle a utierala si ruky. Keď ho zbadala, od ľaku podskočila.

„Božemôj! Ale ste ma vyľakali!“ vyhŕkla. Naozaj vyzerala prestrašene. „Čo tu robíte?“

„Vraveli ste, že ste si zaskočili do kancelárie po dokumenty o NASA,“ povedal a zadíval sa na jej prázdne ruky. „Kde sú?“

„Nemohla som ich nájsť. Hľadala som všade. Preto to trvalo tak dlho.“

Pozrel jej rovno do očí. „Boli ste v mojej pracovni?“

Za svoj život vďačím jeho faxu, blyslo mysľou Gabrielle.

Ešte pred minútou sedela pred Sextonovým počítačom a usilovala sa vytlačiť nezákonne poukázané šeky, ktoré videla na obrazovke. Tie však boli dajako zabezpečené a nedali sa vytlačiť. Bola by potrebovala viac času, aby tomu prišla na koreň. Možno by si nad tým lámala hlavu ešte teraz, keby nebol odrazu zapípal Sextonov fax. To ju priviedlo do skutočnosti. Uvedomila si, že je najvyšší čas, aby odišla. Na správu, ktorá prišla faxom, ani nepozrela. Rýchlo vypla počítač, upratala a pobrala sa cestou, ktorou prišla. Sextona začula vo chvíli, keď preliezala z jeho toalety.

Teraz stál Sexton pred ňou a ona na sebe cítila jeho skúmavý pohľad. Vedel vycítiť klamstvo ako nikto iný na svete. Ak mu zaklame, spozná to.

„Pili ste,“ povedala a odvrátila sa od neho. Ako môže vedieť, že som bola v jeho pracovni?

Sexton jej položil na plecia ruky a obrátil ju tvárou k sebe. „Boli ste v mojej pracovni?“

Gabrielle sa zmocnil strach. Sexton naozaj veľa vypil. Surovo jej zvieral plecia. „Vo vašej pracovni?“ Prinútila sa do smiechu. „Ako? Prečo?“

„Keď som vám telefonoval, počul som v pozadí svoje jourdainky.“

Gabrielle strpia. Jeho hodiny? To jej nezišlo na um. „Uvedomujete si vôbec, aké je smiešne, čo ste práve povedali?“

„Sedím v pracovni celé dni. Viem, ako moje hodiny tikajú.“

Gabrielle vycítila, že s tým treba čo najskôr skoncovať. Najlepšia obrana je útok. Tak aspoň tvrdí Yolanda Coleová. Zozbierala všetku odvahu, oprela si ruky vbok a zavŕtala sa do Sextona pohľadom. „Vyjasnime si to, pán senátor. Sú štyri hodiny ráno, vy ste pili a potom ste v telefóne počuli tikanie. Preto ste tu?“ Rozhorčene ukázala prstom cez chodbu na jeho pracovňu. „Uvedomte si – obviňujete ma, že som zneškodnila federálny alarm, prenikla cez dve zámky, vlámala sa do vašej pracovne a potom som bola taká hlúpa, že som pri páchaní trestného činu odpovedala na mobil, cestou von som alarm opäť nastavila a pred útekom som si zašla pokojne na záchod? Tak to myslíte?“

Sexton zažmurkal.

„Preto by ľudia nemali piť sami,“ dodala. „Tak čo, chcete si pohovoriť o NASA, alebo nie?“

Sexton sa zmätene vrátil do pracovne. Zamieril rovno k baru a nalial si pepsikolu. Opitý sa rozhodne necíti. Naozaj sa mohol pomýliť? Na druhej strane pracovne posmešne tikali jourdainky. Sexton vypil pepsikolu na dúšok. Nalial si ďalšiu a nalial aj Gabrielle.

„Dáte si, Gabrielle?“ spýtal sa a obrátil sa k nej. Gabrielle za ním nešla. Stála vo dverách. Nech si to vyžerie, pomyslela si. „Preboha, poďte ďalej! A povedzte mi už, čo ste vyhrabali na NASA.“

„Na dnes toho už bolo dosť,“ povedala odmerane. „Pozhovárame sa zajtra.“

Sexton nemal náladu na také naťahovanie. Potreboval tie informácie hneď a nemal v úmysle žobrať o ne. Unavene vzdychol. Puto dôvery. Všetko je založené na dôvere. „Dobre, šliapol som vedľa,“ povedal. „Nehnevajte sa. Bol to pekelný deň. Už ani neviem, kde mi hlava stojí.“

Gabrielle stále postávala vo dverách.

Sexton prešiel k stolu a postavil Gabriellinu pepsikolu na písaciu mapu. Ukázal jej na svoje kožené kreslo za stolom – symbol moci. „Sadnite si. Dajte si pepsi. Idem si strčiť hlavu pod vodu.“ Zamieril na toaletu.

Gabrielle sa stále nehýbala.

Keď vstupoval na toaletu, cez plece zavolal: „Myslím, že som videl vo faxe akúsi správu.“ Ukáž, že jej dôveruješ. „Pozrite si to, dobre?“

Zatvoril za sebou dvere a do umývadla napustil studenú vodu. Omyl si ňou tvár, ale čerstvejšie sa necítil. To sa mu ešte nikdy nestalo – že by sa cítil istý a neistý zároveň. Vždy sa spoliehal na svoj inštinkt a ten mu teraz hovoril, že Gabrielle Asheová bola v jeho pracovni.

Ale ako sa tam dostala? Vylúčené!

Rozhodol sa, že si to vyhodí z hlavy a sústredí sa na to, čo treba urobiť bezprostredne. NASA. Gabrielle teraz potrebuje. Práve teraz ju nesmie od seba odohnať. Musí sa dozvedieť, čo zistila. Kašli na inštinkt. Mýlil si sa.

Keď si utieral tvár, zaklonil hlavu a zhlboka sa nadýchol. Uvoľni sa, rozkázal si. Nevyskakuj tak. Zatvoril oči a znova sa zhlboka nadýchol. Cítil sa trocha lepšie.

Keď vyšiel z toalety, odľahlo mu. Gabrielle si dala povedať a vstúpila dnu. Dobre, pomyslel si. Teraz môžeme prejsť k veci. Gabrielle stála pri faxe a preberala sa v papieroch, ktoré prišli. Sextonovi padol zrak na jej tvár. Prečo vyzerá tak zdesene a dezorientovane?

„Čo je?“ spýtal sa a pohol sa k nej.

Gabrielle sa zatackala, akoby strácala vedomie.

„Čo…“

„Ten meteorit…“ Zadrhol sa jej hlas a v roztrasenej ruke mu

podávala papiere. „A vaša dcéra… hrozí jej nebezpečenstvo.“

Zmätený Sexton k nej pristúpil a vzal jej z rúk papiere. Vrchný bol popísaný rukou. Sexton rukopis hneď spoznal. Správa bola kostrbatá, ale šokujúco jednoduchá.

Meteorit je podvrh. Tu sú dôkazy.
NASA/Biely dom ma chcú zabiť. Pomôž! – RS.

Sextonovi sa málokedy stalo, že by tápal v tme, keď si niečo prečítal, ale nemal potuchy, o čo tu ide, ani keď si Racheline slová prečítal ešte raz.

Meteorit je podvrh? A NASA s Bielym domom ju chcú zabiť?

Ako omámený sa začal preberať v papieroch. Na prvej stránke bol obraz s nadpisom „Ground Penetrating Radar“ (GPR). Zrejme akási sonda do ľadu. Sexton videl šachtu, keď ju ukazovali v televízii. Jeho pozornosť upútalo čosi, čo vyzeralo ako nezreteľný obrys ľudského tela v šachte. Potom zbadal ešte čosi šokujúcejšie – zreteľný obrys druhej šachty rovno pod miestom, kde bol meteorit –, akoby ten kameň strčili do ľadu zospodu.

Čo to, preboha…

Prešiel na ďalšiu stranu a zbadal fotografiu akéhosi morského tvora, ktorý sa volal Bathynomous giganteus. Vyvalil oči. Veď je to to zviera zo skameneliny v meteorite!

Zalistoval ďalej a zbadal grafické znázornenie obsahu ionizovaného vodíka v kôre meteoritu. Na stránku ktosi škrabopisom napísal: Horenie rozptýleného vodíka? Rozpínavý cyklový motor?

Nemohol uveriť vlastným očiam. Rozkrútila sa s ním celá miestnosť. Prešiel na poslednú stránku – bola na nej fotografia horniny, obsahujúcej metalické bubliny, ktoré vyzerali presne ako bubliny v meteorite. A pod tým bola šokujúca veta, že táto hornina

je produktom podmorskej vulkanickej činnosti. Hornina z mora? blyslo mysľou Sextonovi. Ale NASA povedala, že chondruly sa môžu vytvoriť len vo vesmíre!

Položil papiere na stôl a sťažka dosadol do svojho kresla. Netrvalo mu ani pol minúty, kým si poskladal všetko, čo videl. Dôsledky boli celkom jasné. Aj keby mal človek pol mozgu, musel by pochopiť, čo to dokazuje.

Meteorit NASA je podvrh!

Sexton ešte nezažil deň, keď by bol spadol tak hlboko a potom sa vzniesol tak vysoko. Dnes akoby ho strhla a niesla obrovská vlna zúfalstva a potom nádeje. Zmätok v hlave, ako sa niekomu mohol podariť podvod takých kolosálnych rozmerov, sa rýchlo vytratil, keď si uvedomil, čo mu to môže politicky priniesť.

Keď tieto informácie zverejním, prezidentské kreslo je moje!

Pri tomto triumfálnom pocite na chvíľu zabudol, čo mu píše dcéra – že ju chcú zabiť.

„Rachel hrozí nebezpečenstvo," ozvala sa Gabrielle. „Píše, že NASA a Biely dom ju chcú…"

Sextonov fax zrazu opäť zapípal. Gabrielle naň uprela pohľad. Aj Sexton sa naň zadíval. Nevedel si predstaviť, čo by mu ešte Rachel mohla poslať. Ďalšie dôkazy? Koľko ich ešte má? Toto stačí!

Fax zareagoval na signál, ale nijaké papiere z neho nevyšli. Keď sa nedočkal odozvy, automaticky sa prepol na odkazovač.

„Tu kancelária senátora Sedgewicka Sextona," ozvalo sa. „Ak chcete poslať fax, môžete tak urobiť hocikedy. Ak nie, po zaznení tónu zanechajte odkaz."

Kým stihol Sexton zdvihnúť slúchadlo, vo faxe zapípalo.

„Pán senátor?" Bol to drsný mužský hlas. „Tu William Pickering, riaditeľ NRA. O tomto čase pravdepodobne nie ste v kancelárii, ale niečo vám musím hneď oznámiť." Odmlčal sa,

akoby čakal, že niekto zdvihne.

Gabrielle sa načiahla za slúchadlom.

Sexton ju zdrapol za ruku a prudko jej ju odhodil.

Gabrielle to ohromilo. „Ale to je riaditeľ…“

„Pán senátor,“ pokračoval Pickering, akoby mu odľahlo, že nikto nezdvihol. „Mám pre vás, žiaľ, veľmi nepríjemnú správu. Práve som sa dozvedel, že vaša dcéra Rachel sa ocitla vo veľkom nebezpečenstve. Poslal som svoj tím, aby jej pomohol. Práve teraz sa o to pokúšajú. V telefóne nemôžem hovoriť o celej situácii podrobne, ale informovali ma, že vám faxom poslala isté informácie o meteorite NASA. Nevidel som ich, ani neviem, o čo ide, ale tí, čo sa vašej dcére vyhrážajú, ma varovali, že ak tie informácie niekto zverejní, vaša dcéra zomrie. Prepáčte, že to hovorím tak bez obalu, ale chcem, aby to bolo celkom jasné. Život vašej dcéry je ohrozený. Ak vám naozaj niečo odfaxovala, nikomu o tom nepovedzte. Zatiaľ závisí od toho jej život. Ostaňte, kde ste. Onedlho za vami prídem.“ Odmlčal sa. „Ak budeme mať šťastie, všetko vyriešime, kým sa prebudíte. Ak náhodou dostanete tento odkaz prv, ako prídem do vašej kancelárie, ostaňte tam a nikomu netelefonujte. Robím všetko, čo je v mojich silách, aby som vašu dcéru zachránil.“ Pickering zložil.

Gabrielle sa triasla. „Rachel držia ako rukojemníčku?“

Sexton vycítil, že aj napriek sklamaniu z jeho osoby sa vie vžiť do situácie človeka, ktorému hrozí smrteľné nebezpečenstvo. On sám však takého niečoho akosi nebol schopný. Cítil sa ako malý chlapec, ktorý práve dostal vytúžený vianočný darček, a nechce si ho dať vytrhnúť z rúk.

Pickering chce, aby som o tom mlčal?

Chvíľu nerozhodne stál, nevedel, čo to všetko znamená. V hlave sa mu však rozkrúcala chladná, vypočítavá časť mozgu – politický počítač, ktorý spracúval všetky scenáre a vyhodnocoval

všetky možné výsledky. Zadíval sa na papiere, ktoré držal v ruke, a pocítil ich veľkú moc. Meteorit NASA rozmetal všetky jeho sny o prezidentskom kresle. Ale je to lož. Konštrukcia. A tí, čo to nainscenovali, za to teraz zaplatia. Meteorit, ktorý mu nepriatelia hodili do cesty, aby ho zničili, mu teraz dáva do rúk nepredstaviteľnú moc. A postarala sa o to jeho dcéra.

Áno, môže urobiť len jedno jediné, uvažoval. Skutočný vodca sa môže vydať iba jedinou cestou, uvažoval.

Vidina vlastného zmŕtvychvstania naňho pôsobila hypnoticky. Pohol sa na druhú stranu pracovne s pocitom, že prechádza mäkkou hmlou. Došiel k faxu, zapol ho a chystal sa prekopírovať papiere, ktoré mu Rachel poslala.

„Čo to robíte?“ spýtala sa nechápavo Gabrielle.

„Rachel nezabijú,“ vyhlásil Sexton. No aj keby sa to skončilo zle a jeho dcéra by padla za obeť nepriateľovi, jeho postavenie by sa tým ešte posilnilo. V nijakom prípade nemôže prehrať. Je to prijateľné riziko.

„Pre koho sú tie kópie?“ spýtala sa Gabrielle. „William Pickering povedal, aby ste o tom nikomu nehovorili!“

Sexton sa obrátil od faxu a zadíval sa na ňu. Prekvapilo ho, ako nepríťažlivo vyzerá. Zrazu si prichodil ako ostrov. Nedotknuteľný. Všetko, čo chcel dosiahnuť, má teraz v rukách. Nič ho nemôže zastaviť. Ani obvinenia z úplatkov. Ani chýry o sexe. Nič.

„Choďte domov, Gabrielle. Už vás nepotrebujem.“

125

Je koniec, mihlo sa mysľou Rachel.

S Tollandom sedeli bok po boku a hľadeli do ústia samopalu príslušníka Delta Force. Pickering už vie, kam poslala fax. Do kancelárie senátora Sedgewicka Sextona.

Pochybovala, že otec dostane Pickeringov telefonický odkaz. Pickering prenikne do jeho kancelárie ešte prv, ako tam ráno niekto príde. Ticho odstráni fax, vymaže telefonický odkaz a senátorovi nebude musieť ublížiť. Patrí medzi hŕstku ľudí vo Washingtone, ktorí sú schopní tajne sa dostať aj do kancelárie amerického senátora. Rachel vždy žasla, čo všetko sa dá urobiť „v mene národnej bezpečnosti“.

A keby to nevyšlo, uvažovala ďalej, môže mu z helikoptéry streliť do kancelárie raketu, ktorá fax zničí. Čosi jej však hovorilo, že to nebude treba.

Sedela pri Tollandovi a prekvapilo ju, ako jemne vkĺzla jeho dlaň do jej dlane. V jeho dotyku bola nežná sila a prsty sa im preplietli tak prirodzene, až mala pocit, že to tak robili odjakživa. Túžila len po tom, aby mu mohla ležať v náručí, chránená pred ťaživým revom mocného mora, ktoré sa okolo nich krútilo.

Lenže to sa už nestane, uvedomila si.

Michael Tolland mal pocit ako človek, ktorému cestou pod šibenicu svitla nádej.

Život sa mi vysmieva.

Celé roky po Celiinej smrti po nociach trpel a chcel zomrieť. Boli to hodiny bolesti a osamelosti. Zdalo sa, že im môže uniknúť, len keď so všetkým skoncuje. A predsa si zvolil život, navrával si,

že to zvládne sám. Dnes prvý raz pochopil, čo mu celý čas vraveli priatelia.

Mike, nemusíš na to byť sám. Nájdeš si druhú lásku.

Táto irónia bola ešte krutejšia, keď cítil Rachelinu ruku vo svojej. Prichodilo mu to, akoby mu na srdci pukal pancier a odpadával z neho. Zamarilo sa mu, že sa mu cez plece díva Celiin duch – ako neraz predtým. Jej hlas prichádzal z rozbúrenej vody… počul posledné slová, ktoré mu v živote povedala.

„Ty budeš žiť ďalej," šepotal jej hlas. „Sľúb mi, že si nájdeš inú lásku."

„Už nebudem nijakú chcieť," povedal jej.

Celia sa múdro usmiala. „Musíš sa to naučiť."

A teraz si na palube Goye uvedomil, že sa to učí. V duši sa mu zrodil hlboký cit. Pochopil, že je to šťastie.

A s ním prišla mocná túžba žiť.

Keď Pickering vykročil k obom väzňom, cítil sa nad všetkým čudne povznesený. Zastal pred Rachel, prekvapený, že táto chvíľa nie je preňho až taká ťažká.

„Okolnosti si niekedy vyžadujú inak neprijateľné rozhodnutia," povedal.

Rachel sa mu tvrdo dívala do očí. „Okolnosti, ktoré ste vytvorili vy."

„Vo vojne sú obete," povedal Pickering tvrdším hlasom. Spýtaj sa Diany Pickeringovej alebo tých, ktorí za vlasť každý rok obetujú život. „Práve vy by ste to mali pochopiť, Rachel." Uprel na ňu prenikavý pohľad. „Iactura paucourm serva multos."

Videl, že porozumela – v kruhoch národnej bezpečnosti to bolo takmer klišé. Obetuj niekoľkých, aby si zachránil armádu.

Rachel si ho premeriavala s neskrývaným odporom. „A teraz sa ja a Michael staneme tými vašimi niekoľkými?"

Pickering sa nad tým zamyslel. Iného východiska niet. Obrátil sa k Delte-Jeden. „Vysloboďte si partnera a skončite s tým.“

Delta-Jeden prikývol.

Pickering sa naposledy pozrel na Rachel a potom sa pobral k zábradliu na pravoboku. Zahľadel sa na uháňajúcu vodu. Na toto sa dívať nemusí. Pri tomto už nemusí byť.

Keď Delta-Jeden zovrel samopal, pocítil príval sily. Premeral si partnera, ktorý visel v klepetách mechanických rúk. Ostávalo už len zatvoriť pod ním padacie dvere, vyslobodiť ho z klepiet a zlikvidovať Rachel Sextonovú a Michaela Tollanda.

Ovládací panel pri padacích dverách bol však zložitý – celý rad neoznačených pák a číselníkov, ktorými sa ovládali padacie dvere, rumpál a mnohé iné zariadenia. Nechcel riskovať život svojho partnera tým, že by omylom spustil ponorku do mora.

Vylúč všetky riziká. Neponáhľaj sa.

Prinúti Tollanda, aby Deltu-Dva pustil. A aby sa Tolland nepokúsil o dajaký úskok, zabezpečí sa tým, čomu sa vo svete špeciálnych jednotiek hovorí „biologická poistka“.

Využi protivníkov jedného proti druhému.

Delta-Jeden namieril samopal Rachel rovno do tváre. Ústie hlavne mala niekoľko centimetrov od čela. Rachel zavrela oči a Delta-Jeden videl, že Tolland zúrivo zaťal päste.

„Vstaňte, slečna Sextonová,“ povedal Delta-Jeden.

Vstala.

Oprel jej samopal do chrbta a odviedol ju k alumíniovým prenosným schodíkom, ktoré viedli zozadu hore na Triton. „Vylezte hore a zostaňte tam.“

Rachel sa zatvárila ustráchane a zmätene.

„Hýbte sa!“ rozkázal Delta-Jeden.

Rachel sa pustila hore schodíkmi ako v zlom sne. Na poslednom schodíku zastala. Nemala najmenšiu chuť prejsť na ponorku, ktorá visela nad otvorenou priepasťou.

„Prejdite na ponorku!“ zopakoval Delta-Jeden, ktorý sa vrátil k Tollandovi a pritisol mu k hlave samopal.

Pred Rachel visel v klepetách mechanických rúk Delta-Dva. Pozoroval ju, mrvil sa od bolesti a očividne sa chcel dostať preč. Rachel sa pozrela na Tollanda, ktorý mal pri hlave samopal. Prejdite na ponorku. Nemala na výber.

Pomaly stúpila na kryt motora, ktorý tvoril malú plošinu za priehľadnou kupolou. Mala pri tom pocit, akoby vstupovala na previs nad kaňonom. Ponorka visela nad otvorenými padacími dverami ako masívna olovnica. Držala ju len reťaz z rumpálu, ale pri svojej deväťtonovej váhe sa takmer nepohla, keď na ňu Rachel stúpila.

„Dobre, ideme na to,“ povedal Delta-Jeden Tollandovi. „Prejdite k panelu a zatvorte padacie dvere.“

Tolland sa pod namiereným samopalom pohol k panelu. Delta-Jeden šiel za ním. Keď Tolland prechádzal okolo Rachel, spomalil, a ona vycítila, že jej chce upreným pohľadom niečo naznačiť. Díval sa jej rovno do očí a potom mu pohľad preskočil na otvorený poklop Tritonu.

Rachel pozrela dolu. Ťažký kruhový poklop pri jej nohách bol otvorený. Videla dolu do jednomiestnej kabíny. Chce, aby som tam zišla? Asi ho dobre nepochopila. Znova pozrela na Tollanda. Už bol takmer pri paneli. Vpil sa do nej očami. Tentoraz nie tak nenápadne.

Pohol ústami: „Skoč dnu! Rýchlo!“

Delta-Jeden zaregistroval kútikom oka jej pohyb, inštinktívne

sa zvrtol a spustil paľbu v okamihu, keď Rachel zmizla dolu. Guľky sa odrazili od kruhového poklopu, vyletela spŕška iskier, a poklop sa pod ich nárazmi nad jej hlavou zatvoril.

Keď Tolland pocítil, že sa mu od chrbta odlepil samopal, pustil sa do svojej akcie. Skočil doľava smerom od padacích dverí, dopadol na palubu a odkotúľal sa o zlomok sekundy predtým, ako sa k nemu Delta-Jeden obrátil a vystrelil. Zasvišťali za ním guľky, ale Tolland už stihol skočiť za kotvový bubon na korme – ozrutný, motorom poháňaný valec, na ktorý sa navíjalo niekoľko sto metrov oceľového lana od kotvy.

Mal plán a musel konať rýchlo. Keď sa za ním Delta-Jeden rozbehol, oboma rukami schytil uzamykaciu páku kotvy a mykol ňou dolu. Z bubna kotvy sa hneď začalo odvíjať lano a Goyu prudko strhol prúd. Pri tomto trhnutí všetko a všetkých na palube hodilo bokom. Goya zrýchlila a lano sa z bubna odvíjalo čoraz rýchlejšie.

Poď, poď, súril v duchu Tolland.

Delta-Jeden nadobudol rovnováhu a pustil sa za Tollandom. Ten čakal do poslednej chvíle, potom sa nadýchol a vyrazil páku smerom hore, čím kotvový bubon znova uzamkol. Lano sa naplo, prudko Goyu zastavilo a celým jej trupom prebehlo chvenie. Všetko na palube sa rúcalo. Delta-Jeden klesol na kolená kúsok od Tollanda. Pickeringa zhodilo na chrbát. Triton sa na lane prudko rozkrútil.

Spod Goye doľahlo kovové škrípanie. Celá sa roztriasla ako pri zemetrasení a poškodená vzpera napokon povolila. Pravá strana kormy sa začala pod vlastnou váhou prepadať. Loď sa zakolísala a uhlopriečne sa naklonila ako veľký stôl, ktorý prišiel o jednu nohu. Dolu sa rozliehalo ohlušujúce dunenie – škripot pokrúteného kovu a do toho burácanie vĺn.

Rachel sa v kabíne Tritonu držala, až jej obeleli hánky. Triton

sa hojdal nad padacími dverami. Paluba už bola celá našikmo. Cez sklenú kupolu videla pod sebou rozbúrené more. Pozrela hore, pátrajúc po Tollandovi, a pred očami sa jej v priebehu niekoľkých sekúnd odohrala čudesná dráma.

Iba meter od nej sa hojdal ako bábka na niti vojak Delta Force a reval od bolesti. Jej zorným poľom sa preplazil William Pickering a zachytil sa na palubnom výstupku. Kúsok od kotvového navijaka sa zubami-nechtami držal aj Tolland, aby sa nezošuchol cez okraj do mora. Rachel zbadala, že vojak so samopalom nadobudol rovnováhu a vykríkla: „Mike! Pozor!“

No Delta-Jeden si Tollanda nevšímal. Díval sa na helikoptéru a od hrôzy otvoril ústa. Rachel pozrela tým smerom. Kiowa sa s obrovskou rozkrútenou vrtuľou dala na zvažujúcej sa palube pomaly do pohybu. Na dlhých kovových sklzniciach sa po nej šmýkala ako lyžiar po svahu. Rachel si v tej chvíli uvedomila, že tento ohromný stroj sa posúva rovno na Triton.

Delta-Jeden sa vydriapal k sunúcej sa Kiowe a vyteperil sa do kokpitu. Ich jediný únikový prostriedok nesmie spadnúť do mora. Schytil riadiacu páku a potiahol. Zdvihni sa! Vrtuľa sa s ohlušujúcim revom prudko rozkrútila, aby dvihla ťažký stroj z paluby. Hore, hore, doboha! Stroj sa sunul rovno k Tritonu a k Delte-Dva, ktorý visel v mechanických rukách.

Keď sa nos Kiowy sklonil dolu, sklonila sa aj vrtuľa, a keď sa helikoptéra odtrhla od paluby, pohybovala sa skôr rovno ako dohora. Blížila sa k Tritonu ako obrovská rotačná píla. Hore! Delta-Jeden potiahol páku. Bodaj by mohol odhodiť pol tony striel Hellfire. Tie ho zaťažujú. Listy vrtule o vlások minuli hlavu Delty-Dva a vrch Tritonu, no helikoptéra sa pohybovala priveľmi rýchlo. Lanu z rumpálu, na ktorom visel Triton, sa nevyhne.

Keď sa oceľové listy vrtule, rozkrútené na tristo otáčok za

minútu, zrazili s oceľovým lanom, dimenzovaným na pätnásť ton, rozľahol sa prenikavý kovový škripot. Znelo to ako súboj gigantov. Delta-Jeden videl z obrneného kokpitu, že listy vrtule sa zahrýzajú do ocele ako obrovská kosačka. Vyletovali roje oslepujúcich iskier a listy vrtule sa dodrúzgané rozleteli. Delta-Jeden cítil, že Kiowa tvrdo dosadla na palubu. Chcel ju dvihnúť, ale už nebolo čím. Kiowa dva razy poskočila po naklonenej palube, potom sa zošmykla a narazila do zábradlia.

V prvej chvíli si myslel, že ju zábradlie zadrží.

Potom však začul zapraskanie. Ťažko naložená helikoptéra sa naklonila ponad okraj a zrútila sa do mora.

Rachel Sextonová sedela v Tritone ako ochrnutá s telom vtisnutým do sedadla. Keď vrtuľa sekala lano, ponorkou prudko hádzalo, ale Rachel to prežila. Listy vrtule akosi minuli trup ponorky, ale ťažko poškodili lano. To bolo Rachel jasné. Myslela iba na jedno – čo najrýchlejšie sa dostať von. Vojak, lapený v mechanických rukách, na ňu v delíriu vytriešťal oči, zakrvavený a popálený od rozpálených kovových úlomkov. Za ním videla Rachel Williama Pickeringa, ktorý sa stále držal výstupku na zvažujúcej sa palube.

Kde je Michael? Nevidela ho. Jej panika trvala iba okamih, lebo ju vystriedala nová hrôza. Nad hlavou jej zlovestne začalo pukať, lebo povoľovali pletence lana. Potom puklo, akoby niekto vystrelil, a Rachel vedela, že lano sa roztrhlo.

Nadhodilo ju na sedadle, lebo ponorka sa rútila dolu. Paluba jej zmizla nad hlavou a pred očami sa jej mihla lávka. Vojak zachytený v klepetách obelel od strachu a vytreštil na Rachel oči.

Pád sa zdal nekonečný.

Keď ponorka dopadla pod Goyou do mora, prudko sa ponorila a Rachel prirazilo do sedadla. Osvetlené more vírivo zalialo

kupolu. Ponorka spomalila, zastala a potom sa dala prudko na výstup. Vyskočila na hladinu ako korková zátka.

Žraloky zaútočili v mihu. Rachel sedela ako primrazená a hľadela na desivé divadlo, ktoré sa odohrávalo niekoľko metrov od nej.

Delta-Dva cítil, ako doňho neuveriteľne mocne vrazila pretiahnutá žraločia hlava. Do nadlaktia akoby mu vnikla ostrá britva, ktorá sa prerezala až ku kosti. Prešľahla ním pálčivá bolesť. Žralok mykol mocným telom, zúrivo potriasol hlavou a odtrhol mu ruku od tela. Privalili sa ostatné žraloky. Do nôh sa mu zabodávali nože. Do trupu. Do krku. Trhali mu z tela veľké kusy mäsa a Delte-Dva neostával dych, aby kričal od bolesti. Posledné, čo videl, bola polmesiacovitá papuľa, naklonená nabok, a v nej zubatá priepasť, ktorá mu chniapala do tváre.

Svet očernel.

Buchot chrupavkovitých hláv do kupoly konečne ustal a Rachel otvorila oči. Vojak bol preč. Kupolu omývala červená voda.

Doráňaná Rachel sa chúlila na sedadle s nohami pritiahnutými k hrudi. Vnímala, že ponorka sa pohybuje. Niesol ju prúd, ktorý ju šúchal o spodnú časť Goye. Cítila však, že sa pohybuje aj iným smerom. Dolu.

Zvonka doliehalo výrazné zurčanie. Do záťažových nádrží sa liala voda. Hladina na skle pred Rachel sa posúvala vyššie.

Potápam sa!

Zalomcovala ňou hrôza a vyskočila. Vystrela ruky a schytila otvárací mechanizmus poklopu. Keby sa jej podarilo vyliezť na ponorku, ešte by mohla preskočiť na spodnú časť Goye. Bola len kúsok od nej.

Musím sa dostať von!

Na poklope bol zreteľne vyznačený smer, ktorým treba potiahnuť, aby sa otvoril. Potiahla. Poklop sa nepohol. Ešte raz z celej sily potiahla. Nič. Poklop je zaklinený. Ohnutý. Zalieval ju strach, tak ako more zalievalo ponorku. Zaprela sa naposledy.

Poklop sa nepohol.

Triton sa ponoril o niekoľko centimetrov nižšie, naposledy narazil do Goye a vyplával spod jej doničeného trupu… na šíre more.

„Nerobte to,“ prosila Gabrielle senátora, keď skončil s kopírovaním. „Riskujete život vlastnej dcéry!“

Sexton si ju nevšímal. Prešiel k stolu s desiatimi štôsikmi fotokópií. Boli to fotokópie stránok, ktoré mu poslala Rachel, vrátane jej rukou písanej správy, kde tvrdí, že meteorit je podvod a že ju chcú NASA a Biely dom zabiť.

Šokujúcejšie tlačové podklady médiá ešte nikdy nedostali, pomyslel si Sexton, keď vkladal každý štôsik do veľkej bielej plátennej obálky. Na každej bolo jeho meno, adresa úradu a senátorská pečať. Nevzniknú nijaké pochybnosti, odkiaľ tie neuveriteľné informácie pochádzajú. Politický škandál storočia, vravel si. A odhalím ho ja!

Gabrielle ešte vždy prosila, aby myslel na Rachelinu bezpečnosť, ale Sexton nič nepočul. Ukladal obálky, žijúc vo vlastnom svete. Každá politická kariéra dospeje do rozhodujúceho bodu. Teraz tam dospela moja.

William Pickering ho v telefonickom odkaze varoval, že ak tie informácie zverejní, ohrozí Rachelin život. Sexton však vedel aj to, že ak zverejní dôkaz o podvode NASA, tento smelý krok ho vynesie do Bieleho domu tak dramaticky, ako Amerika ešte nikdy nezažila.

V živote sú ťažké chvíle, keď sa treba rozhodnúť, pomyslel si. A zvíťazia tí, čo sa rozhodnú.

Gabrielle Asheová tento výraz na senátorovej tvári už videla. Slepá ctižiadosť. Obávala sa jej. A právom, uvedomila si teraz. Sexton neváha riskovať život vlastnej dcéry, aby prvý oznámil svetu podvod NASA.

„Veď ste už vyhrali. Čo to nevidíte?“ povedala Gabrielle. „Zach Herney ani NASA nemôžu tento škandál prežiť. Bez ohľadu na to, kto ho zverejní! Bez ohľadu na to, kedy vyjde najavo! Počkajte, kým bude Rachel v bezpečí. Počkajte, kým sa pozhovárate s Pickeringom!“

No Sexton ju už nepočúval. Otvoril zásuvku a vytiahol z nej fóliu s radmi samolepiacich pečatí, na ktorých mal monogram. Zvyčajne ich používal na významné pozvánky, no zrejme sa nazdával, že s červeným voskom budú obálky pôsobiť ešte dramatickejšie. Jednu za druhou odlupoval pečate z fólie a pritískal ich na zadnú časť obálok, akoby to bolo jeho osobné evanjelium.

Gabrielle sa rozbúchalo srdce od hnevu. Spomenula si na nezákonné šeky v počítači. Lenže keby o tom mukla, hneď by ich vymazal. „Ak to urobíte, zverejním náš pomer,“ vyhlásila.

Sexton sa nahlas rozosmial a ďalej prikladal na listy pečate. „Ale čo? A myslíte si, že vám niekto uverí – asistentke, túžiacej po moci, ktorú som nevzal do svojho tímu? Chce sa pomstiť. Už som to raz poprel a svet mi uveril. Popriem to znova.“

„Biely dom má fotografie,“ vyhlásila Gabrielle.

Sexton ani hlavu nezdvihol. „Nemá. A keby aj mal, boli by mu nanič.“ Priložil poslednú pečať. „Som proti tomu imúnny. Tieto obálky pretromfnú všetko, čo by ste na mňa mohli vytiahnuť.“

Gabrielle vedela, že má pravdu. Bola bezmocná. Sexton zatiaľ obdivoval svoju prácu. Na stole ležalo desať elegantných bielych plátenných obálok, každá s jeho menom a adresou a každá s červenou voskovou pečaťou s jeho monogramom. Vyzerali ako kráľovské listy. Mnohých kráľov nepochybne korunovali na základe menej závažných informácií.

Sexton vzal obálky a chystal sa na odchod. Gabrielle mu však zastúpila cestu. „Robíte chybu. Toto môže počkať.“

Sexton ju prevŕtal pohľadom. „To, čo ste, som z vás urobil ja, Gabrielle. A teraz vás zničím!“

„Ten fax od Rachel vás v každom prípade vynesie do prezidentského kresla. Niečo jej dlhujete.“

„Už som jej dal dosť.“

„Čo ak sa jej niečo stane?“

„Posilní to sympatie voči mne.“

Gabrielle nemohla uveriť, že taká myšlienka mu vôbec zišla na um, a už vôbec nemohla uveriť, že ju vyslovil. S odporom sa načiahla po telefóne. „Zavolám Biely…“

Sexton k nej priskočil a vyťal jej prudkú facku.

Gabrielle sa zatackala. Mala rozrazenú peru. Zachytila sa o stôl a užasnuto vytreštila oči na človeka, ktorého kedysi obdivovala.

Sexton si ju premeral tvrdým pohľadom. „Ak mi čo len v myšlienkach skrížite cestu, budete to do konca života ľutovať.“ Nehybne stál a pod pazuchou zvieral obálky. V očiach mu blčal tvrdý hnev.

Gabrielle vyšla z budovy do chladnej noci. Ešte stále jej z pery tiekla krv. Zastavila taxík a nastúpila. A prvý raz od chvíle, čo prišla do Washingtonu, sa zrútila a rozplakala.

127

Triton spadol…

Michael Tolland sa vyteperil na šikmej palube na nohy a ponad kotvový bubon zbadal rozstrapkané lano, na ktorom visel Triton. Pobehol na kormu a skĺzol pohľadom po hladine. Triton sa práve vynáral spod Goye a strhával ho prúd. Odľahlo mu, že je nepoškodený, a uprel pohľad na poklop. V tej chvíli si neželal nič viac, len aby sa otvoril a Rachel nezranená vyliezla. Poklop sa však neotváral. Možno upadla do bezvedomia, keď Triton dopadol na hladinu.

Videl však, že sa na vode drží nezvyčajne nízko – hlboko pod namaľovanou čiarou ponoru. Potápa sa. Tolland si nevedel predstaviť prečo, ale príčina teraz nebola dôležitá.

Musím dostať Rachel von! A rýchlo!

Keď sa vrhol k okraju paluby, zaštekal samopal a od kotvového bubna vyleteli iskry. Hodil sa na kolená. Dofrasa! Rýchlo vystrčil spoza bubna hlavu a zbadal na hornej palube Pickeringa, ktorý mieril ako ostreľovač. Delta-Jeden odhodil samopal, keď liezol do helikoptéry, a Pickering sa ho zrejme zmocnil. Ocitol sa vo výhode.

Tolland trčal v pasci za bubnom. Obzrel sa na potápajúci sa Triton. Rýchlo, Rachel! Vylez! Čakal, že sa poklop otvorí. Nič.

Odtrhol od ponorky pohľad a skĺzol očami po otvorenom priestore medzi bubnom a zábradlím na korme. Sedem-osem metrov. Priďaleko bez krytia.

Zhlboka sa nadýchol a rozhodol sa. Strhol si košeľu a hodil ju doprava na palubu. Pickering vystrelil, prederavil ju guľkami, a Tolland skočil doľava a po naklonenej palube sa rútil k zábradliu

na korme. Prudkým skokom sa ponadeň preniesol. Letel a počul okolo seba hvízdajúce guľky. Vedel, že stačí, aby ho jedna škrabla, a len čo dopadne na vodu, stane sa hostinou pre žraloky.

Rachel Sextonová mala pocit ako divé zviera v klietke. Znova a znova sa zapierala do poklopu, ale márne. Počula, že kdesi pod ňou sa nádrž plní vodou, a cítila, že ponorka oťažieva. Temná voda sa dvíhala na skle kupoly čoraz vyššie. Vyzeralo to, akoby sa opačne dvíhala čierna opona.

Cez dolnú polovicu kupoly videla pod sebou morskú prázdnotu. Bola ako hrobka. A táto bezodná hlbina ju pohltí. Znova schytila otvárací mechanizmus poklopu, znova ním chcela pokrútiť, ale nepohol sa. Už ju bolelo v pľúcach a v nose ju štípalo nadmerné množstvo oxidu uhličitého. Prenasledovala ju jediná myšlienka.

Zomriem sama pod vodou.

Prebehla pohľadom po palubnej doske Tritonu, či by niečo nemohlo pomôcť, ale všetky kontrolky boli mŕtve. Nemá elektrinu. Je uväznená v oceľovej krypte, ktorá sa ponára na dno mora.

Zurčanie v nádržiach sa zrýchlilo a hladina sa znova dvihla. V diaľave nad nekonečnou vodnou plochou zbadala na obzore červený pás. Brieždi sa. Zamrazilo ju. Vidí posledné brieždenie v živote. Pred nevyhnutným osudom zatvorila oči a pred nimi sa jej hnali desivé obrazy z detstva.

Padá cez ľad. Ťahá ju pod vodu.

Nemôže sa nadýchnuť. Nemôže sa dvihnúť. Ponára sa.

Matka na ňu volá: „Rachel! Rachel!“

Z tohto delíria ju vytrhlo búchanie zvonka. Prudko otvorila oči.

„Rachel!“ začula tlmene. Za sklom sa zjavila prízračná hlava, obrátená naopak, a okolo nej povievali vlasy. Sotva tú tvár v tme spoznala.

„Michael!“

Tolland sa vynoril a vydýchol si od úľavy, že Rachel sa vnútri hýbe. Žije! Mocnými zábermi preplával k zadnej časti Tritonu a vystúpil na ponorenú motorovú plošinu. Omýval ho horúci prúd. Prikrčený sa načiahol za kolesom poklopu. Dúfal, že nie je na dostrel Pickeringa.

Trup Tritonu bol už takmer celý pod vodou. Tolland vedel, že ak má otvoriť poklop a vytiahnuť Rachel, musí konať rýchlo. Chýbalo ešte tridsať centimetrov, ale to nepotrvá dlho. Keby otvoril poklop pod hladinou, do Tritonu sa prudko navalí voda, Rachel vnútri uväzní a ponorka poletí ku dnu ako voľným pádom.

„Teraz, alebo nikdy,“ povedal si, keď pevne chytil koleso na poklope, aby ním pokrútil proti smeru hodinových ručičiek. Nič. Skúsil to znova, vynaložil na to všetky sily. Zasa nič. Koleso sa nepohlo.

Znútra počul Rachel. Mala pridusený hlas, ale vycítil z neho strach. „Skúšala som to!“ skríkla. „Nemohla som tým pohnúť!“

Voda sa už prelievala cez poklop. „Pokrúťme spolu!“ skríkol. „Ty v smere hodinových ručičiek!“ Vedel, že je to tam zreteľne vyznačené. „Dobre – teraz!“

Zaprel sa nohami do záťažovej nádrže a zo všetkých síl zabral. Počul, že Rachel dolu zabrala takisto. Kruh sa potočil o dva-tri centimetre a znehybnel.

A vtedy zbadal, čo je vo veci. Poklop nesedel v otvore rovno. Spriečil sa tam ako veko zaváraninového pohára, ktoré nasadíme nakrivo a zakrútime. Gumové tesnenie síce ostalo neporušené, ale

okraje poklopu sa ohli. Otvoriť by sa dal len autogénom.

Vrch ponorky sa ponoril pod hladinu a Tollanda sa odrazu zmocnila hrôza. Rachel Sextonová sa z Tritonu nedostane.

Sedemsto metrov pod nimi rýchlo klesal pokrútený trup výbušninami naloženej Kiowy. Dolu ju ťahala gravitácia a mocný podmorský vír. Mŕtve telo Deltu-Jeden na nepoznanie zohavil drvivý tlak hlbín.

Helikoptéra špirálovito klesala dolu, stále so strelami Hellfire, a blčiaca magmová kupola na dne čakala ako rozpálená odpaľovacia rampa. Pod jej trojmetrovou kôrou vrela tisícstupňová láva – sopka, čakajúca na výbuch.

Tolland stál po kolená vo vode na kryte motora potápajúceho sa Tritonu a lámal si hlavu, ako Rachel zachrániť.

Ponorka sa nesmie potopiť!

Obzrel sa na Goyu, či by nemohol pripojiť Triton na rumpál, aby ho udržal pri hladine. Vylúčené. Goya bola už päťdesiat metrov od neho a vysoko na mostíku stál Pickering ako rímsky cisár, ktorý pozoruje v Koloseu krvavé divadlo.

Rozmýšľaj! prikázal si Tolland. Prečo sa Triton potápa?

Mechanika potápania bola priam trápne jednoduchá – záťažové nádrže sú buď plné vzduchu, alebo vody a ponorka sa podľa toho buď vynára, alebo ponára.

Nádrže sa zrejme napĺňajú.

Ale nemali by sa!

Každá nádrž má otvory hore a dolu. Spodné otvory, „záplavové“, ostávajú vždy otvorené, kým horné, „ventilové“, možno otvárať a zatvárať, aby nimi mohol uniknúť vzduch a dnu mohla vniknúť voda. Možno má Triton z nejakého dôvodu ventilové otvory otvorené. Tolland sa presunul na kryte motora a ohmatal nádrže. Ventilové otvory boli zatvorené. Pod prstami však pocítil niečo iné.

Dierky od guliek.

Doboha! Keď Rachel skočila dnu, Triton bol už prederavený guľkami. Tolland sa rýchlo ponoril, zaplával pod trup a rukami pozorne prešiel po najdôležitejšej záťažovej nádrži Tritonu – po negatívnej. Briti volali túto nádrž „expres dolu“. Nemci „olovené čižmy“. V oboch prípadoch bol význam jasný. Keď sa negatívna nádrž naplní, ponorka ide dolu.

Keď prešiel rukami po bokoch nádrže, nahmatal desiatky dierok od guliek. Cítil, ako dnu prúdi voda. Triton sa ponorí, či sa mu to páči, alebo nie.

Bol už asi meter pod hladinou. Tolland preplával na provu, pritisol tvár ku sklu a nazrel do kupoly. Rachel do nej znútra búchala a kričala. Z hlasu jej zaznieval strach a Tollanda zachvátil pocit bezmocnosti. Na okamih sa opäť ocitol v strohej nemocnici a díval sa na milovanú umierajúcu ženu s vedomím, že nemôže nič urobiť. Teraz si pod vodou povedal, že toto už neznesie. Ty budeš žiť ďalej, povedala mu Celia, no Tolland nechcel žiť sám… druhý raz už nie!

Boleli ho pľúca, potreboval sa nadýchnuť, ale zostal pri Rachel. Zakaždým keď tresla do skla, počul, ako zabublalo a ponorka sa potopila o čosi nižšie. Rachel volala čosi o tom, že do kabíny tečie cez oblok voda. Cez oblok teda zateká.

Diera od guľky? To sotva. Už mu išlo roztrhnúť pľúca. Musí sa vynoriť. Dlaňami pomacal po velikánskom akrylovom obloku a prstami narazil na kúsok uvoľneného gumového tesnenia. Pri páde sa zrejme narušila obvodová vodotesnosť. Preto do kabíny zateká. Ďalšia zlá správa.

Vynoril sa, tri razy sa zhlboka nadýchol a usiloval sa jasne uvažovať. Voda zatekajúca do kabíny urýchli ponáranie. Triton bol už jeden a pol metra pod hladinou a Tolland naň ledva dočiahol nohami. Počul, ako Rachel zúfalo tlčie do trupu.

Dá sa urobiť iba jedno. Keby sa ponoril k motorovej časti Tritonu a našiel vysokotlakovú vzduchovú bombu, mohol by vzduchom vyfúknuť vodu z negatívnej nádrže. Veľmi by to síce nepomohlo, Triton by sa udržal pri hladine len asi o minútu dlhšie a do nádrže by znova natiekla voda.

A potom čo?

Keďže nemohol urobiť nič iné, pripravil sa na ponorenie.

Nadýchol sa tak zhlboka, až sa mu pľúca roztiahli ďaleko za prirodzenú hranicu. Hraničilo to s bolesťou. Väčšia kapacita pľúc. Viac kyslíka. Dlhšie vydrží pod vodou. Keď sa mu však pľúca roztiahli a tlačili znútra na hrudník, dostal zvláštny nápad.

Čo keby zvýšil tlak vnútri ponorky? Kupola netesní. Keby sa mu podarilo zvýšiť tlak v kabíne, možno by kupola odletela a Rachel by sa dostala von.

Vydýchol a chvíľu šliapal vodu, rozmýšľajúc, či by to šlo. Áno, je to celkom logické. Veď ponorka je skonštruovaná tak, aby odolala tlaku len z jedného smeru. Musí odolávať obrovskému tlaku zvonka, ale takmer nijakému znútra.

Triton okrem toho používal jednotný typ ventilov, aby Goya vozila čo najmenej náhradných dielov. Prívodnú hadicu z vysokotlakovej bomby môže odpojiť a bez problémov ju nasadiť do núdzovej ventilácie na pravoboku ponorky! Zvýšenie tlaku v kabíne síce spôsobí Rachel veľkú bolesť, ale môže znamenať jej únikovú cestu.

Tolland sa nadýchol a ponoril sa.

Ponorka už bola dva a pol metra pod hladinou. V prúde a tme sa ťažko orientoval. Keď našiel vysokotlakovú bombu, rýchlo presmeroval hadicu a chystal sa pustiť vzduch do kabíny. Keď položil ruku na kohútik, ostrožltý nápis na bombe mu pripomenul, aký nebezpečný môže byť tento krok: POZOR: STLAČENÝ VZDUCH – 200kg/cm2. V duchu sa modlil, aby kupola Tritonu odletela prv, ako tlak v kabíne rozdrví Rachel pľúca.

S rukou na kohútiku sa rozhodol. Otočil ním. Hadica ihneď stvrdla a Tolland počul, ako sa do kabíny valí s obrovskou silou vzduch.

Rachel sa do hlavy zarezala prudká bolesť. Otvorila ústa, chcela vykríknuť, ale vzduch jej takmer roztrhol ústa. Oči akoby

jej niekto tlačil do lebky. Na ušné bubienky jej dorážal ohlušujúci hluk a strhával ju do bezvedomia. Inštinktívne zavrela oči a pritisla si na uši dlane. Bolesť bola čoraz neznesiteľnejšia.

Pred sebou začula buchot. Prinútila sa na krátky okamih otvoriť oči. V temnej vode zazrela siluetu Michaela Tollanda. Tvár mal pritisnutú k sklu. Naznačoval jej, že má čosi urobiť.

Ale čo?

V tme ho ledva rozoznala. Videla rozmazane, oči mala znetvorené tlakom. Aj tak však pobadala, že ponorka sa potopila pod posledné mihotavé lúče z podhladinových svetiel Goye. Obklopovala ju už len atramentová priepasť.

Tolland sa primkol k obloku Tritona a tĺkol doň päsťou. V hrudi ho pálilo, žiadalo sa mu nadýchnuť. Vedel, že o pár sekúnd sa bude musieť vrátiť na hladinu.

Zatlač na sklo! sugeroval Rachel. Počul, ako spod kupoly uniká s bublaním stlačený vzduch. Niekde je uvoľnené tesnenie. Zašmátral prstami, či by sa niečoho nemohol zachytiť a myknúť. Nič.

Keď sa mu minul kyslík, zatmilo sa mu pred očami a zabúchal päsťou naposledy. Rachel už nevidel. Bolo veľmi temno. S posledným zvyškom vzduchu v pľúcach pod vodou vykríkol:

„Rachel… zatlač… na… sklo!“

Slová mu vyšli z úst bublavo, nezrozumiteľne.

Rachel mala pocit, akoby jej hlavu zvieral dajaký stredoveký mučiaci nástroj. Stála pri sedadle kabíny napoly sklonená a cítila, že ju objíma smrť. Spred polguľovitej kupoly všetko zmizlo. Ostala iba tma. Búchanie prestalo.

Tolland bol preč. Opustil ju.

Syčanie stlačeného vzduchu nad hlavou jej pripomenulo ohlušujúci katabatický vietor na Milneho šelfe. Pod nohami už mala tridsať centimetrov vody. Pusťte ma von! Mysľou sa jej vo fialkastých zábleskoch hnali tisícky myšlienok a spomienok.

Ponorka sa začala v tme nakláňať. Rachel sa zatackala a stratila rovnováhu. Potkla sa o sedadlo, spadla dopredu a tvrdo sa udrela o vnútrajšok kupoly. Plecom jej prenikla ostrá bolesť. Po náraze prišiel nečakaný pocit – tlak v ponorke zrazu klesol. Napätie v ušných bubienkoch výrazne povolilo a začula bublanie vzduchu, unikajúceho z ponorky.

O krátku chvíľu si uvedomila, čo sa stalo. Keď narazila do kupoly, váhou tela ju trocha posunula a vnútorný tlak poklesol, lebo cez poškodenú izoláciu unikol vzduch. Sklená kupola je teda uvoľnená! Vzápätí jej svitlo, čo chcel Tolland docieliť zvýšením vnútorného tlaku.

Vyraziť oblok na kupole!

Vysokotlaková bomba stále pumpovala vzduch. Rachel ležala a tlak sa znova zvýšil. Tentoraz to takmer privítala, hoci dusivé zovretie ju len-len že nezbavilo vedomia. Vyteperila sa na nohy a celou silou zatlačila na sklo.

Tentoraz sa bublanie neozvalo. Sklo sa nepohlo.

Hodila sa naň celou váhou. Nič. Zabolelo ju zranené rameno.

Pozrela naň. Krv bola zaschnutá. Znova sa chcela hodiť na sklo, ale už nestihla. Ochromená ponorka sa začala nakláňať – smerom dozadu. Zaplavený ťažký motor prevážil záťažové komory a Triton sa začal potápať zadnou časťou.

Rachel hodilo na chrbát k zadnej stene kabíny. Po pás ju zalievala voda a ona hľadela dohora na kupolu, prepúšťajúcu vzduch. Prichodila jej ako obrovský svetlík.

Vonku bola iba noc… a ťarcha tisícov ton vody. Chcela vstať, ale telo mala ťažké, ako mŕtve. Myseľ jej znova zablúdila do minulosti, keď ju v zamrznutej rieke neľútostne zvieral ľad.

„Bojuj, Rachel!“ kričala matka a vystrela ruku, aby ju vytiahla von. „Chyť sa!“

Rachel zatvorila oči. Potápam sa. Korčule jej ťahali nohy dolu ako závažia. Videla matku s vystretou rukou. Ležala na ľade roztiahnutá, aby rozložila váhu.

„Kop, Rachel! Kop nohami!“

Rachel vtedy z celej sily zakopala. Trocha ju to v ľadovej diere nadvihlo. Lúč nádeje. Matka ju schmatla za ruku.

„Dobre!“ skríkla matka. „Pomôž mi, dvihnem ťa! Kop nohami!“

Ťahala ju hore a Rachel z posledných síl kopala korčuľami. Stačilo to, aby ju matka vytiahla do bezpečia. Odtiahla ju celú premočenú na zasnežený breh a v slzách sa zrútila. Teraz otvorila oči. V ponorke bolo mokro a horúco. Okolo nej vládla tma. Počula matkin šepot z hrobu. Jej hlas bol zreteľný aj v potápajúcom sa Tritone.

Kop!

Pozrela na kupolu nad sebou. Zozbierala posledné zvyšky odvahy a vyliezla na sedadlo, ktoré už bolo takmer vo vodorovnej

polohe ako zubárske kreslo. Ľahla si na chrbát, zohla nohy v kolenách tak ďaleko, ako vládala, chodidlá namierila dohora a z celej sily kopla. Keď nohami narazila do stredu akrylovej kupoly, zúfalo vykríkla. Do holení akoby jej vnikli tisícky klincov a od bolesti sa jej zatemnilo v hlave. V ušiach jej prudko búšilo. Cítila, že tlak sa zrazu vyrovnal. Tesnenie na ľavej strane kupoly povolilo a kupola sa trocha vychýlila. Vzápätí sa roztvorila ako dvere na stodole.

Do ponorky vnikol prúd vody a prirazil Rachel na sedadlo. Okolo nej hučalo more, ktoré ju zdvihlo zo sedadla a pohadzovalo ňou ako ponožkou v práčke. Slepo okolo seba zahmatala, aby sa niečoho zachytila, ale stále ňou prudko zmietalo. Kabína sa napĺňala vodou a ona cítila, že ponorka sa dáva do voľného pádu ku dnu. Prirazilo ju k vrchnej časti kabíny. Okolo nej letel prúd bublín, krútil ňou, ťahal ju doľava a hore. Do boku ju prudko udrel tvrdý okraj akrylu.

Zrazu bola voľná.

Zmietala sa v nekonečnej teplej vodnej čierňave. Od nedostatku vzduchu ju boleli pľúca. Na hladinu! Pozrela po svetle, ale nijaké nezbadala. Na všetky strany videla tmu. Nijaká gravitácia. Nijaký pocit, kde je hore a kde dolu.

Rachel si v tej hrôzostrašnej chvíli uvedomila, že nemá potuchy, ktorým smerom má plávať.

Potápajúcu sa Kiowu drvil stovky metrov pod ňou zvyšujúci sa tlak. Pätnásť vysoko priebojných protitankových striel AGM-114 Hellfire mu ešte odolávalo, ale ich mosadzou opláštené telá so spružinovými detonátormi sa nebezpečne prehýbali dovnútra.

Tridsať metrov nad morským dnom schytil mocný ťah megavírenia vrak Kiowy a strhol ju dolu na rozpálenú kôru magmovej kopuly. Strely vybuchli ako škatuľka zápaliek a vytrhli

v magmovej kupole veľkú dieru.

Michael Tolland sa vynoril, nadýchol sa, opäť sa zúfalo ponoril a zastavil sa päť metrov pod hladinou, skúmajúc okolitú tmu. Vtom explodovali strely Hellfire. Zospodu šľahol biely záblesk a osvetlil neuveriteľný výjav – výjav, ktorý zostane Michaelovi Tollandovi pred očami naveky.

Tri metre pod ním visela ako pokrútená bábka Rachel Sextonová. Pod ňou rýchlo klesal do hlbín Triton s odchlípenou kupolou. Žraloky sa rozptýlili na šíre more. Zrejme vycítili nebezpečenstvo, ktoré sa do týchto končín valilo.

Tollandovu radosť z toho, že vidí Rachel mimo ponorky, vzápätí skalilo vedomie, čo sa o chvíľu stane. Záblesk zmizol, ale zapamätal si jej polohu. Prudko zabral, aby sa k nej dostal.

Roztrhnutá kôra magmovej kupoly sa o stovky metrov nižšie rozletela na kusy a podmorská sopka vybuchla. Do mora sa vychrlila magma horúca tisícdvesto stupňov Celzia. Pri styku s ňou sa vyparila všetka voda a pozdĺž osi megavírenia začal stúpať k hladine masívny stĺp pary. Poháňali ho rovnaké kinematické vlastnosti, typické pre dynamiku nestáleho prostredia, aké dodávajú silu tornádam, a vertikálne premiestňovanie energie v pare vyvažovala anticyklóna, ktorá ňou krútila a niesla energiu opačným smerom.

Morské prúdy, obtekajúce tento stĺpec stúpajúcich plynov, zosilneli a skrútili sa dolu. Unikajúca para vytvorila obrovské vákuum, do ktorého sa hrnuli milióny litrov morskej vody. Keď sa dolu dostali do styku s magmou, premieňali sa na paru, ktorá potrebovala únikovú cestu. Pridávala sa k stúpajúcemu stĺpu, ktorý takto mocnel a vťahoval pod seba novú a novú vodu. Vír silnel. Hydrotermálny výron sa preťahoval, vír sa krútil každou sekundou mocnejšie a jeho horný okraj sa nezadržateľne blížil k hladine.

Práve sa zrodila morská čierna diera.

Rachel sa cítila ako dieťa v maternici. Obklopovala ju vlhká tma. Myšlienky mala pomiešané s atramentovou tmou. Dýchaj. Tento reflex potlačila. Záblesk svetla, ktorý zazrela, mohol prísť len z hladiny, lenže tá sa zdala veľmi ďaleko. Je to zrakový klam. Plávaj k nej. Zabrala rukami smerom, odkiaľ prichádzalo svetlo. Pribúdalo ho… čudná červená žiara v diaľke. Denné svetlo? Zabrala ešte ráznejšie.

Za členok ju chytila akási ruka.

Rachel pod vodou napoly vykríkla a takmer vydýchla zvyšok vzduchu, ktorý v sebe ešte mala.

Ruka ju ťahala späť, skrúcala ju, tisla ju opačným smerom. Potom zachytila jej ruku a ona spoznala známy dotyk. Bol pri nej Michael Tolland a ťahal ju so sebou opačným smerom.

Rozum jej hovoril, že ju sťahuje dolu. Srdce jej však hovorilo, že vie, čo robí.

Kop nohami, šepkal jej matkin hlas.

Rachel kopala zo všetkých síl.

130

Tolland vedel, že je koniec, ešte prv ako sa s Rachel dostali na hladinu. Vybuchla magmová kupola. Len čo sa horný okraj víru dostane na hladinu, obrovské podmorské tornádo začne všetko strhávať dolu. Nad hladinou však nepanovalo také pokojné ráno, ako keď sa pred chvíľou ponoril. Hluk bol ohlušujúci. Tollanda bičoval vietor, akoby sa za tú krátku chvíľu, čo bol pod vodou, strhla búrka.

Od nedostatku kyslíka ho obchádzalo delírium. Chcel vo vode podoprieť Rachel, ale čosi mu ju trhalo z rúk. Prúd! Tolland ju chcel zadržať, ale neviditeľná sila potiahla mocnejšie a hrozilo, že mu ju vytrhne z rúk. Jeho zovretie náhle povolilo, Rachelino telo mu prekĺzlo náručím – ale dohora.

Tolland vyvalil oči, lebo Rachel čosi dvíhalo z vody.

Hore viselo lietadlo Pobrežnej stráže Osprey s meniteľným uhlom motorov a dvíhalo na rumpále Rachel. Pred dvadsiatimi minútami dostala Pobrežná stráž hlásenie, že na mori došlo k výbuchu. Obávali sa, že došlo k dajakej nehode, lebo stratili spojenie s helikoptérou, ktorú do tej oblasti vyslali. Do navigačného systému zaniesli jej posledné známe súradnice a dúfali v to najlepšie.

Necelý kilometer od osvetlenej Goye zbadali horiace trosky, unášané prúdom. Vyzeralo to na motorový čln. Neďaleko panicky mával vo vode rukami človek. Vytiahli ho hore. Bol celkom nahý – iba nohu mal obalenú izolačnou páskou.

Vyčerpaný Tolland sa díval na brucho duniaceho lietadla s meniteľným uhlom motorov. Jeho vodorovne sa krútiace vrtule

bičovali hladinu svištivým prúdom vzduchu.

Keď Rachel vyzdvihli hore, viaceré ruky ju vtiahli do trupu. Vo dverách sa krčila známa polonahá postava.

Corky? Tollandovi poskočilo srdce. Žiješ!

Zhora opäť zhodili záchranný postroj. Dopadol tri metre od Tollanda. Chcel k nemu doplávať, ale už cítil ťah megavírenia. Schytilo ho neoblomné zovretie mora a nechcelo ho pustiť.

Prúd ho ťahal dolu. Chcel na hladinu, ale bol strašne vyčerpaný. Ty budeš žiť ďalej, vravel ktosi. Kopal nohami a dral sa hore. Opäť sa vynoril, ale postroj bol stále mimo jeho dosahu. Prúd ho strhával dolu. Pozrel dohora do vírivého vetra a hluku a zbadal Rachel. Dívala sa dolu a očami ho ťahala hore k sebe.

Tolland sa štyrmi mocnými zábermi dostal k postroju. Posledným zvyškom síl vkĺzol rukami a hlavou do remeňov a ochabol.

A vzápätí pod ním more klesalo.

Pozrel dolu práve vo chvíli, keď sa roztváral vír. Megavírenie sa napokon dostalo na hladinu.

William Pickering stál na mostíku Goye a ohromene pozoroval, čo sa okolo neho odohráva. Vpravo od kormy sa tvorila na morskej hladine priehlbina, pripomínajúca obrovský lavór. Vír meral v priemere niekoľko sto metrov a rýchlo sa rozširoval. Cez jeho okraj sa doň špirálovito a podivne hladko valilo more. Všetko naokolo sa otriasalo hrdelným stonaním z hlbín. Pickering nebol schopný rozmýšľať, len vytriešťal oči na otvor, ktorý sa k nemu blížil ako roztvorené ústa dajakého boha, lačnejúceho po obete.

Sníva sa mi, blyslo mu mysľou.

Zrazu vyletel z víru k nebu s explozívnym syčaním prúd pary. Obloky na mostíku Goye sa roztrieštili. K potemnenému nebu stúpal hučivý kolosálny gejzír.

Hneď nato steny víru zostrmeli, jeho priemer sa začal rozširovať rýchlejšie a mizla v ňom morská voda. Kormou Goye myklo k tomuto lieviku. Pickering stratil rovnováhu, spadol na kolená ako dieťa pred Bohom a hľadel do prehlbujúcej sa priepasti.

Jeho posledné myšlienky patrili dcére Diane. Modlil sa, aby pred smrťou nebola zažila taký strach, aký teraz drvil jeho.

Tlaková vlna z unikajúcej pary odhodila lietadlo Osprey. Tolland a Rachel sa držali. Piloti stroj ovládli a preleteli nízko nad odsúdenou Goyou. Zbadali Williama Pickeringa – Kvakera –, ktorý kľačal v čiernom saku a kravate pri zábradlí.

Keď sa korma Goye prechýlila do lievika, kotvové lano sa konečne roztrhlo. Goya s hrdo vztýčenou provou skĺzla po vodnej stene a špirálovito ju ťahalo dolu. Keď zmizla pod vodou, jej svetlá ešte svietili.

131

Vo Washingtone bolo jasné svieže ráno.

Vietor naháňal okolo základne Washingtonovho pamätníka lístie. Najväčší obelisk na svete sa zvyčajne prebúdzal do svojho obrazu, odrážajúceho sa v umelom jazierku, ale v toto ráno ho vítal chaotický ruch novinárov, ktorí sa sem nedočkavo nahrnuli.

Keď senátor Sedgewick Sexton vystupoval z limuzíny, cítil sa ako pán Washingtonu. K tlačovej zóne pri pamätníku kráčal hrdo ako lev. Pozval sem zástupcov desiatich najväčších amerických médií, ktorým sľúbil škandál desaťročia.

Nič tak spoľahlivo nepriláka supy ako pach smrti, pomyslel si.

V ruke niesol biele obálky, zapečatené voskom so svojím monogramom. Ak informácie znamenajú moc, potom drží v rukách nukleárnu hlavicu.

K improvizovanému pódiu sa blížil v eufórii. Potešilo ho, že naň postavili dva „panely slávy“ – veľké, voľne stojace priečky, ktoré lemovali pódium ako tmavomodré závesy – starý trik Ronalda Reagana, pri ktorom vynikal na akomkoľvek pozadí.

Sexton vystúpil na pódium sprava a vyšiel spoza priečky ako herec, prichádzajúci na scénu. Reportéri sa rýchlo usadili v niekoľkých radoch skladacích stoličiek oproti pódiu. Na východe práve vychádzalo nad kupolou Kapitolu slnko, ktoré vrhalo na Sextona ružové a zlaté lúče. Zdalo sa, že prichádzajú z neba.

Perfektný deň na to, aby sa stal najmocnejším mužom na svete.

„Dobré ráno, dámy a páni,“ povedal a položil pred seba na rečnícky pult obálky. „Čo najviac to skrátim, aby to tak nebolelo. Informácie, o ktoré sa s vami chcem podeliť, sú, úprimne

povedané, veľmi znepokojujúce. V týchto obálkach sú dôkazy o podvode v najvyšších vládnych kruhoch. So zahanbením vravím, že pred polhodinou mi zatelefonoval prezident a prosil ma – áno, prosil –, aby som tieto dôkazy nezverejňoval.“ Neveriacky pokrútil hlavou. „Lenže ja som človek, ktorý verí v pravdu. Bez ohľadu na to, aká je bolestná.“

Sexton sa odmlčal a pred davom novinárov vábivo zamával obálkami. Novinári ich sledovali očami hore-dolu ako slintajúce psy pochúťku.

Prezident naozaj pred polhodinou Sextonovi zatelefonoval a všetko mu vysvetlil. Ešte predtým sa spojil s Rachel na palube lietadla. Bolo to neuveriteľné, ale Biely dom a NASA spadli do tohto fiaska nevinne. Celé to zosnoval William Pickering.

Na tom vôbec nezáleží, pomyslel si Sexton. Odskáče si to Zach Herney, a tvrdo.

Sexton by sa bol v tej chvíli najradšej premenil na muchu v Bielom dome, aby videl, ako sa prezident zatvári, keď pochopí, že ide všetko zverejniť. Súhlasil, že sa s Herneym v Bielom dome hneď stretne, aby prediskutovali, ako najlepšie predložiť národu pravdu o meteorite. Herney teraz zrejme stojí pred televízorom nemý od šoku, lebo vie, že Biely dom už nijako nemôže zastaviť ruku osudu.

„Priatelia,“ ujal sa opäť slova a nadviazal s novinármi očami kontakt. „Dlho som tento krok zvažoval. Rozmýšľal som, či mám rešpektovať prezidentovo želanie udržať tieto informácie utajené, ale musím konať tak, ako mi prikazuje srdce.“ Vzdychol a zvesil hlavu ako človek, ktorý sa ocitol v osídlach dejín. „Pravda je pravda. Nijako nechcem podfarbovať vašu interpretáciu týchto faktov. Predložím vám ich také, aké sú.“

Sexton začul z diaľky mohutný hukot veľkej helikoptéry. V prvej chvíli mu zišlo na um, že možno letí z Bieleho domu sám

prezident a panicky mu chce v tlačovej konferencii zabrániť. To by bol zlatý klinec, pomyslel si veselo. Vinu by si sám podpísal!

„Robím to nerád," pokračoval, „ale je mojou povinnosťou povedať Američanom, že ich oklamali." Áno, načasoval si to výborne.

Helikoptéra prihrmela a zosadla vpravo od pódia. Sexton na ňu vrhol pohľad a prekvapilo ho, že to nie je prezidentská helikoptéra, ale veľké lietadlo Osprey.

Na trupe malo napísané: POBREŽNÁ STRÁŽ SPOJENÝCH ŠTÁTOV.

Zmätený videl, že sa otvorili dvere a vystúpila z nich žena. Mala oranžovú vetrovku Pobrežnej stráže a vyzerala strapatá, akoby sa vracala z dajakého boja. Vykročila k tlačovej zóne. Sexton ju v prvej chvíli nespoznal. Vzápätí sa mu rozjasnilo.

Rachel? Šokovane zalapal po dychu. Čo tu, dočerta, TÁ robí?

Davom novinárov preletel nechápavý šum.

Sexton nasadil široký úsmev, obrátil sa k nim a na ospravedlnenie zdvihol prst. „Keby ste mi na chvíľočku prepáčili… veľmi ľutujem." Sťažka, dobrosrdečne vzdychol. „Viete, rodina je na prvom mieste."

Niekoľko novinárov sa zasmialo.

Rachel sa k nemu sprava rýchlo blížila a Sexton nepochyboval, že najlepšie bude, ak toto zvítanie otec-dcéra prebehne medzi štyrmi očami. Nanešťastie, súkromia tu bolo málo. Sextonove oči skočili k veľkej priečke vpravo.

S pokojným úsmevom zakýval dcére a odstúpil od mikrofónu. Vykročil jej v ústrety pod takým uhlom, aby Rachel musela prejsť za priečku, aby sa s ním stretla. Tak sa aj stretli, ukrytí pred očami a ušami tlače.

„Zlatko?" S úsmevom roztvoril náručie, keď sa k nemu Rachel blížila. „Aké prekvapenie!"

Rachel k nemu pristúpila a vylepila mu zaucho.

S odporom si otca premerala. Udrela ho poriadne, ale Sexton sa takmer nepohol. Ovládol sa a jeho falošný úsmev prešiel do karhavého výrazu.

Zlostne šepol: „Tu nemáš čo robiť!“

Rachel pobadala v jeho očiach hnev, ale prvý raz v živote sa ho nebála. „Obrátila som sa na teba o pomoc, a ty si ma zapredal za svoje záujmy! Skoro ma zabili!“

„Ako vidieť, si celkom v poriadku.“ V jeho tóne akoby zaznelo trocha sklamania.

„NASA je nevinná!“ vyhlásila. „Prezident ti to povedal! Čo tu robíš?“ Rachel mala počas krátkeho letu do Washingtonu jeden telefonát za druhým – s Bielym domom, s otcom a dokonca aj so zničenou Gabrielle Asheovou. „Zachovi Herneymu si sľúbil, že prídeš do Bieleho domu!“

„Sľúbil.“ Usmial sa. „V deň volieb.“

Rachel prišlo zle pri pomyslení, že tento človek je jej otec. „To, čo sa chystáš urobiť, je šialené!“

„Naozaj?“ Sexton sa obrátil a ukázal na pódium, ktoré vytŕčalo spoza priečky. Tam čakala kôpka bielych obálok. „V tých obálkach sú informácie, ktoré si mi poslala ty, Rachel. Ty! Prezidentova krv je na tvojich rukách.“

„Zafaxovala som ti ich, keď som od teba potrebovala pomoc! Keď som si myslela, že sú v tom NASA a prezident!“

„Keď sa zamyslíme nad dôkazmi, NASA v každom prípade vyzerá vinná.“

„Ale nie je! Zaslúži si šancu, aby si chybu priznala. Voľby si už vyhral. Zach Herney je odbavený! To vieš. Nechaj mu aspoň trocha dôstojnosti.“

Sexton zastonal. „Si strašne naivná. Tu nejde o víťazstvo vo voľbách, Rachel. Tu ide o moc. O drvivé víťazstvo, o veľkosť, o

rozmetanie opozície a o ovládnutie síl vo Washingtone, aby sa niečo dalo dosiahnuť.“

„Za akú cenu?“

„Nemoralizuj. Ja len predkladám dôkazy. Ľudia nech si urobia vlastné závery, kto je vinný.“

„Dobre vieš, ako to vyznie.“

Mykol plecami. „Čas NASA sa už možno naplnil.“

Vycítil, že novinári sú už netrpezliví. Nemal v úmysle premárniť celé predpoludnie počúvaním dcériných výčitiek. Čaká ho hviezdna chvíľa.

„Tu sme skončili,“ povedal. „Mám tlačovú konferenciu.“

„Žiadam ťa ako tvoja dcéra,“ prosila Rachel. „Nerob to. Porozmýšľaj, čo sa chystáš urobiť. Existuje lepší spôsob.“

„Pre mňa nie.“

V reproduktoroch nepríjemne zapískalo. Sexton sa prudko obzrel. Zbadal reportérku, ktorá sa oneskorila. Skláňala sa nad pódiom a pripájala si mikrofón k audiosystému.

Tí idioti nevedia nikam prísť načas, zanadával v duchu Sexton.

Reportérka v náhlivosti zhodila kôpku Sextonových obálok.

Doboha! Sexton vykročil, preklínajúc v duchu dcéru za to zdržanie. Keď vyšiel na pódium, reportérka kľačala a zbierala zo zeme obálky. Sexton jej nevidel do tváre, ale očividne patrila do „stáda“ – dlhý kašmírový kabát, na krku šatka, na hlave veľká mohérová baretka a na nej pripnutý štítok ABC.

Hlupaňa sprostá, pomyslel si Sexton. „Dajte to sem,“ povedal a vystrel ruku za obálkami.

Novinárka vzala zo zeme poslednú a podala mu ich. Nezdvihla pritom tvár. „Prepáčte…“ mrmlala očividne v rozpakoch. Zahanbene sa stiahla medzi ostatných.

Sexton rýchlo zrátal obálky. Desať. Dobre. O jeho triumfálny deň ho nikto neoberie. Napravil mikrofóny a žartovne sa na

novinárov usmial. „Asi by som to mal rozdať, skôr ako si niekto ublíži!“

Novinári sa nedočkavo zasmiali.

Sexton cítil, že Rachel stojí obďaleč za priečkou.

„Nerob to,“ povedala ticho. „Oľutuješ to.“

Sexton ju ignoroval.

„Dôveruj mi, prosím ťa,“ povedala Rachel trocha hlasnejšie. „Robíš chybu.“

Sexton vzal do rúk obálky a prihladil ich rohy.

„Otec, máš poslednú možnosť zachovať sa správne,“ dodala Rachel prosebným tónom.

Zachovať sa správne? Sexton zakryl dlaňou mikrofón a obrátil sa, akoby si odkašliaval. Vrhol na dcéru diskrétny pohľad. „Si ako tvoja matka – idealistická a malá. Ženy nechápu pravú povahu moci.“

Keď sa obrátil k nedočkavým novinárom, na dcéru už zabudol. Vystrel sa, zišiel z pódia a podal im obálky. Pozoroval, ako si ich medzi sebou rýchlo rozdávajú. Počul, ako pukajú pečate a šuchoce papier. Otvárali ich ako vianočné darčeky.

Naraz stíchli.

Rozhodujúca chvíľa mojej kariéry, pomyslel si v tom tichu. Meteorit je podvod a odhalil som to ja.

Vedel, že chvíľu potrvá, kým novinárom svitne, čo majú v rukách – zábery GPR na šachtu v ľade, živý morský druh, zhodný so skamenelinami NASA, dôkazy, že chondruly vznikli na Zemi. To všetko vedie k šokujúcemu záveru.

„Pán senátor?“ spýtal sa ohromene jeden z novinárov, hľadiac na obsah obálky. „To je naozaj?“

Sexton pochmúrne vzdychol. „Bojím sa, že až priveľmi naozaj.“

Novinármi preletel zmätený šum.

„Chvíľu počkám, aby ste si to prezreli, a potom odpoviem na vaše otázky, aby som vám objasnil, čo pred sebou vidíte,“ povedal Sexton.

„Pán senátor?“ ozval sa iný novinár, očividne zaskočený. „Sú tie zábery autentické… neretušované?“

„Na sto percent,“ odvetil Sexton ráznejším tónom. „Inak by som vám ich ako dôkazy nepredkladal.“

Zmätok medzi novinármi sa ešte prehĺbil a Sextonovi sa zamarilo, že sa ktosi zasmial – takú reakciu neočakával. Zmocnili sa ho obavy, že precenil schopnosť novinárov poskladať si očividné veci.

„Hm… pán senátor,“ ozval sa ktosi pobavene. „Teraz oficiálne – potvrdzujete pravosť týchto záberov?“

Sextona sa zmocnilo sklamanie. „Priatelia, poviem to ešte raz a naposledy. Dôkazy, ktoré držíte v rukách sú na sto percent pravé. Ak niekto dokáže opak, zjem svoj klobúk.“

Sexton očakával smiech, ale ten sa neozval.

Mŕtve ticho. Ohromené pohľady.

Novinár, ktorý sa pýtal naposledy, vykročil k Sextonovi, preberajúc sa vo fotografiách. „Máte pravdu, pán senátor. Sú to škandálne informácie.“ Zmĺkol a poškrabal sa vo vlasoch. „Len nás zaráža, prečo ste sa rozhodli oboznámiť nás s nimi práve takýmto spôsobom, najmä keď ste to predtým tak dôrazne popreli.“

Sexton nemal potuchy, o čom hovorí. Novinár mu podal fotografie. Sexton na ne vrhol pohľad – a na okamih sa mu zatmilo pred očami.

Nedostal zo seba ani slovo.

Tieto fotografie videl prvý raz. Čiernobiele zábery. Dvaja ľudia. Nahí. Prepletené ruky a nohy. V prvej chvíli nemal potuchy, čo to vlastne vidí. Vzápätí mu svitlo. Akoby ho do žalúdka udrela

obrovská päsť.

Zdesene pozrel na novinárov. Všetci sa smiali. Polovica už telefonovala do redakcií.

Ktosi ho poklopkal po pleci.

Omámene sa obzrel.

Stála tam Rachel. „Chceli sme ťa zastaviť,“ povedala. „Dali sme ti šancu.“ Vedľa nej stála akási žena.

Keď mu na ňu padol zrak, celý sa roztriasol. Tá reportérka v kašmírovom kabáte a mohérovej baretke – tá, čo mu zrazila obálky. Sexton jej pozrel do tváre a zamrzla mu krv.

Zarývali sa doňho Gabrielline oči. Roztvorila kabát a ukázala sa kôpka bielych obálok, ktoré si držala pod pazuchou.

V Oválnej pracovni vládlo prítmie, svietila iba mosadzná lampa na prezidentovom stole. Gabrielle Asheová stála pred Herneym so vztýčenou hlavou. Vonku sadal súmrak.

„Počul som, že od nás chcete odísť," povedal Herney sklamane.

Gabrielle prikývla. Herney jej veľkoryso ponúkol útočisko pred tlačou v Bielom dome, ako dlho bude treba, no Gabrielle nechcela prečkať tento hurikán ukrytá v jeho oku. Chcela byť čo najďalej. Aspoň na istý čas.

Herney na ňu uprel obdivný pohľad. „To vaše rozhodnutie z dnešného rána, Gabrielle…" Nedopovedal, akoby hľadal slová. Pohľad mal úprimný a jasný – na rozdiel od hlbokých, záhadných hlbín, ktoré ju kedysi ťahali k Sedgewickovi Sextonovi. No aj v tomto prostredí, dýchajúcom mocou, videla v jeho očiach nefalšovanú láskavosť, česť a dôstojnosť. Na to tak rýchlo nezabudne.

„Urobila som to aj pre seba," povedala napokon.

Herney prikývol. „Napriek tomu som vám vďačný." Vstal a naznačil jej, aby za ním vyšla na chodbu. „Dúfal som, že sa zdržíte dosť dlho, aby som vám mohol ponúknuť miesto v mojom rozpočtovom oddelení."

Gabrielle naňho vrhla pochybovačný pohľad. „Prestaňte míňať, začnite naprávať?"

Zasmial sa. „Niečo také."

„Obaja vieme, pán prezident, že momentálne by som vám bola skôr na prekážku, ako na úžitok."

Herney pokrčil plecami. „Vyčkajte pár mesiacov. Všetko sa

preženie. Podobné situácie prežilo veľa veľkých mužov a žien a potom vynikli.“ Žmurkol. „Z niektorých sa stali dokonca prezidenti.“

Gabrielle vedela, že má pravdu. Bola len niekoľko hodín nezamestnaná, ale už odmietla dve ponuky – jednu od Yolandy Coleovej v ABC a druhú od vydavateľstva St. Martin’s Press, ktoré jej ponúklo hriešne veľkú zálohu, ak napíše životopis, kde nič nezamlčí. Nie, ďakujem.

Keď kráčala s prezidentom po chodbe, predstavila si vlastné fotografie, ktoré vysielali všetky televízne stanice.

Amerika mohla utrpieť aj horšie, povedala si. Oveľa horšie.

Keď si zašla do ABC po fotografie, vypožičala si od Yolandy Coleovej novinársky preukaz a potom vkĺzla ešte raz do Sextonovej pracovne, kde vzala obálky. Túto príležitosť využila aj na to, aby si z jeho počítača vytlačila nezákonné šeky. Po incidente pri Washingtonovom pamätníku mu podala ich fotokópie a vyslovila svoju požiadavku. Dajte prezidentovi šancu oznámiť, že s meteoritom išlo o omyl, lebo zverejním aj tieto informácie. Ohromenému Sextonovi stačil jediný pohľad na finančné výpisy. Nasadol do limuzíny a odišiel. Odvtedy o sebe nedal vedieť.

Prezident a Gabrielle došli k zadnému vchodu do tlačovej sály. Gabrielle odtiaľ počula šum veľkého davu. Svet čakal už druhý raz za posledných dvadsaťštyri hodín na mimoriadne vyhlásenie amerického prezidenta.

„Čo im poviete?“ spýtala sa Gabrielle.

Herney vzdychol. Tváril sa však pozoruhodne pokojne. „Už roky sa ustavične presviedčam o jednom…“ Položil jej na plece ruku a usmial sa. „Najlepšia je vždy pravda.“

Keď Gabrielle videla, ako vykročil na pódium, naplnila ju nečakaná hrdosť. Zach Herney sa chystal verejne priznať k najväčšiemu omylu svojho života, ale ešte nikdy nevyzeral

prezidentskejšie.

133

Keď sa Rachel prebudila, v izbe bolo tma.

Na hodinách svietilo 22:14. Nespala vo vlastnej posteli. Chvíľu nehybne ležala a rozmýšľala, kde je. Pomaly sa jej všetko vrátilo… megavírenie… dnešné ráno pri Washingtonovom pamätníku… prezidentovo pozvanie, aby zostala v Bielom dome.

Som v Bielom dome, uvedomila si. Prespala som tu celý deň.

Helikoptéra dopravila na prezidentov príkaz vyčerpaných Michaela Tollanda, Corkyho Marlinsona a Rachel Sextonová od Washingtonovho pamätníka do Bieleho domu, kde im dali výdatné raňajky, prezreli ich lekári a potom si mohli vybrať zo štrnástich spální, kde si chcú oddýchnuť.

Všetci ponuku prijali.

Rachel nemohla uveriť, že spala tak dlho. Zapla televízor a prekvapilo ju, že prezident Herney už dokončil svoju tlačovú konferenciu. Michael, Corky a ona sa ponúkli, že vystúpia spolu s ním, keď oznámi svetu podvod s meteoritom. Všetci sme sa dopustili chýb. Herney sa však rozhodol, že toto bremeno ponesie sám.

„Je to smutné, ale NASA neobjavila nijaké známky života vo vesmíre," vravel jeden televízny analytik, „je to druhý raz za posledných desať rokov, čo nesprávne vyhodnotila meteorit, na ktorom boli údajne známky mimozemského života. Tentoraz však naletel aj celý rad vysoko uznávaných civilných vedcov."

„Za normálnych okolností," ujal sa slova druhý analytik, „by som musel povedať, že podvod takých rozmerov, aký dnes večer opísal prezident, by znamenal jeho koniec… ale keď uvážime udalosti z dnešného rána pri Washingtonovom pamätníku, povedal

by som, že šance Zacha Herneyho na opätovné zvolenie sú ešte lepšie ako predtým.“

Prvý analytik prikývol. „Takže niet života vo vesmíre a niet života ani v Sextonovej kampani. A keď teraz vyplávali na povrch informácie, že má finančné ťažkosti…“

Rachelinu pozornosť upútalo zaklopanie.

Michael, dúfala a rýchlo vypla televízor. Od raňajok ho nevidela. Keď ich dopravili do Bieleho domu, po ničom netúžila väčšmi ako zaspať v jeho náručí. Videla, že Michael túži po tom istom, ale prekazil to Corky, ktorý sa usadil na Tollandovu posteľ a nadšene donekonečna vykladal, ako si pomočením zachránil život. Rachel a Tolland sa nakoniec absolútne vyčerpaní vzdali a Rachel zamierila do svojej izby, aby sa vyspala.

Rachel vykročila k dverám a cestou na seba vrhla pohľad do zrkadla. Musela sa nevdojak usmiať. Na spanie tu našla iba starý futbalový dres. Siahal jej po kolená ako nočná košeľa.

Klopanie neprestávalo.

Rachel otvorila a na svoje sklamanie zbadala príslušníčku Tajnej služby. Bola čulá, chutná a mala oblečenú modrú vetrovku. „Slečna Sextonová, pán v Lincolnovej spálni počul váš televízor. Poprosil ma, aby som vám povedala, že ak ste už hore…“ Odmlčala sa a nadvihla obočie. Nočné hry na horných poschodiach Bieleho domu pre ňu neboli očividne nijakou novinkou.

Rachel sa začervenala a v celom tele jej zamravčilo. „Ďakujem.“

Agentka zaviedla Rachel po chodbe k neďalekým dverám. Boli celkom obyčajné.

„Lincolnova spálňa,“ povedala. „A keďže je mojou povinnosťou vždy stáť pred týmito dverami – dobre sa vyspite a dávajte si pozor na duchov.“

Rachel prikývla. Legendy o duchoch v Lincolnovej spálni boli staré ako sám Biely dom. Povrávalo sa, že Winston Churchill tam videl Lincolnovho ducha a videli ho vraj aj iní, vrátane Eleanor Rooseveltovej, Amy Carterovej, herca Richarda Dreyfusa a nespočetných chyžných a komorníkov. Pes prezidenta Reagana vraj štekal na dvere v kuse celé hodiny.

Rachel si predstavila týchto historických duchov a uvedomila si, aká posvätná je táto izba. Zrazu sa dostala do rozpakov. Stála tam v dlhom futbalovom drese, bosá a prichodila si ako študentka, ktorá sa chystá vkĺznuť do izby svojho chlapca. „Je to kóšer?“ šepla agentke. „Myslím… veď toto je Lincolnova spálňa.“

Agentka žmurkla. „Na tomto poschodí dodržiavame zásadu ‚nepýtaj sa, nevysvetľuj‘.“

Rachel sa usmiala. „Ďakujem.“ Položila ruku na kľučku v predtuche toho, čo ju čaká za dverami.

„Rachel!“ rozľahol sa na chodbe nosový hlas ako elektrická píla.

Rachel a agentka sa obzreli. Poskakoval k nim na barlách Corky Marlinson. Nohu už mal profesionálne obviazanú. „Ani ja som nemohol spať!“

Rachel celá povädla. Jej romantická nálada sa už-už rozplývala.

Corky si premeral chutnú agentku a obdaril ju širokým úsmevom. „Ženy v uniforme milujem.“

Agentka si roztvorila vetrovku a ukázal sa hrozivý revolver.

Corky cúvol. „Aha, rozumiem.“ Obrátil sa k Rachel. „Aj Mike je hore? Ideš dnu?“ Celý horel, aby sa k nim pridal.

Rachel vzdychla. „Vieš, Corky…“

„Pán doktor,“ zasiahla agentka a vytiahla z vetrovky papierik. „Podľa príkazu, ktorý mi napísal pán Tolland, vás mám odprevadiť dolu do kuchyne a povedať nášmu šéfkuchárovi, aby vám

pripravil, čo si zaželáte, a potom vás požiadať, aby ste mi dopodrobna rozpovedali, ako ste sa zachránili pred smrťou tým, že ste sa…“ zháčila sa a s úsmevom dočítala, „pomočili.“

Zrejme to boli čarovné slová. Corky pustil barly, oprel sa o agentku, prehodil jej cez plece ruku a povedal: „Do kuchyne, láska moja!“

Keď zneschopnená agentka pomáhala Corkymu skackať po chodbe, Rachel nepochybovala, že Corky je v siedmom nebi. „Kľúčom je moč,“ počula. „Lebo tie ohavné supervyvinuté čuchové laloky predného mozgu zacítia všetko!“

Keď Rachel vstúpila dnu, v Lincolnovej spálni vládlo prítmie. Prekvapilo ju, že posteľ je prázdna a ustlatá. Michaela Tollanda nikde nevidela.

Pri posteli svietila starožitná olejová lampa a v jej mäkkom svite rozoznala bruselský koberec… slávnu vyrezávanú posteľ z ružového dreva… portrét Lincolnovej ženy Mary Toddovej… ba aj stôl, na ktorom Lincoln podpísal Vyhlásenie rovnoprávnosti.

Keď za sebou zatvorila dvere, pocítila na nahých nohách prievan. Kde je? Na druhej strane spálne bolo otvorené okno a vlnila sa v ňom biela organtínová záclona. Vykročila ta, aby okno zatvorila, a vtom sa zo šatníka ozval podivný šepot.

„Maaaaaarrrry…“

Rachel sa zvrtla.

„Maaaaarrrrrry?“ ozval sa šepot znova. „To si ty? Mary Toddová Líííincolnovááá?“

Rachel rýchlo zavrela okno a vrátila sa k šatníku. Srdce jej prudko búchalo, hoci vedela, že je to hlúposť. „Mike, viem, že si to ty.“

„Nieeeeee…“ pokračoval hlas. „Ja nie som Mike… som… Aaaaabe.“

Rachel si založila ruky vbok. „Ale čo? Čestný Abe?“

Tlmený smiech. „Priemerne čestný Abe… áno.“

Aj Rachel sa už smiala.

„Boj saaaaaa,“ zastonal hlas zo šatníka. „Straššššššne sa bóóój!“

„Nebojím sa.“

„Boj sa, prosím ťa…“ zastonal hlas. „V ľudskom druhu sú pocity strachu a sexuálneho vzrušenia veľmi úzko prepojené.“

Rachel vybuchla v smiech. „To je tvoja predstava, ako sa vzrušiť?“

„Prepáááááák mi…“ zastonal hlas. „Už rokyyyyyyy som nebol so ženou.“

„To vidieť,“ povedala Rachel a prudko otvorila šatník.

Stál pred ňou Michael Tolland s nezbedným chlapčenským úsmevom. V tmavomodrej saténovej pyžame vyzeral neodolateľne. Rachel trocha vyrazilo dych, keď mu na hrudi zbadala prezidentský znak.

„To je prezidentova pyžama?“

Mykol plecom. „Bola v zásuvke.“

„A ja mám len obyčajný futbalový dres?“

„Mala si si vybrať Lincolnovu spálňu.“

„Mal si mi ju ponúknuť!“

„Počul som, že sú v nej tvrdé matrace. Vypchaté starým konským vlasom.“ Tolland žmurkol a ukázal na darčekovo zabalený predmet na stolíku s mramorovou doskou. „To ti všetko vynahradí.“

Rachel to dojalo. „Pre mňa?“

„Povedal som jednému z prezidentových asistentov, aby to pre teba zohnal. Práve to priniesol. Ale pozor, netras tým.“

Rachel predmet opatrne rozbalila. Bola to veľká krištáľová čaša, v ktorej plávali dve škaredé oranžové rybky. Vrhla na ne

sklamaný pohľad. „To má byť žart, nie?“

„Helostoma temmincki,“ povedal Tolland pyšne.

„Ty si mi kúpil ryby?“

„To je vzácna čínska bozkávajúca sa ryba. Veľmi romantická.“

„Ryby nie sú ani trocha romantické, Mike.“

„Povedz to tým dvom. Vedia sa bozkávať celé hodiny.“

„To má byť ďalšie vzrušovadlo?“

„Moja romantickosť už zapadla prachom. Mohla by si ma trocha poučiť?“

„Tak pre budúcnosť, Mike, ryby nie sú vzrušujúce. Skús to s kvetmi.“

Tolland vytiahol spoza chrbta kyticu bielych ľalií. „Chcel som červené ruže, ale takmer ma zastrelili, keď som sa vkradol do tunajšej Ružovej záhrady.“

Keď si Tolland Rachel privinul a vdychoval jemnú vôňu jej vlasov, cítil, že roky tichej samoty sa v ňom rozplývajú. Náruživo ju pobozkal a vnímal, ako sa k nemu pritisla. Biele ľalie im spadli k nohám a múry, o ktorých ani nevedel, že v ňom vyrástli, zrazu kamsi odplavovalo.

Duchovia sú preč.

Pocítil, že ho Rachel ťahá k posteli, a v uchu počul jej šepot: „Naozaj si myslíš, že ryby sú romantické?“

„Myslím,“ odvetil a znova ju pobozkal. „Mala by si vidieť ľúbostný rituál medúz. Neuveriteľne erotické.“

Rachel ho zatisla na matrac vypchatý konským vlasom a spočinula na ňom svojím štíhlym telom.

„A morské koníky…“ vytisol zo seba Tolland, vychutnávajúc cez tenký satén pyžamy jej dotyk. „Morské koníky predvádzajú… neuveriteľne vzrušujúci tanec lásky.“

„Už dosť rečí o rybách,“ šepla Rachel a rozopla mu pyžamu.

„Čo mi môžeš povedať o ľúbostných rituáloch vyspelých primátov?“

Tolland vzdychol. „Tými sa, žiaľ, nezaoberám.“

Rachel si zhodila futbalový dres. „Tak sa tým začni rýchlo zaoberať.“

Epilóg

Transportné lietadlo NASA sa vysoko nad Atlantikom naklonilo.

Riaditeľ Lawrence Ekstrom sa naposledy pozrel na obrovský obhorený balvan v nákladnom priestore. Vráť sa späť do mora, pomyslel si. Tam, kde ťa našli.

Na Ekstromov pokyn otvoril pilot dvere nákladného priestoru a balvan uvoľnil. Pozorovali, ako padá dolu za lietadlom k slnkom osvetlenej hladine a mizne pod ňou v gejzíre striebornej spŕšky.

Obrovský balvan sa rýchlo potápal.

V stometrovej hĺbke ešte ostával svit, v ktorom bolo vidieť jeho siluetu. V dvestometrovej hĺbke ho zahalila úplná tma.

Klesal dolu.

Čoraz hlbšie.

Padal cez vodu takmer dvanásť minút.

A potom dopadol na nekonečnú bahnistú pláň morského dna a zvíril mračno kalu. Dopadol tam ako meteorit na temnú odvrátenú stranu Mesiaca. Keď sa kal usadil, priplával jeden z tisícov neznámych morských druhov, aby tohto prišelca preskúmal.

Nijako naňho nezapôsobil. Odplával.

Za cennú pomoc a rady pri preklade odbornej terminológie ďakujem RNDr. Dušanovi Bodišovi, CSc., zo Štátneho geologického ústavu Dionýza Štúra, prof. RNDr. Karolovi Henselovi, CSc., z Katedry zoológie PF UK a doc. RNDr. Vladimírovi Porubčanovi, Dr.Sc., z Astronomického ústavu SAV.

Prekladateľ Otakar Kořínek

Dan Brown
BOD KLAMU

Z anglického originálu Dan Brown: Deception Point,
ktorý vyšiel vo vydavateľstve POCKET BOOKS,
a division of Simon & Schuster, New York 2001,
preložil Otakar Kořínek.

Editorka Mária Štefánková
Zodpovedná redaktorka Viera Prokešová
Návrh obálky Zuzana Dimunová

ISBN 80-7145-984-4

www.slovart.sk